Güney Amerikalı

D e v l e t A d a m l a r ı

Abdulhalim Durma

Önsöz

Elinizdeki çalışma, AI (artificial intelligence) ile gerçekleştirildi. İşin ortaya çıkmasında zaman ekonomisi sağlamasıyla, şüphesiz çekici öneme sahipti. AI'nın yardımcı pilotluğu, bakış açısını geliştirmede etkili oldu. Onu hizmete sokanlar, bu terimi kaptan pilotun esas olduğu vurgusunu yapmak için özellikle seçmiş gibi görünüyor. Çalışma alanında, ülkelerin sadece alfabetik bir tasnifle yetinmeyip farklı kriterlere göre yapılan sınıflamalarıyla karşılaştık. Böyle tatminkar bir tablo itirazlarınızı zayıflatıyor. Kişilerin hayat hikayelerine geçmeden önce, ülkenin siyasal geçmişi ve yapısı hakkında bir özet uygun görüldü. Bazı sosyal yapılar, genel ülke özellikleri taşımıyor olsa da, hiçbir ülke gözden kaçmadıkça, dışarıda tutulmamağa çalışıldı. Bol miktarda önlenemez eksik ve hatalı bilgi barındırsa da, çalışmanın en azından boyutuyla iddialı olduğu söylenebilir. Şüphesiz eleştirileriniz, çalışmanın daha iyi hale gelmesinde katkı sağlayacaktır.

İçindekiler

Arjantin Devlet Adamları

Arjantin'in siyasi tarihi oldukça zengin ve karmaşık bir geçmişe sahiptir. Arjantin, 1816'da İspanya'dan bağımsızlığını ilan etti. Bu süreç, ülkedeki bir dizi bağımsızlık savaşıyla belirlendi. Juan Domingo Perón, Arjantin'in bağımsızlık kazandığı dönemde önemli bir figürdü. Arjantin, 19. ve 20. yüzyıllarda siyasi istikrarsızlık yaşadı. Askeri darbeler, diktatörlükler ve demokratik dönemler arasında değişen bir süreç izledi. 20. yüzyılın ortalarında, Juan Perón ve eşi Evita Perón, popüler liderler olarak ortaya çıktı. Peronizm, Arjantin siyasetinde etkili bir akım haline geldi. Arjantin, 20. yüzyılın ikinci yarısında askeri darbeler ve demokratikleşme çabaları arasında gidip geldi. 1976'da askeri darbeyle iktidarın ele geçirildiği bir dönemde, ülkede ciddi insan hakları ihlalleri yaşandı. Bu dönemde, "Kirli Savaş" olarak bilinen süreçte birçok insan kayboldu ve öldü. 1983'te demokratik düzenin yeniden tesis edilmesiyle birlikte, Arjantin demokrasisi yeniden canlandı. Ancak ekonomik zorluklar ve siyasi çalkantılar devam etti. Son yıllarda, ülkede çeşitli ekonomik ve sosyal zorluklarla başa çıkma çabaları devam etmektedir. Arjantin, bir federal cumhuriyet olarak yönetilmektedir. Arjantin'in yönetim şekli, devletin federal bir cumhuriyet olarak örgütlendiği bir sistemdir. Arjantin, 23 eyaletten oluşan bir federasyon sistemine sahiptir ve başkanlık sistemi ile yönetilir. Başkan, hem devlet başkanı hem de hükümetin başı olarak görev yapar. Arjantin'in yasama organı Ulusal Kongre'dir, bu kongre iki meclisten oluşur: Temsilciler Meclisi (Cámara de Diputados) ve Senato (Senado). Arjantin'de devlet başkanı genel seçimlerle belirlenir ve bir dönem için göreve gelir. Başkan, yürütme yetkilerine sahiptir ve hükümeti yönetir. Federal sistemin bir parçası olarak, eyaletler kendi yerel yönetimleriyle birlikte geniş bir özerkliğe sahiptir. Bu nedenle, Arjantin'de yönetim hem merkezi hükümetin hem de eyalet hükümetlerinin bir kombinasyonundan oluşan federal bir yapıya sahiptir.

1853-1862: Justo José de Urquiza, 1862-1868: Bartolomé Mitre, 1868-1874: Domingo Faustino Sarmiento, 1874-1880: Nicolás Avellaneda, 1880-1886: Julio Argentino Roca, 1886-1890: Miguel Ángel Juárez Celman, 1890-1892: Carlos Pellegrini, 1892-1895: Luis Sáenz Peña, 1895-1898: José Evaristo Uriburu, 1898-1904: Julio Argentino Roca (2. dönem), 1904-1910: Manuel Quintana, 1910-1916: Roque Sáenz Peña, 1916-1922: Hipólito Yrigoyen, 1922-1928: Marcelo Torcuato de Alvear, 1928-1930: Hipólito Yrigoyen (2. dönem), 1930-1932: José Félix Uriburu, 1932-1938: Agustín Pedro Justo, 1938-1943: Roberto M. Ortiz, 1943-1945: Pedro Pablo Ramírez, 1945-1955: Juan Domingo Perón, 1955-1958: Eduardo Lonardi, 1958-1962: Arturo Frondizi, 1962-1963: José María Guido, 1963-1966: Arturo Umberto Illia, 1966-1973: Juan Carlos Onganía, 1973-1974: Héctor José Cámpora, 1974-1976: Juan Domingo Perón (2. dönem), 1976-1983: Jorge Rafael Videla, 1983-1989: Raúl Alfonsín, 1989-1999: Carlos Menem, 1999-2001: Fernando de la Rúa, 2001-2002: Eduardo Alberto Duhalde, 2003-2007: Néstor Kirchner, 2007-2015: Cristina Fernández de Kirchner, 2015-2019: Mauricio Macri, 2019-günümüz: Alberto Fernández

Justo José de Urquiza, Arjantin'in 19. yüzyılın ilk yarısında önemli bir siyasi figürdü. 18 Ekim 1801 tarihinde Entre Rios eyaletinde doğdu ve 11 Nisan 1870 tarihinde Entre Rios'da öldü. Urquiza, Arjantin Bağımsızlık Savaşı'nın ardından Arjantin'in ilk yıllarında aktif bir rol oynadı. Urquiza, Arjantin'in ilk devlet başkanlarından biri olan Juan Manuel de Rosas'a karşı mücadele eden bir lider olarak öne çıktı. 1852 yılında, Buenos Aires Valisi Rosas'ı devirmek amacıyla yapılan ve "Caseros Muharebesi" olarak bilinen savaşı yönetti[1]. Bu zafer, Rosas'ın devrilmesine ve Arjantin'in birleşik

1 Caseros Muharebesi, 3 Şubat 1852 tarihinde Arjantin'in Buenos Aires eyaletinin Caseros şehrinde gerçekleşti. Muharebe, Arjantin Konfederasyonu'nun lideri Juan Manuel de Rosas'ın ordusu ile Arjantin'in diğer eyaletlerinin bir araya gelerek oluşturduğu Birlikçiler ordusu arasında gerçekleşti. Muharebe, Birlikçilerin zaferiyle sonuçlandı ve Rosas'ın iktidarı sona erdi. Muharebe öncesinde, Rosas, Arjantin Konfederasyonu'nun tek hâkimi olarak hüküm sürüyordu. Rosas, diğer eyaletlerin özerkliğini kısıtlayan ve baskıcı bir yönetim uygulayan bir diktatör olarak

bir ulus olarak kurulmasına yol açtı. Urquiza, 1854'te Arjantin'in anayasasını yeniden düzenleyerek federal bir sistem kurdu. Ancak, kendi liderliğindeki hükümete karşı artan muhalefetle karşılaştı. 1861 yılında, Buenos Aires eyaletindeki devlet başkanlığı görevinden istifa etti. Ancak, kısa bir süre sonra kendi eyaleti Entre Rios'ta tekrar hükümetin başına geçti. Urquiza, politik kariyerinin sonlarına doğru, özellikle ülkedeki bölgesel çatışmaların arttığı bir dönemde, Arjantin politikasında önemli bir figür olarak kalmaya devam etti. Ancak, 1870 yılında, bir muhalif tarafından öldürüldü.

Bartolomé Mitre, Arjantinli bir devlet adamı, tarihçi ve yazardır. Mitre, 26 Haziran 1821'de Arjantin'in Buenos Aires şehrinde doğdu ve 19 Ocak 1906'da Buenos Aires'te hayatını kaybetti. Bartolomé Mitre, Arjantin'in bağımsızlık mücadelesi sırasında önemli bir rol oynadı. Aynı zamanda ülkenin ilk devlet başkanlarından biriydi. Mitre, 1862-1868 yılları arasında Arjantin'in devlet başkanlığını yaptı. Devlet başkanlığı döneminde, ülkenin birleşmesini ve modernleşmesini teşvik etmeye çalıştı. Mitre aynı zamanda bir tarihçi olarak da bilinir. "Historia de Belgrano y de la independencia argentina" adlı eseri, Arjantin'in bağımsızlık sürecini detaylı bir şekilde ele almaktadır. Özellikle Arjantin tarihine ve bağımsızlık mücadelesine olan katkılarıyla tanınan Bartolomé Mitre, ülkesinde önemli bir figür olarak hatırlanmaktadır.

Domingo Faustino Sarmiento, 1811-1888 yılları arasında yaşamış olan Arjantinli bir devlet adamı, yazar ve eğitimciydi. Sarmiento, Arjantin'in yedinci devlet başkanı olarak görev yapmıştır (1868-1874). Aynı zamanda bir yazar olarak, Arjantin eğitim sisteminin geliştirilmesine önemli katkılarda bulunmuş ve "Facundo" adlı eseriyle de tanınmıştır. Sarmiento'nun eğitimle ilgili çalışmaları, okul sistemini düzenleme çabalarını ve genel olarak ülkedeki eğitim standardını yükseltmeye yönelik çabalarını içerir. Ayrıca, Arjantin'de öğretmen yetiştirmek amacıyla birçok öğretmen okulu kurmuştur. "Facundo" adlı eseri, Arjantinli caudillo (bölgesel lider) Juan Facundo Quiroga'nın hayatını ve Arjantin'in o dönemki siyasi ve toplumsal durumunu ele alır. Sarmiento'nun eseri, Arjantin edebiyatının önemli eserlerinden biri olarak kabul edilir. Domingo Faustino Sarmiento, Arjantin tarihinde eğitim reformları ve edebi katkılarıyla hatırlanan önemli bir figürdür. Domingo Faustino Sarmiento (15 Şubat 1811 - 11 Eylül 1888) Arjantinli bir aktivist, entelektüel, yazar, devlet adamı ve Arjantin'in altıncı devlet başkanıydı. Sarmiento, eğitim ve edebiyat alanlarında Arjantin kültürüne önemli katkılarda bulunmuştur. Sarmiento, San Juan, Arjantin'de doğdu. Fakir bir ailenin çocuğu olarak büyüdü ve genç yaşta çalışmaya başladı. 15 yaşında öğretmenlik yapmaya başladı ve kısa sürede eğitim alanında tanınmaya başladı. Sarmiento, Arjantin'in eğitim sistemini iyileştirmek için çok çalıştı. Yeni okullar açtı, öğretmen yetiştirdi ve eğitim materyalleri geliştirdi. Sarmiento'nun çalışmaları, Arjantin'de okuryazarlık oranının artmasına ve ülkenin eğitim sisteminin modernleşmesine katkıda bulundu. Sarmiento aynı zamanda başarılı bir yazar ve gazeteciydi. Çok sayıda makale, mektup ve kitap yazdı. Eserleri, Arjantin'in politik ve kültürel tartışmalarında önemli bir etki yarattı. Sarmiento'nun en ünlü eserlerinden biri, Facundo veya Bir Tiranın Yaşamı adlı biyografidir. Bu kitap, Arjantin diktatörü Juan Manuel de Rosas'ın hayatını anlatmaktadır. Facundo, Arjantin edebiyatının klasik eserlerinden biri olarak kabul edilir. Sarmiento, 1868'de Arjantin'in altıncı devlet başkanı seçildi. Devlet başkanlığı sırasında, eğitim, ekonomi ve altyapı alanlarında önemli reformlar yaptı. Sarmiento'nun hükümeti, demiryolu hatları inşa etti, limanlar geliştirdi ve yeni okullar açtı. Sarmiento'nun reformları, Arjantin'in modernleşmesine ve ülkenin ekonomik

---

biliniyordu. Bu durum, diğer eyaletlerin Rosas'a karşı birleşmesine neden oldu. Birlikçiler, Justo José de Urquiza komutasındaydı. Urquiza, Entre Ríos eyaletinin valisi ve Rosas'ın eski bir müttefikiydi. Urquiza, Rosas'ın baskıcı yönetimine karşı çıkarak Birlikçiler saflarına katıldı. Muharebe, Caseros şehri yakınlarında gerçekleşti. Rosas'ın ordusu, 15.000 askerle Birlikçiler'in karşısında yer aldı. Birlikçiler ise, 20.000 askerle savaşa girdi. Muharebe, sabah saatlerinde başladı. Savaş, öğleden sonraya kadar sürdü ve Birlikçiler'in zaferiyle sonuçlandı. Rosas, muharebe sırasında yaralandı ve kaçtı. Caseros Muharebesi, Arjantin tarihinde önemli bir dönüm noktası oldu. Rosas'ın yenilgisi, Arjantin Konfederasyonu'nun sonunu getirdi. Arjantin, 1861 yılında Birleşik Arjantin Cumhuriyeti olarak birleşti. Muharebenin sonuçları şunlardır. Juan Manuel de Rosas'ın iktidarı sona erdi. Arjantin Konfederasyonu sona erdi. Birleşik Arjantin Cumhuriyeti kuruldu. Arjantin'de liberal bir yönetim dönemi başladı.

büyümesine katkıda bulundu. Sarmiento, 1888'de Asunción, Paraguay'da öldü. Arjantin tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir. Sarmiento'nun eğitim alanındaki çalışmaları, ülkenin okuryazarlık oranının artmasına ve eğitim sisteminin modernleşmesine katkıda bulunmuştur. Sarmiento'nun edebi eserleri, Arjantin edebiyatının klasikleri olarak kabul edilir ve ülkenin politik ve kültürel tartışmalarında önemli bir etki yaratmıştır.

Nicolás Avellaneda, Arjantinli bir devlet adamı ve politikacıydı. 1837 yılında San Miguel de Tucumán'da doğdu ve 1885-1890 yılları arasında Arjantin'in başkanlığını yaptı. Ayrıca, Arjantin'in Buenos Aires eyaletinde valilik de yapmıştır. Avellaneda'nın başkanlık döneminde ülke, ekonomik ve altyapısal gelişmelerle birlikte bir dizi siyasi sorunla da karşılaştı. Bu dönemde, Arjantin'de federalizm ve merkeziyetçilik arasındaki siyasi mücadeleler arttı. Daha önce bir avukat olarak çalışan Avellaneda, Arjantin'in modernleşmesine katkıda bulunan bir dizi reformu destekledi. Ancak, politik kariyeri boyunca çeşitli zorluklarla karşılaştı ve Arjantin'in karmaşık politik ortamında etkili bir şekilde hizmet etmeye çalıştı. Nicolás Avellaneda, 1895 yılında Buenos Aires'te hayatını kaybetti. Arjantin tarihinde önemli bir figür olarak hatırlanır ve ülkenin politik ve sosyal gelişimine katkıda bulunan liderlerden biridir. Nicolás Remigio Aurelio Avellaneda Silva (3 Ekim 1837 - 25 Kasım 1885) Arjantinli bir politikacı, gazeteci ve 1874'ten 1880'e kadar Arjantin Devlet Başkanıydı. Avellaneda, Arjantin'in ekonomik büyümesine yol açan bankacılık ve eğitim reformunu savundu. Hükümetinin en önemli olayları Çölün Fethi ve Buenos Aires'in federal bölge haline dönüştürülmesiydi. Avellaneda, Tucumán'ın San Miguel de Tucumán kentinde doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1858'de mezun oldu. Gazeteci olarak çalıştı ve 1862'de El Nacional gazetesinin kurucularından biri oldu. 1864'te Buenos Aires eyaletinin meclisine seçildi. 1868'de Domingo Faustino Sarmiento tarafından Adalet ve Eğitim Bakanı olarak atandı. Sarmiento'nun eğitim projelerini yürüttü ve ülke çapında yüzlerce ilkokul, onlarca normal okul ve kolej kurdu. 1874 yılında Ulusal Autonomist Partisi'nin kurucularından biri oldu ve partisi adına cumhurbaşkanlığı seçimlerine katıldı. Seçimlerde Bartolomé Mitre'yi yenerek Arjantin'in en genç cumhurbaşkanı oldu. Cumhurbaşkanlığı sırasında bankacılık sistemini reform etti ve eğitim sistemini geliştirdi. Ayrıca Çölün Fethi'ni başlattı ve Buenos Aires'i federal bölge haline getirdi. Avellaneda'nın cumhurbaşkanlığı, Arjantin tarihinin en önemli dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Ülkenin ekonomik büyümesini teşvik eden ve eğitim sistemini geliştiren politikalar uyguladı. Ayrıca Çölün Fethi'ni tamamlayarak ülkenin topraklarını genişletti. Ancak, cumhurbaşkanlığı sırasında ekonomik kriz ve siyasi istikrarsızlık yaşadı. Avellaneda, 1880 yılında cumhurbaşkanlığını tamamladıktan sonra emekli oldu. 1883 yılında Tucumán eyaletinin senatörü olarak seçildi. 1885 yılında, Fransa'da tedavi görürken öldü.

Julio Argentino Roca (17 Temmuz 1843, San Miguel de Tucumán - 19 Ekim 1914, Buenos Aires), Arjantin devlet başkanlığı görevinde bulunmuş siyasetçi ve general. 2 Ekim 1880 ile 12 Ekim 1886 ve 12 Ekim 1898 ile 12 Ekim 1904 yılları arasında iki kez Arjantin'in devlet başkanıydı. 80 Kuşağı'nın önde gelen temsicilerindendi. Arjantin Patagonyası'ndaki yeni kurulan yerleşim birimlerini yerlilerden koruma amaçlı Çöl Harekâtı'nı idare etti. Devlet başkanlığında inşa ettiği merkezi devlette birçok altyapı ve ulaşım yatırımları tesis etti. Ülke ekonomisinde de gelişmeler görülürken İngiliz yatırımları kayda değer bir artış gösterdi. Roca modern Arjantin'in kurucuları arasında sayılmaktadır. Ülkede sınırları Patagonya'ya kadar genişleten güçlü ve milli bir lider olarak görüldü. 19 Ekim 1941'de başkent Buenos Aires'te Julio Argentino Roca Anıtı yapıldı. Karizmatik etkisi süreç içerisinde değişimlere uğrayarak birbirine zıt şekillerde yorumlandı.

Miguel Ángel Juárez Celman, Arjantinli bir politikacı ve devlet adamıdır. 1844 yılında Córdoba, Arjantin'de doğdu ve 1909 yılında öldü. Celman, Arjantin Cumhuriyeti'nin 10. Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. Miguel Ángel Juárez Celman, ülkesindeki politik yaşamda önemli bir rol oynamıştır. 1886-1890 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanlığı görevini üstlenmiştir. Ancak,

ekonomik zorluklar ve finansal kriz nedeniyle yönetimi eleştiriye maruz kalmıştır. 1890 yılında hükümeti, devletin mali durumundan sorumlu tutularak istifa etmek zorunda kalmıştır. Miguel Ángel Juárez Celman (29 Eylül 1844 - 14 Nisan 1909), Arjantinli bir avukat ve politikacıydı. 12 Ekim 1886'dan 6 Ağustos 1890'da istifa edene kadar Ulusal Devlet Başkanıydı. Kariyeri, onu yasama kariyerine iten kayınbiraderi Julio Argentino Roca'nın etkisiyle belirlendi. Kilise ile devletin ayrılığının önde gelen savunucusuydu ve aristokrat bir liberaldi.

Carlos Enrique José Pellegrini Bevans (11 Ekim 1846 - 17 Temmuz 1906), Arjantinli bir avukat, gazeteci, çevirmen ve politikacıydı. 1890'dan 1892'ye kadar Arjantin'in 10. başkanı olarak görev yaptı. Pellegrini, Buenos Aires'te İtalyan bir mühendis olan Charles Henri Pellegrini ve İngiliz bir kadın olan María Bevans'ın oğlu olarak doğdu. 1869'da hukuk doktorası yaptı ve kısa süre sonra Buenos Aires'te avukat olarak çalışmaya başladı. 1872'de Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi ve 1878'de Buenos Aires eyaleti hükümetinin valisi oldu. 1879'da Savaş ve Denizcilik Bakanı olarak atandı. 1886'da Miguel Juárez Celman'ın başkan yardımcısı seçildi ve 1890'da Celman'ın istifası üzerine cumhurbaşkanı oldu. Pellegrini, başkanlığı sırasında ülkenin ekonomisini iyileştirmek için çeşitli önlemler aldı. Ayrıca, Arjantin Ulusal Bankası'nı kurdu ve Buenos Aires Üniversitesi'ne bağlı prestijli bir eğitim kurumu olan Escuela Superior de Comercio Carlos Pellegrini'yi kurdu. Pellegrini, 1906 yılında Buenos Aires'te öldü. La Recoleta Mezarlığı'na defnedildi. Ülkenin ekonomisini iyileştirdi, Arjantin Ulusal Bankası'nı kurdu, Escuela Superior de Comercio Carlos Pellegrini'yi kurdu. Pellegrini, Arjantin tarihinin en genç cumhurbaşkanıydı. Pellegrini, İtalyan ve İngiliz kökenliydi. Pellegrini, Freemasondu.

Luis Sáenz Peña, tam adıyla Luis Sáenz Peña İlçesi, Arjantin'in bir ilçesidir. Aynı zamanda Arjantin'in 7. Devlet Başkanı olan Luis Sáenz Peña'nın adını taşımaktadır. Luis Sáenz Peña, 1822 yılında Buenos Aires'te doğdu ve 1907-1911 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Ayrıca, Luis Sáenz Peña'nın adı, 1912 yılında Arjantin'de kabul edilen "Sáenz Peña Yasası" ile de anılmaktadır. Bu yasa, Arjantin'de ilk kez evrensel oy hakkını getirerek, her erkek vatandaşın oy kullanma hakkını genişletti. Luis Sáenz Peña'nın politik kariyeri ve bu yasanın kabulü, Arjantin tarihinde önemli bir döneme işaret eder. Sáenz Peña, Buenos Aires'te doğdu ve hukuk eğitimi aldı. Birkaç kez milletvekili ve senatör olarak görev yaptı. 1882 yılında Buenos Aires Eyaleti Yüksek Mahkemesine atandı. Daha sonra Banco de la Provincia'nın başkanlığını, Academia de Jurisprudencia'nın müdürlüğünü ve Arjantin Genel Eğitim Konseyi'nde bir üyeliği görevini üstlendi. Sáenz Peña, 12 Ekim 1892'de Arjantin Cumhurbaşkanı seçildi. Görev süresi boyunca, ülkenin demiryolu ağını genişletti ve eğitim sistemini iyileştirdi. Ancak, ekonomik kriz ve siyasi istikrarsızlık nedeniyle 23 Ocak 1895'te istifa etmek zorunda kaldı. Sáenz Peña, 4 Aralık 1907'de Buenos Aires'te öldü. Oğlu Roque Sáenz Peña, 1910'dan 1914'e kadar Arjantin Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Luis Sáenz Peña'nın Başkanlığı Sırasında Önemli Olaylar. Demiryolu ağının genişletilmesi. Eğitim sisteminin iyileştirilmesi. Arjantin'ın 1893 Dünya Fuarı'na katılımı. Luis Sáenz Peña Arjantin'in modernleşmesine katkıda bulunan önemli bir lider olarak kabul edilir. Hukuk alanındaki uzmanlığı ve kamu hizmeti konusundaki özveriliği ile tanınır. Oğlu Roque Sáenz Peña, Arjantin tarihinde önemli bir reformcu olarak kabul edilir. Luis Sáenz Peña, Arjantin tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin modernleşmesine katkıda bulunan ve hukuk alanındaki uzmanlığı ile tanınan bir liderdi. Oğlu Roque Sáenz Peña da Arjantin tarihinde önemli bir iz bıraktı.

José Félix Uriburu (20 Temmuz 1868 - 29 Nisan 1932), Arjantinli bir general ve diktatördü. 6 Eylül 1930'da Hipólito Yrigoyen'in demokratik hükümetini deviren ve kendini cumhurbaşkanı ilan eden bir askeri darbeye önderlik etti. Uriburu, kendisini "Geçici Hükümet Başkanı" olarak adlandırarak de facto Arjantin Devlet Başkanlığı görevini üstlendi. Uriburu, Salta'da Arjantin

aristokrat bir ailede doğdu. 1885 yılında Colegio Militar de la Nación'a girdi ve burada beş yıl eğitim aldı. 1890 yılında, Cumhurbaşkanı Juárez Celman'ın istifasıyla sonuçlanan devrimci harekete katıldı. Amcası José Evaristo Uriburu'nun yeğeniydi ve 1905 Radikal Devrimi sırasında Manuel Quintana'yı destekledi. 1907 yılında Yüksek Savaş Okulu'nun müdürü oldu ve daha sonra askeri programları ve ekipmanları incelemek üzere Avrupa'ya gönderildi. 1913 yılında Almanya ve Birleşik Krallık'ta askeri ateşe olarak görev yaptı. 1914 yılında Arjantin'e döndüğünde, kendi eyaletinin Kongre üyeliğine seçildi. Uriburu'nun cumhurbaşkanlığı dönemi, Arjantin'in "infame decade" (1930-1943) olarak bilinen döneminin başlangıcını işaret etti. Bu dönem boyunca, Arjantin'ın siyasi ve ekonomik sistemi, Uriburu'nun otoriter yönetimi altında istikrarsız hale geldi. Uriburu'nun hükümeti, siyasi muhalifleri bastırmak, işçi grevlerini bastırmak ve basın sansürünü uygulamak için sert önlemler aldı. Ayrıca, Arjantin'in ekonomik politikalarını, ülkenin geleneksel tarım odaklı ekonomisinden uzaklaştırarak sanayileşmeye ve dış yatırıma odaklanacak şekilde değiştirdi. Uriburu'nun cumhurbaşkanlığı, 1932 yılında ölümüne kadar sürdü. Ölümünün ardından, yerine Agustín P. Justo geçti. Uriburu'nun mirası, Arjantin tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu, ülkenin demokratik kurumlarına zarar veren bir diktatör olarak görürken, bazıları da onun Arjantin'in ekonomik modernizasyonuna öncülük eden bir lider olarak görmektedir.

1898-1904: Julio Argentino Roca (2. dönem)

Manuel Quintana, Arjantinli bir siyasetçidir. 1835-1906 yılları arasında yaşamış olan Quintana, Arjantin'in 12. devlet başkanı olarak görev yapmıştır. 12 Ekim 1904 tarihinde başkanlık görevine gelmiş ve ölümüne kadar, 12 Mart 1906 tarihine kadar bu görevi sürdürmüştür. Ayrıca, Arjantin'de birçok siyasi ve hükümet görevinde de bulunmuştur. Manuel Quintana'nın öğrenimini tamamladıktan sonra hukuk alanında kariyerine başlamış ve siyasi yaşamına katılmıştır. Arjantin'in farklı dönemlerinde farklı hükümetlerde çeşitli görevlerde bulunmuştur.

Roque Sáenz Peña, tam adıyla Roque Sáenz Peña Lahitte, Arjantinli bir devlet adamıdır. Arjantin'in 1910-1914 yılları arasındaki devlet başkanı olarak görev yapmıştır. Roque Sáenz Peña'nın en bilinen başarılarından biri, ülkesindeki seçim sistemi üzerindeki reformlarıdır. Sáenz Peña, 1912 yılında yürürlüğe giren "Sáenz Peña Yasası" ile ülkesinde evrensel oy kullanımını ve gizli oylamayı getirmiştir. Bu yasa, Arjantin'de demokratik süreçleri güçlendirmeyi amaçlayan bir adımdı. Ancak, bu reformlar öncesinde Arjantin'de seçimler genellikle sınırlı bir seçmen kitlesi arasında yapılıyordu. Roque Sáenz Peña'nın politikaları, demokratik süreçlere daha fazla katılımı teşvik etmeye yönelik önemli adımlardan biri olarak kabul edilir. Sáenz Peña, bu reformlarla Arjantin'deki politik sistemde önemli değişikliklere öncülük etmiştir.

Hipólito Yrigoyen, Irigoyen olarak da yazılır (12 Temmuz 1852 - 3 Temmuz 1933), Arjantinli devlet adamı. Ülkenin genel oyla seçilen ilk başkanı olmuş, ikinci başkanlık dönemi 1930'da bir askeri darbeyle sona ermiştir. Hukukçu, öğretmen, çiftlik sahibi ve politikacı olan Yrigoyen, 1896'da Radikal Yurttaş Birliği'nin (Unión Cívica Radical-UCR) başına geçti. Özgür seçimler için verdiği mücadele sonucunda tutucu oligarşinin Sáenz Peña yasası'nı (1912) çıkarmasını sağladı ve yasanın getirdiği gizli oy yöntemiyle başkan seçildi. Başkanlığı sırasında (1916-1922), UCR'li Ulusal Kongre üyelerinin desteğiyle Arjantin'in I. Dünya Savaşı'nda tarafsız kalmasını sağladı.Ayrıca, çalışma koşullarını düzenleyen çeşitli yasalar da çıkardı ama bunlar etkili biçimde uygulanamadı ve 1919'da başlayan geniş çaplı grev hükûmet kuvvetlerince şiddet kullanarak bastırıldı. 1922-1928 yılları arasında devlet başkanı olan Marcelo Torcuato de Alvear önderliğindeki güçlü muhalefete karşın 1928'de büyük oy farkla yeniden başkan seçildi. Ama, artık çok yaşlanmış ve devlet işleri üzerindeki denetimi azalmıştı. Yönetimi sırasındaki yolsuzluklar ve ekonomik durgunluk yüzünden seçmenlerin desteğini önemli ölçüde yitirdi; bu arada muhafazakâr rakipleri de güç kazanmıştı. 1929'da başlayan ekonomik bunalım sonucu iktidarı daha da zayıfladı ve 1930'da bir askerî darbeyle devrildi. Son derece gösterişsiz özel yaşamına ve genellikle anlaşılamayan siyasi

demeçlerine karşın, siyasi yaşamının sonuna değin ilgi gören bir önder olmayı başardı. İktidara gelmeden önce savunduğu demokratik reformları ise hiçbir zaman gerçekleştiremedi.

Marcelo Torcuato de Alvear Pacheco (4 Ekim 1868 - 23 Mart 1942) Arjantinli bir avukat, diplomat ve politikacıydı. 1922'den 1928'e kadar Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Alvear, Buenos Aires'te seçkin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Büyükbabası Carlos María de Alvear, Arjantin'in bağımsızlık mücadelesinde önemli bir rol oynadı. Alvear, hukuk eğitimi aldı ve daha sonra diplomatik görevlere atandı. 1916'da Fransa'ya büyükelçi olarak atandı ve Birinci Dünya Savaşı sırasında Paris'te kaldı. Alvear, 1922'de Arjantin Devlet Başkanı seçildi. Görev süresi sırasında, ülke ekonomisini canlandırmak ve uluslararası itibarını geliştirmek için girişimlerde bulundu. Alvear, eğitim, sağlık ve sosyal refah alanlarında da önemli adımlar attı. Ancak Alvear'ın görev süresi, 1930'da meydana gelen askeri darbeyle sona erdi. Darbeyi takiben Alvear, Avrupa'ya sürgüne gönderildi. 1942'de Arjantin'e döndü ve kısa bir süre sonra öldü. Alvear, Arjantin tarihinin önemli bir figürüdür. Ülkenin demokratikleşmesinde ve ekonomik kalkınmasında önemli rol oynadı. Bugün hala Arjantin'in en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilmektedir.

Hipólito Yrigoyen (2. dönem) 1928-1930[2]

José Félix Evaristo de Uriburu y Álvarez de Arenales (19 Kasım 1831 - 23 Ekim 1914) [1] 23 Ocak 1895'ten 12 Ekim 1898'e kadar Arjantin Devlet Başkanıydı. O usta bir diplomattı ; Şili , Peru ve Bolivya arasındaki Pasifik Savaşı'na ilişkin barış müzakerelerine hakem olarak katılıyor . Başkan Yardımcısıydı ve 1895'te Luis Sáenz Peña'nın istifa etmesiyle Arjantin Başkanı oldu . Oğlu, 1920'lerde Arjantin'in Londra Büyükelçisi José Evaristo Uriburu y Tezanos Pinto (1880–1956) ve Cecil Beaton'ın modeli Clarita de Uriburu'nun babasıydı. José Evaristo Uriburu, Arjantinli bir siyasetçi ve devlet adamıdır. 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında Arjantin'de önemli bir rol oynamıştır. Uriburu, 1831 yılında Buenos Aires'te doğdu ve 16 Nisan 1914'te öldü. José Evaristo Uriburu'nun en bilinen rolü, Arjantin Devlet Başkanlığı'nı üstlendiği dönemde gerçekleşmiştir. Uriburu, 1895 ile 1898 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. Bu dönemde, Arjantin'de siyasi ve ekonomik sorunlarla mücadele etmiştir.

Agustín Pedro Justo (26 Şubat 1876 - 11 Ocak 1943) Arjantinli asker ve siyasetçi. 1932-1938 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Çeşitli askeri akademilerde öğrenim gördükten sonra, 1903-1930 yılları arasında Buenos Aires ve çevresindeki sivil ve askerî okullarda askerlik bilimi, matematik ve inşaat mühendisliği dersleri verdi. Generalliğe kadar yükseldi; 1930'da meydana gelen askerî darbeden sonra kısa süre başkomutanlık yaptı. Daha sonra savaş, tarım ve bayındırlık bakanlığı görevlerinde bulundu. Kasım 1931 seçimlerini kazanarak Arjantin Devlet Başkanı oldu. Brezilya'nın Ağustos 1942'de Almanya ve İtalya'ya savaş ilan etmesinden sonra general rütbesiyle Brezilya ordusunda görev aldı ve kısa süre sonra öldü.

2 Arjantin'in "Década Infame"sı (Türkçe: utanç verici on yıl), 1930'da Başkan Hipólito Yrigoyen'e karşı darbeyle başlayan ve 1943'te Juan Perón'un iktidara gelmesiyle sona eren bir dönemdir. Bu on yıl, bir yandan Büyük Buhran nedeniyle birçok küçük toprak sahibinin mahvolmasıyla kırsal kesimden önemli bir göç yaşanması ve bu da ülkeyi ithal ikameci sanayileşmeye yönlendirmesi, diğer yandan da muhafazakar hükümetlerin iktidarda kalması için seçim hileleri yapılmasıyla damgasını vurmuştur. Década Infame, Arjantin tarihinin en çalkantılı dönemlerinden biridir. Bu dönem boyunca ülke, siyasi istikrarsızlık, ekonomik kriz ve toplumsal huzursuzluk dönemleri yaşadı. Askeri darbeler, seçim hileleri, işçi grevleri ve ayaklanmalar yaygınlaştı. Década Infame'nin nedenleri karmaşıktır ve tarihçiler arasında tartışılmaktadır. Bazı tarihçiler, dönemin kilit faktörünün Büyük Buhran olduğunu savunurken, diğerleri, askerî müdahalelerin ve muhafazakar elitlerin çıkarlarının da önemli bir rol oynadığını öne sürmektedir. Década Infame'nin sonuçları da önemli olmuştur. Bu dönem, Arjantin'in demokrasisini zayıflatmış, ekonomisini istikrarsızlaştırmış ve toplumsal eşitsizlikleri artırmıştır. Ayrıca, Arjantin'in uluslararası itibarını zedelemiş ve ülkeyi siyasi kutuplaşmaya sürüklemiştir. Década Infame, Arjantin tarihinin önemli bir dönemidir ve ülkenin siyasi, ekonomik ve toplumsal gelişimini anlamak için incelenmesi gereken bir konudur. Bu dönem, Arjantin'in demokrasisi için bir geri adım teşkil etse de, aynı zamanda ülkenin gelecekteki siyasi mücadelelerinin temelini oluşturmuştur.

Roberto María Ortiz Lizardi (24 Eylül 1886-15 Temmuz 1942), 20 Şubat 1938'den 27 Haziran 1942'ye kadar görev yapan Arjantin'in 19. cumhurbaşkanıydı. Ortiz, Arjantin tarihinin en sahtekarlarından biri olarak tanımlanan bir cumhurbaşkanlığı seçimi ardından 1938'de cumhurbaşkanı oldu. Ana yönetim hedefi, dolandırıcılığa son vermekti. Kurumları normalleştirme girişimi, hükümet koalisyonunun muhafazakar kesimlerinin lideri olan yardımcısı Ramón Castillo ile karşı karşıya getirdi. Cumhurbaşkanı ve yardımcısı farklı siyasi gruplara mensuptu. Ortiz, Buenos Aires'te 24 Eylül 1886'da doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde öğrenciyken, başarısız 1905 Arjantin Devrimi'ne katıldı. 1909'da üniversiteden mezun oldu ve avukat oldu. Radikal Civic Birliği'nde aktif hale geldi ve 1920'de Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi. 1925-1928 yılları arasında Bayındırlık Bakanı olarak görev yaptı. 1930 Devrimini destekledi ve 1936-1937 yılları arasında Hazine Bakanı olarak görev yaptı. Ortiz'in cumhurbaşkanlığı, iki nedenden ötürü kesintiye uğradı: kurumsal normalleşmeyi gündeminin önceliği haline getirmesi ve hastalığı ve daha sonra ölümü. Ortiz, göreve başladıktan kısa süre sonra şeker hastalığı nedeniyle görme yetisini önemli ölçüde kaybetti. Bu nedenle Temmuz 1940'tan itibaren yardımcısı Ramón Castillo tarafından temsil edildi. Ancak Castillo, Ortiz'den farklı siyasi görüşlere sahipti ve sert muhafazakarlar arasındaydı. Bu nedenle, özellikle radikallerin çoğunlukta olduğu parlamentoda, savaşla ilgili ekonomik sorunların çözümü konusunda görüşmek istemeyen radikal parti ile muhafazakarlar arasında çatışmalar yeniden alevlendi. Ortiz, 15 Temmuz 1942'de Buenos Aires'te öldü. Görev süresi boyunca, Arjantin ekonomisini ve demokrasisini istikrara kavuşturmak için önemli adımlar attı. Ancak, hastalığı ve erken ölümü, bu hedefleri tam olarak gerçekleştirmesini engelledi.

Pedro Pablo Ramírez Menchaca (30 Ocak 1884 - 12 Mayıs 1962), 7 Haziran 1943'ten 24 Şubat 1944'e kadar Arjantin'in faşist eğilimli Devlet Başkanıydı. Arjantin'in faşist milisi Guardia Nacional'ın kurucusu ve lideriydi. Ramírez, 1904 yılında Arjantin askeri kolejinden asteğmen olarak mezun oldu ve 1910 yılında süvarilerde üsteğmenliğe terfi etti. 1911'de Kaiser Wilhelm II'nin Prusya Ordusu'ndaki Beşinci Husar süvarilerinde eğitim almak üzere Almanya'ya gönderildi. 1913 yılında, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden önce, Alman bir eşle birlikte ülkesine döndü. Süvari taktikleri konusunda uzmanlaşarak rütbesinde ilerledi ve 1930'da Hipólito Yrigoyen'i görevden alan otoriter bir darbede General José Félix Uriburu'ya yardım etti. Ramírez, 1932'de dönüşüne kadar Mussolini'nin ordusunu gözlemlemek için Roma'ya gönderildi. Ramírez, 1943 yılında Arturo Rawson ile birlikte 4 Haziran 1943 Devrimi olarak bilinen darbeye önderlik eden GOU (Grupo de Oficiales Unidos) adlı bir subay grubu tarafından desteklendi. Rawson, sağlık sorunları nedeniyle görevinden ayrıldıktan sonra Ramírez, 7 Haziran 1943'te Arjantin Devlet Başkanı oldu. Ramírez'in hükümeti, baskıcıydı ve komünist ve sosyalist sendikaları zulüm etti. Görev süresi boyunca Arjantin Federal Polisi kuruldu. Aralık 1943'te Albay Juan Domingo Perón'u Çalışma Sekreterliği'ne başkan olarak atadı. Perón, işçiler ve köylüler yararına önemli sosyal önlemler uyguladı. Ramírez, Amerika Birleşik Devletleri tarafından Arjantin'in Almanya'ya savaş ilan etmesi için diğer Latin Amerika ülkelerine katılması için baskı altına alındı. Ocak 1944'te Arjantin Mihver Devletleri ile bağlarını kopardı ve bu durum milliyetçi kesimleri rahatsız etti. Ordu subayları ve generalleri hükümete desteğini çekti ve Ramírez görevden alındı. 25 Şubat 1944'te Başkan Yardımcısı General Edelmiro Farrell cumhurbaşkanlığı görevini devraldı.

Juan Domingo Perón (d. 8 Ekim 1895, Lobos – ö. 1 Temmuz 1974, Olivos), Arjantinli asker ve siyasetçi. Peronist hareketin kurucusu ve önderi olan Peron, 1946-55 ve 1973-74 arasında başkanlık yapmıştır[3]. Çoğu Arjantinli gibi, Fransız ve İtalyan ataları olan bir Kreol idi. Buenos Aires

3 Peronist Hareketi, Arjantin'in siyasi tarihinde önemli bir rol oynamış bir politik harekettir. Bu hareket, Arjantin'in eski devlet başkanlarından Juan Perón'un liderliğinde ortaya çıkmıştır. Juan Perón, 1946'da Arjantin devlet başkanı olarak seçildikten sonra, Peronist Hareketi'ni kurarak devlet yönetiminde etkili olmuştur. Peronizm, Juan Perón'un politik felsefesini temsil eder ve genellikle işçi sınıfının haklarına vurgu yapar. Hareket, sosyal adalet, işçi hakları, milliyetçilik ve devlet müdahalesini savunur. Peronist Hareketi, Arjantin siyasetinde önemli bir oyuncu olmuş ve

eyaletinin Pampalarındaki bir kasabada dünyaya geldi. On altı yaşındayken askerî okula girdi, 1913'te yedek subay oldu. 1930'ların sonunda İtalya'da askerî ataşe olarak görev yaptı. Bu sırada faşistlerle Nazilerin siyasi yükselişlerini yakından izledi. Tarih ve siyaset felsefesine ilgi duyan Perón'un bu konularda yayımlanmış çalışmaları vardır. 1941'de albay oldu, 1943'te muhafazakâr Ramón Castillo yönetimine son veren darbenin amiral gemisi Birleşik Subaylar Grubu (GOU) içinde yer aldı. İzleyen üç yıl içinde yönetime gelen askeri hükûmetlerde çalışma ve sosyal güvenlik bakanlığı gibi küçük bir görev üstlenmesine karşın, bu görevi sırasında sendikaların desteğini elde ederek yönetim içinde etkisini artırmaya başladı. 1944'te Edelmiro Julián Farrell'in savaş bakanlığını üstlendi, hemen ardından başkan yardımcısı oldu. Ekim 1945 başlarında anayasal yönetim yanlısı sivil ve subayların düzenlediği bir darbeyle bütün görevlerinden uzaklaştırılarak tutuklandı. Ama metresi Eva Duarte'yle sendikalardaki destekçilerinin girişimleri sonucu Buenos Aires'te büyük bir grev dalgası başladı ve Perón 17 Ekim 1945'te serbest bırakıldı. Aynı gece düzenlenen bir mitingde gelecek seçimlerde başkanlığa adaylığını koyacağını açıkladı. Birkaç gün sonra da Eva Duarte'yle evlendi (21 Ekim 1945). Komünistlerin ve sağın muhalefetine rağmen Perón, sendikaların desteğiyle, federal polisin ve silahlı çetelerin liberal muhalefete yoğun baskılar uyguladığı bir seçim kampanyasının ardından oyların yüzde 56'sını alarak Şubat 1946'da başkanlığa seçildi. Başkanlığı sırasında hem iç, hem de dış politikada, komünizmle kapitalizm arasında Justicialismo (Adaletçilik) adlı bir "üçüncü yol" olarak nitelendirdiği bir çizgi izledi. Arjantin'in ekonomik ve toplumsal yapısında köklü değişiklikler gerçekleştirememekle birlikte, ülkeye yeni bir çehre kazandırdı. Ekonomik alanda Arjantin'i devletçiliğe dayalı bir sanayileşme sürecine soktu. Merkez Bankası Başkanı Miguel Miranda'nın danışmanlığı altında (1946-49) demiryollarını, Ulusal Banka'yı ve dış ticareti millileştirdi, pesoyu devalüe etti, dış borçları ödedi, ticari bir devlet filosu kurdu, birçok ticari anlaşma imzaladı, bayındırlık işlerine büyük fonlar ayırdı ve 1947'de beş yıllık bir sanayileşme planını başlattı. Ancak kredi bulmak için, tarımcıları ürünlerini devlete düşük fiyatla satmaya zorladı ve daha sonra bu ürünleri büyük karlarla ihraç etti. Bunun üzerine tarımcılar üretimi kıstılar ve tahıl ithal etme zorunluğu doğdu. İktisadi önlemlerin çoğu başarısızlığa uğradıysa da, Perón toplumsal alanda, çok ileri bir sosyal siyaset izlemeyi bildi. Bu siyaset II. Dünya Savaşı sırasında biriktirilen dövizlerle karşılandı. Karısının yardımıyla işçilerin gelir düzeyi yükseltilirken, onların işletme karlarına ortak olmaları sağlandı, 60 yaşın üstündeki işçilere emeklilik hakkı tanındı, kadınlara oy hakkı verildi. Dış politikada bloklar arasında tarafsız kaldı. Amerika Birleşik Devletleri ve Britanya'ya karşı katı bir tutum takındı, İspanya'ya yakınlaşmayı ve bir Latin Amerika federasyonu kurmayı tasarladı. Öte yandan silahlı kuvvetler üzerindeki etkisine dayanarak ülkenin siyasal yaşamını bütünüyle denetimi altına aldı. Anayasal özgürlüklere ciddi kısıtlamalar getirdi, bazı özgürlükleri ise bütünüyle ortadan kaldırdı. Mart 1949 Anayasası'yla, 1951'de yeniden seçilebilme olanağını yarattı ve general unvanını aldı (1950). Her yere kendi adamlarını yerleştirdi, La Prensa'yı kendi gazetesi haline getirdi ve polis devletine dayanan bir diktatörlük kurdu. Kasım 1951'de oy oranını biraz artırarak başkanlığa yeniden seçildikten sonra, bazı politikalarında değişikliğe gitti. Ama enflasyon, yolsuzluklar ve baskılar halkın yönetimden duyduğu hoşnutsuzlukların artmasına yol açtı. 1954'ten itibaren önce Kilise'nin (1955'te aforoz edildi), sonra da silahlı kuvvetlerin muhalefetiyle karşılaştı. Silahlı kuvvetlerin desteği, işçilere ve orta sınıflara dayanan bir rejim açısında çok önemliydi. Sonunda kara ve deniz kuvvetlerine bağlı birlikler yönetime karşı ayaklandı (19 Eylül 1955). Ayaklanma sırasında iktidardan uzaklaştırılan Perón Paraguay'a kaçtı. Çeşitli ülkelerde kaldıktan sonra Madrid'e yerleşti. Buradan, 1963'ten beri sendikalarla birlikte tek bir parti altında toplanan yandaşlarını yönetti. 1961'de Isabel Perón'la üçüncü evliliğini yaptı. Perón'un iktidardan uzaklaştırılmasını izleyen yıllarda, Peronistler halk arasında büyük bir güç olarak varlıklarını korudular. 1955'ten sonra yönetime gelen sivil ve askeri

zamanla farklı kanatlara bölünerek çeşitli alt grupları içermiştir. Peronizm, Arjantin'de birçok dönemde iktidara gelmiş ve ülkede önemli politik değişimlere neden olmuştur. Juan Perón'un ölümünden sonra, eşi Eva Perón ve diğer liderler tarafından devam ettirilen Peronist Hareketi, Arjantin siyasetinde hala etkili bir güç olarak varlığını sürdürmektedir.

iktidarlar, Peronistlere siyasal görev vermeye kesinlikle yanaşmamalarının da etkisiyle, ülkenin acil ekonomik sorunlarına çözüm getiremediler. Mart 1971'de iktidarı ele geçiren General Alejandro Lanusse 1973 sonlarında demokrasiye dönüleceğini açıkladı ve aralarında Peronist partinin de (Ulusal Adaletçi Hareket-MNJ) bulunduğu bütün siyasal partilerin yeniden kurulmasına izin verildi. Perón Kasım 1972'de askeri hükûmetin çağrısı üzerine kısa bir süre için Arjantin'e döndü. Peronist adaylar Mart 1973'te yapılan seçimlerde çoğunluğu elde etti; Peronist Héctor José Cámpora başkanlığa seçilirken ve meclis çoğunluğunu kazandılar. Haziranda Arjantin'e dönüşünde büyük bir coşkuyla karşılanan Perón, Cámpora'nın istifasından sonra ekimde yapılan özel bir seçimin sonucunda ikinci kez başkan oldu. Karısı Isabel Perón da başkan yardımcısı oldu. Perón sürgün yıllarında Peronistlerin sol kanadının desteğini kazanmaya çalışmış ve en militan sendikaları desteklemişti. Ama iktidara geldikten sonra şiddet hareketleriyle baş etmek zorunda kalan Perón, Devrimci Halk Ordusu'nun (ERP) saldırılarına göğüs gerebilmek için silahlı kuvvetlerle ve eskiden kendisine muhalif olan öteki sağ gruplarla yakın ilişkiler kurdu. Eyalet yönetimlerinden ve üniversitelerden çok sayıda solcuyu tasfiye etti. Perón'un bu dönemdeki ekonomi politikası, gelir dağılımında ücretliler lehine bazı değişiklikler öngörmekle birlikte, temel olarak enflasyonla mücadeleyi amaçlıyordu. Ama fiyat ve ücret artışlarını kontrol altına almak amacıyla uygulamak istediği "toplumsal anlaşma" modeli başarılı olamadı. 1973-74 dünya petrol bunalımının ve Britanya'yanın Avrupa Ekonomik Topluluğu'na girmesinin de etkisiyle Avrupa'ya ihracat olanakları daralan Arjantin'in ödemeler dengesi giderek kötüleşti. Sendikaların da ekonomik politikaya tepkisi yoğunlaşıyordu. Haziran 1974'te zatürre belirtileri gösteren Perón, arka arkaya geçirdiği bir dizi kalp krizinden sonra 1 Temmuz 1974'te öldü. Ölümünden sonra başkanlık görevini üstlenen karısı Isabel Perón'un yönetimi sırasında Peronist hareket ve hükûmet içindeki görüş ayrılıkları iyice açığa çıktı. Isabel Perón ülke içindeki güç odaklarının hiçbirinden, hatta sendikalardan bile sağlam bir destek elde edemedi. Şiddet olayları artarken enflasyon oranı yüzde 600'ün üzerine çıktı. Isabel Perón 24 Mart 1976'da iktidara el koyan silahlı kuvvetler tarafından görevden uzaklaştırıldı.

Eduardo Lonardi (15 Eylül 1896 - 22 Mart 1956), Arjantinli bir general ve diktatördü. 1955 yılında Juan Domingo Perón'u deviren Revolución Libertadora darbesinin ardından kısa bir süre fiilen Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Lonardi, Buenos Aires'te doğdu ve Arjantin Ordusu'na katıldı. 1943'te Juan Domingo Perón'un askeri darbesinde yer aldı ve daha sonra Perón'un hükümetinde çeşitli görevlerde bulundu. Ancak, Perón'un giderek otoriter yönetim tarzından dolayı hayal kırıklığına uğradı ve 1951'de ona karşı başarısız bir darbe girişimi düzenledi. Bu darbe girişiminin ardından ordudan emekli oldu. 1955 yılında, Perón'un hükümetine karşı başka bir darbe gerçekleştiğinde, Lonardi Revolución Libertadora'nın liderlerinden biri oldu. Perón'un hükümetini devirdikten sonra, Lonardi fiilen Arjantin Devlet Başkanı olarak atandı. Ancak, Lonardi'nin uzlaşmacı politikaları, ordudaki daha sağcı unsurlar tarafından hoş karşılanmadı ve 51 gün sonra görevden alındı. Lonardi'nin görev süresi, Peronist hareketi bastırmaya yönelik girişimlerle ve ekonomik krizlerle damgasını vurdu. Ayrıca, Lonardi'nin Katolik Kilisesi'ne yakınlığı ve Peronizmin dini yönlerini bastırmaya yönelik çabaları da eleştirildi. Lonardi, 1956 yılında Buenos Aires'te öldü. Arjantin tarihinde tartışmalı bir figür olarak kalmaya devam ediyor. Bazıları onu demokrasinin restorasyonuna katkıda bulunan bir figür olarak görürken, bazıları onu otoriter bir diktatör olarak görüyor.

Arturo Frondizi (Blanco Partisi). (28 Ekim 1908 - 18 Nisan 1995), Arjantinli bir avukat, gazeteci, öğretmen, devlet adamı ve siyasetçidir. 1 Mayıs 1958'den 29 Mart 1962'ye kadar Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Frondizi, Paso de los Libres'te, İtalyan göçmenlerinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Buenos Aires Üniversitesi'nde hukuk okudu ve daha sonra siyasete girdi. 1946'da Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi ve burada Radikal Civic Birliği'nin (UCR) önde gelen üyelerinden biri oldu. 1955'te Juan Perón'un devrilmesinden sonra Frondizi, UCR içinde yeni bir

hizip olan İntegrasyon ve Kalkınma Hareketi'ni (MID) kurdu. 1958'deki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde MID'in adayı olarak Frondizi, Perón'un desteğini alarak kazandı. Frondizi, başkanlığı sırasında Arjantin ekonomisini canlandırmak için bir dizi önlem aldı. Bunlar arasında yabancı yatırımları teşvik etmek, devlet harcamalarını azaltmak ve ulusal sanayiyi geliştirmek için önlemler vardı. Bu önlemler, Arjantin ekonomisinin büyümesini sağladı, ancak aynı zamanda enflasyonun artmasına ve işsizliğin artmasına da neden oldu. Frondizi'nin dış politikası da tartışmalıydı. Küba Devrimi'nden sonra Fidel Castro ile yakınlaştı ve Amerika Birleşik Devletleri ile ilişkileri gerginleşti. Bu nedenle, Frondizi 1962'de bir askeri darbe ile devrildi. Frondizi, Arjantin tarihinin tartışmalı figürlerinden biridir. Bazıları onu ülkenin ekonomisini canlandıran ve modernleştiren bir lider olarak görürken, diğerleri onu demokratik kurumları zayıflatan ve otoriter eğilimler sergileyen bir lider olarak görür.

José María Guido (29 Ağustos 1910 - 13 Haziran 1975), 1962'den 1963'e kadar Arjantin'in fiili devlet başkanıydı. Arjantin ordusunun Arturo Frondizi'yi devirmesinin ardından kurulan geçici bir sivil hükümete başkanlık etmiştir. Guido'nun on dokuz aylık görevi, ciddi bir ekonomik kriz, silahlı kuvvetler içindeki rekabetçi gruplar arasında açık çatışma ve Peronistlerin Arjantin siyasetine katılmasını yasaklamaya devam eden anti-demokratik önlemlerle damgasızdı. Guido, Buenos Aires'te 29 Ağustos 1910'da doğdu. Babası José María Emilio Guido Repetto, İtalyan kökenli La Plata'da doğarken, annesi Carmen Cibeira Mosquera, İspanya'nın kuzeyinde bulunan Galicia'da Piñor'da doğdu. Başkent San Telmo semtinde büyüdü ve 1940 yılında La Plata Üniversitesi hukuk fakültesinden mezun oldu. Guido, hukuk kariyerine başlamadan önce kısa bir süre gazetecilik yaptı. Daha sonra 1946'da Viedma'ya taşındı ve burada Edgardo Castello ile bir hukuk bürosu açtı. Guido, Arjantin siyasetine 1955 yılında Intransigent Radical Civic Union'a katıldığında girdi. Daha sonra 1958'de Arjantin Senatosu'na seçildi. 29 Mart 1962'de Arjantin ordusu Arturo Frondizi'yi devirdi. Frondizi'nin tutuklanması ve ardından sürgüne gönderilmesi üzerine Guido, cumhurbaşkanlığı görevini üstlendi. Guido'nun görevi, Arjantin'in tarihsel olarak istikrarsız siyasi ortamında zor bir dönemdi. Hükümeti, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmak ve siyasi huzursuzluğu bastırmak için mücadele etti. Ancak Guido'nun çabaları, ülkenin siyasi krizini çözmek için yeterli değildi. 12 Ekim 1963'te Guido, cumhurbaşkanlığı görevinden istifa etti. Ardından Arjantin'de bir dizi askeri darbe ve kısa süreli hükümetler yaşandı. Guido, 1975 yılında Buenos Aires'te öldü. Guido, tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu, Arjantin'in demokrasisini korumak için mücadele eden bir lider olarak görüyor. Diğerleri ise onu, askeri diktatörlüğün bir uzantısı olarak görüyor. Guido'nun mirası tartışmalı olsa da, Arjantin tarihinin önemli bir figürü olduğu açıktır.

Arturo Umberto İllia, 1900 yılında Pergamino'da doğmuştur. Fizik öğrenimi gören Arturo Umberto İllia, siyasete atılarak senatörlük, vali yardımcılığı yaptı. Cumhurbaşkanlığına seçilip (Temmuz 1963), Peroncular'ın karşı koyuşları, hükûmetin çoğunluğun desteğini kazanamaması nedeniyle, istediği reformları gerçekleştiremedi. Buna iktisadi bunalım ve iç huzursuzluklar da eklenince, ordu tarafından devrildi (1966). 1983 yılında Córdoba'da öldü.

Juan Carlos Onganía, Arjantinli bir askeri lider ve siyasetçidir. Onganía, 17 Haziran 1914 tarihinde Arjantin'in Marcos Paz şehrinde doğdu ve 8 Haziran 1995 tarihinde öldü. En çok, 1966 ile 1970 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yapmasıyla tanınır. Onganía, Arjantin Silahlı Kuvvetleri'nde yüksek rütbeli bir subay olarak görev yaptıktan sonra, 1966'da ordunun bir darbe düzenlemesi sonucunda devlet başkanlığına geldi. Ancak yönetimi, siyasi ve ekonomik çalkantılar nedeniyle eleştirildi ve 1970'te bir başka askeri darbe ile devrildi. Onganía'nın yönetimi sırasında, bazı politika kararları ve baskıcı önlemler nedeniyle toplumda hoşnutsuzluklar arttı. Protestolar ve toplumsal çalkantılar, Onganía'nın görevden alınmasına yol açan faktörler arasında yer aldı.

Héctor José Cámpora (26 Mart 1909 – 18 Aralık 1980) Arjantinli bir politikacıydı. Sol Peronizmin önemli bir figürü olan Cámpora, 25 Mayıs'tan 13 Temmuz 1973'e kadar kısa bir süre Arjantin başkanlığı yaptı ve daha sonra Juan Perón'un daha sonra kazandığı bir seçimde başkanlığa aday olmasını sağladı. Modern sol Peronist siyasi gençlik örgütü La Cámpora onun adını taşıyor. Mesleği diş hekimliğiydi. Sevgiyle el Tío (Amca) olarak bilinen Cámpora, 26 Mart 1909'da Buenos Aires eyaletinin Mercedes şehrinde Héctor José Cámpora Demaestre olarak doğdu. Córdoba Üniversitesi'nde diş hekimliği diploması aldı ve yakınlardaki San Andrés de Giles'a taşınmadan önce mesleğini memleketinde icra etti. Cámpora, 1951'deki ortak bilet mitinginde Evita'nın yanındaydı ve Başkan Yardımcılığına aday olduğu popüler çağrıları kabul edemedi. Cámpora, General Juan Perón'u 1944'te çalışma bakanı olarak San Andrés de Giles'ı ziyaret ettiğinde tanıyordu. Perón 1946'da başkan seçildikten sonra Cámpora, işçi ve radikallerden oluşan bağımsız bir koalisyona liderlik etti ve başkanlığını yaptığı temsilciler meclisinde bir sandalye kazandı. 1948–1952 döneminde. 1953'te tam yetkili büyükelçi olarak 17 ülkeyi kapsayan diplomatik bir gezi için görevlendirildi. Tutuklandı ve 1955'te Perón'u deviren Revolución Libertadora tarafından yolsuzluk ve zimmete para geçirmekle suçlandı. 1956'da ülkeden kaçtıktan sonra üç yıl sonra geri döndü. tüm suçlamalar düştüğünde. Cámpora, 1973'te Arjantin Devlet Başkanı olarak yemin ediyor. O zamanki Şili başkanı Salvador Allende, Cámpora'nın sağ omzunun üzerinde görülebiliyor. Cámpora seçildiğinde Kabinesini Plaza de Mayo'da atadı. Perón, 1971'de onu "kişisel delegesi" olarak seçti. 1973'te, Arjantin diktatörü General Alejandro Lanusse tarafından Perón'un seçimlere katılımına ilişkin vetoyu atlatmak için başkanlığa aday oldu. Koşucu arkadaşı Vicente Solano Lima'ydı. Cámpora'nın sol eğilimli eğilimlerine rağmen Solano Lima, Popüler Muhafazakar Parti'ye üyeydi. Cámpora, Mart 1973 seçimlerini %49,6 oyla kazandı . Radikal lider Ricardo Balbín %21,3 oyla ikinci oldu, ancak ikinci bir oylamadan kaçınmak için mutlak çoğunluk gerekli olduğundan, bu onu Cámpora ile ikinci turda dahil etmek için yeterliydi . Ancak siyasi krize girmemek için hakkından feragat etti ve yenilgisini kabul etti. Cámpora, 25 Mayıs 1973'te Şili Devlet Başkanı Salvador Allende ve Küba Devlet Başkanı Osvaldo Dorticós'un huzurunda göreve başladı . Yeni Başkanı alkışlamak için Plaza de Mayo'da bir milyon insan toplandı . Cámpora'nın ilk başkanlık eylemlerinden biri, askeri ve polis personeline yönelik siyasi suikastlar ve terör saldırıları gerçekleştiren ve hakimler tarafından yargılanıp hapis cezasına çarptırılan terör örgütü üyelerine af tanınmasıydı . 28 Mayıs'ta Arjantin, Küba ile diplomatik ilişkilerini yeniden kurdu ve daha sonra Küba , ABD'nin Küba'ya uyguladığı ambargoyu kırmak için gıda ve sanayi ürünleri gibi Arjantin yardımını aldı . Cámpora'nın hükümetinin ilk aylarında yaklaşık 600 toplumsal çatışma, grev ve fabrika işgali yaşandı[4]. Ancak devrimci sol, silahlı mücadeleyi askıya alarak katılımcı demokrasi sürecine katıldı ve bu da Peronist sağcı bürokraside alarma yol açtı. Cámpora'nın ideolojisi onu Peronizmin sağcı eğilimlerine karşı koyuyordu . Perón 20 Haziran 1973'te Arjantin'e döndüğünde, Buenos Aires'in ana havaalanına varışını karşılamak için toplanan silahlı Peronist gruplar arasındaki kavga nedeniyle uçağının askeri bir havaalanına yönlendirilmesi gerekti. Ezeiza Katliamı olarak bilinen bu olayda 13 kişi öldü, 300'den fazla kişi de yaralandı. Küçük ve orta ölçekli işletme derneği CGE'nin başkanı José Ber Gelbard , ekonomi bakanı olarak atandı. Gelbard, CGT işçileri ile

4 Trelew katliamı, 22 Ağustos 1972'de Arjantin'in Chubut eyaletinin başkenti Rawson'daki Rawson Cezaevi'nden kaçan 110 solcu militanın, yakalandıktan sonra Trelew havaalanında kurşuna dizilerek öldürülmesi olayıdır. Kaçan militanlar, Halkın Devrimci Ordusu (ERP), Devrimci Silahlı Kuvvetler (FAR) ve Montoneros adlı sol örgütlere üyeydi. 15 Ağustos'ta başlayan firar planı, başarılı bir şekilde gerçekleşti ve militanlar, hapishaneden kaçmayı başardılar. Ancak, militanlar, havaalanına ulaşmadan önce yakalandılar. 22 Ağustos'ta, Trelew havaalanında, Binbaşı Luis Emilio Sosa komutanlığındaki askerler tarafından kurşuna dizilerek öldürüldüler. Trelew katliamı, Arjantin'in askeri diktatörlüğü döneminde yaşanan en kanlı olaylardan biri olarak kabul edilir. Bu dönemde, binlerce solcu ve muhalif kişi, işkence ve infazlara maruz kaldı. Trelew katliamı, Arjantin'de insan hakları mücadelesinin önemli bir dönüm noktası oldu. Katliamda öldürülen militanların aileleri ve arkadaşları, katliamın faillerinin yargılanması için mücadele etti. 1985'te, askeri cuntanın devrilmesinden sonra, katliamın faillerinden bazıları yargılandı ve mahkum edildi. Trelew katliamı, Arjantin'in yakın tarihinin karanlık bir sayfası olarak kabul edilir. Bu olay, Arjantin'de insan hakları ihlallerinin boyutunu ve ciddiyetini gözler önüne sermiştir.

"Ulusal Burjuvazi " arasında, fiyatların dondurulması ve yaygın maaş artışları da dahil olmak üzere bir "toplumsal anlaşma" kurmaya çalıştı . Sonunda, 13 Temmuz 1973'te Cámpora, Juan Perón'un iktidara dönmesine izin vermek için istifa etti. Şili darbesinden on iki gün sonra, 23 Eylül'de yeni seçimler yapıldı. Cámpora daha sonra Arjantin'in Meksika büyükelçisi olarak atandı . Perón'un halefi olan dul eşi Isabel Perón'u yerinden eden Mart 1976 darbesinden sonra Cámpora, Buenos Aires'teki Meksika büyükelçiliğine sığındı. Üç yıl sonra gırtlak kanseri teşhisi konulduktan sonra Meksika'ya uçmasına izin verildi. Cámpora, gelişinden birkaç ay sonra, Aralık 1980'de Cuernavaca'da öldü.

Juan Domingo Perón (2. dönem) 1974-1976

María Estela Martínez Cartas de Perón (d. 4 Şubat 1931, La Rioja, Arjantin), Juan Perón'un üçüncü karısı ve 1974-1976 arasında Arjantin başkanı. Batı Yarımküresi'nin monarşik olmayan ilk kadın devlet başkanıdır. Dansçı olduktan sonra Isabel adını kullanmaya başladı. 1955-56'da Perón'la tanıştıktan sonra, gösteri dünyasındaki işini bırakarak onun özel sekreteri oldu. Perón'la birlikte Madrid'e sürgüne gitti ve 1961'de orada onunla evlendi. 1960'larda ve 1970'lerde birkaç kez Arjantin'e dönerek eyaletlerde Peronist adayların seçim kampanyalarına katıldı. Perón 1973'te başkanlık seçimlerine katılmak üzere Arjantin'e döndüğünde Perón'un danışmanı José López Rega'nın önerisiyle başkan yardımcılığına seçildi. Perón'un hastalığı sırasında birkaç kez ona vekalet etti. 1 Temmuz 1974'te Perón'un ölümü üzerine başkan olarak onun yerine geçti. Yönetimi sırasında geçmiş yönetimlerden devraldığı enflasyon, işçi olayları ve siyasal şiddet hareketleri gibi sorunlarla karşı karşıya kaldı. Bu sorunları yeni kabineler kurarak, dış borç ödemeleri için para basımını artırarak ve Kasım 1974'te sıkıyönetim ilan ederek çözmeye çalıştı. Ekonomik ve siyasi durumun giderek kötüleşmesi, 24 Mart 1976'da ordunun yönetime el koymasına yol açtı. Hava kuvvetlerine bağlı subaylarca tutuklanıp beş yıl boyunca evinde göz hapsinde tutuldu. 1981'de rüşvet suçlamasıyla yargılandı. Aynı yılın yazında serbest bırakıldıktan sonra İspanya'ya sürgüne gitti. 1983'te affa uğradı. 1985'te Peronist Adaletçi Parti (Partido Justicialista - PJ) başkanlığından istifa ettiğini açıkladı. Kasım 2006'da, bir Arjantin mahkemesi tarafından, dönemi sırasında imzaladığı bir kararnameye dayanılarak kaybedilen Héctor Aldo Fagetti Gallego'nun ölümünden sorumlu tutularak, tanık olarak dinlenmesi istendi. Bu karar üzerine Arjantin tarafından İspanya'dan iadesi istedi. Ocak 2007'de İspanya'da tutuklanan Perón'un, Arjantin tarafından yapılan iade talebi Mart 2008'de reddedildi.

Jorge Rafael Videla, 2 Ağustos 1925'te Buenos Aires, Arjantin'de doğdu. Arjantinli bir asker ve siyasetçidir. 1976'dan 1981'e kadar Arjantin'in 49. devlet başkanı olarak görev yaptı. Videla, 1943'te Arjantin Askeri Akademisi'nden mezun oldu. 1973'te, Arjantin Ordusu'nun genelkurmay başkanı oldu. 1976'da, Arjantin'de bir askeri darbe gerçekleşti. Darbe sonucunda, Isabel Perón'un başkanlığı sona erdi ve Videla, Arjantin'in yeni devlet başkanı oldu. Videla'nın başkanlığı, "Proceso de Reorganización Nacional" (Ulusal Yeniden Yapılanma Süreci) olarak adlandırılan bir askeri diktatörlük dönemi olarak bilinir. Bu dönemde, Arjantin'de binlerce insan siyasi muhalefet, solcu görüşler veya sendika faaliyetleri nedeniyle tutuklandı, işkence gördü veya öldürüldü. Videla, 1981'de görevden alındı. 1985'te, askeri diktatörlük döneminde işlenen insan hakları ihlalleri nedeniyle yargılanmaya başlandı. 1985'te, ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Videla, 17 Mayıs 2013'te Marcos Paz, Arjantin'de öldü. 87 yaşındaydı. Videla, Arjantin'in en tartışmalı devlet başkanlarından biri olarak kabul edilir. Bazıları, onu Arjantin'de demokrasiyi yeniden kurmak için gerekli olan bir lider olarak görüyor. Diğerleri ise, onu bir diktatör ve insan hakları katili olarak görüyor. Videla'nın başkanlığı sırasında işlenen insan hakları ihlalleri, Arjantin'in siyasi ve

toplumsal yaşamında derin bir iz bıraktı. Bu ihlallerin etkileri, günümüzde de hissedilmeye devam ediyor.

Raúl Ricardo Alfonsín, 12 Mart 1927'de Chascomús, Arjantin'de doğdu. Arjantinli bir avukat ve siyasetçidir. 10 Aralık 1983'ten 8 Temmuz 1989'a kadar Arjantin'in 50. devlet başkanı olarak görev yaptı. Alfonsín, Buenos Aires Üniversitesi'nden hukuk diploması aldı. 1958'de, Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi. 1966'da, askeri diktatörlük sırasında tutuklandı ve beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1973'te, Buenos Aires eyalet valisi seçildi. 1976'da, askeri diktatörlüğün yeniden kurulmasıyla görevden alındı. 1983'te, demokrasinin yeniden kurulmasının ardından, Arjantin'de yapılan seçimleri kazandı. Seçim kampanyasında, askeri diktatörlüğün insan hakları ihlallerini soruşturma sözü verdi. Alfonsín'in başkanlığı, insan hakları ihlallerini soruşturmaya ve demokrasiyi güçlendirmeye odaklandı. Alfonsín, askeri diktatörlüğün insan hakları ihlallerini soruşturmak için bir komisyon kurdu. Bu komisyon, binlerce kurbanın kimliğini tespit etti ve hükümete tazminat ödemesini tavsiye etti. Alfonsín, ayrıca, demokrasiyi güçlendirmek için bir dizi reform yaptı. Bu reformlar arasında, yargı bağımsızlığının güçlendirilmesi, seçim yasalarının reformu ve basın özgürlüğünün genişletilmesi yer aldı. Alfonsín'in başkanlığı, Arjantin'de bir demokrasi döneminin başlangıcı olarak kabul edilir. Alfonsín, Arjantin'in siyasi ve toplumsal dönüşümünde önemli bir rol oynadı. Alfonsín, 31 Mart 2009'da Buenos Aires, Arjantin'de öldü. 82 yaşındaydı. Alfonsín, Arjantin'in en saygın devlet başkanlarından biri olarak kabul edilir. Demokrasiyi güçlendirmek, insan hakları ihlallerini soruşturmak ve sosyal adaleti sağlamak için yaptığı çalışmalarla hatırlanıyor.

Carlos Saúl Menem Akil, 2 Temmuz 1930'da Anillaco, La Rioja'da doğdu. Arjantinli bir siyasetçidir. 1989'dan 1999'a kadar Arjantin'in 50. ve 51. devlet başkanı olarak görev yaptı. Menem, La Rioja Üniversitesi'nden hukuk diploması aldı. 1966'da, askeri diktatörlük sırasında tutuklandı ve beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1973'te, La Rioja valisi seçildi. 1976'da, askeri diktatörlüğün yeniden kurulmasıyla görevden alındı. 1983'te, demokrasinin yeniden kurulmasının ardından, Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi. 1989'da, Menem, Arjantin'de yapılan seçimleri kazandı. Seçim kampanyasında, ekonomik reformları ve istikrarı vaat etti. Menem'in başkanlığı, ekonomik reformlarla ve dışa açılmayla karakterize edildi. Menem, Arjantin'in para birimini dolar ile eşitledi ve kamu kuruluşlarının özelleştirilmesini başlattı. Menem'in ekonomi politikaları, Arjantin ekonomisinde bir büyüme dönemine yol açtı. Ancak, bu politikalar, gelir eşitsizliğini de artırdı. Menem, 1995'te yapılan seçimleri yeniden kazandı. İkinci döneminde, Menem, Arjantin'in Güney Amerika'daki rolünü güçlendirmeye odaklandı. Menem, 1999'da yapılan seçimleri kaybetti. Ancak, Arjantin siyasetinde önemli bir figür olmaya devam ediyor. Menem, tartışmalı bir figürdür. Bazıları, onu Arjantin ekonomisini canlandırması için övüyor. Diğerleri ise, onu yolsuzluk ve gelir eşitsizliği yarattığı için eleştiriyor.

Fernando de la Rúa, 15 Eylül 1937'de Córdoba, Arjantin'de doğdu. Arjantinli bir avukat ve siyasetçidir. 10 Aralık 1999'dan 20 Aralık 2001'e kadar Arjantin'in 51. devlet başkanı olarak görev yaptı. De la Rúa, Buenos Aires Üniversitesi'nden hukuk diploması aldı. 1973'te, Arjantin'in askeri diktatörlüğü sırasında siyasi muhalefet hareketinde aktif rol aldı. 1983'te demokrasinin yeniden kurulmasının ardından, Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi. 1991'de, Buenos Aires eyalet valisi seçildi. 1995'te yeniden vali seçildi. Vali olarak, Buenos Aires'in altyapısını geliştirmeye ve sosyal yardım programlarını genişletmeye odaklandı. 1999'da, Arjantin'de yapılan seçimleri kazandı. Seçim kampanyasında, ekonomik reformları ve istikrarı vaat etti. De la Rúa'nın başkanlığı, ekonomik krizin patlak vermesiyle gölgelendi. 2001'de, Arjantin, hiperenflasyon, işsizlik ve yoksullukla mücadele ediyordu. 20 Aralık 2001'de, de la Rúa, protestoların artması ve hükûmetin

çökmesi üzerine istifa etti. De la Rúa'nın istifası, Arjantin tarihinde bir dönüm noktası oldu. O zamandan beri, Arjantin, ekonomik istikrar ve demokrasiyi yeniden sağlamaya çalışıyor. De la Rúa, 9 Temmuz 2019'da Loma Verde/Arjantin'de öldüğünde, 81 yaşındaydı.

Eduardo Alberto Duhalde (d. 5 Ekim 1941) Arjantinli siyasetçi, 2 Ocak 2002'den 25 Mayıs 2003'e kadar Arjantin devlet başkanlığı yapmıştır. Eduardo Alberto Duhalde, 5 Ekim 1941'de Lomas de Zamora, Arjantin'de doğdu. Arjantinli bir avukat ve siyasetçidir. 2 Ocak 2002'den 25 Mayıs 2003'e kadar Arjantin'in 52. devlet başkanı olarak görev yaptı. Duhalde, Buenos Aires Üniversitesi'nden hukuk diploması aldı. 1970'lerde, Arjantin'in askeri diktatörlüğü sırasında siyasi muhalefet hareketinde aktif rol aldı. 1983'te demokrasinin yeniden kurulmasının ardından, Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi. 1991'de, Buenos Aires eyalet valisi seçildi. 1995'te yeniden vali seçildi. Vali olarak, Buenos Aires'in altyapısını geliştirmeye ve sosyal yardım programlarını genişletmeye odaklandı. 2001'de, Arjantin'de ekonomik kriz patlak verdi. Ülke, hiperenflasyon, işsizlik ve yoksullukla mücadele ediyordu. 20 Aralık 2001'de, o zamanki devlet başkanı Fernando de la Rúa istifa etti. Duhalde, Arjantin'in yeni devlet başkanı seçildi. Görevine, ekonomiyi stabilize etmek ve toplumsal istikrarı sağlamak için odaklandı. Duhalde, ekonomik krizi kontrol altına almak için bir dizi önlem aldı. Ayrıca, sosyal yardım programlarını genişleterek yoksullukla mücadele etti. Duhalde'nin yönetimi, siyasi tartışmalara yol açtı. Bazıları, Duhalde'nin ekonomik krizi kontrol altına almak için yeterince şey yapmadığını savundu. Diğerleri, Duhalde'nin sosyal yardım programlarını genişletmek için yeterli şey yapmadığını savundu. Duhalde, 2003'te yapılan seçimleri kaybetti. Ancak, Arjantin siyasetinde önemli bir figür olmaya devam ediyor.

Néstor Kirchner (25 Şubat 1950 - 27 Ekim 2010) Arjantinli siyasetçi. İsviçreli bir Alman baba ve Hırvat bir annenin soyundan gelmektedir. 2003 yılında yapılan seçimlerde Arjantin Devlet Başkanı seçildi. 25 Mayıs 2003 tarihinde göreve başladı. 2007 yılında yapılan seçimlerde aday olmayarak eşi Christina Kirchner'i destekledi. 2009 yılındaki meclis seçimlerinde milletvekili seçildi. 27 Ekim 2010 tarihinde geçirdiği bir kalp krizi sonucu öldü. Florencia ve Maximo adlarında iki çocuk babasıydı.

Cristina Fernández de Kirchner (d. 19 Şubat 1953), Arjantinli siyasetçi. 2007-2015 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Eski Devlet Başkanı Néstor Kirchner'in eşidir. Arjantin Devlet Başkanı seçilerek 10 Aralık 2007 tarihinde göreve başladı. 10 Aralık 2015 tarihinde görevini Mauricio Macri'e devretti.

Mauricio Macri (d. 8 Şubat 1959), Arjantinli siyasetçi ve inşaat mühendisi. 2015 ile 2019 yılları arasında Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. 1916 yılından bu yana demokratik yollardan seçilmiş ilk radikal olmayan veya Peronist devlet başkanıdır. 2007-2015 yıllarında, daha önce Buenos Aires Özerk Şehrinin Hükûmet Başkanıydı. 2005-2007 yılları arasında Arjantin Kongresi'nde Buenos Aires Şehrini temsil etti. Buenos Aires eyaletinde, Tandil'de doğan Macri, Arjantin Papalık Katolik Üniversitesi mezunudur ve aynı zamanda New York'taki Columbia Business School'da okudu. Francesco Macri isimli sanayi ve inşaat sektörlerinde önemli bir İtalyan iş insanının oğlu olan Macri, üst sınıf bir ortamda büyüdü. 1995 yılında ülkedeki popüler iki futbol kulüplerinden biri olan Boca Juniors'ın Başkanı olunca tanındı. 2011 genel seçimlerinde potansiyel bir aday olarak kabul edildi, ama ülkenin başkanlığı için çalışmaya reddetti ve belediye başkanı olarak yeniden seçilmek için seçimde yarıştı. 2015 genel seçimlerinde Arjantin Devlet Başkanı seçildi. 10 Aralık 2019 tarihinde görevi ardılı Alberto Ángel Fernández'e devrederek makamdan ayrılmıştır. İlk evliliğini Yvonne Bordeu, ikinci evliliğini ise Isabel Menditeguy ve son evliliğini Juliana Awada (2010'da bu yana) ile yaptı. Bu evlilikten toplam dört çocuk babasıdır.

Alberto Ángel Fernández (d. 2 Nisan 1959, Buenos Aires) Arjantinli avukat ve siyasetçi. Güney Amerika ülkesi Arjantin'de 10 Aralık 2019 tarihinden bu yana cumhurbaşkanlığı makamında bulunmaktadır. 2003-2008 yılları arasında başkanları Néstor Kirchner ve Cristina Fernández de Kirchner Kabine Direktörü olarak görev yaptı. Peronist seçim ittifakı Frente de Todos'un adayı olarak 2019 cumhurbaşkanlığı seçimini kazandı ve Arjantin cumhurbaşkanı oldu. 10 Aralık 2019 tarihinde yemin ederek görevine başlayan Fernández, önceli Mauricio Macri'den görevi devralmıştır.

Bolivya Devlet Adamları

Bolivya'nın siyasi tarihi, sömürge döneminden günümüze kadar süren bir istikrarsızlık ve değişim sürecidir. Ülke, 1825 yılında İspanya'dan bağımsızlığını kazanmasına rağmen, bu tarihten günümüze kadar 180'e yakın darbe, ondan fazla değişik anayasa ve seksen civarında cumhurbaşkanı gördü. Sömürge dönemi boyunca Bolivya, Peru ve Bolivya Krallığı'nın bir parçasıydı. Bu dönemde, yerli halklar İspanyol sömürge yönetimine karşı sürekli olarak ayaklandı. 1809 yılında, La Paz'da başlayan bağımsızlık hareketi, 1825 yılında Sucre'de kazanılan Ayacucho Savaşı ile başarıya ulaştı. Bağımsızlıktan sonraki dönemde, Bolivya, siyasi istikrarsızlık ve ekonomik krizlerle boğuştu. Ülke, 19. yüzyıl boyunca iç savaşlar, darbeler ve diktatörlüklerle yönetildi. 20. yüzyılın başlarında, Bolivya'da bir dizi demokratik reform gerçekleştirildi. Ancak, bu reformlar, ülkedeki eşitsizlikleri ortadan kaldıramadı. 1952 yılında, Bolivya'da gerçekleşen halk ayaklanması, ülkedeki siyasi ve ekonomik yapıda köklü değişikliklere yol açtı. Bu ayaklanma sonucunda, millileştirilen bakır madenleri ve diğer doğal kaynaklardan elde edilen gelirler, yerli halkların yararına kullanılmaya başlandı. 1980'li yıllarda, Bolivya'da neoliberal reformlar gerçekleştirildi. Bu reformlar, devletin ekonomiye müdahalesini azaltmayı ve özel sektörün önünü açmayı amaçladı. Ancak, bu reformlar, yoksulluğu ve eşitsizlikleri daha da artırdı. 2005 yılında, Evo Morales, Bolivya'nın ilk yerli kökenli başkanı seçildi. Morales'in iktidara gelmesiyle birlikte, ülkede önemli sosyal ve ekonomik reformlar gerçekleştirildi. Bu reformlar, yerli halkların ve yoksulların haklarını güçlendirmeyi ve eşitsizliği azaltmayı amaçladı. Morales, 2019 yılında yapılan seçimlerde dördüncü kez cumhurbaşkanı seçildi. Ancak, seçimlerin sonuçlarına karşı çıkan muhalefet, Morales'in görevden istifa etmesi için protestolar düzenledi. Protestolar, Morales'in istifasına ve iktidardan düşmesine yol açtı. Morales'in istifasının ardından, Bolivya'da siyasi istikrarsızlık devam etti. 2020 yılında yapılan seçimlerde, Luis Arce, Morales'in partisi MAS'ın adayı olarak cumhurbaşkanı seçildi. Arce'nin iktidara gelmesiyle birlikte, Morales döneminde başlatılan reformların devam ettirileceği açıklandı. Bolivya'nın siyasi tarihi, sürekli bir değişim ve dönüşüm süreci olmuştur. Ülke, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik krizler ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuştur. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır.

Simón Bolívar Palacios, Antonio José de Sucre, José María Pérez de Urdininea, José Miguel de Velasco Franco, Pedro Blanco Soto, José Miguel de Velasco Franco, Andrés de Santa Cruz, José Miguel de Velasco Franco, Sebastián Ágreda, Mariano Enrique Calvo Cuellar, José Ballivián, Eusebio Guilarte Vera, José Miguel de Velasco Franco, Manuel Isidoro Belzu, Jorge Córdova, José María Linares, José Maria de Achá, Ruperto Fernández, Manuel Antonio Sánchez, José Maria de Achá, José Mariano Melgarejo, Agustín Morales Hernández, Tomás Frías Ametller, Adolfo Ballivián Coll, Tomás Frías Ametller, Hilarión Grosolé Daza, Pedro José Domingo de Guerra, Narciso Campero Leyes, Gregorio Pacheco Leyes, Aniceto Arce Ruiz, Mariano Baptista Caserta, Severo Fernandez Alonso Caballero, José Manuel Pando Solares, Serapio Reyes Ortiz, Macario Pinilla Vargas, José Manuel Pando Solares, Ismael Montes Gamboa, Eliodoro Villazón Montaño, Ismael Montes Gamboa, José Gutiérrez Guerra, Bautista Saavedra Mallea, José María Escalier, José Manuel Ramirez, Bautista Saavedra Mallea, Felipe Segundo Guzmán, Hernando Siles Reyes, Carlos Blanco Galindo, Daniel Salamanca Urey, José Luis Tejada Sorzano, José David Toro Ruilova, Germán Busch Becerra, Carlos Quintanilla Quiroga, Enrique Peñaranda del Castillo, Gualberto Villarroel López, Néstor Guillén Olmos, Tomás Monje Gutiérrez, Enrique Hertzog Garaizábal, Mamerto Urriolagoitia Harriague, Hugo Ballivián Rojas, Hernán Siles Zuazo, Víctor Paz Estenssoro, Hernán Siles Zuazo, Víctor Paz Estenssoro, Víctor Paz Estenssoro, René Barrientos Ortuño, Alfredo Ovando Candía, René Barrientos Ortuño, Alfredo Ovando Candía, René Barrientos Ortuño, Luis Adolfo Siles Salinas, Alfredo Ovando Candía, Juan Torres Gonzáles, Hugo Banzer Suárez, Juan Pereda Asbún, David Padilla Arancibia, Wálter Guevara Arze, Alberto Natusch Busch, Lidia Gueiler Tejada, Luis García Meza Tejada, Celso Torrelio Villa, Waldo Bernal Pereira, Oscar Pammo Rodríguez, Celso Torrelio Villa, Guido Vildoso Calderón, Hernán Siles Zuazo. Víctor Paz Estenssoro, Jaime Paz Zamora, Gonzalo Sánchez de Lozada, Hugo Banzer Suárez, Jorge Quiroga Ramírez, Gonzalo Sánchez de Lozada, Carlos Mesa, Eduardo Rodríguez, Evo Morales, Jeanine Áñez Chávez.

Jeanine Áñez Chávez (d. 13 Ağustos 1967) Bolivya eski devlet başkanı olan Bolivyalı bir politikacı ve avukat. Beni'den bir senatördü. 2019 Bolivya genel seçimlerinde Evo Morales'in galibiyetinin ardından çıkan olaylardan sonraki istifasını takiben, 2019-2020 yılları arasında çokuluslu Bolivya Devleti'nin fiili olarak ilk kadın Başkanı olarak görev yapan Áñez, Bolivya'nın ilk kadın cumhurbaşkanıydı. 13 Mart 2021'in erken saatlerinde, Áñez Bolivya'daki sosyalist be Batı

karşıtı rejim tarafından terörizm, isyan ve komplo suçlarından tutuklandı. Suçlamalar, Morales'in Kasım 2019'da oyları çalmasıyla ilgili olaylardan kaynaklanıyor. Kabinesinin diğer beş üyesi ve silahlı kuvvetler liderliği de tutuklandı. Áñez'in tutuklanması bir siyasi zulüm kampanyası olarak nitelendirildi. Yaklaşık on beş ay tutuklu kaldıktan sonra, 13 Haziran 2022 tarihinde La Paz Birinci Ceza Mahkemesi, Áñez'i Anayasa'ya aykırı görevleri ve kararları ihlal etmekten suçlu buldu ve onu on yıl hapis cezasına çarptırdı. Áñez hukuk ve hukuk bilimlerinde lisans derecesine sahiptir. Daha önce Totalvision'da medya direktörü olarak görev yaptı. 2006-2008 yılları arasında yeni anayasa tüzüğünün hazırlanmasında kurucu meclis üyesi olarak görev yaptı. Ülkenin teşkilat komisyonu ve yapısının komisyonu olan Kurucu Meclis üyesiydi ve aynı zamanda Adliyenin bir parçası olarak çalışıyordu. 2010 yılında, Ulusal Meclis'teki Beni Bölümünü temsil eden Bolivya-Ulusal Yakınsama Planı İlerleme Partisi (P.P.B - C.N) 'nin bir üyesi olarak senatör seçildi. 2019'a kadar Senato'nun İkinci Başkan Yardımcısı ve alternatifi Franklin Valdivia Leigue idi. Bu rol, onu cumhurbaşkanlığına arka arkaya sıraya soktu. 10 Kasım 2019'da Evo Morales hükûmetinin istifasını takiben, Bolivya'nın cumhurbaşkanlığı sıralamasında en yüksek rütbeli görevli oldu ve Senato'nun bir önceki günün istifalarını resmen kabul etmesi için toplanmasından sonra 11 Kasım 2019'da cumhurbaşkanlığı görevini üstlendi. Cumhurbaşkanı Evo Morales'in oyları çaldığı hukuken kanıtlandıktan sonra 10 Kasım 2019'da yapılan diğer ani hükûmet istifalarını takiben 12 Kasım 2019'da Bolivya Cumhurbaşkanlığı makamına geçti. Ordunun istifaya çağırması nedeniyle, olaylara birkaç eleştirmen tarafından darbe denildi. 11 Kasım'da, Añez La Paz-El Alto havaalanına geldi ve yakınlardaki Hava Kuvvetleri üssüne askeri bir helikopterle götürüldü. Buradan Bolivya Senatosu'na gitti. Orada, organın bir oturumunun Morales'in istifasını resmen kabul etmek üzere 12 Kasım 2019'da toplanacağını belirtti. Ülkenin ikinci kadın başkanı oldu. Kolombiyalı bir politikacı olan Héctor Hernando Hincapié Carvajal ile evli.

Juan Evo Morales Ayma (d. 26 Ekim 1959, Isallavi, Oruro), Bolivya eski devlet başkanı, Movimiento al Socialismo (Sosyalizme Doğru Hareket) lideridir. Aymara asıllı Morales, 2006-2019 yılları arasında Bolivya Devlet Başkanlığı görevini yürütmüştür. Morales ve hükûmeti, fakirlik oranlarını düşürmeyi ve Amerika Birleşik Devletleri ve çok uluslu şirketlerin ülkedeki etkisini azaltmayı hedefleyen solcu politikaları ile karakterize edilir. Morales, Bolivya'da yoksulluğu önemli ölçüde azalttığı ve okuryazarlık oranında artışa neden olduğundan ötürü pek çok uluslararası alanda ödül almıştır. Destekçileri Morales'in anti-emperyalizm, çevrecilik ve yerli halkların desteklenmesi konularında önde gelen bir kişi olduğunu savunurlar. Buna rağmen bazı solcu, yerli hakları savunucusu ve çevreci gruplar tarafından eleştirilmiş, kendisine karşı olanlar tarafından ise aşırı radikal ve otoriter olduğu ve Koka ağacı yetiştirmeye izin vererek yasadışı kokain üretimine katkı sağladığı iddia edilmiştir. Morales'in destekçileri, onu yerli hakları, anti-emperyalizm ve çevreciliğin savunucusu olarak övdü ve ekonomik büyümeyi ve yoksulluğun azaltılmasını denetlemekle övgü aldı. Eleştirmenler, politikalarının çevreci ve yerli hakları söylemini yansıtmakta başarısız olduğunu savundu. koka savunmasının yasadışı kokain üretimine katkıda bulunduğunu ve ülke içi protesto çağrılarının fitne ve terörizmi temsil ettiğini söyledi. Koka yaprakları Kızılderili kültüründe önemli bir role sahiptir. Evo Morales, Oruro departmanına bağlı Isallavi köyünde dünyaya geldi. Evo'nun kökenleri Güney Amerika Kızılderilileri olan yerli Aymara halkına dayanmaktadır. İlköğretimi bitirdikten sonra bir tarım okuluna gitti, ancak son senesini tamamlamadı. Daha sonra eğitimini devam ettirmesi için ailesi tarafından Orura'ya yollandı, ancak mezuniyet belgesini alamadı. 1980'li yıllarda Cochabamba vilayetine bağlı Chapare bölgesine göç etti. Burada koka yetiştiriciliğinin yanı sıra, bu alanda etkin olan sendikalarda siyasi çalışmalara başladı. ABD'nin yürüttüğü, o zamanın Bolivya hükûmetinin de desteklediği Uyuşturucuyla Savaş programı kapsamında kokain üretiminde kullanılan Koka ağacı yetiştiriciliğini ülkede bitirmek isteyen politikalara karşı yapılan protestolarda öne çıktı. 1988 yılında Cochabamba Tropikal Bölgesi Federasyonu Genel Sekreteri oldu. 1997 yılında milletvekili seçildi. Koka yetiştiricilerinin protestosunda bazı askerlerin hayatını kaybetmesinden sorumlu olmakla suçlandı ve 24 Ocak 2002

tarihinde parlamentodan kovuldu. 30 Haziran 2002 tarihinde yapılan devlet başkanlığı seçimine katıldı ve yüzde 1,6 oy oranı farkıyla seçimi kaybetti. Ancak seçimi kazanan Gonzalo Sánchez de Lozada karşıtı gösterilerde öncü oldu ve Lozada'nın 17 Ekim 2003 tarihinde görevi bırakmasında etkili oldu. Lozada'nın yerine geçen Carlos Mesa'yı 18 Aralık 2005 tarihinde gerçekleştirilen devlet başkanlığı seçiminde yüzde 25,15 oy oranı farkıyla yendi ve yüzde 53,74 oranla başkan seçildi. Bu şekilde Bolivya tarihinin ilk Kızılderili kökenli başkanı olan Morales, aynı zamanda 1966 yılından beri en yüksek oy oranına ulaşan aday ve 1982 yılında sona eren askeri hükûmetten sonra, ülkenin en belirgin seçim zaferini elde eden lider oldu. Morales, 2009 yılındaki seçimleri yüzde 64, 2014 yılındaki seçimleri de yüzde 60 oy oranıyla kazanarak ikinci ve üçüncü kez başkan seçildi. Evo Morales, 20 Ekim 2019 tarihinde yapılan seçimlerde %46,83 oy oranı ile en çok oy alan aday oldu. Bu sonuç, en yakın rakibi olan ve oyların %36.7'sini almış Mesa'dan yaklaşık %10 daha fazla olduğu için ikinci bir seçime gidilmeyeceği açıklandı ve 24 Ekim günü Morales kendini kazanan ilan etti. Sonuçların %83'ünün açıklanmasından sonra 24 saat boyunca açıklamanın durdurulması ve açıklama durdurulmadan önce rakibi ile benzer oy oranlarına sahip Morales'in daha sonra rakibinin yaklaşık %10 önüne geçmesi, seçimin meşruluğu konusunda tartışmalara yol açtı. Bu durum pek çok protestonun ülke geneline yayılması ile sonuçlandı. Muhalefet partileri ve protestocular seçimlerin yenilenmesi gerektiğini belirterek ikinci bir seçim çağrısında bulundular. Seçimin yenilenmesi önerisi, Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa Birliği, Brezilya, Arjantin ve Kolombiya tarafından deteklenirken, Meksika, Venezuela, Küba, Filistin ve Nikaragua gibi bazı ülkelerce karşı çıkıldı. Birleşmiş Milletler, oy sayımının Kuzey ve Güney Amerika'da yer alan her bağımsız ülkenin üyesi olduğu Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) tarafından denetlenmesini ve seçimin meşru olup olmadığının belirlenmesini önerdi. Morales, herhangi bir usulsüzlük ile karşılaşıldığı takdirde yeni seçimlerin yapılacağını söyledi ve yabancı heyetlerin oy sayımını incelemesine izin verdi. 9 Kasım 2019 günü OAS, Bolivya seçim sonuçlarının "belirgin bir şekilde manipüle edildiğini" açıkladı. Organizasyon, verilerle oynandığını, sahte imza ve belge kullanımlarına rastlandığını, bilgisayar sistemlerinin manipüle edildiğini ve Morales'in istatistiksel olarak rakibinin %10 önüne geçmesinin çok zor olduğunu belirtti. Center for Economic and Policy Research ise istatistiksel olarak %10 oranının mümkün olduğunu savundu. 10 Kasım günü Morales yeni seçimlerin gerçekleştirileceğini açıkladı. Birkaç saat sonra ise Morales ve eş başkanı Álvaro García Linera, polisin, ordunun ve politik müttefiklerinin desteğini kaybetmeleri sonucunda istifa ettiklerini duyurdu. 12 Kasım 2019'da Meksika'ya giden Morales, ay sonunda Interpol'ün kendisi hakkında arama kararı çıkarması üzerine 7 Aralık 2019'da Küba'ya gitti. Aralık 2019'da Morales Meksika'dan Arjantin'e taşındı ve kendisine siyasi sığınma hakkı verildi. Aynı ayın ilerleyen saatlerinde, Bolivyalı savcılar tarafından Morales için isyan ve terörizm iddiasıyla tutuklama emri çıkarıldı. Geçici hükûmet, Morales'in görevden ayrılmadan önce ve sonra ülkede şiddetli çatışmaları teşvik ettiğini iddia etti.[25][26] Şubat 2020'de Morales, 2020 Bolivya genel seçimlerinde Çokuluslu Yasama Meclisi'ne aday olacağını duyurdu. Ancak 20 Şubat'ta ulusal seçim mahkemesi, Morales'in Senato'ya aday olamayacağına karar verdi. Eylül 2020'de İnsan Hakları İzleme Örgütü, Morales'in terör eylemleri gerçekleştirdiğine dair hiçbir kanıt bulamadığını bildirdi ve kendisine yöneltilen suçlamaları siyasi saik olarak nitelendirdi. Ekim 2020'de La Paz'daki bir mahkeme Morales'in haklarının ihlal edildiğini ve adli prosedürlerin ihlal edildiğini tespit ettiğinde suçlamalar düştü ve tutuklama emri reddedildi. Morales 9 Kasım 2020'de Bolivya'ya geri döndü ve Arjantin-Bolivya sınırındaki La Quiaca sınır kasabasından sınır kasabası Villazón'a Arjantin-Bolivya sınırındaki Horacio Guzmán Uluslararası Köprüsü'nden Arjantin devlet başkanı Alberto Fernández eşlik ederek La Quiaca Nehri'ni geçerek Bolivya'ya döndü. 11 ay sürgünden sonra ve yeni Bolivya Devlet Başkanı Luis Arce'nin göreve başlamasından bir gün sonra ülkesine dönmüştür. Morales, 1 Mayıs 2006 tarihinde, ülkedeki yabancı şirketlerin kontrolü altındaki, doğalgaz ve petrol alanlarını devletleştirdiğini açıkladı ve sırada orman, maden ve diğer doğal kaynakların devletleştirilmesinin olduğunu belirtti. Bu kamulaştırma politikasıyla 13 yılda ülke ekonomisine 37 milyar ABD Dolarından fazla katkı sağlayan Morales, böylelikle neoliberalizm karşıtı bir ekonomi programı başlattı ve 1951-2005

yılları arasında yüzde 2,8 olan büyüme oranını 2006'dan itibaren yaklaşık yüzde 5 seviyesine taşıdı. Sonuç olarak Bolivya'da gayri safi yurt içi hasıla 9,5 milyar ABD Dolarından 40,8 milyar ABD Doları seviyesine çıktı. Kamu yatırımlarının artmasıyla birlikte 13 yılda 3 milyon kişi yoksulluktan kurtuldu ve fakirlik oranı yüzde 65'ten yüzde 30'a düştü. Halka temel sağlık ve eğitim hizmetleri sunuldu, eğitim seferberliği başlatıldı ve ülke kısa sürede UNESCO tarafından "Okuma-Yazma Bilmezlikten Azade Topraklar" ilan edildi. Morales aynı zamanda ülkede yenilenebilir enerji alanında da çalışmalar yaptı ve 2016 yılında Bolivya GSYH'sine oranla yenilenebilir enerjiye en çok yatırım yapan ülke unvanını aldı. Başkanlığı döneminde uluslararası politikada anti-Amerikan bir çizgi izleyen Morales; kendinden önceki hükûmetin ABD ile imzaladığı Serbest Ticaret Anlaşması'nı iptal etti ve bunun yerine Hugo Chavez'in fikir babası olduğu "ALBA"ya (Latin Amerika için Bolivarcı Alternatif) katıldı. Bolivya bu tarihten sonra ALBA'nın yanı sıra UNASUR[5] ve CELAC gibi örgütler aracılığıyla Latin Amerika ve Karayipler'in bütünleşmesini destekledi. Başkanlık görevini devralmasının ilk ayında Küba'nın başkenti Havana'yı ziyaret etti, ABD karşıtlığıyla tanınan Küba Devlet Başkanı Fidel Castro ve Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez ile uzun toplantılar yapmaktan çekinmedi.

Eduardo Rodríguez Veltzé, Bolivya'nın 64. devlet başkanıdır. 2005 yılındaki siyasi kriz sırasında Carlos Mesa'nın istifası üzerine 2005'ten 2006'ya kadar geçici olarak görev yaptı. Başkanlıktan önce Bolivya Yüksek Mahkeme Başkanıydı. Rodríguez, 1956 yılında Cochabamba'da doğdu. San Simón Üniversitesi'nde hukuk eğitimi aldı ve Harvard Üniversitesi Kennedy Yönetim Okulu'ndan kamu yönetimi alanında master derecesi aldı. Rodríguez, Hollanda Büyükelçiliği görevini yürüttü ve Uluslararası Adalet Divanı'nda Büyükelçi olarak görev yaptı. 12 Kasım 2019'da Jeanine Áñez hükümetinin göreve başlaması üzerine bu görevinden istifa etti. Rodríguez, 2005 yılında cocalero aktivisti Evo Morales önderliğinde haftalarca süren sivil kargaşa sonucu Başkan Carlos Mesa'nın istifası üzerine göreve geldi. Mesa, hidrokarbon kaynaklarının millileştirilmesi ve yeni bir anayasa için halk oylaması gibi Morales'ın taleplerine yanıt veremediği için istifa etti. Rodríguez, geçiş dönemi hükümetinin birincil hedefinin ülkeyi sakinleştirmek ve yeni bir anayasa yazmak için bir Kurucu Meclis seçmek olduğunu belirtti. Rodríguez ayrıca, hükümetin yoksulluğu azaltmak ve eğitimi iyileştirmek gibi sosyal sorunlara da odaklanacağını belirtti. Rodríguez'in geçici hükümeti, ülkede istikrarı sağlamakta büyük ölçüde başarılı oldu. Kurucu Meclis seçimi 2006 yılında yapıldı ve Morales'ın MAS partisi çoğunluk kazandı. Morales, 2006 yılında yeni bir anayasa altında Bolivya'nın ilk yerli devlet başkanı olarak göreve başladı.

Carlos Mesa, tam adıyla Carlos Diego Mesa Gisbert, Bolivya'nın eski Devlet Başkanlarından biridir. Mesa, 12 Ağustos 1953 tarihinde La Paz, Bolivya'da doğdu. Orta Amerika ve Karayipler Üniversitesi'nde tarih eğitimi aldı ve aynı zamanda gazetecilikle de ilgilendi. Carlos Mesa, öncelikle gazeteci olarak kariyerine başladı ve Bolivya'da önemli medya kuruluşlarında çalıştı. Daha sonra, 2001'den 2005'e kadar Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Ancak, başkanlık dönemi çeşitli siyasi ve sosyal zorluklarla karşılaştı ve 2005 yılında istifa etmek zorunda kaldı. Mesa, Bolivya'da önemli bir politik figür olarak kalmaya devam etti. Politika dışında, tarih ve kültürle ilgili birçok

5 2004 yılında Küba ile Venezuela arasında yapılan bir anlaşma olarak ortaya çıkan ALBA da piyasa entegrasyon mekanizmalarının oluşturulmasına değil, hükümetler ve kamu kuruluşları arasındaki ekonomik işbirliğine dayanıyor. Proje Venezuela'nın kaynaklarına oldukça bağımlı. UNASUR, Güney Amerika Uluslar Topluluğu'nun kısaltmasıdır ve Güney Amerika ülkelerini bir araya getirerek bölgesel işbirliği ve entegrasyonu teşvik etmek için kurulmuştur. CELAÇ, Latin Amerika ve Karayip Devletleri ve Topluluğu'nun (CELAC) kısaltmasıdır. CELAC, Amerika kıtasındaki Latin Amerika ve Karayip ülkelerini bir araya getirmeyi amaçlayan bir bölgesel birliktelik ve işbirliği örgütüdür. 2010 yılında kurulan CELAC, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'nın dışında kalan tüm Amerika ülkelerini kapsar. Bu örgüt, Amerika Kıtası'ndaki politik diyalogu güçlendirmeyi, bölgesel entegrasyonu teşvik etmeyi ve dayanışmayı artırmayı amaçlar.

kitabı da yayımlanmıştır. Mesa, Bolivya'da geniş bir izleyici kitlesi olan popüler bir yazar ve konuşmacıdır.

Gonzalo Sánchez de Lozada, genellikle "Goni" olarak bilinen Bolivya'lı bir siyasetçidir. 1 Temmuz 1930 tarihinde La Paz, Bolivya'da doğmuş ve Amerika Birleşik Devletleri'nde eğitim almıştır. Sánchez de Lozada, MNR (Movimiento Nacionalista Revolucionario) partisinin bir üyesidir ve Bolivya'da başkanlık yapmıştır. İlk kez 1993-1997 yılları arasında başkanlık görevini üstlenen Sánchez de Lozada, daha sonra 2002-2003 yılları arasında ikinci bir dönem başkanlık yapmıştır. Ancak, 2003 yılında Bolivya'da geniş çaplı protesto gösterileri ve toplumsal huzursuzluklar patlak vermiş, bu durum Sánchez de Lozada'nın istifasına yol açmıştır. Sánchez de Lozada'nın başkanlık dönemleri, özellikle neoliberal ekonomik politikaları ve özelleştirmeleri nedeniyle eleştirilmiştir. Ayrıca, 2003 yılındaki olaylar sırasında hükümetin sert müdahalesi ve protestocuların ölümü, Sánchez de Lozada'nın itibarını zedelemiştir.

Jorge Fernando Tuto Quiroga Ramírez (5 Mayıs 1960 doğumlu) Bolivyalı bir endüstri mühendisi ve politikacıdır. 2001'den 2002'ye kadar Bolivya'nın 62. Başkanı olarak görev yaptı. Milliyetçi Demokratik Eylem'in eski bir üyesi olarak daha önce Hugo Banzer yönetiminde 1997'den 2001'e kadar Bolivya'nın 36. Başkan Yardımcısı ve 1992'de Jaime Paz Zamora yönetiminde Maliye Bakanı olarak görev yaptı. Jeanine Áñez'in geçici hükümeti sırasında, 2019'dan 2020'ye kadar ülkenin insan hakları ihlallerini kınamak için uluslararası delegesi olarak görev yaptı. Quiroga, Cochabamba'da doğdu ve Texas A&M Üniversitesi'nden endüstri mühendisliği diploması aldı. Daha sonra St. Edward's Üniversitesi'nden işletme yönetimi yüksek lisansı aldı. 1980'lerin sonlarında Acción Democrática Nacionalista'ya (ADN) katıldı. 1989 yılında Jaime Paz Zamora hükümetinde Planlama Bakanlığı'nda Kamu Yatırımları ve Uluslararası İşbirliği Müsteşarı olarak görev yaptı. 1990 yılında Kamu Yatırımları Müsteşarı, 1992 yılında Maliye Bakanı oldu. Siyasi alanda, 1993 yılında ADN'nin seçim kampanyasını yönetti ve 1995 yılında ADN Ulusal Yardımcısı olarak atandı. 1997 yılında, 37 yaşında, Bolivya'nın en genç Başkan Yardımcısı olarak seçildi. Başkan Yardımcısı olarak, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmak ve yoksulluğu azaltmak için bir dizi önlem aldı. Ayrıca, ülkenin kokain ticaretini sona erdirmeye yönelik uluslararası çabalarda önemli bir rol oynadı. 2001 yılında, Başkan Hugo Banzer'ın sağlığı kötüleştiğinde, Quiroga Cumhurbaşkanı Vekili olarak görev yaptı. Banzer istifa ettikten sonra, Quiroga 6 Ağustos 2001'de Bolivya'nın 62. Başkanı olarak yemin etti. Başkan olarak, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmaya ve yoksulluğu azaltmaya devam etti. Ayrıca, ülkenin eğitim sistemini iyileştirmek ve kırsal kalkınmayı teşvik etmek için bir dizi önlem aldı. Quiroga'nın görev süresi sırasında, Bolivya'da bir dizi doğal afet meydana geldi. Quiroga, bu afetlerden etkilenenlere yardım etmek için uluslararası toplumu harekete geçirdi. Ayrıca, ülkenin altyapısını iyileştirmek için bir dizi yatırım projesi başlattı. Quiroga, 6 Ağustos 2002'de görevi bıraktı. Görev süresi boyunca, Bolivya'da ekonomik ve sosyal istikrarı sağlamak için önemli bir rol oynadı. Ayrıca, ülkenin demokrasisini güçlendirmek ve uluslararası toplum içinde daha saygın bir konuma getirmek için çalıştı.

Hugo Banzer Suárez, Bolivya'nın eski devlet başkanlarından biriydi. 1971 ile 1978 yılları arasında ve daha sonra 1997 ile 2001 yılları arasında iki dönem boyunca ülkenin başkanlığını yapmıştır. Hugo Banzer, askeri bir lider olarak bilinir ve 1971'deki askeri darbenin ardından iktidara gelmiştir. Daha sonra demokratik reformlara yönelmiş, ancak 2001'de sağlık sorunları nedeniyle görevinden ayrılmıştır. Bolivya tarihinde önemli bir figürdür. Banzer, bir süre sürgünde yaşadıktan sonra 2002 yılında hayatını kaybetmiştir. Siyasi kariyeri boyunca, Banzer'in liderliğindeki dönemlerde

Bolivya'da çeşitli politik ve sosyal değişiklikler yaşanmıştır. Hugo Banzer Suárez (10 Mayıs 1926 - 5 Mayıs 2002) Bolivyalı bir politikacı ve askeri subaydı. Bolivya'nın 51. başkanlığını iki kez yaptı: 1971'den 1978'e kadar askeri diktatörlük olarak ve daha sonra 1997'den 2001'e kadar demokratik olarak seçilmiş başkan olarak. Banzer, sosyalist başkan Juan José Torres'e karşı askeri darbeyle iktidara geldi ve 1971-1978 diktatörlüğü sırasında sendika liderlerini, din adamlarını, yerli halkları ve öğrencileri bastırdı. Banzer ayrıca, ülkenin ekonomik istikrarını yeniden sağlamak ve yabancı yatırımları teşvik etmek için kapsamlı bir ekonomik reform programı başlattı. Reformlar başlangıçta başarılı oldu, ancak sonunda ülkenin borcunun artmasına ve yoksulluğun yaygınlaşmasına yol açtı. Banzer, 1978'de baskın baskılar ve yolsuzluk suçlamaları arasında istifa etti. Daha sonra 1997'de tekrar başkanlığa seçildi. Başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomisini yeniden canlandırmak ve yoksulluğu azaltmak için bir dizi önlem aldı. Ayrıca, ülkenin demokratik kurumlarını güçlendirmek için adımlar attı. Banzer, 5 Mayıs 2002'de Santa Cruz de la Sierra'da 75 yaşında öldü. Ölümü, ülkede yas tutuldu. Banzer, tartışmalı bir figür olmasına rağmen, Bolivya'nın tarihinde önemli bir rol oynadı.

Gonzalo Sánchez de Lozada, 6 Ağustos 1993 – 6 Ağustos 1997

Jaime Paz Zamora, Bolivya'nın eski bir devlet başkanıdır. 1939 yılında doğan Jaime Paz Zamora, ülkesinde siyasi kariyere sahiptir. 1989-1993 yılları arasında Bolivya Devlet Başkanlığı görevini üstlenmiştir. Ayrıca, Movimiento de Izquierda Revolucionaria (MIR) partisinin bir üyesidir. Jaime Paz Zamora, (d. 15 Nisan 1939, Cochabamba, Bolivya), Bolivya'nın 60. devlet başkanlığını 1989-1993 yılları arasında yapmış olan eski bir Bolivya politikacısıdır. Ayrıca, Hernán Siles Zuazo başkanlığı döneminde 1982'den 1984'e kadar Bolivya'nın 32. başkan yardımcılığını yürüttü. Paz Zamora, Belçika'da eğitim gördü ve 1960'ların çalkantılı yıllarında sol/ilerici hareketlerin ateşli bir destekçisi haline geldi. 1971 yılında diktatör Hugo Banzer tarafından sürgün edilen Paz, Şili'de Devrimci Sol Hareketi'ni (Movimiento de Izquierda Revolucionaria, MIR) kurdu. MIR, başlangıçta Sosyalist Enternasyonal'ın bir üyesiydi. Kısa süre sonra, MIR, özellikle üniversite öğrencileri olmak üzere Marksist aydınların büyük bir bölümünün desteğini aldı. 1978'de Bolivya'ya döndükten sonra, Paz'ın MIR'i, eski Başkan Hernán Siles'in Sol Devrimci Ulusal Hareketi (Movimiento Nacionalista Revolucionario de Izquierda) ile ittifak kurdu. Paz Zamora'nın başkanlığı sırasında, ülke ekonomisini istikrara kavuşturmak ve hiperenflasyonu kontrol altına almak için bir dizi önlem aldı. Ayrıca, eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmek için adımlar attı. Paz Zamora, aynı zamanda, Bolivya'nın demokratik sürecinin güçlendirilmesine yardımcı olan bir dizi siyasi reformu da hayata geçirdi. Paz Zamora'nın başkanlığı sırasında Bolivya'da yaşanan en büyük zorluklardan biri, ülkenin uyuşturucu ticareti ile mücadelesi oldu. Paz Zamora, uyuşturucu kaçakçılığını bastırmak için sert önlemler aldı, ancak bu önlemler bazı kesimlerde eleştirildi. Paz Zamora başkanlığı sırasında yaptığı çalışmalar nedeniyle, Bolivya'nın önde gelen politik liderlerinden biri olarak kabul edilir. Paz Zamora, Bolivya'nın demokrasi ve ekonomik kalkınması için önemli katkılarda bulunmuştur.

Víctor Paz Estenssoro, Bolivya'nın önemli siyasi figürlerinden biridir. İki kez Bolivya Devlet Başkanlığı yapmıştır. İlk kez 1952-1956 yılları arasında, ikinci kez ise 1960-1964, 1985-1989 ve 1993-1997 yılları arasında görev yapmıştır. Estenssoro, 20 Ekim 1907'de Bolivya'nın Tarija şehrinde doğmuş ve 7 Haziran 2001'de ölmüştür. Paz Estenssoro, 1952'deki devrimci hareketin liderlerinden biriydi ve MNR (Muhalefet Ulusal Devrimci Hareketi) partisinin bir üyesiydi. Devrim, toprak reformları ve diğer sosyal değişiklikleri içeriyordu. Başkan olarak görev yaptığı dönemlerde, ülkede bir dizi önemli politika değişikliğine öncülük etmiştir. Víctor Paz Estenssoro, (2

Ekim 1907 - 7 Haziran 2001), Bolivya'nın 45. cumhurbaşkanlığını 1952-1956, 1960-1964 ve 1985-1989 yılları arasında üç kez üst üste ve dört kez toplam olarak görev yapan Bolivyalı bir politikacıydı. Sekiz kez cumhurbaşkanlığı seçimlerine katıldı (1947, 1951, 1960, 1964, 1978, 1979, 1980 ve 1985) ve 1951, 1960, 1964 ve 1985 yıllarında zafer kazandı. 1951'deki zaferi Hugo Ballivián liderliğindeki bir askeri junta tarafından iptal edildi ve 1964'teki zaferi 1964 Bolivya darbesiyle kesintiye uğradı. Estenssoro, 1941 yılında Hernán Siles ve diğerleriyle birlikte Movimiento Nacionalista Revolucionario (Devrimci Milliyetçi Hareket, MNR) adlı reformcu devrimci bir hareketi ve daha sonra merkezci bir partiyi kurdu. Paz, Albay Gualberto Villarroel López (1943-1946) hükümetinde etkili bir üye oldu, ancak Washington'dan gelen baskılar nedeniyle bu hükümetten atıldı. Amerika Birleşik Devletleri o zamanlar İkinci Dünya Savaşı'na katılmıştı ve MNR liderliğinin bazı üyelerinin faşist sempatizanlığı beslediğinden şüpheleniyordu. Estenssoro'nun ilk hükümeti (1952-1956) sırasında, Bolivya'da önemli sosyal ve ekonomik reformlar gerçekleştirildi. Bu reformlar arasında toprak reformu, genel oy hakkı ve maden endüstrisinin millileştirilmesi yer aldı. Bu reformlar, Bolivya'da büyük bir toplumsal değişime yol açtı ve Estenssoro'yu ülkenin en önemli 20. yüzyıl liderlerinden biri haline getirdi. Estenssoro'nun ikinci hükümeti (1960-1964), ülkedeki siyasi istikrarsızlık nedeniyle kesintiye uğradı. Estenssoro, 1964 yılında bir askeri darbeyle görevinden alındı. Estenssoro'nun üçüncü hükümeti (1985-1989), hiperenflasyon ve ekonomik kriz ile karakterize edildi. Estenssoro, ülkedeki ekonomik durumu düzeltmek için neoliberal politikalar uyguladı. Bu politikalar, yoksulluk ve işsizliğin artmasına yol açtı, ancak hiperenflasyonu kontrol altına almaya yardımcı oldu. Estenssoro, Bolivya tarihinin en önemli liderlerinden biri olarak kabul edilir. Onun hükümetleri, ülkede önemli sosyal ve ekonomik reformlar gerçekleştirdi ve Bolivya'yı demokrasinin yoluna sokmaya yardımcı oldu.

Hernán Siles Zuazo, Bolivya'nın eski bir devlet başkanıdır. 25 Mart 1928'de La Paz, Bolivya'da doğmuş ve 6 Ağustos 2005'te ölmüştür. Siles Zuazo, 1982-1985 yılları arasında Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. Ayrıca, sol eğilimli bir siyasi lider olarak bilinir ve Bolivya'da önemli politik etkileri olmuştur. Hernán Siles Zuazo (21 Mart 1914 - 6 Ağustos 1996), 1956'dan 1960'a ve 1982'den 1985'e kadar iki kez ardışık olmayan dönemlerde Bolivya'nın 46. devlet başkanlığı görevini yapmış Bolivyalı bir politikacıydı. Ayrıca 1952'de Nisan ayında geçici olarak devlet başkanlığı görevini yürüttü ve 1952'den 1956'ya kadar Bolivya'nın 27. başkan yardımcılığı görevini yürüttü. Siles Zuazo, Bolivya'nın 1952 Devrimi'nin liderlerinden biriydi ve ülkenin demokratikleşmesinde ve siyasi kurumlarının modernizasyonunda önemli bir rol oynadı. İlk devlet başkanlığı döneminde, evrensel oy hakkı, madenlerin millileştirilmesi ve toprak reformu gibi önemli reformlar başlattı. Ancak, iktidarı sırasında siyasi istikrarsızlık ve ekonomik sorunlar yaşadı ve 1960'ta bir askeri darbeyle görevinden alındı. Siles Zuazo, 1982'de demokrasinin restorasyonu sonrası tekrar devlet başkanı seçildi. İkinci devlet başkanlığı döneminde, hiperenflasyon ve ekonomik kriz gibi zorluklarla karşı karşıya kaldı. Ancak, demokrasinin güçlendirilmesine ve ülkenin ekonomik istikrarının sağlanmasına önemli katkılarda bulundu. Siles Zuazo, Bolivya tarihinin önemli bir figürüdür ve demokratikleşme ve sosyal reformlar için verdiği mücadeleyle tanınır.

General Guido Vildoso Calderón, bir Bolivya askeri ve politikacıdır. 1982 yılında Bolivya'nın 59. ve son fiili devlet başkanı olarak görev yapmıştır. Vildoso, 5 Nisan 1937'de La Paz, Bolivya'da doğdu. Bolivya Ordusu'na katıldı ve daha sonra ABD, Panama ve Brezilya'da uzmanlık eğitimi aldı. 1970'lerde diktatör Hugo Banzer'in kabinesinde görev yaptı. Vildoso, Temmuz 1982'de, o zamanki

askeri cunta tarafından, Luis García Meza ve Celso Torrelio'nun çok popüler olmayan diktatörlüklerinden sonra ülkeyi sivil yönetime geri döndürme görevini üstlenmek üzere seçildi. Devletin başında 11 hafta kaldıktan sonra 10 Ekim'de görevi demokratik olarak seçilen devlet başkanı Hernán Siles Zuazo'ya devretti ve ardından siyasetten emekli oldu. Vildoso, Bolivya demokrasisinin başarılı olmasına öncülük eden ve barışın ve ulusal egemenliğin simgesi olarak tanınmaktadır.

Celso Torrelio Villa (Padilla, 3 Haziran 1933 - La Paz, 23 Nisan 1999) Bolivya'nın 1981-1982 yılları arasında de facto devlet başkanı olarak görev yapmış bir Bolivya askeri ve politikacıydı. Göreve başlamadan önce, Torrelio, 1981'de Luis García Meza'nın askeri diktatörlüğünün çöküşünden sonra Bolivya Ordusu'nun Genelkurmay Başkanlığı'na atandı. 4 Ağustos 1981'de García Meza'nın istifasının ardından, Torrelio ve iki diğer general, Waldo Bernal Pereira ve Oscar Pammo Rodríguez, bir askeri cunta kurdu ve ülkeyi yönetti. Cunta, Torrelio'yu 4 Eylül 1981'de cumhurbaşkanı olarak atadı. Torrelio, García Meza'nın diktatörlüğünün baskıcı politikalarını gevşetmeye ve demokrasiye geçiş sürecini başlatmaya çalıştı. Ancak, ekonomisi kötüye giden bir ülkede karşılaştığı zorluklar nedeniyle başarılı olamadı. Torrelio, muhalefetin baskısı ve ordunun içinden gelen bölünmelerin ardından 19 Temmuz 1982'de istifa etmek zorunda kaldı. Yerine Guido Vildoso Calderón geçti. Torrelio, görev süresi boyunca, Bolivya'nın ekonomisinin kötüye gitmesine, şiddet ve yolsuzluğun artmasına ve siyasi istikrarsızlığa neden olan politikalar uyguladı. Siyasi kargaşa ortamı içinde, insan hakları ihlalleri de yaygınlaştı. Torrelio'nun yönetim tarzı, şiddet ve baskıyla karakterize edildi. Muhalefet liderlerine ve gazetecilere karşı sert önlemler aldı. Ayrıca, ordunun gücünü pekiştirmek için önlemler aldı. Torrelio'nun yönetimi, Bolivya'nın tarihindeki en karanlık dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Onun politikaları, ülkedeki ekonomik, sosyal ve siyasi krizleri derinleştirdi.

Óscar Jaime Pammo Rodríguez (d. 14 Aralık 1935, La Paz, Bolivya) Bolivyalı eski amiral, sanayi bakanı ve siyasetçi. 1978-1979 yılları arasında David Padilla hükûmetinde Sanayi, Ticaret ve Turizm Bakanı olarak görev yaptı. 1981'de General Celso Torrelio Villa ve General Waldo Bernal Pereira ile birlikte Bolivya'yı yöneten üçlü diktatorya olan Askeri Junta'nın bir üyesi oldu. Junta, 1979'da iktidara gelen General Luis García Meza Tejada'nın yönetime son vermesi ve ülkeyi istikrarsız hale getirmesinin ardından kuruldu. Junta, yalnızca bir ay boyunca iktidarda kaldı ve ardından Torrelio Villa'nın cumhurbaşkanı olarak seçilmesiyle sona erdi. Rodríguez, askeri kariyerine devam etti ve 1995 yılında emekli oldu. Emekliliğinden sonra, finansal riskler ve bankalar üzerinde uzmanlaşarak finansal hizmetler sektöründe çalıştı. Pammo Rodríguez, aynı zamanda bir akademisyen olarak da aktifti ve finansal yönetim, finansal matematik ve kredi politikası ve risk yönetimi konularında dersler verdi.

Waldo Bernal Pereira (La Paz, Bolivia; 1931) bir Bolivya askeri ve Bolivya Hava Kuvvetleri generalidir. 1971-1977 yılları arasında General Hugo Banzer Suárez hükümetinde Eğitim ve Kültür Bakanı olarak görev yaptı. 4 Ağustos'tan 4 Eylül 1981'e kadar Celso Torrelio Villa ve Óscar Pammo Rodríguez ile birlikte ülkenin başında bulunan Junta de Comandantes (Komutanlar Konseyi) üyesiydi. Bernal Pereira, 1993 yılında Corte Suprema de Justicia (Yüksek Mahkeme) tarafından dört suçtan mahkum edildi: Anayasa ve yasalara aykırı kararlar alma, kamu görevi sırasında çıkar ilişkisine girme, devlete ve topluma zarar veren sözleşmeler yapma ve sahte işlemler yapma.

Celso Torrelio Villa, 4 Ağustos 1981 – 4 Eylül 1981. Cunta hükûmeti.

Luis García Meza Tejada (d. 8 Ağustos 1929 ; ö. 29 Nisan 2018), Eski bir Bolivya diktatörü idi. 1980'de Başkan Lidia Gueiler Tejada'ya askeri bir darbe düzenledi. Daha sonra 17 Temmuz 1980'de cumhurbaşkanı oldu. 4 Ağustos 1981'de insan hakları ihlalleri nedeniyle sürgün edilmesinden sonra görevinden ayrıldı. Başkan olmadan önce Bolivya cumhurbaşkanı Hugo Banzer ile yakın işbirliği içinde çalışan eski asker devrik Bolivya diktatörü García Meza doğum yeri La Paz'da 29 Nisan 2018'de kalp krizi sonucu 88 yaşında ölmüştür.

Lidia Gueiler Tejada, Bolivya'nın eski devlet başkanlarından biridir. Lidia Gueiler Tejada, 16 Temmuz 1921'de La Paz, Bolivya'da doğdu ve 9 Ekim 2011'de öldü. Politik kariyerine sosyalist bir aktivist olarak başladı ve daha sonra Bolivya Ulusal Devrimi'nin bir parçası olarak siyasete atıldı. Lidia Gueiler Tejada, 16 Temmuz 1979 - 10 Ekim 1981 tarihleri arasında Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Bu süre zarfında, ülkede demokratik reformları destekleyen bir lider olarak tanındı. Ancak, askeri darbe sonucu devrildi ve devlet başkanlığından alındı. Lidia Gueiler Tejada'nın politik kariyeri, Bolivya'nın tarihindeki önemli dönemlerden birindeki liderlik rolleriyle bilinir.

Alberto Natusch Busch, Bolivya'nın eski bir devlet başkanıdır. 22 Temmuz 1980 ile 4 Ağustos 1981 tarihleri arasında bu görevi üstlenmiştir. Ancak, Busch'in başkanlık süreci kısa ömürlüdür ve askeri bir darbe sonucunda görevinden alınmıştır. Busch, 1 Kasım 1982 tarihinde intihar etmiştir. Alberto Natusch Busch'in başkanlık dönemi, Bolivya tarihinde önemli bir döneme denk gelir ve ülkede siyasi çalkantılar yaşandığı bir zamana rastlar. 1980'lerde Bolivya'da bir dizi askeri darbe ve siyasi istikrarsızlık yaşanmıştır. Alberto Natusch Busch (23 Mayıs 1933, Riberalta, Bolivya - 23 Kasım 1994, Santa Cruz de la Sierra, Bolivya) Bolivya'nın 1979 yılında kısa bir süre de facto 55. Cumhurbaşkanı olarak görev yapan bir Bolivya generalidir. Natusch, Alman ve Fransız asıllı olup, eski Bolivya Cumhurbaşkanı Germán Busch'un yeğeniydi. Kariyer askeri subayıydı ve geç 1970'lerde Bolivya Ordusu'nda Albay rütbesine yükseldi. Uzun yıllar boyunca, askeri diktatör Hugo Banzer'in kabinesinin güvenilir bir üyesiydi. 1979'da, Natusch, askeri cuntanın başkanlığına seçildi. Ancak, iktidara gelmesinden sadece günler sonra, şiddetli halk ayaklanmaları ile karşı karşıya kaldı. Kısa süre sonra, 16 Kasım 1979'da istifaya zorlandı ve yerine Lidia Gueiler Tejada, Bolivya'da ilk kez kadın bir başkan olarak seçildi. Natusch, 1982'de kamu hayatından emekli olmak zorunda kaldı. 1994 yılında Santa Cruz de la Sierra'da 61 yaşında, "uzun ve acılı bir hastalık"tan (kanser için bir euphemizm) sonra öldü. Natusch'un kısa süreli Başkanlığı, Bolivya'nın karanlık bir dönemini temsil ediyordu. Şiddetli baskı ve insan hakları ihlalleri ile karakterize edildi. Natusch'un mirası, bugün Bolivya'da hala tartışılmaktadır. Natusch'un en dikkate değer eylemlerinden biri, 1979 yılının Kasım ayında, Bolivya'nın ikinci en büyük şehri La Paz'da toplanan göstericilere ateş açmak için orduya emir vermesi olmuştur. Bu olay, 4 Kasım 1979'da, 100'den fazla kişinin öldüğü ve 30'dan fazla kişinin kaybolduğu kanlı bir katliama yol açtı. Natusch, ayrıca, Bolivya'nın en büyük sendikası olan Central Obrera Boliviana'yı (COB) bastırması ve sendika liderlerini tutuklamasıyla da tanınır. Bu eylemler, halk arasında büyük bir öfke ve hayal kırıklığına yol açtı. Natusch'un kısa süreli Başkanlığı, Bolivya'nın demokratikleşme sürecini geriye götürdü ve ülkedeki şiddete ve istikrarsızlığa katkıda bulundu. Onun mirası, Bolivya tarihinde karanlık bir leke olarak kalacak.

Wálter Guevara Arze, Bolivya'nın eski devlet başkanlarından biridir. 1912 yılında doğmuş ve 1986 yılında ölmüştür. Arze, Bolivya'da bir avukat, yazar ve siyasetçi olarak faaliyet göstermiştir. 1979-1980 yılları arasında Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. Wálter Guevara Arze'nin başkanlığı döneminde, ülkede siyasi ve ekonomik değişiklikler gerçekleşmiştir. Ancak, Arze'nin

başkanlığı kısa süreli olmuş ve 1980 yılında görevden ayrılmıştır. Wálter Guevara Arze (11 Mart 1912, Ayopaya Bölgesi, Cochabamba Departmanı, Bolivya - 20 Haziran 1996, La Paz, Bolivya), Bolivya devlet adamı, kabine bakanı, yazar ve diplomat olarak görev yapmış ve 1979 yılında geçici olarak Bolivya'nın 54. başkanı olarak görev yapmıştır. Guevara, 11 Mart 1912'de Ayopaya Bölgesi, Cochabamba Departmanı'nda doğdu. Avukat ve ekonomist olarak eğitim gördü ve ABD'de okudu. 1941'de Víctor Paz Estenssoro, Hernán Siles ve diğerleri ile birlikte Movimiento Nacionalista Revolucionario (MNR)'yi (Milliyetçi Devrimci Hareket) kurdu. MNR, 1952 Bolivya Devrimi'nin ardından iktidara geldiğinde, Guevara, Paz Estenssoro hükümetinde (1952-56) dışişleri bakanı olarak görev yaptı. 1960 yılında MNR'den ayrıldı ve ikinci sırada yer aldığı o yılki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday olduğu Auténtico Revolucionario Partisi (PRA)'nın kurucusu oldu. 1964'te Paz Estenssoro'yu devirme darbesine katıldı. 1979'da, Senato başkanı sıfatıyla, Kongre tarafından 67 yaşındayken Cumhuriyetin geçici anayasal başkanı olarak seçildi. Hükümetinde Marcelo Quiroga Santa Cruz, eski diktatör Hugo Banzer Suárez aleyhine bir sorumluluk davası açtı, ancak daha sonra bu dava arşivlendi. Guevara, 20 Haziran 1996'da La Paz, Bolivya'da öldü.

David Padilla Arancibia (13 Ağustos 1927 - 25 Eylül 2016), 1978'den 1979'a kadar Bolivya'nın 53. devlet başkanı olarak görev yapmış bir Bolivyalı general ve politikacıydı. Padilla, Sucre, Bolivya'da doğdu. Escuela Militar del Ejército'da (Ordu Harp Okulu) eğitim gördü ve 1943 yılında mezun oldu. Daha sonra Escuela de Comando y Estado Mayor'a (Komuta ve Kurmay Koleji) katıldı ve 1954 yılında mezun oldu. Padilla, Bolivya Silahlı Kuvvetleri'nde (Ejército de Bolivia) başarılı bir kariyere sahipti. Asteğmen rütbesiyle mezun olduktan sonra, subaylık, albaylık ve tümgeneral rütbelerine terfi etti. 1978'de ordu komutanı olarak görev yaptı. Padilla, 24 Kasım 1978'de askeri bir darbe ile iktidara geldi ve 1979'a kadar Bolivya'nın devlet başkanı olarak görev yaptı. Darbe, önceki devlet başkanı Juan Pereda Asbún'un görevden alınmasına yol açtı. Padilla, başkan olarak görev yaptığı süre boyunca, ekonomiyi reform etmeye, yolsuzlukla mücadele etmeye ve demokratik kurumları yeniden kurmaya çalıştı. Ancak, bu çabaları birçok zorlukla karşılandı. Padilla, 1979 yılında başkanlığı Walter Guevara Arze'ye devretti ve askeri kariyerine geri döndü. 1979'da kolordu komutanı olarak görev yaptı ve 1980'de emekli oldu. Padilla, 25 Eylül 2016'da La Paz, Bolivya'da 89 yaşında öldü. Öldüğünde, Bolivya'nın demokratik geçmişini yeniden kurma çabaları için takdir edildi. Padilla, Bolivya'nın askeri tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilmektedir. Demokratik reformlara ve sivil-asker ilişkilerinin iyileştirilmesine katkıda bulundu.

Juan Pereda Asbún, Bolivya'nın eski bir devlet başkanıydı. 1931 yılında doğan ve 2006 yılında hayatını kaybeden Pereda, 1978-1980 yılları arasında Bolivya'nın devlet başkanlığını yapmıştır. Pereda, 1978'de yapılan seçimlerde MNR (Ulusal Devrimci Hareket) adayı olarak göreve gelmiştir. Ancak, 1980'de, askeri bir darbe sonucunda devrildi ve devlet başkanlığından istifa etmek zorunda kaldı. Pereda'nın politik kariyeri, Bolivya'daki siyasi istikrarsızlık dönemlerine denk gelmiştir. Kendisi, özellikle askeri darbeler ve siyasi değişimlerle karakterize edilen bir dönemde görev yapmıştır. Pereda'nın devlet başkanlığı dönemi, ülkede yaşanan siyasi çalkantılar ve sosyal değişimlerle ön plana çıkmıştır. Juan Pereda Asbún (17 Haziran 1931 - 25 Kasım 2012), 1978'de Bolivya'nın 52. de facto devlet başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir hava kuvvetleri generaliydi. Aslen Filistin kökenli olan Pereda, La Paz'da doğdu ve askeri havacılık okuluna katılmadan önce eğitimini tamamladı. Daha sonra İtalya ve Arjantin'de yüksek kurmay okullarında uzmanlık eğitimi aldı. Pereda, Hugo Banzer'ın diktatörlüğü (1971-1978) sırasında Ticaret ve Sanayi

Bakanı olarak görev yaptı ve daha sonra içişleri bakanı olarak Banzer'den sonra en güçlü pozisyonda bulundu. 1978'de dönemin diktatörü yedi yıl sonra seçim yapmaya karar verdiğinde, vekil olarak Pereda'yı seçti. Pereda'nın başkanlığı sırasında, ülke ekonomik ve siyasi olarak istikrarsız bir dönem yaşadı. Pereda'nın hükümeti, insan hakları ihlalleri ve yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıya kaldı. 24 Kasım 1978'de, sadece dört ay iktidarda kaldıktan sonra, istifaya zorlandı. Pereda, 25 Kasım 2012'de Santa Cruz de la Sierra'da 81 yaşında öldü. 1978 Genel Seçimleri, yaygın seçim hileleri nedeniyle iptal edildi. Pereda hükümeti, uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele için ABD tarafından desteklenen bir operasyonda hedef alındı. Cochabamba Grevi: Öğrenciler ve işçiler, Pereda hükümetinin ekonomik politikalarına karşı protesto etmek için greve gitti. Juan Pereda Asbún, Bolivya'nın en tartışmalı devlet başkanlarından biri olarak kabul edilir. Hükümeti, insan hakları ihlalleri, yolsuzluk ve ekonomik istikrarsızlık ile karakterize edildi. Pereda'nın mirası, Bolivya'nın demokrasisine doğru geçiş sürecinde olumsuz bir rol oynadığı yönünde eleştirilmektedir.

Juan José Torres Gonzales, Bolivya'nın eski devlet başkanlarından biridir. 1920 yılında doğan Torres, askeri bir kariyere sahipti ve 1970-1971 yılları arasında Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Torres'in yönetimi, solcu politikalara odaklanmış ve toplumsal reformları desteklemiştir. Ancak, kısa bir süre sonra, 1971'de askeri darbe sonucu devrildi. Torres'in devrilmesinden sonra, bir süreliğine Arjantin'e sürgüne gitmiş, ancak sonrasında İspanya'ya yerleşmiştir. 1976 yılında, Arjantin'de gerçekleşen bir askeri darbe sırasında, Torres İspanya'da sürgünde bulunmaktaydı. Juan José Torres'in politik kariyeri ve Bolivya'daki liderlik dönemi, ülkenin tarihinde önemli bir döneme işaret etmektedir. Ancak, yaşanan siyasi olaylar ve devrilişi, Bolivya'nın siyasi tarihindeki karmaşıklıkların bir parçasıdır. Juan José Torres González (1920-1976). Juan José Torres González, yaygın olarak "JJ" (Jota-Jota) olarak bilinen, 1970-1971 yılları arasında Bolivya'nın 50. Başkanı olarak görev yapan Bolivyalı sosyalist bir politikacı ve askeri liderdi. 1971'de Hugo Banzer diktatörlüğüne yol açan bir darbeyle devrildi. Torres, 5 Mart 1920'de Cochabamba'da, yoksul bir Aymara-Mestizo ailesinde doğdu. 1941'de orduya katıldı. 1964'ten 1966'ya kadar Brezilya'da askeri ataşe ve 1965'ten 1966'ya kadar Uruguay'da büyükelçi olarak görev yaptı. 1966'da Çalışma Bakanı olarak atandı. 1970'te, Torres, sosyalist bir platformda başkan seçildi. Hükümetine, sendika hakları ve ulusalleştirmeler gibi solcu politikalar damgasını vurdu. Torres, ABD'nin desteğiyle gerçekleşen bir darbeyle 1971'de devrildi. Torres, 1976'da Buenos Aires, Arjantin'de ABD destekli Operasyon Condor'un bir parçası olarak öldürüldü. Torres, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür ve bazıları tarafından ülkenin en iyi liderlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Torres, sosyalist bir politikacıydı ve sosyal adalet ve ekonomik eşitlik için mücadele etti. Hükümeti, sendika hakları ve ulusalleştirmeler gibi solcu politikalar izledi. Torres, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür ve bazıları tarafından ülkenin en iyi liderlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Torres'in politikaları, Bolivya toplumunda kalıcı bir etki bıraktı.

Alfredo Ovando Candía, Bolivya'nın eski bir devlet başkanıdır. Ovando, 1924 yılında doğmuş ve 1982 yılında ölmüştür. 1970-1971 yılları arasında Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. Kendisi aynı zamanda bir askeri subaydı ve askeri darbelerle ünlü bir dönemde görev almıştır. Ovando'nun devlet başkanlığı dönemi, Bolivya'da sosyal ve siyasi değişimlere sahne olan bir döneme denk gelmektedir. Ancak, görev süresi içinde gerçekleşen olaylar ve uyguladığı politikalar nedeniyle eleştirilmiş ve 1971 yılında bir askeri darbe ile görevden alınmıştır. Alfredo Ovando Candía (6 Nisan 1918 - 24 Ocak 1982), Bolivya'nın 48. ve 50. başkanıydı. Hava Kuvvetleri

komutanı ve büyükelçi olarak görev yaptı. 1965'ten 1966'ya kadar René Barrientos ile birlikte başkanlık yaptı ve ardından 1969'dan 1970'e kadar fiili başkanlık yaptı. Ovando, Bolivya'nın Yungas bölgesindeki Cobija'da doğdu. Extremadura, İspanya ve Piedmont, İtalya'dan göçmen bir aileden geldi. Uzun askeri kariyerine 1930'ların başlarında Chaco Savaşı'nda Paraguay'a karşı savaşarak başladı. Orijinal olarak oldukça politik değilken, 1952 Devrimi'nin ardından iktidara gelen reformcu Milliyetçi Devrim Hareketi (MNR) partisinin yeniden oluşturulmuş Bolivya Silahlı Kuvvetleri'nin liderlerinden biri seçildi. Ovando, MNR iktidarı sırasında mağlup Bolivya ordusunun göreceli yoksunluğu, azalan bütçeleri ve prestij kaybını yaşadı. Ovando, 1964'te Barrientos ile birlikte bir askeri darbe ile iktidara geldi. İkili, 1966 yılına kadar birlikte başkanlık yaptı, ancak bu tarihte Barrientos'un ölümüyle Ovando tek başına başkan oldu. Ovando, başkanlığı sırasında petrolün millileştirilmesini ve Gulf Oil Co.'nun 17 Ekim 1969'da kamulaştırılmasını içeren bir dizi sosyal ve ekonomik reform yaptı. Ayrıca ilk kalay fabrikasını kurarak Bolivya'nın ekonomik bağımsızlığını güçlendirmeyi amaçladı. Ovando, 6 Ekim 1970'de başka bir askeri darbe ile iktidardan devrildi. Darbe, Ovando'nun sosyal ve ekonomik reformlarını tersine çevirmeyi ve Bolivya ekonomisini özelleştirmeyi amaçlayan Hugo Banzer'in liderliğindeki bir grup general tarafından gerçekleştirildi. Ovando, 1982'de La Paz'da öldü.

Luis Adolfo Siles Salinas, 21 Haziran 1925'te La Paz, Bolivya'da doğdu. Eski Bolivya Devlet Başkanı ve Sosyal Demokrat Parti üyesiydi. Siles, La Paz Üniversitesi'nde hukuk okudu ve ardından avukat olarak çalıştı. 1966'da, René Barrientos Ortuño'nun başkan yardımcısı seçildi. Barrientos'un 1969'da öldürülmesinden sonra, Siles Salinas başkanlık görevini devraldı. Siles Salinas'ın başkanlığı, Bolivya'da siyasi ve ekonomik istikrarsızlıkla karakterize edildi. 1969'da, askeri bir darbeyle görevden alındı ve Alfredo Ovando Candia tarafından yerini aldı. Siles Salinas, 1982'de yeniden başkan seçildi. Bu kez, demokratik bir hükümet kurmayı ve Bolivya'daki ekonomik ve sosyal sorunları çözmeyi başardı. Siles Salinas, 19 Ekim 2005'te La Paz'da 80 yaşında öldü. Siles Salinas, Bolivya tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir. Başkanlığı, ülkenin demokratikleşmesine ve ekonomik kalkınmasına önemli katkılarda bulundu. Siles Salinas'ın başlıca başarıları şunlardır. Bolivya'da demokratik hükümetin yeniden kurulmasını sağladı. Ekonomik reformlar başlattı ve Bolivya'nın ekonomik büyümesini teşvik etti. Sosyal programlar başlattı ve yoksulluk ve eşitsizlikle mücadele etti. Siles Salinas, Bolivya'nın en popüler başkanlarından biri olarak kabul edilir. Onun mirası, ülkenin demokratik gelişimine ve ekonomik kalkınmasına önemli katkıda bulundu.

René Barrientos Ortuño, 1919 yılında Bolivya'da doğan bir siyasetçiydi. Ordu subayı olarak görev yaptıktan sonra, 1964-1969 yılları arasında Bolivya'nın devlet başkanlığını üstlendi. Barrientos, devlet başkanlığı sırasında ülkede çeşitli politik ve ekonomik değişikliklere öncülük etti. Ancak, 1969'da bir helikopter kazasında hayatını kaybetti. Barrientos'un liderliği sırasında, Bolivya'da bazı toprak reformları ve ekonomik değişiklikler gerçekleşti. Ayrıca, Che Guevara'nın Bolivya'da öldürülmesiyle sonuçlanan CIA destekli bir operasyonun da gerçekleştiği döneme denk gelir. Bolivya tarihinde önemli bir figür olan René Barrientos Ortuño'nun liderliği, ülkenin siyasi ve sosyal dinamiklerinde etkili oldu. René Barrientos Ortuño (30 Mayıs 1919 - 27 Nisan 1969), 1964 ve 1969 yılları arasında iki kez Bolivya'nın 47. cumhurbaşkanı olarak görev yapmış bir Bolivyalı asker ve siyasetçidir. Barrientos, 30 Mayıs 1919'da Cochabamba eyaletinin Tarata kentinde doğdu. Quechua ve İspanyol kökenliydi. 1938'den 1943'e kadar askeri koleje ve ardından Boquerón Havacılık Askeri Koleji'nde pilotluk eğitimi aldı. 1945'te ABD'den pilotluk diploması aldı.

Dönüşünde, 1949 iç savaşına ve 1952 Ulusal Devrimi'ne MNR (Milliyetçi Devrim Hareketi) ile birlikte katıldı. 1952'de kaptan, ardından general ve son olarak FAB (Bolivian Hava Kuvvetleri) komutanı oldu. Barrientos, 1961'de askeri darbeyle iktidara gelen Victor Paz Estenssoro'nun yönetiminde önemli bir rol oynadı. 1964 yılında, Estenssoro'nun demokratik otoritesini sarsan grevler ve ayaklanmalar sırasında, Barrientos, Paz Estenssoro'yu devirerek ülke çapında bir askeri darbeye liderlik etti. Darbe sonrası, Barrientos, 1966'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar geçici bir askeri hükümet kurdu. Barrientos, 1966 yılında cumhurbaşkanlığına seçildi ve 1969 yılında ölene kadar bu görevi sürdürdü. Başkanlığı sırasında, Amerikan yardımıyla Bolivya ekonomisini modernize etmeye çalıştı. Aynı zamanda, kırsal kesimde yoksulluğun azaltılması ve sendikaların gücü azaltılmasına yardımcı olmak için reformlar yaptı. Barrientos'un başkanlığı sırasındaki en önemli olay, 1967'de Che Guevara'nın Bolivya'da yakalanıp idam edilmesiydi. Guevara'nın yakalanması ve ölümü, Barrientos'un uluslararası bir üne kavuşmasına neden oldu. Barrientos, 27 Nisan 1969'da helikopter kazasında öldü. Ölümü, Bolivya'da büyük üzüntüye neden oldu. Bugün, Barrientos, Bolivya tarihinin en tartışmalı figürlerinden biri olarak görülmektedir. Bazıları onu bir lider, bazıları ise diktatör olarak görüyor.

Hernán Siles Zuazo (21 Mart 1914 - 6 Ağustos 1996), 1956-1960 ve 1982-1985 yılları arasında iki kez Bolivya cumhurbaşkanlığı yapmış Bolivyalı bir politikacıydı. Ayrıca 1952'de geçici olarak devlet başkanlığı görevini yürüttü ve 1952'den 1956'ya kadar Bolivya'nın 27. başkan yardımcılığını yaptı. Siles Zuazo, La Paz'da doğdu ve hukuk okudu. Chaco Savaşı'na katıldıktan sonra, 1952'de devrimci bir hareketin ardından devlet başkanı oldu. Universal oy hakkı, madenlerin millileştirilmesi ve toprak reformu gibi önemli reformlar başlattı. Ancak, hükümeti istikrarsızdı ve 1960'ta bir darbeyle devrildi. Siles Zuazo, 1980'lerde demokrasinin yeniden tesis edilmesinde önemli bir rol oynadı ve 1982'de yeniden seçildi. İkinci döneminde, ülkeyi hiperenflasyondan kurtarmaya ve ekonomiyi istikrara kavuşturmaya çalıştı. Ancak, çabaları başarısız oldu ve 1985'te istifaya zorlandı. Siles Zuazo, Bolivya tarihinin önemli bir figürüdür. Demokrasi ve sosyal reform için mücadelesiyle tanınır.

Hugo Ballivián Rojas (7 Haziran 1901 - 15 Temmuz 1993), 1951'den 1952'ye kadar de facto Bolivya'nın 44. devlet başkanlığı görevini yürüten Bolivyalı bir politikacı ve askerdi. Kariyer askeri subaydı, Vali Mamerto Urriolagoitía, reformcu cumhurbaşkanı seçilmiş Víctor Paz Estenssoro'nun yemin etmesini önlemek için anayasadışı başkan olarak görev yapmasını istediğinde Bolivya Silahlı Kuvvetleri Komutanıydı. Bu, halk arasında Mamertazo olarak bilinen bir kendi kendini darbe idi. Ballivián'ın iktidarı, ülkenin tarihinde kaotik bir dönemdi. Hükümeti, muhalefet liderlerini baskı altına aldı, basını sansürledi ve grevleri bastırdı. Bu önlemler, halkın desteğini kaybetmesine ve askeri içindeki bölünmelere yol açtı. Nisan 1952'de, askeri içindeki muhalif gruplar bir isyan başlattı ve Ballivián'ı Şili büyükelçiliğine sığınmaya zorladı. Bu olay, Bolivya Devrimi'nin başlangıcı olarak kabul edilir. Devrim, Bolivya toplumunda köklü değişiklikler getirdi. Ülkenin yerli halklarının haklarını genişletti, toprak reformunu gerçekleştirdi ve eğitim ve sağlık sistemlerini iyileştirdi. Hugo Ballivián Rojas, Bolivya tarihinin tartışmalı bir figürüdür. Bazıları onu ülkeyi kaosa sürükleyen diktatör olarak görürken, diğerleri onu ülkenin demokratikleşme sürecinde istikrar sağlayan bir lider olarak görüyor.

Mamerto Urriolagoitia Harriague, (1895-1974) Bolivialı bir avukat ve politikacıydı. 1949'dan 1951'e kadar Bolivya'nın 43. Başkanı olarak görev yaptı. Cumhuriyetçi Sosyalist Birlik Partisi üyesiydi ve daha önce 1947'den 1949'a kadar Başkan Enrique Hertzog'un altında Bolivya'nın 26.

Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı. Urriolagoitia, Sucre, Bolivya'da doğdu. Hukuk eğitimini San Francisco Xavier Üniversitesi'nde ve uluslararası hukuk eğitimini Paris'teki Sorbonne Üniversitesi'nde aldı. 20 yıl boyunca Birleşik Krallık'ta görevli olarak ülkesini Londra'da temsil etti. 1937'de Bolivya'ya döndü ve iki kez senatör olarak görev yaptı. Cumhuriyetçi Sosyalist Birlik Partisi üyesiydi. 1947'de Cumhuriyet Başkan Yardımcılığına geçti ve Enrique Hertzog'un istifa etmesinin ardından 1949'dan 1951'e kadar iktidara geldi. Urriolagoitia'nın kısa hükümdarlığı, özellikle sendikalılar olmak üzere muhalefetin şiddetli bir şekilde bastırılması ile karakterize edildi ve esnekliği ile hatırlanıyor. Urriolagoitia, muhalefete karşı sert ve uzlaşmaz bir tavır aldı ve bu da yaygın protestolara ve grevlere yol açtı. Hükümeti ayrıca, yolsuzluk ve ekonomik istikrarsızlık ile de mücadele etti. Urriolagoitia, 1951'de bir askeri darbe ile görevden alındı. Darbeyi takiben, sürgüne gönderildi ve 1974'te Sucre'de öldü. Urriolagoitia tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu güçlü ve kararlı bir lider olarak görürken, diğerleri onu baskıcı ve otoriter olarak görüyor.

Enrique Hertzog Garaizábal (1897-1981), Bolivyalı bir politikacıydı ve 1947'den 1949'a kadar Bolivya'nın 42. başkanlığını yaptı. Alman asıllı bir babanın oğlu olan Hertzog, tıp eğitimi aldı ve Chaco Savaşı sırasında hükümette çeşitli görevlerde bulundu. 1947'de Cumhuriyetçi Sosyalist Birlik Partisi'nin (PURS) adayı olarak seçildi. Başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomik durumunu iyileştirmeye çalıştı ve eğitim ve sağlık hizmetlerini geliştirdi. Ancak, yönetimi solcu muhalifler tarafından istikrarsızlaştırıldı ve 1949'da istifa etmeye zorlandı. Sonraki yıllarda Arjantin'de sürgünde yaşadı ve 1981'de öldü. 10 Kasım 1897'de La Paz, Bolivya'da doğdu. 1920'lerde Daniel Salamanca'nın Cenuine Cumhuriyetçi Partisi'ne katıldı. 1932-1935 Chaco Savaşı sırasında çeşitli bakanlık görevlerinde bulundu. 1940'ta senatör seçildi. 1947'de Cumhuriyetçi Sosyalist Birlik Partisi'nin (PURS) adayı olarak başkan seçildi. Ekonomik durumunu iyileştirmeye ve eğitim ve sağlık hizmetlerini geliştirmeye çalıştı. Solcu muhalifler tarafından istikrarsızlaştırılan yönetimi nedeniyle 1949'da istifa etti. Arjantin'de sürgünde yaşadı ve 31 Temmuz 1981'de öldü. Enrique Hertzog Garaizábal, Bolivya'nın zor bir dönemde liderliğini yapmış karmaşık bir figürdür. Başarıları ve başarısızlıkları, ülkenin 20. yüzyıldaki tarihini anlamak için önemlidir.

Tomás Monje Gutiérrez (21 Aralık 1884 - 1 Temmuz 1954), 1946'dan 1947'ye kadar geçici olarak görev yapan Bolivyalı bir hukukçu ve siyasetçiydi. Monje Gutiérrez, Bolivya'nın La Paz departmanının Nor Yungas eyaletindeki Coroico'da doğdu. La Paz Üniversitesi'nde hukuk okudu ve daha sonra La Paz Yüksek Mahkemesi'nde hakim olarak görev yaptı. 1946 yılında, Gualberto Villarroel'i deviren kansız bir darbe sırasında Monje Gutiérrez, Bolivya'nın geçici cumhurbaşkanı seçildi. Görev süresi boyunca, ülkeyi istikrara kavuşturmaya ve demokratik seçimlere hazırlamaya odaklandı. 1947 yılında Enrique Hertzog'a cumhurbaşkanlığını devrettikten sonra emekli oldu. Monje Gutiérrez, 1954 yılında La Paz'da 69 yaşında öldü. Tomás Monje Gutiérrez, Bolivya'nın çalkantılı bir döneminde önemli bir rol oynamıştır. Ülkeyi istikrara kavuşturmaya ve demokratik sürece geri dönmesine yardımcı olmuştur.

Néstor Guillén Olmos (28 Ocak 1890 - 12 Mart 1966), 1946 yılında de facto geçici olarak Bolivya'nın 40. devlet başkanı olarak görev yapan bir Bolivyalı avukat ve politikacıydı. Guillén, 1946 yılında Cumhurbaşkanı Gualberto Villarroel'in devrilmesi ve öldürülmesinin ardından 27 gün süreyle Bolivya Devlet Başkanlığı yaptı. Villarroel'in ölümünden sonra, onu deviren güçler birliği, ülkeyi seçimlere götürmek için güvenilir ve tarafsız bir bekçiye (ayaklanma sırasında halkın ne kadar yetenekli olduğunu göstermesi nedeniyle) ihtiyaç duyuyordu. O sırada hasta olan La Paz Temyiz Mahkemesi Başkanı Tomás Monje Gutiérrez'e karar verdiler. Guillén, 17 Ağustos 1946'da

Tomás Monje Gutiérrez'e görevi devretmeden önce, kısa görev süresi boyunca şunları başardı: Ülkede huzur ve düzeni yeniden sağladı. Bir ulusal uzlaşma hükümeti kurdu. Özgür ve adil seçimler için koşullar yarattı. Guillén, görev süresinin kısa olmasına rağmen, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin istikrarını yeniden sağlamada ve demokrasiye dönüşünde önemli bir rol oynamıştır.

Gualberto Villarroel López, Bolivya'nın eski bir devlet başkanıdır. 1943-1946 yılları arasında Bolivya'nın devlet başkanı olarak görev yaptı. Ancak, görev süresi boyunca meydana gelen bir isyan sonucunda 21 Temmuz 1946'da devrilerek öldürüldü. Villarroel, devrimci ve kontroverzial bir figürdü ve Bolivya tarihinde önemli bir rol oynadı. Ölümü, ülkedeki politik olaylara etki etmiş ve uzun süre boyunca hatırlanmıştır. Gualberto Villarroel López (15 Aralık 1908 - 21 Temmuz 1946), 1943'ten 1946'ya kadar Bolivya'nın 39. devlet başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir askerdi. Reformist, bazen Arjantin'in Juan Perón'u ile karşılaştırılan, yine de iddia edilen faşist sempatizanları ve 21 Temmuz 1946'da trajik ölümü ile hatırlanır. Villarroel, Cochabamba Bölümü'nün Punata eyaletindeki Muela (bugün Villa Rivero) şehrinde 15 Aralık 1908'de doğdu. Enrique Casto Villarroel ve María López'in oğluydu. 11 yaşında, Villarroel'in ebeveynleri taşra eğitiminin yetersiz olduğuna karar verdiler ve onu mali okula ve daha sonra Cochabamba'daki Sucre Ulusal Okulu'na kaydırdılar. 1924 yılında mezun oldu ve 1925 yılında Ordu Askeri Koleji'ne kaydoldu ve 1928'de Pérez Tercero Piyade Alayı'nın bir parçası olarak ikinci teğmen rütbesiyle mezun oldu. Üstün bir öğrenci olarak, Ekvador hükümeti tarafından en iyi öğrenci için Abdon Calderón Nişanı ile ödüllendirildi. Villarroel, Chaco Savaşı'na katıldı ve Villamontes şehrinin savunmasında öne çıkarak 1936'da yüzbaşı rütbesine yükseldi. Aralık 1943'te, Chaco Savaşı sırasında komutanı General Enrique Peñaranda rejimini deviren bir darbeye öncülük etti. Villarroel'in milliyetçi ve reformist hükümeti, Bolivya Devrimci Milliyetçi Hareketi (MNR) ve Devrimci İşçi Partisi (POR) tarafından desteklendi, ancak faşist sempatizanları olduğu yönünde suçlamalarla karşı karşıya kaldı. ABD, Villarroel'i faşist eğilimleri nedeniyle desteklemedi. Villarroel hükümeti, yerli halkların yaşam koşullarını iyileştirmek ve insan hakları durumunu iyileştirmek için adımlar attı. Örneğin, 1945 yılında toprak reformu yasası çıkardı, bu da köylüler için daha fazla arazi ve mülkiyet hakkı sağladı. Ayrıca, yerli halkların kültürlerini ve dillerini tanıyan bir ulusal kültür politikası geliştirdi. Villarroel'in reformist politikaları, onu Bolivya'nın yoksul ve ezilen kesimleri arasında popüler hale getirdi, ancak aynı zamanda muhafazakar seçkinler arasında muhalefet yarattı. 21 Temmuz 1946'da, Villarroel La Paz'daki başkanlık sarayına baskın yapan muhafazakar bir çete tarafından linç edildi. Cesedi sokaklarda sürüklendi ve halka açık bir yere asıldı. Villarroel'in ölümü, Bolivya'da siyasi istikrarsızlık döneminin başlangıcını işaret etti. 1952'de MNR tarafından gerçekleştirilen bir devrime kadar ülkeyi bir dizi askeri diktatör yönetti. Villarroel, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür ve bugün hala birçok Bolivyalı tarafından bir ulusal kahraman olarak kabul edilmektedir.

Enrique Peñaranda del Castillo, (15 Kasım 1892 - 22 Aralık 1969), Bolivya'nın 1940'tan 1943'e kadar 38. başkanlığını yapan bir Bolivyalı general ve politikacıydı. Daha önce, Chaco Savaşı'nın (1932-1935) ikinci yarısında ülkenin silahlı kuvvetlerinin başkomutanı olarak görev yaptı. Peñaranda, Larecaja eyaletinin Sorata kentinde doğdu. Babası yerli bir Aymara, annesi ise Mestizo idi. 1907'de Bolivya Askeri Okulu'na (COLMIL) girdi ve 1910'da teğmen olarak mezun oldu. Birinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'da eğitim gördü ve 1920'lerde Bolivya'daki Chaco bölgesindeki sınır anlaşmazlıkları sırasında birkaç çatışmada yer aldı. 1932'de Paraguay ile Chaco

Savaşı patlak verdiğinde, Peñaranda Bolivya ordusunun başkomutanlığına atandı. Savaş sırasında Peñaranda, birkaç önemli Bolivya zaferinin mimarı olarak kabul edildi ve bir ulusal kahraman olarak ünlendi. Ancak, savaşın sonunda Bolivya, Paraguay'a karşı önemli toprak kayıpları yaşadı. Peñaranda, savaş sonrası dönemde Bolivya'nın siyasi arenasında önemli bir figür haline geldi. 1940'ta devlet başkanı seçildi ve başkanlığı sırasında ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmaya ve Chaco Savaşı'nın ardından orduyu yeniden inşa etmeye odaklandı. Ancak, Peñaranda'nın politikaları, özellikle petrol endüstrisinin ulusallaştırılması konusundaki kararı, işçi sendikaları ve öğrenciler arasında büyük bir muhalefet yarattı. 1943'te Peñaranda, bir grup askeri subay tarafından devrildi ve ülkeden kaçtı. Daha sonra İspanya'ya yerleşti ve 1969'da Madrid'de öldü. Peñaranda, Bolivya tarihinin tartışmalı bir figürü olarak kalmaktadır. Bazıları onu bir ulusal kahraman ve Chaco Savaşı'nın en önemli Bolivyalı komutanlarından biri olarak görürken, diğerleri onu baskıcı bir diktatör olarak görmektedir.

Carlos Quintanilla Quiroga (22 Ocak 1888 - 8 Haziran 1964), 1939'dan 1940'a kadar geçici olarak Boliviya'nın 37. devlet başkanı olarak görev yapan bir Bolivyalı generaldi. Quintanilla, Chaco Savaşı'nın (1932-1935) ilk aşamalarında görev aldı ve Germán Busch'un hükümeti sırasında ordu komutanı olana kadar Bolivya silahlı kuvvetlerinin kademelerine yükselmeyi başardı. Başkan Busch 23 Ağustos 1939'da intihar ettiğinde, Quintanilla kendisini Cumhuriyetin Geçici Başkanı ilan etti. Quintanilla'nın kısa başkanlığı sırasında, ülkedeki siyasi ve ekonomik durumu istikrara kavuşturmak için çaba gösterdi. Ne var ki, çabaları başarısız oldu ve 1940 yılında Genel Enrique Peñaranda tarafından görevden alındı. Quintanilla, hayatının geri kalanında orduda hizmet etmeye devam etti ve 1964 yılında Cochabamba şehrinde öldü. Quintanilla, Bolivya tarihinin çalkantılı bir döneminde önemli bir rol oynayan karmaşık bir figürdür. Başkanlığı kısa ve başarısız olsa da, ülkedeki siyasi ve ekonomik istikrarı sağlama çabaları önemlidir.

Germán Busch Becerra, Bolivya'nın eski devlet başkanlarından biridir. 1937-1939 yılları arasında Bolivya'nın devlet başkanlığını yapmıştır. Aynı zamanda askeri bir liderdi ve Chaco Savaşı sırasında önemli bir rol oynamıştır. Busch, 1932-1935 yılları arasında Chaco Savaşı'nda Bolivya'nın askeri güçlerinin komutanı olarak görev yapmış ve savaşın sonunda zafer kazanılmasında etkili olmuştur. Germán Busch, 23 Temmuz 1937'de devlet başkanlığına gelmiş, ancak 23 Ağustos 1939'da intihar etmiştir. İntiharının nedenleri konusunda farklı spekülasyonlar bulunmaktadır. Bazıları, kişisel sorunlarını ve siyasi baskıları öne sürerken, diğerleri Chaco Savaşı'nın getirdiği zorluklar ve stresin etkisi altında olduğunu iddia etmektedir. Germán Busch Becerra'nın hayatı ve politik kariyeri, Bolivya'nın tarihinde önemli bir dönemi temsil etmektedir.

José David Toro Ruilova (24 Haziran 1898 - 25 Temmuz 1977), 1936'dan 1937'ye kadar fiili olarak Bolivya'nın 35. devlet başkanı olan Bolivyalı bir albay ve politikacıydı. Chaco Savaşı sırasında (1932-1935) Bolivya ordusunda albaydı ve Yüksek Komuta'da görev yaptı. 1934 yılında Cumhurbaşkanı Daniel Salamanca Urey'i görevden alan darbenin önderlerinden biriydi ve Mayıs 1936'da arkadaşı ve yoldaşı Binbaşı Germán Busch'un önderliğindeki bir askeri ayaklanma sonucu Cumhurbaşkanı oldu. Toro'nun başkanlığı, ülkenin Chaco Savaşı'ndan kaynaklanan ekonomik ve sosyal sorunlarını çözmeye çalıştığı bir dönemdi. Hükümeti, petrol endüstrisini millileştirdi, toprak reformu yasası çıkardı ve işçi haklarını genişletti. Bu önlemler, ülkenin elitleri arasında muhalefete yol açtı ve Toro'nun 1937'de görevden alınmasıyla sonuçlandı. Toro, tartışmalı bir figür olmaya devam etmektedir. Bazıları onu, Chaco Savaşı'ndan sonra Bolivya'yı yeniden inşa etmeye çalışan

bir milliyetçi lider olarak görüyor. Diğerleri ise onu, ülkenin demokrasi ve insan haklarına saygısını baltalamaya çalışan otoriter bir diktatör olarak görüyor.

José Luis Tejada Sorzano (12 Ocak 1882 - 4 Ekim 1938), 1934'ten 1936'ya kadar Bolivya'nın 34. devlet başkanı olan bir Bolivyalı avukat, ekonomist ve politikacıydı. Liberal Parti'nin son başkanı olan Tejada Sorzano, daha önce 1931'den 1934'e kadar Bolivya'nın 23. başkan yardımcılığını yapmıştır. Tejada Sorzano, La Paz, Bolivya'da 12 Ocak 1882'de doğdu. Hukuk eğitimi aldı ve 1905 yılında avukat olarak mezun oldu. Siyasete erken yaşta katıldı ve 1914 yılında Ulusal Kongre'ye milletvekili seçildi. 21 Mart 1919'da Başkan José Gutiérrez Guerra tarafından Maliye Bakanı olarak atandı ve bu görevi 1919 yılının Ekim ayına kadar sürdürdü. 1931 yılında Başkan Daniel Salamanca Urey tarafından başkan yardımcılığına atandı. 1934 yılında Chaco Savaşı sırasında Salamanca'ya karşı askerî bir ayaklanma patlak verdiğinde, Tejada Sorzano devlet başkanlığına getirildi. Tejada Sorzano'nun başkanlığı sırasında, Chaco Savaşı sona erdi ve Bolivya ve Paraguay arasında bir barış antlaşması imzalandı. Ayrıca, petrol endüstrisini millileştirdi ve ülkenin ekonomisini canlandırmak için önlemler aldı. Tejada Sorzano, 16 Mayıs 1936'da sosyalist bir ayaklanma sırasında devrildi. Sürgüne gönderildi ve 4 Ekim 1938'de Şili'nin Arica şehrinde öldü.

Daniel Salamanca Urey, 8 Temmuz 1869 - 17 Temmuz 1935 tarihleri arasında yaşamış Bolivyalı bir politikacıydı. 1931'den 1934'e kadar Bolivya'nın 33. devlet başkanı olarak görev yaptı, ancak Paraguay ile ülkenin yıkıcı Chaco Savaşı sırasında 27 Kasım 1934'te bir darbeyle devrildi. Salamanca, Cochabamba şehrinde doğdu. Hukuk okudu ve daha sonra üniversitesinde ekonomi politik profesörü olarak görev yaptı. 1900 yılında Cochabamba'yı temsilen milletvekili seçildi ve uzun bir siyasi kariyere başladı. Salamanca, 1931 yılında devlet başkanı seçildi. Başkanlığı sırasında Chaco Savaşı patlak verdi. Savaş, Bolivya için yıkıcıydı ve Salamanca'nın hükümetini istikrarsızlaştırdı. 1934 yılında, savaşın ortasında, Salamanca bir darbeyle devrildi. Salamanca, 1935 yılında Cochabamba'da öldü. Chaco Savaşı'nın Bolivya üzerindeki yıkıcı etkilerinden hala hatırlanıyor.

Carlos Blanco Galindo (12 Mart 1882 - 2 Ekim 1943), 1930-1931 yılları arasında de facto geçici olarak Bolivya'nın 32. devlet başkanı olarak görev yapan bir Bolivyalı generaldi. Carlos Blanco, Bolivya'nın Cochabamba kentinde doğdu. Kariyer askeri memur ve avukat olan Blanco, Hernando Siles'i deviren ayaklanmanın liderlerinden biriydi. Siles, Büyük Buhran'ın başlangıcında ortaya çıkan ciddi zorluklar ve diğer yaklaşan siyasi krizler nedeniyle görev süresini uzatmaya çalışmıştı. İradesini dayatmaktan aciz Siles istifa etti ve kabinesini kolektif olarak komuta bıraktı; aslında Blanco'nun (Siles'e muhalif partilere müttefik) liderliğindeki darbeyle devrilen bu "silista" kabinesiydi. Blanco'nun görev süresi kısa ve oldukça basitti; ana görevi, yemin ettikten sonra yedi ay içinde gerçekleşen yeni seçimler çağırmaktı. Başka her konuda, Daniel Sánchez Bustamante (1871-1933) liderliğindeki oldukça yetenekli teknokrat Kabinesine ertelemiş gibi görünüyordu - bu arada, gelecekteki cumhurbaşkanı Gonzalo Sánchez de Lozada'nın büyükbabası. Daniel Salamanca'nın seçilmesi ve görevine başlaması üzerine General Blanco, Uruguay Büyükelçiliğine atandı, ancak Paraguay ile Chaco Savaşı'nın (1932-35) patlak vermesi üzerine aktif hizmete kısa bir süre geri döndü. Blanco'nun başkanlığı, Bolivya tarihinin istikrarsız bir döneminde geldi. Büyük Buhran ülke ekonomisini ciddi şekilde etkiledi ve siyasi ortam kararsız kaldı. Blanco, ülkeyi daha istikrarlı bir yönetime doğru yönlendirmeye çalıştı, ancak görev süresi kısa kesildi. Blanco, Bolivya

tarihinin önemli bir figürüdür. Ülkeyi istikrarsız bir dönemde yönetmek zorunda kalmasına rağmen, demokratik süreci korumak için önemli adımlar attı. Blanco, Bolivya halkı tarafından saygın bir lider olarak hatırlanmaktadır.

Hernando Siles Reyes (5 Ağustos 1882 – 23 Kasım 1942), 1926'dan 1930'a kadar Bolivya'nın 31. devlet başkanlığını yapmış Bolivyalı bir politikacıydı. Milliyetçi Parti'nin kurucusu olan Siles Reyes, kısa süre sonra 1920'de iktidara gelen Cumhuriyetçi Parti'nin Saavedrista fraksiyonuna yöneldi. 1926'da Cumhurbaşkanı Saavedra tarafından halefi olarak seçilen Siles, aday listesinde yardımcısı olarak Saavedra'nın kardeşi Abdon Saavedra'yı yer aldı. Bu formül seçimleri kazandı ve Siles Reyes Ağustos 1926'da göreve başladı. Siles Reyes'in başkanlığı, ülkenin dış borcunu artıran çeşitli ekonomik sorunlarla damgasızlandı. Bununla birlikte, yine de çeşitli altyapı projelerini tamamladı, özellikle de La Paz'da yeni bir stadyumun inşasını başlattı. Ayrıca eğitim sistemini genişletti ve yerli sanayiyi teşvik etmek için önlemler aldı. Siles Reyes'in başkanlığı sırasında Bolivya, Paraguay ile Chaco Savaşı'na girdi. Bu savaş, Bolivya'nın önemli petrol rezervleri kaybetmesine yol açtı ve ülkenin ekonomisini daha da zayıflattı. Savaşın ardından Siles Reyes, siyasi muhalefetin baskısı altında istifa etmeye zorlandı. Siles Reyes, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin ilk sosyalist cumhurbaşkanı olarak, sosyal adalet ve eşitlik ilkelerini savundu. Ayrıca, Bolivya'nın ulusal çıkarlarını koruyan bağımsız bir dış politika izlemeye çalıştı. Bolivya tarihinde iki oğlu, Hernán Siles Zuazo ve Luis Adolfo Siles Salinas da cumhurbaşkanlığı yapmıştır. Bolivya'nın en yüksek stadyumu olan Estadio Hernando Siles Reyes, onun adını almıştır. Siles Reyes, Bolivya'nın en önemli hukuk fakültelerinden biri olan Universidad Mayor de San Andrés'in kurucusudur. Siles Reyes, Bolivya'nın en önemli edebiyat dergilerinden biri olan Los Anales'in kurucusudur. Hernando Siles Reyes, Bolivya tarihinin önemli bir figürü olarak hatırlanmaktadır. Ülkenin ilk sosyalist cumhurbaşkanı olarak, sosyal adalet ve eşitlik ilkelerini savundu. Ayrıca, Bolivya'nın ulusal çıkarlarını koruyan bağımsız bir dış politika izlemeye çalıştı.

Felipe Segundo Guzmán (17 Ocak 1879 - 16 Haziran 1932), 1925'ten 1926'ya kadar geçici olarak Bolivya'nın 30. devlet başkanlığını yapan Bolivyalı bir politikacıydı. Guzmán, Bolivya'nın La Paz kentinde doğdu. Bir üniversite profesörü ve akademisyen olan, yerli Bolivyalılara İspanyolca öğretimini savundu ve ülkenin çoğunluğunu oluşturan "Kızılderililer"in ulusal yaşama daha fazla dahil edilmesini istedi. Daha sonra Bautista Saavedra Cumhuriyetçi Partisi adına Temsilci ve Senatör olarak görev yaptı. Bunu yalnızca Kongre'nin (partisi tarafından kontrol edilen) isteklerini yerine getirecek geçici bir cumhurbaşkanı ilan edeceği anlayışıyla yaptı. Kongre, Senato Başkanı Guzmán'ı seçti ve 3 Eylül 1925'te göreve başladı ve bir yıl içinde yeni seçimler çağırma görevi verildi. Bu tamamlandı ve hükümetin onayladığı aday Hernando Siles'in sandıklardaki zaferiyle Guzmán, Ağustos 1926'da görevinden ayrıldı ve nisbi belirsizliğe geri döndü. Felipe Segundo Guzmán, Haziran 1932'de La Paz'da 53 yaşında öldü.

Bautista Saavedra Mallea (30 Ağustos 1870 - 1 Mayıs 1939), 1921'den 1925'e kadar Bolivya'nın 29. devlet başkanlığı görevinde bulunan Boliviyalı bir hukukçu ve siyasetçiydi. Ulusal bir kahraman olarak kabul edilir ve Bolivya'nın tarihine önemli katkılarda bulunduğu kabul edilir. Saavedra Mallea, 1870 yılında Bolivya'nın La Paz ilindeki Sorata kasabasında doğdu. İlk ve orta öğrenimini memleketinde tamamladı. Daha sonra hukuk eğitimi almak için La Paz şehrindeki San Andrés Yüksek Üniversitesi'ne girdi ve 1896 yılında 26 yaşında avukat olarak mezun oldu. Saavedra,

avukatlık kariyerinin yanı sıra akademisyen olarak da çalıştı. La Paz Üniversitesi'nde ceza hukuku profesörlüğü yaptı. Ayrıca sosyoloji alanında uzmanlaştı ve diplomasi alanında da çalıştı. Bu vesileyle Sevilla arşivlerinde Bolivya'nın sömürge dönemi hakkında araştırma yaptı. Saavedra'nın siyasi kariyeri 1920 yılında başladı. 1920-1921 yılları arasında Bolivya Hükümeti Cuntası'nın başkanıydı. 1921 yılında yapılan genel seçimler sonucunda Bolivya'nın 29. devlet başkanı seçildi. Devlet başkanlığı döneminde eğitim, sağlık ve altyapı alanlarında önemli gelişmeler kaydedildi. Ayrıca, Chaco Savaşı'nın (1932-1935) patlak vermesinden önce Paraguay ile olan ilişkileri güçlendirmek için çalıştı. Saavedra, 1925 yılında devlet başkanlığından ayrıldıktan sonra diplomatik görevlere atandı. Avrupa'daki çeşitli büyükelçiliklerde görev yaptı. 1939 yılında Şili'nin Santiago şehrinde hayata veda etti. Bautista Saavedra Mallea, Bolivya tarihinde önemli bir yere sahip olan bir liderdir. Ulusal bir kahraman olarak kabul edilir ve Bolivya'nın tarihine önemli katkılarda bulunduğu kabul edilir. Hukukçu, akademisyen, diplomat ve siyasetçi olarak çok yönlü bir kişilikti ve Bolivya'nın gelişmesine önemli katkılarda bulundu.

José Manuel Ramírez (médico) (1868-1938) Bolivyalı bir hekim ve siyasetçiydi. Bolivya'da pediatrik tıbbın öncüsü olarak kabul edilir. Ramírez 5 Ağustos 1868'de Bolivya'nın Sucre kentinde doğdu. Arjantin'deki Buenos Aires Üniversitesi'nde tıp eğitimi aldı ve 1891 yılında mezun oldu. Bolivya'ya döndü ve Sucre'de bir tıp muayenehanesi kurdu. Ayrıca on yıl boyunca Chuquisaca senatörü olarak görev yaptı. Ramírez, Bautista Saavedra'nın Cumhuriyetçi Partisi'nin bir üyesiydi. Hernando Siles hükümeti tarafından kendisine Fransa, Arjantin ve Küba büyükelçiliği teklif edildi, ancak siyasi sadakati nedeniyle her teklifi reddetti. Başkan Saavedra'nın Arjantin'de büyükelçi olarak görev yapması için yaptığı daveti de reddetti. Ramírez 28 Şubat 1938'de Sucre'de öldü. 13 Temmuz 1920 - 28 Ocak 1921 tarihleri arasında Cunta Hükümetinde yer aldı.

José María Escalier (9 Temmuz 1863 - 3 Eylül 1934) Bolivian doktor ve siyasetçi. Escalier, Chuquisaca'da doğdu ve aileden zenginlik kazandı. Eğitimini Buenos Aires'te sürdürdü. 1886'da Buenos Aires Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. Ardından, Rivadavia Hastanesi'nde klinik şefi olarak çalıştı. Daha sonra, Durand Hastanesi'nde hizmet şefi olarak görev yaptı. Escalier, 1901-1902 yılları arasında Arjantin Tıp Derneği'nin başkanıydı ve birçok bilimsel kongrede delege olarak görev yaptı. Ayrıca, önemli tıp kitapları yazdı. Bunlar arasında: "Quistes idatídicos del cerebro" (Beyinteki Ekinokokkist Kistleri), "Endocarditis infecciosas" (Enfeksiyöz Endokarditler), "Dificultades del diagnóstico en las infecciones biliares" (Safra Enfeksiyonlarında Teşhis Zorlukları) ve "Climatoterapia de la tuberculosis en la Republica Argentina" (Arjantin Cumhuriyeti'ndeki tüberküloz tedavisi). Escalier, 1909'da Arjantin'de özel bir elçi olarak görevlendirildi. Bu görevde, Arjantin Cumhurbaşkanı José Figueroa Alcorta'nın, Peru ve Bolivya arasındaki sınır anlaşmazlığı konusunda yapacağı arabuluculuk çalışmalarında yardımcı oldu. 1910-1911 yılları arasında, Escalier, Bolivya Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Ayrıca, Cumhuriyetçi Parti'nin önde gelen bir üyesiydi. 1920-1921 yılları arasında, Escalier, Bolivya Devlet Konseyi'nin üyesi ve Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Escalier, 71 yaşındayken Buenos Aires'te öldü. Yayınları şunlardır.
Quistes idatídicos del cerebro (1897)
Endocarditis infecciosas (1902)
Dificultades del diagnóstico en las infecciones biliares (1905)
Climatoterapia de la tuberculosis en la Republica Argentina (1911)

Bautista Saavedra Mallea. 13 Temmuz 1920 – 28 Ocak 1921 tarihleri arasında Cunta Hükümetinde yer aldı.

José Manuel Justiniano Gutiérrez Guerra (5 Eylül 1869, Sucre, Bolivya - 3 Şubat 1929, Antofagasta, Şili), "Son Oligark" olarak bilinen, 1917'den 1920'ye kadar Bolivya'nın 28. başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir ekonomist ve devlet adamıdır. İspanyol fatihlerin Peru'ya geldiği ve Audiencia de Charcas'ın yargıçlarının soyundan gelen İnka kraliyet ailesinden ve İrlandalı doktor Francis Rynd ve İngiliz devlet adamı Lord Palmerston'a akraba olduğu iki seçkin aristokrat ailenin scionu idi. Erken yaşta eğitim için İngiltere'ye gönderildi. Orada, Stonyhurst Koleji, St Bede Koleji ve Oxford Üniversitesi'nde Cizvitler tarafından eğitim gördü ve 1890 yılında 21 yaşında mezun oldu. Gutiérrez Guerra, 1914'te Liberal Parti'den cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Bolivya'nın dış borçlarını yeniden yapılandırdı ve bir demiryolu inşaatı programına başladı. Ayrıca, Bolivya'nın 1879-1883 Pilcomayo Savaşı'nda Şili'ye kaybettiği toprakların bir kısmını geri almaya çalıştı. Gutiérrez Guerra'nın başkanlığı, 1920'de Aymarate İsyanı'nın patlak vermesiyle sona erdi. İsyancılar, Gutiérrez Guerra'yı devrip yerine Bautista Saavedra'yı diktatör olarak kurdu. Gutiérrez Guerra, 1929 yılında Antofagasta'da öldü. Gutiérrez Guerra, Bolivya tarihinin en etkili başkanlarından biri olarak kabul edilir. Bolivya'nın ekonomik ve politik istikrarını yeniden sağlamada önemli bir rol oynadı ve ülkenin modernleşmesine katkıda bulundu.

Ismael Montes Gamboa, iki dönem Bolivya Devlet Başkanlığını yürüten (1904-1909 ve 1913-1917) askeri ve siyasi bir figür olarak tanınmaktadır. Montes, aynı zamanda Bolivya tarihinde en uzun soluklu başkanlardan biridir. Montes, 5 Ekim 1861'de La Paz, Bolivya'da doğdu. Zengin bir toprak sahibi ailede dünyaya geldi. Babası General Clodomiro Montes ve annesi Tomasa Gamboa'ydı. Montes, ilk gençliğini La Paz'da geçirdi ve burada ilk ve orta öğrenimini tamamladı. Montes'in askeri kariyeri, 1879'da Şili ile yaşanan ve Bolivya'nın yenilgisiyle sonuçlanan Salpeter Savaşı'yla başladı. Savaş sırasında Montes, Tacna Muharebesi'nde gösterdiği kahramanlık nedeniyle takdir gördü. Montes, 1889'da Bolivya Silahlı Kuvvetleri'ne katıldı ve hızla yükselerek generalliğe kadar yükseldi. 1899'da patlak veren iç savaş sırasında, liberal güçlerin komutanı olarak görev yaptı ve José Manuel Pando'nun başkanlık seçimlerini kazanmasına yardımcı oldu. Pando, Montes'i 1903'te Savaş Bakanı olarak atadı ve aynı yıl Montes, Bolivya'nın Acre bölgesi üzerindeki egemenliği için Brezilya ile savaştığı Savaşın Başkomutanı oldu. Montes'in askeri kariyerinin zirvesi, 1904'te Bolivya'nın bağımsızlığını koruyan ve Şili ile 20 Ekim 1904'te imzalanan Barışı ve Dostluğu Anlaşması'nın sonuçlanmasıyla geldi. Montes'in siyasi kariyeri, 1904 yılında Bolivya Devlet Başkanlığı için seçilmesiyle başladı. Montes'in ilk başkanlığı, Bolivya'da önemli ekonomik ve sosyal reformların gerçekleştirildiği bir dönem oldu. Montes, demiryollarının inşasını teşvik etti, eğitim ve sağlık sistemlerini geliştirdi ve tarım reformlarını başlattı. Montes, 1909 yılında ikinci kez Bolivya Devlet Başkanı seçildi. İkinci başkanlığı sırasında, Montes, Bolivya'nın dış ticaretini genişletti ve ülkeyi modernleştirmek için daha fazla reform yaptı. Ismael Montes Gamboa, Bolivya tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir. Montes, Bolivya'nın bağımsızlığını koruyan ve ülkeyi modernize eden bir lider olarak anılır. Montes'in reformları, Bolivya'nın sosyal ve ekonomik kalkınmada önemli adımlar atmasına yardımcı oldu.

Eliodoro Villazón Montaño (22 Ocak 1848 - 12 Eylül 1939) Bolivyalı bir avukat ve politikacıydı. 1909'dan 1913'e kadar Bolivya'nın 27. başkanı ve 1904'ten 1909'a kadar Bolivya'nın 15. başkan

yardımcısı olarak görev yaptı. Villazón, Bolivya'nın Cochabamba departmanında Sacaba'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladı. Hukuk alanında lisans derecesini aldı ve profesyonel yaşamında ülkenin en seçkin avukatlarından biri oldu. 20 yaşında ve Mariano Melgarejo Valencia'nın başkanlığındaki de facto hükümet (1864-1871) sırasında Villazón, El Ferroviario gazetesini kurdu. Villazón, Enriqueta Torrico ile evlendi. 1904'te başkan yardımcısı seçildi ve Ismael Montes'in başkanlığı sırasında (1904-1909) bu görevi sürdürdü. 1909'da Montes'in istifasının ardından cumhurbaşkanlığına seçildi. Villazón'un başkanlığı sırasında Bolivya, ekonomik ve sosyal istikrar kazandı. Ayrıca dış politikada önemli adımlar attı ve ülkenin uluslararası alandaki konumunu güçlendirdi. Villazón, 12 Eylül 1939'da Cochabamba'da 91 yaşında öldü.

José Manuel Pando Solares (Luribay, 27 Aralık 1849 - La Paz, 17 Haziran 1917) Bolivyalı bir asker, politikacı ve kaşiftir. Ayrıca, 1899'dan 1904'e kadar Bolivya'nın 25. Başkanıydı. Hükümeti sırasında, Bolivya ile Brezilya arasında Acre Savaşı (1899-1903) patlak verdi. José Manuel Pando, Luribay'de doğdu ve La Paz'da büyüdü. Tıp eğitimi aldı, ancak siyasi kariyerine odaklanmak için tıp eğitimini yarıda bıraktı. 1871'de Bolivya'nın diktatör Mariano Melgarejo'yu deviren devrime katıldı. Pando daha sonra Bolivya Ordusu'na katıldı ve 1879'dan 1884'e kadar bir artı topçu alayına komuta etti. 1899'da Pando, askerî darbeyle iktidara geldi ve Bolivya'nın 25. Başkanı oldu. Hükümeti sırasında, Bolivya'nın altyapısını geliştirmeye odaklandı ve Madeira-Mamoré Demiryolu'nu inşa etti. Ayrıca, Bolivya'nın petrol endüstrisini geliştirmeye çalıştı. Pando'nun en önemli başarısı, Acre Savaşı'nın sona ermesi oldu. Bu savaşta, Bolivya, Acre Bölgesi'nin bir kısmını Brezilya'ya kaptırdı. Ancak, Pando, Bolivya'ya bazı ekonomik tazminatlar ve Madeira-Mamoré Demiryolu'nun inşasını güvence altına alarak savaşın olumsuz sonuçlarını hafifletmeyi başardı. Pando'nun başkanlığı tartışmalı bir dönemdi. Hükümetinin yolsuzluk ve baskıyla suçlandığı söylendi. Pando, 1904 yılında başkanlıktan istifa etti ve 1917 yılında suikasta uğradı. José Manuel Pando, Bolivya tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir. Onun başkanlığı, Bolivya'nın kalkınması ve modernleşmesinin bir dönemine işaret ediyor. Ancak, Pando'nun otoriter ve yolsuzluklarla dolu yönetimi de, Bolivya'nın siyasi tarihinin karanlık bir sayfası olarak görülmektedir.

Macario Pinilla Vargas (24 Kasım 1855 - 3 Eylül 1927) Bolivyalı bir avukat ve politikacıydı. Eliodoro Villazón Montaño yönetiminde 1909'dan 1913'e kadar Bolivya'nın 17. başkan yardımcılığını yaptı. Pinilla, La Paz'da 24 Kasım 1855'te doğdu. Ayacucho Koleji'nde eğitim gördükten sonra 1876'da hukuk diploması aldı. 1877'de ilk Kodeks Kompile Edilen Ceza Muhakemelesini yayınladı. 1888'de La Paz milletvekili seçildi ve 1892'de La Paz bölge savcısı oldu. Avukatlar birliğinin kurucularından biriydi. 1899'da Muhafazakârların Federal Savaş'ta yenilgisinin ardından, kendisi, José Manuel Pando ve Serapio Reyes'ten oluşan sivil-asker üçlü birliği olan Federal Hükümet Cuntası'nın başkanlarından biri oldu. 1904'te Junta'nın dağılmasından sonra, Pinilla, La Paz'ın belediye başkanı oldu. 1909'da Eliodoro Villazón Cumhurbaşkanı seçildiğinde, Pinilla başkan yardımcılığına seçildi. Pinilla başkan yardımcılığı döneminde, eğitim ve adalet sistemini iyileştirmek için çaba gösterdi. Ayrıca, ülkenin ekonomik kalkınmasını teşvik etmek için çeşitli önlemler aldı. 1913 yılında görevi sona erdiğinde, avukatlık hayatına geri döndü. Pinilla, 3 Eylül 1927'de La Paz'da öldü. Ölümünden sonra, Bolivya'nın en önemli hukukçularından biri olarak kabul edildi.

Serapio Reyes Ortiz (14 Kasım 1822 - 5 Eylül 1900), Bolivyalı bir avukat, profesör ve politikacıydı. 1879'da Pedro José de Guerra'nın ölümünden ve Hilarión Daza'nın sürekli yokluğundan sonra Bolivya'nın geçici Başkanı olarak görev yaptı ve 1888'den 1892'ye kadar Bolivya'nın dokuzuncu Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı. Muhafazakar Parti'nin bir üyesi olarak, Aniceto Arce yönetiminde birinci Başkan Yardımcısı José Manuel del Carpio ile birlikte ikinci Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı. Reyes Ortiz, José María de Achá hükümetinde bakan olarak görev yaptı. Reyes Ortiz, 1861'de La Paz Ulusal Muhafızının Akademik Şirketi'nin kaptanıydı, teğmen albaylığa yükseldi ve 7 Mayıs 1862'den itibaren Sivil Kolunun İlk Başkanı olarak görev yaptı. Ülkenin cumhuriyetçi kurumlarının pekiştirildiği yıllarda, José María de Achá yönetiminde 1862 ve 1863 yılları arasında Halk Eğitim ve İbadet Bakanı olarak görev yaptı. Ayrıca, 1864 yılında Hükümet, İbadet ve Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Reyes Ortiz, 1886'dan 1891'e kadar La Paz'dan yedek senatör, 1888'de Belediye Meclisi Başkanı, 1888'den 1892'ye kadar Aniceto Arce başkanlığında Cumhuriyetin İkinci Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı, 1890'daki olağan Kongre'ye başkanlık etti, 1891'den 1896'ya kadar Dışişleri ve Kült Bakanı olarak görev yaptı. Başkan Fernández Alonso hükümeti onu 1896'da La Paz Valisi olarak atadı, bu görevi 12 Aralık 1898'de federal devrim patlak verdiğinde Hükümet Cuntası üyesi ilan edildi. Serapio Reyes Ortiz, Bolivya'nın siyasi tarihinde önemli bir figürdü ve ülkeye önemli katkılarda bulundu. Hukuk ve siyasetteki uzun ve başarılı kariyeri, onu Bolivya tarihinin önde gelen liderlerinden biri yapmaktadır.

Severo Fernández Alonso Caballero (15 Ağustos 1849 - 12 Ağustos 1925), 19 Ağustos 1896'dan 12 Nisan 1899'a kadar Bolivya'nın 24. devlet başkanı olarak görev yapan bir Bolivyalı avukat ve politikacıydı. En çok Muhafazakar Parti'nin 15 yıllık egemenliğinin son başkanı olarak hatırlanır. Fernández, Sucre, Bolivya'da Ángel Fernández ve Casimira Caballero'nun oğlu olarak dünyaya geldi. San Francisco Xavier de Chuquisaca Üniversitesi'nde hukuk okudu ve avukat olarak çalışmaya başladı. Hükümet ve El País de Sucre gazetelerinde gazeteci olarak çalıştı. Aniceto Arce Ruiz ve Mariano Baptista Caserta başkanlıkları altında bakanlık yaptı. Ayrıca Mariano Baptista Caserta hükümetinin Birinci Başkan Yardımcısıydı ve bu sıfatla Ulusal Kongre'ye başkanlık etti. 1896'da başkan oldu. Başkanlığı sırasında Sucre'deki Hükümet Sarayı inşa edildi, sinema 1896'da Bolivya'ya geldi ve Puerto Alonso şehrini kurdu. Muhafazakar dönemde en genç başkandır. Radikal yasaya karşı çıkan liberaller La Paz'da bir junta oluşturduğunda bir iç savaşa karşı karşıya kaldı. Savaş Oruro'da patlak verdi ve Fernández'in komutasındaki anayasal orduya José Manuel Pando ve Pablo Zárate Willka'nın güçleri karşı çıktı. Dört ay sonra, Fernández Segundo Crucero savaşında yenilgiye uğradı ve Şili'ye göç etti. Fernández, 12 Ağustos 1925'te Cotagaita, Bolivya'da öldü.

Mariano Baptista Caserta, 16 Temmuz 1832'de Calchani, Cochabamba, Bolivya'da doğan bir Bolivyalı politikacı ve gazeteciydi. 19 Mart 1907'de Cochabamba'da öldü. Caserta, hukuk ve edebiyat alanında eğitim gördü ve gençliğinde gazeteciliğe yöneldi. 1855 yılında El Porvenir de Sucre adlı gazetenin kurucusu ve yöneticisi oldu. Militan bir Katolik olan Caserta, Cochabamba Seminerinin yöneticisi ve Tarih ve Edebiyat profesörü olarak görev yaptı. 1855 yılında genç yaşına rağmen Chuquisaca'yı temsilen milletvekili olarak seçildi ve kabul edildi. Caserta, çeşitli dönemlerde milletvekili, Dışişleri Bakanı, Kongre Başkanı, Cumhuriyet'in Anayasal Başkanı ve Cumhurbaşkanı Yardımcısı olarak görev yaptı. 1892-1896 yılları arasında Bolivya Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Görev süresi boyunca, ülkenin siyasi sürecini açmaya ve liberaller ile

muhafazakârlar arasındaki karşılıklı güvensizliği azaltmaya çalıştı. Bu amaçla, af ilan etti ve şeffaflık ve hukukun üstünlüğü temelinde yönetim kurmaya çalıştı. Ancak, muhafazakârların iktidarda kalma çabalarına yönelik halkın yorgunluğu desteğini azalttı. Caserta, etkileyici bir konuşmacı olarak tanınan bir entelektüeldi. Ayrıca, Bolivya'nın kültürel ve eğitim hayatında önemli bir rol oynadı. Ülkenin tarihine önemli katkılarda bulundu ve halen Bolivya tarihinde önemli bir figür olarak anılmaktadır.

Aniceto Arce Ruiz de Mendoza (15 Nisan 1824 - 14 Ağustos 1906), 1888'den 1892'ye kadar Bolivya'nın 22'nci devlet başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir avukat ve politikacıydı. Ayrıca 1880'den 1881'e kadar Narciso Campero yönetiminde Bolivya'nın 4. başkan yardımcılığını yaptı. Aniceto Arce İlçesi onun adını almıştır. Arce, Tarija'da doğdu ancak bir avukat olarak eğitim gördü ve hayatının çoğunu ülkenin önde gelen gümüş madenciliği kralı olduğu Sucre'de geçirdi. Linares'in ve anayasacı hükümetin destekçisi olan daha sonra 1870'lerde Daza diktatörlüğü dönemine kadar Kongre'de görev yaptı. Arce, 1888 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde sürpriz bir şekilde aday gösterildi. Kampanyası sırasında, ülkenin ekonomik sorunlarını çözmeye ve Bolivya'nın Şili ile olan ilişkilerini iyileştirmeye söz verdi. Arce, seçimi kazandı ve 15 Ağustos 1888'de göreve başladı. Cumhurbaşkanlığı sırasında Arce, ülkenin ekonomisini canlandırmak için birkaç önlem aldı. Demiryolu ve telekomünikasyon altyapısına yatırım yaptı ve tarım ve madenciliğin geliştirilmesini teşvik etti. Arce ayrıca, Bolivya'nın Şili ile olan ilişkilerini iyileştirmeye çalıştı ve iki ülke arasında bir sınır anlaşması imzalandı. Arce'nin cumhurbaşkanlığı sırasında, Bolivya'nın ekonomisi önemli ölçüde iyileşti. Demiryolu ve telekomünikasyon altyapısındaki gelişmeler, ülkenin iç pazarını birleştirdi ve ihracatını artırdı. Tarım ve madencilik sektörlerindeki büyüme, ülkenin genel refahını artırdı. Arce ayrıca, Bolivya'nın Şili ile olan ilişkilerini iyileştirmede de başarılı oldu. İki ülke arasında imzalanan sınır anlaşması, uzun süredir devam eden bir anlaşmazlığı çözmeye yardımcı oldu. Arce, 1892 yılında görev süresini tamamladı. Emekliliğinde, Tarija'daki çiftliğinde yaşadı ve 1906 yılında öldü. Arce, Bolivya tarihinin önemli bir figürüdür. Ülkenin ekonomisini canlandırmada ve Şili ile olan ilişkilerini iyileştirmede önemli rol oynadı.

Gregorio Pacheco Leyes (4 Temmuz 1823 - 20 Ağustos 1899), Bolivyalı bir iş adamı ve girişimciydi. 1884'ten 1888'e kadar Bolivya'nın 21. başkanı olarak görev yaptı. Pacheco, kendisi, Muhafazakar lider Aniceto Arce ve Liberal lider Eliodoro Camacho arasında sanal bir üçlü çekişmeye dönüşen tartışmalı bir seçimi kazandı. Pacheco, gümüş madenciliği endüstrisinde bir servet kazanmıştı ve ülkenin önde gelen hayırseverlerinden biriydi. Pacheco, José Brígido Pacheco ve Josefa Leyes'in oğlu olarak Livi Livi'de doğdu. Universidad Mayor, Real y Pontificia de San Francisco Xavier de Chuquisaca'da eğitim gördü ancak yüksek öğrenimini bitirmedi, çünkü çok genç yaştan itibaren hızlı ve büyük bir servet yaptığı madencilik faaliyetine adını verdi. Bu, kültür ve çok fazla deneyim kazandığı Avrupa'ya seyahat etmesine izin verdi. Narciso Campero'nun kuzeniydi. Pacheco, Pasifik Savaşı'nın sona ermesinden sonra 1884'ten 1888'e kadar Bolivya başkanıydı. Başkanlığı sırasında, ülkenin Pasifik Savaşı'ndaki yenilgisinin ardından yeniden inşasına odaklandı. Altyapı projelerine yatırım yaptı ve eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmek için çaba gösterdi. Ayrıca, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmak ve dış borcu azaltmak için önlemler aldı. Pacheco, başkanlıktan ayrıldıktan sonra, işine ve hayırseverlik çalışmalarına devam etti. Bolivya'nın en zengin adamlarından biri olarak ülkenin çeşitli kurumlarına ve kuruluşlarına bağışta bulundu. 1899 yılında Potosí'de öldü. Pacheco, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür.

Pasifik Savaşı'ndan sonra ülkenin yeniden inşasına öncülük etti ve ekonomik istikrarı sağlamak için çaba gösterdi. Ayrıca, hayırseverlik çalışmalarıyla ülkeye önemli katkılarda bulundu.

Narciso Campero Leyes (29 Ekim 1813 - 11 Aralık 1896), 1880'den 1884'e kadar Bolivya'nın 20. devlet başkanlığını yürüten Bolivyalı bir general ve politikacıydı. Narciso Campero Eyaletinin adı ondan alınmıştır. Campero, 29 Ekim 1813'te Bolivya'nın Tarija şehrinde doğdu. Universidad de San Francisco Xavier'de hukuk okudu ve daha sonra Bolivya ordusuna katıldı. 1848'de Binbaşı rütbesine terfi etti ve çeşitli askeri kampanyalarda yer aldı. 1879'da, Hilarión Daza'nın devlet başkanlığına karşı başarısız bir ayaklanmaya katıldı. Daza'nın devrilmesinin ardından Campero, 1880'de geçici devlet başkanı olarak atandı. Aynı yıl, bir Ulusal Meclis onu dört yıllık bir süre için anayasa başkanı olarak seçti. Başkanlığı sırasında, Pasifik Savaşı'nın önemli bir kısmı meydana geldi. 1880'de Tacna'da yapılan Alto de la Alianza Muharebesi'nde Bolivya kuvvetleri Şili ordusuna yenildi. Bu yenilgi, Bolivya'nın Pasifik Okyanusu'na erişimini kaybetmesine neden oldu. Campero, başkanlığı sırasında ekonomik istikrarı sağlamak ve eğitimi geliştirmek için çaba gösterdi. Ayrıca, Bolivya'nın Şili ile olan ilişkilerini normalleştirmeye çalıştı. Ancak, Pasifik Savaşı'nın sonuçları ve Bolivya ekonomisinin zayıf durumu, başkanlığını gölgeledi. Campero, 1884'te başkanlıktan ayrıldı ve emekliliğe ayrıldı. 11 Aralık 1896'da Sucre, Bolivya'da öldü. Campero, Bolivya tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu, Pasifik Savaşı'ndaki yenilgiye rağmen ülkeyi istikrara kavuşturmaya yardımcı olan bir lider olarak görüyor. Diğerleri ise onu, ülkenin Pasifik Okyanusu'na erişimini kaybetmesinden sorumlu bir başarısız lider olarak görüyor. Campero'nun mirası tartışmalı olsa da, Bolivya tarihinin önemli bir figürü olarak kabul edilmektedir.

Pedro José Domingo de Guerra (4 Aralık 1809 - 10 Eylül 1879) 1879'da Şili, müttefik Bolivya ve Peru arasında Pasifik Savaşı'nda Bolivya Ordusuna kişisel olarak komuta eden Hilarión Daza'nın yokluğunda Bolivya'nın geçici cumhurbaşkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir hukukçuydu. Guerra, ilk önce adalet, ardından Yüksek Mahkeme'nin başyargıcı olarak görev yaptı, bu görevi 1859 ile 1861 yılları arasında, sivil Başkan José María Linares'in José María de Achá tarafından devrildiği yıl arasında yürüttü. Görev süresi boyunca, yargının ve zamanın hukuk ve ceza sürecinin çoğunu reformdan geçirdi. Guerra, Başkan Achá, Yüksek Mahkeme'yi kalan tüm Linaristas'lardan kurtarmak istediğinden, Linares altında görev yapan diğer birkaç yargıçla birlikte değiştirildi. Guerra, 1879'da Pasifik Savaşı sırasında Bolivya'nın cumhurbaşkanı olarak görev yaptığı sırada, ülkenin içinde bulunduğu zor koşullara rağmen, ülkenin savunmasını güçlendirmek ve ekonomiyi canlandırmak için önemli adımlar attı. Özellikle, savaş nedeniyle harap olan ülkenin altyapısını yeniden inşa etmek için bir dizi önlem aldı. Ayrıca, ülkenin askerlerinin moralini yükseltmek ve halka vatanseverlik duygusunu aşılamak için bir dizi propaganda kampanyası yürüttü. Guerra'nın cumhurbaşkanlığı dönemi, ülkenin tarihindeki en zor dönemlerden biri olmasına rağmen, ülkenin savunmasını güçlendirmek ve ekonomiyi canlandırmak için attığı adımlar, Bolivya halkının onu ulusal bir kahraman olarak görmesine yol açmıştır.

Hilarión Grosolé Daza (14 Ocak 1840 - 27 Şubat 1894), 1876'dan 1879'a kadar Bolivya'nın 14. devlet başkanıydı. Daza, Sucre, Bolivya'da doğdu. Bolivya Silahlı Kuvvetleri'ne katıldı ve 1876'da General rütbesine yükseltildi. Aynı yıl, General Mariano Melgarejo'nun devrilmesinden sonra devlet başkanı oldu. Daza, Pasifik Okyanusu kıyısındaki Atacama Çölü'nün zengin nitrat yatakları üzerinde Şili ile bir savaş başlattı. Tarihe Pasifik Savaşları olarak bilinen bu savaşta Bolivya yenildi

ve Atacama Çölü'nü kaybetti. Daza'nın hükümeti, ülkenin ekonomik durumunu kötüleştirdi ve yaygın yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıya kaldı. 1879'da, General Narciso Campero tarafından devrildi ve Arjantin'e sürgüne gönderildi. Daza, 1894'te Uyuni, Bolivya'da öldü.

Tomás Frías Ametller (21 Aralık 1804 - 10 Mayıs 1884), 1872'den 1873'e ve 1874'ten 1876'ya kadar iki kez Bolivya Devlet Başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir avukat ve politikacıydı. Avukat olarak mezun olduktan ve tüccar olarak çalıştıktan sonra kısa süre sonra siyaset dünyasına girmeye karar verdi. Uzun siyasi kariyeri 1837'de Bolivya'nın ilk dış delegasyonunda Fransa'ya gönderildiğinde başladı. Frías'ın birçok bakanlık pozisyonundan ilki Milli Eğitim Bakanlığı idi. Erken yaşam ve aile. Tomás Frías, 21 Aralık 1805'te Potosí'de zengin bir toprak sahibi ailede doğdu. Mondragón belediyesinin Tarapaya kentinde (Potosí'den 36 km) aile çiftliğinde büyüdü. Ebeveynleri Don José María Frías ve Doña Alejandra Ametller tarafından finanse edilen mükemmel bir eğitim aldı. Pedro José de Guerra'nın yeğeni olan Raimunda Ballivián Guerra ile evlendi ve Carlos Frías Ballivián adında bir oğlu oldu.

Adolfo Ballivián Coll, 15 Kasım 1831'de La Paz, Bolivya'da doğdu. José Ballivián'ın oğlu ve Mariano Melgarejo'nun yeğeniydi. Ballivián, La Paz Üniversitesi'nde hukuk okudu ve ardından avukat olarak çalıştı. 1862 ve 1864 yılları arasında Ulusal Meclis'te temsilci olarak görev yaptı. Mariano Melgarejo'nun iktidara gelmesi üzerine ülkeyi terk etmek zorunda kaldı ve Fransa'ya yerleşti. 1872'de, Melgarejo'nun devrilmesiyle Bolivya'ya döndü. 1873'te, Liberal Parti'nin adayı olarak cumhurbaşkanlığına seçildi. Ballivián'ın başkanlığı, Bolivya'nın en başarılı dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Ülkenin ekonomisini ve altyapısını geliştirmeye odaklandı. Ayrıca, eğitim ve kültüre önemli yatırımlar yaptı. Ballivián'ın en önemli başarılarından biri, 1879'da Şili ile yapılan Salpeter Savaşı'nda Bolivya'nın zaferidir. Bu zafer, Bolivya'nın Pasifik Okyanusu'na çıkışını korumasını sağladı. Ballivián, 14 Şubat 1874'te Nucchu, Chuquisaca'da öldü. 42 yaşındaydı. Ballivián'ın başlıca başarıları şunlardır. Bolivya'nın ekonomisini ve altyapısını geliştirdi. Eğitim ve kültüre önemli yatırımlar yaptı. Şili ile yapılan Salpeter Savaşı'nda Bolivya'nın zaferini sağladı. Ballivián, Bolivya tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir. Başkanlığı, ülkenin ekonomik kalkınmasına ve siyasi istikrarına önemli katkılarda bulundu.

Agustín Morales Hernández (11 Mart 1808 - 27 Kasım 1872), 1871'den 1872'ye kadar Bolivya'nın 16. devlet başkanı olarak görev yapan bir Bolivyalı asker ve politikacıydı. La Paz şehrinde doğan Morales, erken yaşta siyasete girdi ve 1841'de José Ballivián'ın başkanlığı sırasında orduya katıldı. Belzú ve Achá'nın hükümetlerine karşı muhalefiyette yer aldı ve 1864'te Mariano Melgarejo'nun darbesini destekledi. Melgarejo'nun altında generalliğe yükseldi ve Bolivya ordusunun başkomutanı oldu. 1871'de Morales, Melgarejo'nun baskıcı yönetimine karşı bir ayaklanmada önemli bir rol oynadı ve onu deviren darbenin ardından devlet başkanlığına seçildi. Başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomik ve siyasi istikrarını sağlamaya çalıştı ve eğitim ve altyapı projelerine yatırım yaptı. Ancak, hükümeti yolsuzluk ve baskı suçlamalarıyla karşı karşıya kaldı ve 1872'de yeğeni tarafından öldürüldü. Agustín Morales Hernández, Bolivya tarihinin tartışmalı bir figürü olarak kalmaktadır. Bazıları onu ülkenin istikrarını sağlamaya çalışan güçlü bir lider olarak görürken, diğerleri onu baskıcı bir diktatör olarak görmektedir. Ne olursa olsun, ülkenin siyasi tarihinde önemli bir rol oynadığı açıktır.

Mariano Melgarejo (13 Nisan 1820 - 23 Kasım 1871), 1864 ile 1871 yılları arasında Bolivya'nın 15. devlet başkanlığını yapan Bolivyalı bir asker ve siyasetçidir. Dönemi genellikle Sexenio (Altı Yıl) olarak bilinir. Melgarejo, Tarata, Cochabamba, Bolivya'da doğdu. Askerî kariyerine 1836 yılında başladı ve kısa sürede rütbe aldı. 1841 yılında Ingavi Muharebesi'nde Peru'ya karşı savaştı ve cesaretinden dolayı teğmenliğe terfi etti. 1862 yılında, Melgarejo Bolivya ordusunun generali oldu. 1864 yılında, devlet başkanı José María Achá'ya karşı bir darbe düzenledi ve iktidarı ele geçirdi. Melgarejo'nun yönetimi, otoriterliği ve zulmü ile damgasını vurdu. Hükümet muhaliflerini bastırdı ve basını sansürledi. Ayrıca, yerli halklara karşı da zalimce davrandı ve birçok insanın ölümüne neden oldu. 1871 yılında, Melgarejo, başkenti Lima'ya kaçtıktan sonra Peru'da öldürüldü.

José María de Achá Valiente (8 Temmuz 1810 - 29 Ocak 1868), 1861'den 1864'e kadar Bolivya'nın 14. devlet başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir generaldi. Achá, Cochabamba şehrinde doğdu ve genç yaşta Bolivya ordusuna katıldı. Peru-Bolivya Konfederasyonu Savaşı ve Ingavi Muharebesi dahil olmak üzere ülkenin birçok önemli savaşında yer aldı. 1848'de, uzun süredir diktatör olan Manuel Isidoro Belzu'ya karşı başarısız bir komplo düzenledi. Belzu'nun devrilmesinden sonra Achá, 1857'den 1861'e kadar görev yapan José María Linares hükümetinde Savaş Bakanı olarak görev yaptı. 1861 yılında, Achá, Linares'i devirerek başkanlık görevine getiren bir darbeye öncülük etti. Başlangıçta bir junta başkanı olarak görev yaptı, ancak daha sonra ülkenin anayasal başkanı olarak seçildi. Achá'nın başkanlığı sırasında Bolivya, siyasi istikrarsızlık ve ekonomik sorunlarla karşı karşıya kaldı. Ayrıca, Achá, Peru ile olan ilişkileri gerginleştiren bir sınır anlaşmazlığına karıştı. 1864 yılında, Achá, General Mariano Melgarejo tarafından yönetilen bir darbeyle devrildi. Melgarejo, Achá'yı tutukladı ve ardından sürgüne gönderdi. Achá, 1868'de sürgünde öldü. Bolivya tarihinin tartışmalı bir figürü olmaya devam etmektedir. Bazıları onu ülkenin demokrasisini güçlendirmeye çalışan bir lider olarak görürken, diğerleri onu yozlaşmış ve otoriter bir lider olarak görmektedir.

Manuel Antonio Sánchez, bir Bolivyalı asker ve siyasetçiydi. 1861'de José María Linares başkanlığındaki hükümeti deviren üçlü birliğin bir parçasıydı. Sánchez, La Paz şehrinde doğdu. İlk olarak Bolivya ordusunda asker olarak görev yaptı ve yıllar içinde askeri kariyerine devam etti. Mareşal Andrés de Santa Cruz hükümeti sırasında Sánchez, 1835 Yanacocha Muharebesi'ne katıldı. 1836'da, Peru-Şili konfederasyonu birliklerine karşı Socabaya Muharebesi'ne de katıldı. 1838'de Sánchez, Alman mareşal Otto Felipe Braun komutasında bu kez Arjantin birliklerine karşı Iruya Muharebesi ve Montenegro Muharebesi'ne aktif olarak katıldı. 1861'de Sánchez, José María Achá ve Ruperto Fernández ile birlikte Linares hükümetini devirmek için bir üçlü birlik oluşturdu. Üçlü birlik, La Paz'da bir ayaklanma başlattı ve kısa süre sonra Linares'i istifaya zorladı. Sánchez daha sonra kısa bir süre için Bolivya'nın geçici başkanı olarak görev yaptı. Sánchez, 1861 yılında La Paz'da öldü.

Ruperto Fernández (1813-1873) Arjantinli bir avukat ve politikacıydı. José María Linares'in yönetiminde hükümet bakanıydı. Bu hükümete son veren darbeden sonra, 14 Ocak ile 4 Mayıs 1861 arasında ülkeyi başkan yardımcılığı yapan 1861 Hükümet Cuntasının bir parçasıydı. José María Achá ve Manuel Antonio Sánchez ile birlikte. 1861 Hükümet Cuntasının Manifestosu'nda Millete, 1858 Eylül devriminden doğan diktatörlüğün ilkelerinin geliştirilmesinde ilerlemediğini ve ülkedeki demokratikleşme sürecini geciktirdiğini iddia ederek, "yasal düzeni geri getiren" ve "yenileştirici

devrim" olarak nitelendirdikleri eylemlerini haklı çıkardılar. 1 Mayıs 1861'de eski Loreto şapelinde kurulan Kurucu Meclis tarafından Bolivya cumhurbaşkanı seçilmek istedi, ancak milliyeti nedeniyle bunu yapamadı ve 820'e karşı 16 oy alarak José María Achá'ya kaybetti.

José María Linares (10 Temmuz 1808 - 23 Ekim 1861), Bolivyalı bir avukat ve politikacıydı. 1857'den 1861'e kadar Bolivya'nın 13. devlet başkanı olarak görev yaptı. Linares, Potosi'nin şu anki belediyesi olan Puna'daki Ticala çiftliğinde doğdu. 1825 yılında, henüz 17 yaşındayken, öğretmenleri, Simón Bolívar ve Antonio José de Sucre Chuquisaca'dan geçerken onu çeşitli sınavlara soktu. Linares daha sonra eğitimine devam etmek için Universidad Mayor Real y Pontificia San Francisco'ya girdi. Linares, 1840 yılında hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra, Sucre'de avukat olarak çalışmaya başladı. Hızla başarılı oldu ve kısa sürede Bolivya'nın en önde gelen avukatlarından biri haline geldi. 1857 yılında, Linares General Córdova'yı deviren askeri bir darbenin ardından devlet başkanı seçildi. Bu, Bolivya tarihinde bir yenilikti. Aslında, birkaç kısa ve önemsiz istisna dışında, Bolivya'nın ilk sivil devlet başkanı olarak kabul edilebilir. Linares, görevi sırasında birçok reform başlattı ve kamu yönetiminde ortaya çıkan yolsuzlukla enerjik bir şekilde mücadele etti. Ayrıca, Bolivya'nın ekonomisini iyileştirmeye çalıştı ve yeni yollar ve köprüler inşa ettirdi. Linares, 1861 yılında Valparaiso, Şili'de öldü. Bolivya tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin en başarılı devlet başkanlarından biri olarak kabul edilir.

Jorge Córdova (23 Nisan 1822 - 23 Ekim 1861), 1855'ten 1857'ye kadar Bolivya'nın 12. başkanlığını yapan Bolivyalı bir general ve politikacıydı. Córdova, La Paz şehrinde doğdu ve erken yaşta yetim kaldı. Askeri kariyerine 1841 yılında başladı ve 1855'te başkan seçilmeden önce birkaç savaşa katıldı. Başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomisini canlandırmaya ve eğitimi iyileştirmeye çalıştı. Ancak, hükümeti istikrarsızdı ve 1857'de devrildi. Başkanlıktan emekli olduktan sonra Córdova, 1861 yılında öldüğü La Paz'a döndü. Córdova, Bolivya tarihinde idam mahkûmlarının hayatlarını bağışlayan başkan olmasıyla tanınır. Ayrıca Manuel Isidoro Belzu'nun kayınpederi ve sadık bir takipçisiydi.

Manuel Isidoro Belzu Humérez (4 Nisan 1808 - 27 Mart 1865), 1848'den 1855'e kadar Bolivya'nın 11. devlet başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir askeri ve devlet adamıydı. Başkanlığı altında, şu anki Bolivya ulusal marşı ve bayrağı kabul edildi. Belzu, La Paz'da mestizo ebeveynler Gaspar Belzu ve Manuela Humérez'in çocuğu olarak dünyaya geldi. Gençliğinde Fransisken rahipler tarafından eğitim gördü. Ancak Belzu, Simón Bolívar ve José de San Martín gibi İspanyol Amerikası bağımsızlık savaşlarının kahramanlarına hayran kaldı ve onları taklit etmek istedi. Bu nedenle, on beş yaşındayken, memleketi Upper Peru'da İspanyollara karşı savaşa katılmak umuduyla Kurtuluş Ordusu'na katılmaya karar verdi. Andrés de Santa Cruz komutasındaki Zepita savaşına (1823) katıldı. Belzu, 1848'de General José Ballivián'ı deviren bir darbede önemli bir rol oynadı. Ertesi yıl, Belzu, Yamparáez Muharebesi'nde onu yenerek kendisini devlet başkanı ilan etti. Başkanlığı sırasında, Belzu, ülkenin yoksullarına ve yerli halklarına yardım etmeyi amaçlayan bir dizi popülist politika uyguladı. Ayrıca, eğitim sistemini iyileştirdi ve ülkenin altyapısını geliştirdi. Belzu'nun başkanlığı, muhalifleri tarafından otoriter ve baskıcı olarak kabul edildi. Birkaç kez isyanla karşı karşıya kaldı ve sonunda 1855'te devrildi. Üç yıl sonra, La Paz'da öldürüldü. Belzu, Bolivya tarihinin tartışmalı bir figürüdür. Bazıları onu ülkenin en büyük

liderlerinden biri olarak görürken, diğerleri onu bir diktatör olarak görüyor. Ne olursa olsun, Belzu'nun Bolivya siyasetinde önemli bir etkiye sahip olduğu şüphesizdir.

José Miguel de Velasco Franco (29 Eylül 1795 - 13 Ekim 1859), dört kez Bolivya devlet başkanı olarak görev yapan bir Bolivyalı asker ve devlet adamıydı. Velasco, 1828, 1829, 1839-1841 ve 1848'de olmak üzere dört kez devlet başkanlığı yaptı. Velasco, Andrés de Santa Cruz yönetiminde 1829'dan 1835'e kadar ikinci başkan yardımcısı olarak da görev yaptı, ancak ilk iki dönemi Santa Cruz'un ülkeye gelmesini bekleyen yardımcı başkan olarak görev yaptı. Velasco, hayatı boyunca erken Bolivya siyasetine karıştı ve ülkenin en büyük istikrarsızlığından ikisinin baş kahramanı oldu. José Miguel de Velasco, 29 Eylül 1795'te, o zamanlar Río de la Plata'nın Birleşik Krallığı'na bağlı bir şehir olan Santa Cruz de la Sierra'da doğdu. Ramón González de Velasco ve Petrona Franco'nun oğluydu. Kariyer askeri olan Velasco, önce İspanyol kraliyet ordusuna kaydoldu ve Tuğgeneral José Manuel de Goyeneche komutasında görev yaptı. Ancak, kısa süre sonra Aşağı ve Yukarı Peru'nun vatansever kurtuluş kampanyalarını desteklemeye başladı ve José de San Martín ve daha sonra Antonio José de Sucre ordularında ordu komutanı olarak savaştı. Bu kampanyalar sırasında Ayacucho ve Junín savaşlarına katıldı. Velasco, ilk olarak 1828'de Bolivya devlet başkanı seçildi ve kısa bir süre görev yaptı. Ancak, dönemi istikrarsızlıkla damgasını vurdu ve görevden alındı. Velasco, 1829'da ikinci kez devlet başkanı seçildi. Bu kez, dönemi biraz daha istikrarlıydı ve çeşitli ekonomik ve sosyal reformlar başlattı. Ancak, dönemi yine de siyasi istikrarsızlıktan muaf değildi ve 1839'da görevden alındı.

Eusebio Guilarte Vera (15 Ekim 1805 - 11 Haziran 1849), Bolivya'nın 12. başkanı olan Bolivyalı bir politikacı ve askerdi. Kariyerinin çoğunu orduda geçiren Guilarte, Andrés de Santa Cruz komutasında Zepita'da savaştı ve Peru-Bolivya Konfederasyonu'nun (Yanacocha ve Uchumayo dahil) savaşlarında yer aldı. İngavi Muharebesi'nde Başkan José Ballivián'ın yardımcısıydı ve bu nedenle Brezilya'ya büyükelçi olarak ödüllendirildi. Başkan daha sonra Eusebio Guilarte Vera'yı geri çağırdı ve onu Danıştay üyesi yaptı. Manuel Belzu'nun geniş çaplı komploları nedeniyle iktidarda kalmayı başaramayan José Ballivián ülkeyi terk etmeyi seçti ve 1847'nin sonunda iktidarı Danıştay Başkanı General Guilarte'ye devretti. O sırada Manuel Belzu ve destekçileri başkente yaklaşırken zar atılmıştı. Guilarte'nin göreve başlaması, sadece başkanın olabildiğince kaçmasına izin verdi. Eusebio Guilarte Vera asillerle anlaşmaya çalıştı, ancak iki haftadan kısa bir süre içinde Manuel Belzu tarafından devrildi. Pasifik kıyısında Cobija limanında iç sürgün olarak gözaltında yaşamaya izin verilen Guilarte hastalandı ve iki yıl sonra, 11 Haziran 1849'da öldü. Velasco, 1839'da üçüncü kez devlet başkanı seçildi. Bu kez, dönemi Peru-Bolivya Konfederasyonu'nun oluşumuna damgasını vurdu. Konfederasyon, Andrés de Santa Cruz tarafından yönetilen ve Bolivya ve Peru'yu birleştiren bir siyasi birlikti. Ancak, konfederasyon kısa süreli oldu ve 1839'da Şili ve Arjantin tarafından dağıtıldı. Velasco, 1848'de dördüncü ve son kez devlet başkanı seçildi. Bu kez, dönemi kısa sürdü ve 1848'de görevden alındı. Velasco, 13 Ekim 1859'da Santa Cruz de la Sierra'da öldü. Bolivya tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin bağımsızlığı için verdiği mücadele ile hatırlanır.

José Ballivián Segurola (5 Mayıs 1805 - 6 Ekim 1852), Perulu-Bolivya Savaşı sırasında Bolivyalı general ve 1841'den 1847'ye kadar Bolivya'nın dokuzuncu cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Zengin ebeveynlerin çocuğu olarak La Paz'da doğan Ballivián, Haziran 1841'de Ordu Komutanlığı

görevine yükseltilmesine kadar oldukça sıradan bir askeri kariyere sahipti. 1822 yılına kadar kralcıydı, ancak taraf değiştirdi ve 18 yaşında Lanza'nın isyancı ordusuna katıldı. Bolivya ordusundaki ilerlemesi dikkat çekici değildi, ancak rolünün, Konfederasyonun erken 1836'da Socabaya Muharebesi'nde Salaverry'ye karşı kazandığı zaferde temel olduğu açıktı. Önemli olarak, 1830'larda Santa Cruz'un bir destekçisiydi. 1841'de General Agustín Gamarra'nın Peru'dan işgaline karşı çıkan Ballivián, Bolivya ordusunu yeniden düzenledi ve Gamarra'yı Ingavi Muharebesi'nde yenilgiye uğratarak savaşın gidişatını değiştirdi. Bu zafer, Ballivián'ı ulusal kahraman haline getirdi ve ona cumhurbaşkanlığı yolunu açtı. Ballivián'ın cumhurbaşkanlığı sırasında Bolivya, önemli bir ekonomik ve sosyal kalkınma dönemi yaşadı. Ülkenin iç borcunu ödedi, altyapıyı geliştirdi ve eğitim ve sağlık sistemlerini iyileştirdi. Ayrıca, Bolivya'nın uluslararası itibarını artırdı ve ülkeyi bölgesel bir güç haline getirdi. Ballivián, 6 Ekim 1852'de Rio de Janeiro'da sürgünde iken öldü. Bir askeri ve siyasi lider olarak, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür ve ulusal kahraman olarak saygı görmektedir. Başarıları olarak şunlar görüldü. Peru-Bolivya Savaşı'nda Bolivya'ya zafer kazandı. Bolivya'nın ekonomik ve sosyal kalkınmasını teşvik etti. Bolivya'nın uluslararası itibarını artırdı. Başarısızlıkları olarak şunlar görüldü. Despotik bir hükümet kurdu. Muhaliflerini bastırdı. Ülkede siyasi istikrarsızlığı artırdı. José Ballivián, tartışmalı bir figürdür. Bir yandan, Bolivya'nın bağımsızlığını savunması ve ülkenin kalkınmasına katkıları nedeniyle ulusal bir kahraman olarak kabul edilir. Öte yandan, despotik yönetimi ve muhaliflerine karşı baskıcı uygulamaları nedeniyle eleştirilir.

Mariano Enrique Calvo Cuellar (18 Temmuz 1782 - 29 Temmuz 1842), 1841'de kısa bir süre Bolivya'nın fiili sekizinci devlet başkanı olarak görev yapan Bolivyalı bir avukat, general ve politikacıydı. Ayrıca, 1835'ten 1839'a kadar üçüncü başkan yardımcısı olarak görev yaptı ve bu süre zarfında Başkan Andrés de Santa Cruz Peru'dayken geçici devlet başkanlığı görevlerini de yerine getirdi. Santa Cruz tarafından general rütbesi ve Bolivya Ordusu komutanlığı verildi. Bolivya Yüksek Mahkemesi bakanı olarak "parlak bir şekilde" görev yaptı. Antonio José de Sucre Ayacucho Mareşali Hükümeti sırasında İçişleri Bakanı ve Andrés de Santa Cruz Zepita Mareşali Hükümeti sırasında Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. 1836 ile 1839 yılları arasında Peru-Bolivya Konfederasyonu döneminde Cumhuriyetin başkan yardımcılığını, ardından Bolivya Devleti'nin başkanlığını yaptı. Santa Cruz'un görevden alınmış hükümetinin yasallığını öne sürerek 9 Temmuz 1841'de Bolivya Cumhuriyeti başkanlığı görevini üstlendi ve hükümeti "Regeneración" adını aldı. Sadece aynı yılın 27 Eylülüne kadar sürdü. Bu kadar kısa sürede ve bu kadar kötü bir hükümet durumunda çok az şey yapabildi. José Ballivián tarafından devrildi. Kısa süre sonra 29 Temmuz 1842'de Cochabamba'da öldü.

Sebastián Ágreda (1795-1875) Bolivialı bir asker ve devlet adamıydı. 1841 yılında 29 gün boyunca Bolivya'nın yedinci devlet başkanı olarak görev yaptı. Kısa süreli devlet başkanlığı görevine ek olarak, çeşitli hükümet görevlerinde de bulundu ve Bolivya ordusunda önemli bir figürdü. Ágreda, 1795 yılında Bolivya'nın Potosí şehrinde doğdu. Çok genç yaşta General José de San Martín ordusuna katıldı. Chacabuco ve Maipú savaşlarına katıldı. Ágreda, Antonio José de Sucre komutasında Junín ve Ayacucho savaşlarında savaştı ve Grand Marshal ona Chuquisaca'daki Askeri Kolej'in komutanlığını ödüllendirdi. Daha sonra, Andrés de Santa Cruz tarafından Ordu komutanlığına atandı ve 1838'de Montenegro Muharebesi'nde Arjantin'i bozguna uğratan Bolivya kuvvetlerine liderlik ettiği için ulusal kahraman olarak kabul edildi. Ágreda, 1841 yılında José

Miguel de Velasco Franco'nun istifası üzerine devlet başkanı oldu. Devlet başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmaya ve siyasi istikrarı sağlamaya çalıştı. Ancak, kısa süreli görev süresi boyunca, hükümeti çeşitli zorluklarla karşı karşıya kaldı ve 1841 yılının Temmuz ayında Mariano Enrique Calvo Cuéllar lehine istifa etmek zorunda kaldı. Devlet başkanlığı görevinden ayrıldıktan sonra Ágreda, çeşitli hükümet görevlerinde bulunmaya devam etti. Ayrıca Bolivya ordusunda aktif bir rol oynadı ve 1875 yılında La Paz'da öldü. Sebastián Ágreda, Bolivya tarihinin önemli bir figürüdür. Ülkenin bağımsızlığı mücadelesinde aktif bir rol oynadı ve daha sonra ülkenin siyasi ve askeri lideri olarak görev yaptı. Kısa süreli devlet başkanlığı görevine rağmen, ülkeyi istikrara kavuşturmaya ve ilerletmeye çalıştı.

José Miguel de Velasco Franco (29 Eylül 1795 - 13 Ekim 1859), Bolivya'nın dördüncü başkanı ve önemli bir askeri ve devlet adamıydı. Dört kez başkanlık yaptı: 1828, 1829, 1839-1841 ve 1848. Velasco ayrıca 1829'dan 1835'e kadar Andrés de Santa Cruz'un ikinci başkan yardımcısı olarak görev yaptı, ancak ilk iki dönemi Başkan-aday olarak, Santa Cruz'un ülkeye gelişini bekleyerek yapıldı. José Miguel de Velasco, 29 Eylül 1795'te Río de la Plata Viceroyalty'ye bağlı Santa Cruz de la Sierra şehrinde doğdu. Ramón González de Velasco ve Petrona Franco'nun oğluydu. Kariyerli bir askeri subay olarak, ilk olarak İspanyol kralcı ordusuna katıldı ve Tümgeneral José Manuel de Goyeneche komutasında görev yaptı. Ancak, kısa süre sonra Aşağı ve Yukarı Peru'nun vatansever kurtuluş kampanyalarını desteklemeye geldi ve José de San Martín ve daha sonra Antonio José de Sucre'nin ordularında bir ordu başçavuşu olarak savaştı. Bu kampanyalar sırasında Ayacucho ve Junín savaşlarına katıldı. Velasco, tüm siyasi kariyeri boyunca Bolivya'nın bağımsızlığı ve birliği için güçlü bir savunucu oldu. Başkan olarak görev yaptığı süre boyunca, ülkenin iç ve dış meseleleriyle ilgili önemli kararlar aldı. Örneğin, Peru-Bolivya Konfederasyonu'nun kurulmasına yardımcı oldu ve ülkeyi güçlendirmek için çeşitli reformlar gerçekleştirdi. José Miguel de Velasco, Bolivya'nın bağımsızlık mücadelesinde ve ülkenin erken tarihinin şekillenmesinde önemli bir rol oynamış bir lider olarak kabul edilir. Siyasi kariyeri boyunca, ülkeyi siyasi ve ekonomik istikrarsızlıktan kurtarmaya ve bağımsızlığını korumaya çalıştı. Velasco, Bolivya'nın tarihine büyük bir etki bıraktı ve onun mirası hâlâ ülke genelinde saygı görüyor.

Andrés de Santa Cruz y Calahumana (30 Kasım 1792 - 25 Eylül 1865), Bolivyalı general ve politikacıydı. 1829'dan 1839'a kadar Bolivya'nın altıncı başkanı olarak görev yaptı. Ayrıca, 1827 yılında ve ardından 1836 yılından 1838'e kadar Peru'nun geçici başkanı olmuştur. Santa Cruz, aynı zamanda 1836'dan 1839'a kadar kısa süre var olan Peru-Bolivian Konfederasyonunun Yüksek Koruyucusuydu. Santa Cruz, Bolivya'nın bağımsızlığı mücadelesinde önemli bir rol oynadı. 1825 yılında İspanyol ordusunu Junín Muharebesi'nde yenerek Bolivya'nın bağımsızlığını kesinleştirdi. Santa Cruz, daha sonra Bolivya'nın ilk anayasasının yazılmasına yardımcı oldu ve ülkenin ilk cumhurbaşkanı seçildi. Santa Cruz, Bolivya'nın ekonomik ve sosyal kalkınması için önemli çabalar sarf etti. Yeni yollar ve köprüler inşa etti, eğitim sistemini iyileştirdi ve ülkenin doğal kaynaklarını geliştirmeye çalıştı. Santa Cruz, ayrıca Bolivya'nın ordusunu güçlendirdi ve ülkenin savunmasını geliştirdi. Santa Cruz, Peru ve Bolivya arasında bir siyasi birlik oluşturmak için de çaba gösterdi. 1836 yılında, iki ülke arasında Peru-Bolivian Konfederasyonunu kurdu. Ancak konfederasyon, Şili ve Arjantin tarafından tehdit olarak algılanıyordu ve 1839 yılında Yungay Muharebesi'nde yenildikten sonra çökdü. Santa Cruz, yenilgisinin ardından sürgüne gönderildi ve Fransa'da öldü. Ancak, Bolivya ve Peru tarihinde önemli bir figürdür ve bugün hala saygıyla anılmaktadır.

Pedro Blanco Soto (19 Ekim 1795 - 1 Ocak 1829) kısa bir süreliğine Bolivya'nın beşinci başkanı olan bir Bolivyalı asker ve politikacıydı. Ayrıca, La Paz departmanının sınırlarında ortaya çıkan ve Bolivya Cumhuriyeti'nin topraklarını talep eden tanınmayan bir varlık olan Alto Peru Cumhuriyeti'nin başkanıydı. Görevi kısa bir süre tuttuktan sonra, 1829 yılının Yeni Yıl Gününde Sucre'de bir manastır olan La Recoletta'da rakipleri tarafından öldürüldü. Museo de la Recoletta'da şimdi bu yeri işaret eden küçük bir plaket var. Pro-Peruvian duruşuyla tanınır ve bu genellikle suikastına neden olduğu için atfedilir. Blanco, José Manuel Blanco ve Vicenta Soto'nun oğlu olarak 19 Ekim 1795'te Bolivya'nın Cochabamba şehrinde doğdu. 17 yaşında kralcı orduya katıldı ve Arjantinli vatanseverlere karşı kampanyaya katıldı. Alto Peru'dan. Kısa sürede süvari olarak, Mounted Hunters filosunun bir parçası olarak öne çıktı. Vilcapujio Savaşı'ndan sonra teğmenliğe, Viluma'dan sonra da yüzbaşılığa terfi etti. San Martín'in özgürleştirici seferinin inişi ile Yüzbaşı Blanco'nun görev yaptığı filo Aşağı Peru'ya taşındı. 1823'te Blanco, Peru'nun bağımsızlık savaşında öne çıktı ve Torata Savaşı'nda öne çıktı. Bu savaşta sadece 35 süvari tarafından komuta ettiği ve düşman öncüsüne karşı savaştığı için Valdés genelinden bir takdir aldı. Silahıyla bir bağımsızlık subayı öldürdü ve atından, çapraz ateşin ortasında, rakibinin şapkasını ve kılıcını almak için indi. Bu seçkin eylem için, aynı gün tüm tümen önünde Valdés tarafından kendisine verildi. 1828'de Blanco, Bolivya'nın başkanı seçildi. Ancak göreve başladıktan sadece birkaç gün sonra, 1829 yılının Yeni Yıl Gününde Sucre'de La Recoletta manastırında öldürüldü. Suikastın arkasındaki nedenler hala tam olarak anlaşılamamıştır, ancak bazı tarihçiler bunun Blanco'nun pro-Peruvian duruşuna veya Peru ve Bolivya'nın birleşmesine olan desteğine karşı çıkan bazı kişilerden kaynaklandığını öne sürmektedir. Pedro Blanco Soto, kısa süreli başkanlığı ve trajik ölümüne rağmen, Bolivya tarihinin önemli bir figürü olarak kabul edilir. Bağımsızlık savaşında gösterdiği cesaretten dolayı takdir edildi ve Peru ile Bolivya arasındaki ilişkilerde önemli bir rol oynadı.

José María Pérez de Urdininea, (d. 31 Ekim 1784 – ö. 4 Kasım 1865), Bolivyalı siyasetçi. Urdininea, Güney Amerika ülkesi Bolivya'da 1828 yılında kısa bir süre devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. Bolivya Başkanı ve doğacak ilk Bolivya kendisi. Peru'daki Arjantinlilere karşı vatanseverlerle savaştı. Sadece üç ay Cumhurbaşkanı olmasına rağmen, Pérez, Bolivya hükûmetinde 1841-1847 yılları arasında Savaş Bakanı da dahil olmak üzere bir dizi önemli görevde bulundu.

Antonio José de Sucre (d. 3 Şubat 1795 Cumaná, Venezuela - ö. 4 Haziran 1830 Pasto, Kolombiya), Ayacucha'nın Büyük Mareşali (İspanyolca: Gran Mariscal de Ayacucho) olarak bilinen Güney Amerikalı devrimci önderdir. Simón Bolívar'ın generallerinden birisidir ve Bolivya'nın ikinci devlet başkanıdır. 1795 yılında aristokrat kökenli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1814 yılında Güney Amerika'nın İspanyol hakimiyetinden kurtulması için başlatılan savaşa katıldı. 1822 yılında yapılan Pichincha savaşında ordusuyla birlikte İspanyolları yenilgiye uğrattı ve Quito şehrini İspanyol işgalinden kurtardı. Simón Bolívar'dan sonra, Bolivya'nın 2. Devlet Başkanı oldu. 1830 yılında Kolombiya'da öldü.

Simón José Antonio de la Santísima Trinidad Bolívar y Palacios Ponte-Andrade y Blanco (d. 24 Temmuz 1783, Caracas - ö. 17 Aralık 1830, Santa Marta), genellikle bilinen ismiyle Simón Bolívar, Güney Amerikalı El Liberdator -veya Liberator- lakaplı aristokrat, devrim önderi, on bir yıl

boyunca yönettiği Büyük Kolombiya'nın kurucusu ve ilk devlet başkanı. Kolombiya, Venezuela, Ekvador, Peru ve Bolivya'nın bağımsızlığını sağladı; İspanyol İmparatorluğu'na karşı başlatılan bağımsızlık hareketinin siyasi ve askerî lideri oldu. "Güney Amerika'nın George Washington'u" olarak da adlandırılmaktadır. 1783 yılında aristokrat bir ailenin çocuğu olarak doğdu; ancak çocuk yaşta ailesini kaybetti. Ailesinden kalan mirasla devam ettiği askeri eğitimini İspanya'da tamamladı. 1810 yılında Venezuela'ya döndü ve sömürge yanlısı güçler ile Caracas'ta savaştı ve Venezuela'nın bağımsızlığını ilan etti. Sonra Birleşik Krallık'a gidip tarafsızlık sözü aldı, döndü ve Caracas'ı Napolyon'un kardeşi Joseph'in komutasındaki İspanyol ordusunun elinden aldı. İspanyollar tarafından yakalanıp Kolombiya'ya sürgün edildi. Burada 1814 yılında Kolombiya ordusunun başına geçip, başkent Bogota'yı ele geçirdi. İmkansızlıklar nedeniyle Kolombiya'da ağır yenilgiler aldı ve Jamaika'ya gitmek zorunda kaldı. Haiti'de yeni güçler topladı ve Venezuela'ya tekrar saldırdı. Ciudad Bolivar şehrini ele geçirdi ve tek başına yönetmeye başladı. Uzun yıllar boyunca bu bölgeden İspanyollara karşı mücadele etti ve 1821 yılında içinde Venezuela, Ekvador, Kolombiya, Panama ve Peru'nun bulunduğu, o zamanlar Büyük Kolombiya olarak adlandırılan bölgeyi İspanyol sömürgesinden kurtardı ve ilk devlet başkanı oldu. Kurduğu bu bölgede Peru'nun kuzeyi, Bolivya olarak ayrıldı. Bolivya'nın anayasası bizzat kendisi tarafından yazılmasına ve yüzyılın en önemli siyasal belgelerinden biri olmasına rağmen hiç uygulanamadı. Generaller arasındaki kişisel çatışmalar iç savaşa dönüştü ve 1827 yılından itibaren Büyük Kolombiya bölünmeye başladı. Hayalinin bölünüp yok olmasına dayanamadı. 17 Aralık 1830 tarihinde verem hastalığından öldü. Gabriel García Márquez'in "Labirentindeki General" (İspanyolca: El general en su laberinto) isimli eseri, Simon Bolivar'ın hayatının son dönemini konu almaktadır. Türkiye'nin başkenti Ankara'nın Çankaya ilçesinde bulunan bir bulvara ismi verildi. Sid Meier's Civilization VI adlı oyuna gelen eklenti paketi ile (Maya & Gran Colombia Pack) Büyük Kolombiya'nın lideri olarak gösterilmiştir. 2013 yapımı "Libertador" filminde, kendisinin hayatı konu alındı ve kendisini Édgar Ramírez canlandırdı.

Brezilya Devlet Adamları

Brezilya'nın siyasi tarihi, 16. yüzyılda Portekiz tarafından sömürgeleştirilmesiyle başladı. Bu dönemde, Brezilya, Portekiz'in bir parçası olarak yönetildi ve sömürge yönetimine karşı birçok ayaklanma yaşandı. 1822 yılında, Brezilya, Portekiz'den bağımsızlığını kazandı ve İmparatorluk ilan edildi. I. Pedro, Brezilya'nın ilk imparatoru oldu. 1889 yılında, bir askeri darbeyle imparatorluk kaldırıldı ve Brezilya cumhuriyet ilan edildi. Cumhuriyetin ilk yıllarında, Brezilya siyasi istikrarsızlık ve iç savaşlarla boğuştu. 1930 yılında, Getúlio Vargas'ın liderliğindeki bir darbeyle, Brezilya'da diktatörlük rejimi kuruldu. Vargas, 1945 yılına kadar ülkeyi yönetti. 1945 yılında, Brezilya'da demokrasiye geçiş yaşandı. 1964 yılına kadar, Brezilya'da demokratik seçimlerle seçilen cumhurbaşkanları görev yaptı. Ancak, 1964 yılında, bir askeri darbeyle demokrasi sona erdi ve Brezilya'da 21 yıl süren askeri diktatörlük dönemi başladı. 1985 yılında, Brezilya'da yeniden demokrasiye geçiş yaşandı. 1990 yılından günümüze kadar, Brezilya'da demokratik seçimlerle seçilen cumhurbaşkanları görev yapmaktadır. Brezilya'nın siyasi tarihi, sürekli bir değişim ve dönüşüm süreci olmuştur. Ülke, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik krizler ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuştur. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır. Günümüzde, Brezilya, Latin Amerika'nın en büyük ve en güçlü ekonomilerinden biridir. Ülke, demokrasiye geçişin ardından önemli bir ekonomik ve sosyal kalkınma sürecine girdi. Ancak, Brezilya'da hala önemli sosyal eşitsizlikler ve ekonomik sorunlar bulunmaktadır.

Jair Messias Bolsonaro, Michel Miguel Elias Temer Lulia, Dilma Vana Rousseff, Luiz Inácio, Lula da Silva, Fernando Henrique Cardoso, Itamar Augusto Cautiero Franco, Fernando Affonso Collor de Mello, José Sarney de Araújo Costa, Tancredo de Almeida Neves, João Baptista de Oliveira Figueiredo, Ernesto Beckmann Geisel, Emílio Garrastazu Médici, Márcio de Sousa e Melo, Aurélio de Lira Tavares, Augusto Hamann Rademaker Grünewald, Artur da Costa e Silva, Humberto de Alencar Castelo Branco, Pascoal Ranieri Mazzilli, João Goulart, (lakabı Jango), Jânio da Silva Quadros, Juscelino Kubitschek de Oliveira, Nereu de Oliveira Ramos, Carlos Coimbra da Luz, João Fernandes Campos, Getúlio Dornelles Vargas, Eurico Gaspar Dutra, José Linhares, Getúlio Dornelles Vargas, José Isaías de Noronha, João de Deus Mena Barreto, Augusto Tasso Fragoso, Washington Luís Pereira de Sousa, Artur da Silva Bernardes, Epitácio Lindolfo da Silva Pessoa, Delfim Moreira da Costa Ribeiro, Francisco de Paula Rodrigues Alves, Venceslau Brás Pereira Gomes, Hermes Rodrigues da Fonseca, Nilo Procópio Peçanha, Afonso Augusto Moreira Pena, Rodrigues Alves, Manuel Ferraz Campos Sales, Prudente José de Morais Barros, Floriano Vieira Peixoto, Manuel Deodoro da Fonseca

Jair Messias Bolsonaro (21 Mart 1955 doğumlu) Brezilyalı politikacı ve emekli asker. 2019'dan 2023'e kadar Brezilya'nın 38. devlet başkanı olarak görev yaptı. Daha önce 1991'den 2018'e kadar Brezilya Temsilciler Meclisi'nde görev yaptı. Bolsonaro, 1973 yılında Brezilya Ordusu'na katıldı ve 1977 yılında Agulhas Negras Askeri Akademisi'nden mezun oldu. Askerlikteyken, askeri subaylar için düşük ücretleri eleştiren Veja dergisine bir makale yazdıktan sonra 1986 yılında tutuklandı ve on beş gün gözaltında tutuldu. Bu olay, Bolsonaro'nun kamuoyunun dikkatini çekmesine ve Brezilya'nın siyasi arenasında bir figür haline gelmesine yol açtı. Bolsonaro, Brezilya'nın yeni sivil demokratik hükûmetinden hayal kırıklığına uğramış birçok sağcı için bir isim haline geldi. Orduda 17 yıl hizmet vererek yüzbaşı rütbesine ulaştı. 1991 yılında Rio de Janeiro şehrinin belediye meclisine seçildi. İki yıl sonra, Rio de Janeiro'yu temsil eden Brezilya Temsilciler Meclisi'nde yedi ardışık dönem görev yapacağı bir koltuğa seçildi. İlk döneminden itibaren Bolsonaro, askeri yönetim dönemini defalarca övdü ve geri dönüşünü istedi. Ayrıca sosyal konularda derin muhafazakar görüşlerini açıkça savunmasıyla tanınmaya başladı ve eleştirmenler tarafından kadın düşmanı, homofobik ve ırkçı olarak damgalandı. Bolsonaro, 2018 yılında Brezilya devlet başkanlığı seçimlerinde aday oldu. Seçim kampanyası sırasında, Brezilya'nın ekonomisini canlandırmak, suçun azaltmak ve göçmenliği kontrol altına almak için politikalar önerdi. Ayrıca, Brezilya'nın silah kontrol yasalarını zayıflatmayı ve ülkenin Amazon Yağmur Ormanı'ndaki ormansızlığı durdurmak için önlemler almayı taahhüt etti. Bolsonaro, 2018 devlet başkanlığı seçimlerinde ikinci tura kaldı ve rakibi Fernando Haddad'ı yenerek Brezilya'nın yeni devlet başkanı oldu. 1 Ocak 2019 tarihinde

göreve başladı. Bolsonaro'nun devlet başkanlığı dönemi, tartışmalar ve çekişmelerle doluydu. Amazon Yağmur Ormanı'ndaki ormansızlığı durdurmak için yetersiz önlemler alması eleştirildi. Ayrıca, COVID-19 pandemisini yönetme şekli nedeniyle de eleştirildi. Bolsonaro, pandeminin ciddiyetini önemsemedi ve maske takma veya sosyal mesafe gibi önlemleri teşvik etmedi. Bolsonaro, 2022 devlet başkanlığı seçimlerinde yeniden aday oldu ancak rakibi Luiz Inácio Lula da Silva'ya yenildi. 1 Ocak 2023 tarihinde görevi sona erdi. Bolsonaro, tartışmalı bir figür olmasına rağmen, Brezilya siyasetinde önemli bir rol oynamaktadır. Sağcı politik görüşleri ve popülist söylemi, onu Brezilya'nın en popüler politikacılarından biri haline getirdi. Ancak, aynı zamanda, eleştirmenleri tarafından otoriter ve demokratik olmayan bir lider olarak görülüyor.

Michel Miguel Elias Temer Lulia (d. 23 Eylül 1940), Brezilyalı avukat ve siyasetçi. Ocak 2011 tarihinden itibaren Brezilya Devlet Başkan Yardımcısı oldu. 2010 seçimlerinde İşçi Partisi adayı Dilma Rousseff ve adayı olarak bekletildikten sonra göreve başladı. Mayıs 2016'da, Devlet Başkanı Dilma Rousseff'in geçici olarak görevden alınmasından sonra Brezilya Devlet Başkan Vekili olarak başkanlık yetkilerini ve görevlerini üstlendi. Devlet başkanı Rousseff'in 31 Ağustos 2016 tarihi itibarıyla senato tarafından fiilen görevden alınması ile birlikte söz konusu tarih itibarıyla resmen devlet başkanı olarak görevi üstlendi. 75 yaşında, göreve gelmiş en yaşlı kişidir. Temer, görevdeki ilk konuşmasında "ulusal kurtuluş" hükûmeti çağrısında bulundu ve Brezilya halkının güvenini istedi. Ayrıca emeklilik sistemini ve çalışma yasalarını elden geçirme ve kamu harcamalarını kısma niyetinin de sinyalini verdi. Temer, Mart 2017'de yeniden cumhurbaşkanlığı yardımcılığı konutuna taşınmaya karar verdi. Cumhurbaşkanlığı Sarayında yaptığı mimari değişiklikler nedeniyle Brezilya Tarihi Miras Enstitüsü ile son zamanlarda sorunlar yaşadı. Temer, 2018 seçimlerinde başkanlığa aday olmadı ve yerine Jair Bolsonaro geçti. 16 Şubat 2018'de Temer, Rio de Janeiro'daki organize suç unsuruyla mücadele etmeyi amaçlayan ve güvenliğin tam kontrolünü orduya devretmeyi amaçlayan bir yasa imzaladı. Ordunun 1 Ocak 2019'a kadar güvenlik kontrolünde kalacağı bildirildi. Temer, ertesi gün yakın gelecekte bir Kamu Güvenliği Bakanlığı kurulmasını önerdi. Brezilya Coğrafya ve İstatistik Enstitüsü'nün verilerine göre, aşırı yoksulluk 2017'de yüzde 11 artarken, eşitsizlikler de yeniden arttı. Temer São Paulo eyaleti, Tiete doğumludur. Maruni kökenli Lübnan göçmeni bir ailenin oğludur. I. Dünya Savaşı'ndaki istikrarsızlık nedeniyle ailesi, üç ağabeyi ile birlikte Kuzey Lübnan'daki Btaaboura'dan 1920'lerde Brezilya'ya göç etmiştir. Akıcı Arapça konuşamaz ve bu dili anlamamaktadır. São Paulo Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve São Paulo Papalık Katolik Üniversitesi'nde doktora yapmış olup Hukuk diplomasına sahiptir. Savcı olarak görev almasının yanı sıra, iki kez Asayiş Devlet Sekreteri olarak görev yapmıştır. Anayasa Hukuku lisanslı profesörüdür ve bu konuda çok sayıda kitap yazmıştır.

Dilma Vana Rousseff, Bulgar asıllı Brezilyalı ekonomist, siyasetçi ve Brezilya'nın ilk kadın Devlet Başkanı. Bir önceki Devlet Başkanı Luiz Inacio Lula da Silva tarafından yeni Devlet Başkanı olarak aday gösterilmişti. Rousseff Lula'nın 2010 Devlet Başkanlığı seçimlerinde Lula da Silva'nın belirlenmiş halefi olarak seçimleri kazandı. 12 Mayıs 2016 itibarıyla geçici bir süre görevinden uzaklaştırıldı. Yerine yardımcısı Michel Temer başkanlık görevini üstlendi. 31 Ağustos 2016 Çarşamba günü, Brezilya Senatosunun oylamasıyla yolsuzluktan dolayı görevinden alındı. Dilma Vana Rousseff, 14 Aralık 1947 tarihinde güneydoğu Brezilya'da, Belo Horizonte'de[4] Minas Gerais'da doğdu. Bulgar avukat ve girişimci olan babası Pedro Rousseff (Bulgarca: Petar Rúsev olarak doğdu, 1900-1962), ve öğretmen olan annesi Dilma Jane da Silva'dır. Babası, Bulgaristan Prensliği'nde, Gabrovo'da doğdu ve Nobel Ödülü adayı Bulgar şair Elisaveta Bagryana ile arkadaştı. 1924 yılında yasaklanan Bulgaristan Komünist Partisi'nin aktif bir üyesi olan babası Petar Rusev, siyasi zulümden kurtulmak için 1929 yılında Bulgaristan'dan kaçtı; Fransa'ya yerleşti. 1930'larda Brezilya'ya geldi ama yakında Arjantin'e Buenos Aires'e taşındı. Birkaç yıl sonra Brezilya'ya döndü ve Sao Paulo'ya yerleşti. Petar Rúsev olan Bulgarca ismini Portekizce'ye uyarlayarak Pedro Rousseff olarak değiştirdi. Uberaba'da bir gezi sırasında, Rio de Janeiro doğumlu Dilma Jane da

Silva isimli genç bir öğretmen ile tanıştı. Rousseff, Sofya'da Bulgaristan Cumhurbaşkanı Georgi Parvanovile Ekim 2011'de bir araya geldi. Bulgaristan medyasına göre Bulgaristan'da "Dilma ateşi" yaşandı. Yerel medya, seçim yarışını yakından takip etti ve Rousseff'in dünyanın en büyük 5. en kalabalık ülkesi ve 7. büyük ekonominin egemenliğini istediğini yazdı. Rousseff'in 24 Saat gazetesine verdiği röportajda Rousseff, "Bulgaristan'a duyduğu hassasiyeti ve sevgiyi hissettiğini" söyledi. Hatta babamın doğduğu ülkede bulunmadığım halde, Bulgar olduğum gibi hissettiğimi bir dereceye kadar söyleyebilirim. Babam, ben sadece on beş yaşındayken öldü ve Bulgarca öğrenme şansım olmadı "dedi. Kasım 2010'da Gabrovo'da Rousseff'in kökenleri hakkında bir sergi düzenlendi. Rousseff'in seçimlerden sonra Bulgaristan Başbakanı Boyko Borisov'dan hemen ülkeye resmi bir ziyaret için kendisini davet etti. Seçim zaferinden sonra davetiyeyi tekrarladı. Rousseff seçim zaferinden bu yana Bulgar vatandaşlarından 21 mektup aldı. 4 Ekim 2011'de Cumhurbaşkanı Rousseff, göç eden babasının anavatanına yaptığı duygusal bir ziyaretinin yanı sıra, ilk kez devlet ziyareti için Bulgaristan'ı ziyaret etti. Bulgaristan'daki hiç karşılaşmadığı ve 78 yaşında ölen yarı kardeşi Lyuben-Kamen Rusev'in mezarını ziyaret etti. 1993-1994 yılları arasında Enerji ve İletişimden Sorumlu Devlet Bakanı oldu. Daha sonra FEE'ye döndü. 2002 yılında devlet başkanlığı seçimlerinde Lula da Silva'nın seçim zaferinden sonra Federal Hükûmet'in Enerji bakanlığına atandı. Haziran 2005 yılında Devlet Başkanlığı Genel Sekreteri oldu. Mart 2010 yılında Devlet Başkanlığı Genel Sekreteri görevindeyken, devlet başkanlığına aday gösterildi. 31 Ekim'de oyların yaklaşık yüzde 56'sını alarak seçimi kazandı ve böylece 1 Ocak 2011 tarihinde ülkenin ilk kadın Devlet Başkanı olarak görevine başladı. 26 Ekim 2014'te devlet başkanlığı seçimlerinin ikinci turunda oyların yaklaşık %52'sini alarak ikinci kez Devlet Başkanı seçildi. Brezilya Federal Senatosu'nun aldığı karar doğrultusunda 12 Mayıs 2016 tarihinden itibaren altı ay süreyle görevinden uzaklaştırıldı. Bu karara gerekçe olarak 2003 ile 2010 yılları arasında başkanlığını yürüttüğü ülkenin en büyük petrol şirketi Petrobas'ta yolsuzluk yapıldığı, ihalelere fesat karıştırıldığı ve yetkililerin rüşvet alması gösterildi. Brezilya meclisinin de yargılanması için onay verdiği Rousseff hakkındaki son kararı Yüce Divan 180 gün içerisinde vereceği açıklandı. Görevde olmadığı süreçte başkanlık görevinin Michel Temer tarafından üstlenildi. Ağustos 2016'da Rousseff'e azil davası açılıp, mahkemeye sevk edilmesi yönünde senatoda gerçekleştirilen oylamada, 81 üyenin 21'i ret vermesine karşılık, 59 üye azil davası açılıp mahkemeye sevk edilmesi yönünde oy kullandı. Ağustos'un sonunda gerçekleştirilecek son bir oylama ile Rousseff'in mahkeme sürecinin başlatılıp başlatılmayacağı belirleneceği ifade edilmiştir. Bu oylamada da bu yönde bir oylama sonucu çıktığı takdirde, Rousseff'e karşı mahkeme süreci başlatılacağı, geçici olarak başkanlık görevini üstlenen Temer ise bu görevi 2018 yılında gerçekleştirilecek ilk seçimlere kadar sürdüreceği açıklanmıştır. 31 Ağustos 2016 tarihinde senatoda gerçekleştirilen oylamada 20'ye karşılık 61 oyla Roussef'in görevinden alınması ve yargılanması kararlaştırılmıştır. Bu kesinleşen son karar ile birlikte Temer devlet başkanlığı görevini resmen üstlenmiştir. 5 Ağustos 2018 tarihinde, Minas Gerais'deki İşçi Partisi kongresi Rousseff'i 2018 seçimlerinde eyaleti temsil eden bir Senato adayı olarak resmileştirdi. Seçimlerde dördüncü oldu ve kazanamadı.

Luiz Inácio Lula da Silva (d. 27 Ekim 1945, Caetés) veya tanınan kısa adıyla Lula, Brezilyalı siyasetçi, sendikacı ve Brezilya devlet başkanıdır. Daha önce de iki dönem cumhurbaşkanlığı görevini yürütmüştü. Siyasi kariyeri boyunca gelir eşitsizliği, yoksullukla mücadele ve Amazon ormanlarını korumak konusunda çalıştı. Daha önce 2002 ve 2006 yıllarında cumhurbaşkanı olarak seçilmiş ve 2003-2010 yılları arasında iki dönem cumhurbaşkanlığı görevini yürütmüştü. 2022 Brezilya genel seçimleri'nde tekrar cumhurbaşkanlığına seçildi. Selefi eski cumhurbaşkanı Jair Bolsonaro'nun seçim sonuçlarını ve görevi devretmeyi reddetmesine rağmen Silva, 2023'te yemin ederek göreve başladı. Brezilya İşçi Partisi'nin (Partido dos Trabalhadores, PT) kurucu üyesidir. Portekizcede Kalamar anlamına gelen "Lula" takma adını daha sonradan resmi adına dahil etti. İlk görevini Ekim 2010'da devlet başkanlığı seçimlerinde yerini aday gösterdiği halefi Dilma Rousseff'a devretti. 2022 Brezilya seçimleri'nde tekrar aday oldu ve Brezilya tarihinde iki dönem

görev yapan ilk cumhurbaşkanı seçildi. 1974'ten bu yana Marisa Letícia ile evlidir ve beş çocuk sahibidir. Pernambuco eyaletinin Caetés kentinde doğdu. 1952'den itibaren São Paulo'da büyüdü. Sekiz çocuklu Aristides Inácio da Silva ve Eurídice Ferreira de Mello çiftinin yedinci çocuğuydu. Yoksulluktan dolayı okula çok az gidebildi ve 12 yaşından itibaren ayakkabı boyacılığı, postacılık, çamaşırhane işçiliği gibi çeşitli işlerde çalıştı. Daha sonra bir metal fabrikasında çalışmaya başladı ve metal işçiliği eğitimi gördü. 1966'dan sonra São Bernardo do Campo'da büyük bir metal işletmesinde çalışmaya başladı. Kardeşi üzerinden sendika hareketine katıldı. 1969'da metal işçileri sendikasının bölge grubu başkanı seçildi. 1975 yılında %92 oy alarak sendika başkanı oldu ve 100 bin kadar işçiyi temsil etmeye başladı. 1970'lerden itibaren aralarında büyük çaplı grevlerin de olduğu sendika faaliyetlerinin örgütlenmesinde yer aldı. Tutuklandı, bir ay tutuklu kaldı. Grevlerin başarısızlığı üzerine başka sendikacılar, aydınlar ve toplumun farklı kesimlerinin temsilcileriyle birlikte 10 Şubat 1980'de İşçi Partisi'ni (PT) kurdu. PT daha kuruluşunun ilk yıllarında ülkenin geniş kesimine yayıldı ve yüz binlerce üyeye ulaştı. 1986 yılında Brezilya kongresine seçildi. Yeni sivil anayasanın hazırlanmasına aktif olarak katılan PT bu sayede işçi haklarıyla ilgili önemli kazanımlara anayasal güvence altına almayı başardı. Ancak toprak mülkiyeti gibi konularda aynı başarıyı gösteremedi. 1989 yılında PT'nin adayı olarak sosyalist bir programla başkanlık seçimlerine katıldı. Ancak özellikle sermaye çevrelerinin karşı çıkması sonucu seçilemedi. Daha sonra yapılan bütün başkanlık seçimlerine katıldı. 2002 yılındaki seçim kampanyasında işçi imajını değiştirerek ilk defa takım elbise giydi. Ayrıca Brezilya'nın dış borçlarını ödememesi gerektiğine yönelik taleplerini vurgulamaktan vazgeçti. Bunun yerine programında açlık ve yoksullukla mücadele ve daha iyi eğitim olanakları ön plana çıktı. Ayrıca sermeye çevreleriyle de yavaş yavaş güven ilişkisi geliştirmeye başladı. Bunu Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) güvenini kazanması izledi. 27 Ekim 2002 tarihinde yapılan ikinci tur seçimlerini Brezilya Sosyal Demokrat Partisi adayı José Serra'ya karşı başarıyla tamamladı ve 1995 yılından beri başkanlık görevinde bulunan Fernando Henrique Cardoso'nun yerine Brezilya devlet başkanı oldu. Aynı zamanda Mato Grosso valisi olan ve Greenpeace'in Brezilya'daki yağmur ormanlarının tahrip edilmesinden sorumlu tuttuğu sanayici Blairo Maggi gibi isimlerle yakınlığı yüzünden çokça eleştirildi. 2006 yılında yapılan seçimlerde rakibi sosyal demokrat Geraldo Alckmin'e karşı yeniden başarılı olarak başkanlık görevini sürdürdü. 12 Temmuz 2017'de eski cumhurbaşkanı Lula da Silva, yolsuzluk nedeniyle hüküm giymiş ve hakim Sérgio Moro tarafından tartışmalı bir şekilde dokuz yıl altı ay hapse mahkûm edilmiştir. Savcılar, Lula'nın 3.7 milyon real (yaklaşık 1.2 milyon dolar) değerinde rüşvet aldığını, bu parayla da Sao Paulo'daki tatil kasabası Guaruja'da bulunan lüks apartman dairesi aldığını ve daireyi yeniden inşa ettiğini iddia etti. Kesinleşen 12 yıl 1 aylık hapis cezası sonrasında 2018 yılının Nisan ayında polise teslim oldu. Yolsuzluk ve kara para aklama suçlamaları nedeniyle yaklaşık 2 yıl hapiste kalan Lula Da Silva, 8 Kasım 2019'da hapishaneden tahliye edildi. Silva'ya mahkumiyet kararı vererek 2018 Brezilya genel seçimleri'nde siyasi yasaklı olmasına sebep olan hakim Sergio Moro, daha sonra Silva'nın selefi Bolsonaro'nun kabinesinde Adalet ve Kamu Güvenliği bakanı olarak yer aldı. Kasım 2019'da Yüksek Federal Mahkeme, temyiz bekleyen hapsetmelerin hukuka aykırı olduğuna karar verdi ve sonuç olarak Lula cezaevinden serbest bırakıldı. Mart 2021'de Federal Mahkeme, Silva'nın yargılanmasının yargı yetkisi bulunmayan bir mahkeme tarafından yapıldığına hükmederek verilen cezaları kaldırdı. Bu sayede Silva siyasal haklarını tekrar elde etti. Aynı yıl mahkeme hakim Sergio Moro'nun önyargılı bir yargılama yaptığına karar vererek Moro'nun Silva hakkındaki tüm suçlamalarını iptal etti. Birleşik Krallık 2009 "Chatham House Ödülü"[6]

6 Chatham House veya diğer adıyla Kraliyet Uluslararası İlişkiler Enstitüsü, 1920'de kurulan, dünya çapındaki güncel meseleleri analiz etmek amacıyla hareket eden, Londra merkezli kâr amacı gütmeyen düşünce kuruluşudur. Bu kuruluşun oluşturduğu bir kurala göre Chatham House toplantılarında konuşulan her şey kamuoyuna açıktır ancak konuşmacıların kimliği gizli tutulur. Chatham House Ödülleri, 2005 yılında başlatıldı ve her sene, önceki yılda uluslararası ilişkilere önemli katkıda bulunan kişilere verilmeye başlandı.

Fernando Henrique Cardoso, (d. 18 Haziran 1931), aynı zamanda FHC olarak da bilinen Brezilyalı sosyolog, profesör ve siyasetçi, 1 Ocak 1995'ten 31 Aralık 2002'ye kadar Brezilya'nın 34. başkanı olarak görev yaptı. Bir sonraki dönem için yeniden seçilen ilk Brezilya cumhurbaşkanıdır. Cardoso, kölelik ve siyasal teori araştırmasıyla dikkat çeken bir bağımlılık teorisi uzmanıdır ve Prince of Asturias Uluslararası İşbirliği Ödülü (2000) ve ABD Kongre Kütüphanesi'nden Kluge Ödülü (2012) dahil olmak üzere birçok ödüle layık görülmüştür. Cardoso, 10. Uluslararası Sosyoloji Derneği Başkanı (1982-1986) idi. 1988 yılında Merkez Sol Brezilya Sosyal Demokrat Partisi'nin (PSDB) kurucu ortağıydı. Cardoso, 1952 yılında São Paulo Üniversitesi'nden (USP) Sosyoloji alanında mezun oldu. 1964'te askeri darbeden sonra Brezilya'dan sürgün edildi ve Santiago, Şili ve Paris'teki üniversitelerde profesör olarak görev yaptı. Cardoso, 1970'lerde siyasi hayata döndü ve 1986 yılında São Paulo Senatörü seçildi. 1992'de Başkan Fernando Collor de Mello'nun yolsuzluk nedeniyle görevden alınmasından sonra Dışişleri Bakanı oldu ve ardından Finans Bakanı oldu. Cardoso'nun ekonomi politikası, Brezilya'nın hiperenflasyonunu sona erdirmeye ve ekonomisini serbestleştirmeye odaklandı. Bu politikalar, Brezilya'nın ekonomik büyümesini ve istikrarını sağladı. Cardoso, başkanlığı sırasında, sosyal güvenlik reformunu, eğitim sisteminin iyileştirilmesini, sağlık hizmetlerinin genişletilmesini ve yolsuzluğun azaltılmasını teşvik etti. Cardoso, Brezilya'nın uluslararası alandaki itibarını güçlendirdi ve ABD ve Avrupa Birliği ile ilişkileri geliştirdi. Cardoso, 2003 yılında cumhurbaşkanlığından ayrıldıktan sonra, küreselleşme ve sosyal adalet hakkında çok sayıda kitap ve makale yazdı. Ayrıca, birçok uluslararası kuruluşta liderlik rolleri üstlendi. Cardoso, Brezilya'nın en etkili liderlerinden biri olarak kabul edilir. Ekonomi politikası, sosyal politikaları ve uluslararası ilişkilerdeki çalışmaları, Brezilya'nın gelişmesine ve demokratikleşmesine önemli katkılar sağlamıştır.

Itamar Augusto Cautiero Franco (28 Haziran 1929 - 2 Temmuz 2011), 1992-1995 yılları arasında Brezilya'nın 33. Cumhurbaşkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir politikacıydı. Daha önce, Fernando Collor de Mello'nun istifasının ardından 1990'dan 1992'ye kadar Brezilya'nın 21. Başkan Yardımcısıydı. Uzun siyasi kariyeri boyunca Franco ayrıca Senatör, Belediye Başkanı, Büyükelçi ve Vali olarak görev yaptı. Ölümünün ardından Minas Gerais Senatörü seçildi. Itamar Franco, 28 Haziran 1929'da Brezilya'nın deniz alanında bir vapurda doğdu. Babası Augusto César Stiebler Franco, doğumundan kısa bir süre önce vefat etti. Franco, annesi Italia Cautiero tarafından Minas Gerais'ın Juiz de Fora kentinde büyütüldü. Franco, 1954 yılında Juiz de Fora Federal Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nden mezun oldu. 1966'dan 1971'e kadar Juiz de Fora'nın belediye başkanı olarak görev yaptı ve 1974'te Minas Gerais Senatörü seçildi. Senatör olarak, Ekonomi ve Maliye Komitesi ve yolsuzluk soruşturma komisyonunun başkanlığını yaptı. 1989'da Franco, Fernando Collor de Mello'nun başkan adayı olarak aday gösterildi ve Collor'un zaferinden sonra 1990'da başkan yardımcısı seçildi. 1992'de, Collor yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıya kalınca, Franco başkanlığa seçildi. Franco'nun başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmak ve yolsuzlukla mücadele etmek için önemli adımlar attı. Ayrıca, sosyal programlar başlattı ve eğitim ve sağlık sistemlerini reforme etmeye çalıştı. Franco, 1994 yılında başkanlıktan ayrıldı ve 1999'dan 2003'e kadar Minas Gerais Valisi olarak görev yaptı. 2011 yılında 81 yaşında öldü. Franco, Brezilya'nın demokratikleşmesinde önemli bir rol oynamış ve ülkenin ekonomisini ve sosyal yaşamını önemli ölçüde etkilemiştir. Bir lider olarak dürüstlüğü, çalışkanlığı ve kararlılığıyla tanınıyordu. Itamar Augusto Cautiero Franco (28 Haziran 1929 - 2 Temmuz 2011) Brezilyalı bir siyasetçi ve mühendisdi. 1992-1995 yılları arasında Brezilya'nın 33. Cumhurbaşkanı olarak görev

yaptı. 1990-1992 yılları arasında Fernando Collor de Mello'nun başkan yardımcısıydı ve Collor'un yolsuzluk skandalı nedeniyle görevden alınmasının ardından başkanlığa seçildi. Franko, Minas Gerais'in Juiz de Fora şehrinde doğdu ve büyüdü. 1954 yılında Juiz de Fora Federal Üniversitesi'nde inşaat mühendisliği okudu. Mezun olduktan sonra, Juiz de Fora'da belediye mühendisi olarak çalıştı. 1966'da Franco, Juiz de Fora belediye başkanı seçildi. 1974'te Brezilya Senatosuna seçildi. Senato'da Ekonomi ve Finans Komitesi'nin başkanlığını yaptı ve yolsuzlukla mücadele eden komisyonlarda aktif rol aldı. 1990 yılında, Franco, Fernando Collor de Mello'nun başkan yardımcılığine seçildi. Collor, yolsuzluk iddiaları nedeniyle görevden alındığında, Franco 29 Aralık 1992'de başkanlığa seçildi. Başkan olarak Franco, ekonomiyi istikrara kavuşturmak ve yolsuzluk ile mücadele etmek için çalıştı. Ayrıca, 1988 Anayasası'nın hükümlerini uygulamak için çaba gösterdi. Franco'nun başkanlığı, enflasyonun düşürülmesi, dış borcun yeniden yapılandırılması ve Brezilya'nın uluslararası arenada itibarının yeniden kazanılması gibi önemli başarılara tanık oldu. Başkanlığını tamamladıktan sonra, Franco, 1999-2003 yılları arasında Minas Gerais eyaletinin valisi olarak görev yaptı. 2010 yılında, Minas Gerais'ten Senatoya tekrar seçildi. Franco, 2 Temmuz 2011'de São Paulo'da 81 yaşında öldü. Ölümü, Brezilya'da ulusal bir yas ilan edildi. Itamar Franco, çalışkan ve dürüst bir siyasetçi olarak hatırlanır. Brezilya'nın demokrasisini ve ekonomisini sağlam bir şekilde inşa ettiği için takdir edilmektedir.

Fernando Affonso Collor de Mello (12 Ağustos 1949 doğumlu) Brezilyalı bir politikacı ve iş adamı. Brezilya'nın 32. cumhurbaşkanı olarak görev yaptı (1990-1992), ancak yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıya kaldıktan sonra görevinden istifa etti. En genç Brezilya cumhurbaşkanıydı ve görevdeki ilk yılının sonunda, enflasyon oranının %500'e yükseldiği ülkedeki ekonomik krizin üstesinden gelme konusundaki başarısızlığından dolayı popülerliğini kaybetti. Collor'ün yolsuzluk iddialarına ilişkin kamuoyu yoklamaları, halkın %80'inin onu suçlu bulduğunu gösteriyordu. Collor, Brezilya'nın en zengin ailelerinden birinin çocuğu olarak dünyaya geldi ve genç yaşta siyasete girdi. 1975 yılında 25 yaşındayken Maceió belediye başkanı seçildi. 1982'de Alagoas eyaletinin valisi seçildi ve bu görevi 1987'ye kadar sürdürdü. 1989'da Collor, Birleşik Sosyal Demokrat Parti'den bağımsız olarak Brezilya cumhurbaşkanlığı seçimlerine aday oldu. İkinci turda %42,75 oy alarak solcu Luiz Inácio Lula da Silva'yı yendi. Collor, cumhurbaşkanı olarak seçildiğinde, Brezilya'nın ekonomik kriziyle mücadele etmek için bir dizi radikal ekonomik reform programı başlattı. Bu program, para çekme, yeni vergilerin uygulanması, ücret ve fiyatların dondurulması ve bazı devlete ait işletmelerin özelleştirilmesini içeriyordu. Bununla birlikte, Collor'ün reformları, ülkenin ekonomisini yavaşlatmaya ve işsizlik oranını artırmaya yardımcı oldu. Ayrıca, yolsuzluk iddiaları giderek arttı ve sonunda, 1992 yılında görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Collor'ün görevden ayrılmasının ardından, yolsuzluk iddiaları hakkında bir dizi ceza davası açıldı. 1998 yılında, Collor, 1989-1992 yılları arasında aldığı rüşvet karşılığında 20 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bununla birlikte, Yüksek Mahkeme bu kararı bozdu ve Collor, 2001 yılında tekrar yargılanmaya başladı. 2017 yılında, Collor, Petrobras skandalıyla bağlantılı yolsuzluk iddialarından yargılandı. Petrobras, Brezilya'nın devlete ait petrol şirketidir. Collor, 2010-2014 yılları arasında Petrobras'ın yan kuruluşu BR Distributor'dan yaklaşık 9 milyon ABD doları rüşvet aldığından suçlandı. Collor, yolsuzluk iddialarını reddetti, ancak 2018 yılında yolsuzluk suçundan suçlu bulundu ve sekiz yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ancak, Temyiz Mahkemesi bu kararı bozdu ve Collor'ün yeniden yargılanmasına karar verdi. Collor, Brezilya siyasetinde önemli bir figür olmaya devam ediyor. 2007'den 2023'e kadar Brezilya Senatosu'nda görev yaptı. Bu süre zarfında, Senato dışişleri komisyonunun başkanlığını yaptı. Collor'ün siyasi kariyeri tartışmalı olsa da, şüphesiz Brezilya tarihinin önemli bir figürü olarak kalacak.

José Sarney de Araújo Costa, 24 Nisan 1930'da Brezilya'nın Maranhão eyaletinin Pinheiro şehrinde doğdu. Brezilya'nın 31. devlet başkanlığını 1985'ten 1990'a kadar yürüten bir politikacı, yazar ve hukukçudur. Sarney, hukuk eğitimini 1953 yılında Maranhão Federal Üniversitesi'nde tamamladı. Aynı yıl, Academia Maranhense de Letras'a katıldı. Ertesi yıl, Maranhão'dan federal milletvekili adayı oldu, seçilemese de 1955'te yedek olarak göreve başladı ve siyasi kariyerine başladı. Sarney, 1958 yılında UDN'nin bölge müdürlüğü başkanı olarak, Oposição Coligada - vitörinismo karşıtı partilerin bloğu - dört federal milletvekilinden dördünü seçmeyi başardı. Sarney, özellikle milletvekili olarak görevi nedeniyle Maranhão'da büyük yankı uyandıran muhalefet listesinde en çok oy alan kişi oldu. Afonso Arinos'un önerisiyle, partinin çoğunluğu tarafından onaylanarak, iki başkan yardımcılığından birini üstlenmesi için aday gösterildi. 1959'da Curitiba'da Sarney, UDN'nin başkan yardımcılığına seçildi. Sarney, 1964 yılında devrik cumhurbaşkanı João Goulart'ın solcu darbesini destekledi. Darbeden sonra Sarney, UDN'nin çoğunluğunu izleyerek, askeri hükümetin siyasi partisi olan Ulusal Yenilenme İttifakı'na (ARENA) katıldı. 1966 yılında Maranhão eyaletinin valisi seçildi ve 1971 yılına kadar görev yaptı. 1985 yılında, Tancredo Neves'in Liberal Cephesi Partisi'nin (PFL) başkan yardımcılığına seçildi. Neves-Sarney bileti seçimleri kazandı, ancak Neves göreve başlamadan hastalanıp öldüğünde, Sarney başkan oldu ve 1990 yılına kadar görevde kaldı. Sarney'in başkanlığı, yüksek enflasyon ve ekonomik kriz döneminde gerçekleşti. Sarney, ekonomiyi istikrara kavuşturmak için çeşitli önlemler aldı, ancak bu önlemler başarılı olamadı. Sarney döneminde, Brezilya'da demokratikleşme süreci de ilerledi. Sarney, 1988 yılında yeni bir anayasa hazırlanmasına öncülük etti ve basın özgürlüğünü ve diğer temel hakları genişletti. Sarney'in başkanlığı, Brezilya tarihinde tartışmalı bir dönemdir. Bazıları, Sarney'in ekonomik krizi çözmede başarısız olduğunu ve demokratikleşme sürecini yavaşlattığını iddia ederken, diğerleri, Sarney'in zor bir dönemde ülkeyi istikrara kavuşturduğunu ve demokratikleşme sürecine önemli katkılarda bulunduğunu savunuyor. Sarney, başkanlıktan ayrıldıktan sonra siyasette aktif kaldı ve 1991'den 2015'e kadar Brezilya Senatosu'nda görev yaptı. 2009-2013 yılları arasında Senato Başkanı olarak görev yaptı. Sarney, aynı zamanda tanınmış bir yazar ve gazetecidir. Sarney, birçok roman, deneme ve şiir yazdı. Ayrıca, Correio Braziliense gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. Sarney, Brezilya'nın en önemli siyasi figürlerinden biridir. Uzun ve başarılı bir kariyer yaptı ve Brezilya'nın demokratikleşme sürecine önemli katkılarda bulundu.

Tancredo de Almeida Neves (4 Mart 1910 - 21 Nisan 1985), Brezilyalı bir politikacı, hukukçu ve girişimciydi. 1953'ten 1954'e kadar Adalet ve İç İşleri Bakanı, 1961'den 1962'ye kadar Bakanlar Kurulu Başkanı, 1962'de Maliye Bakanı ve 1983'ten 1984'e kadar Minas Gerais Valisi olarak görev yaptı. 1985 yılında Cumhurbaşkanı seçildi ancak göreve başlamadan önce öldü. Neves, Minas Gerais'ın São João del Rei kentinde doğdu ve Universidade Federal de Minas Gerais Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Siyasi kariyerine Minas Gerais'ın Progressistas (PP) partisinde başladı ve 1935'ten 1937'ye kadar São João del Rei belediye meclis üyeliği yaptı. Neves, 1950'lerde ve 1960'larda Brezilya siyasetinde önemli bir figürdü. 1953 yılında Getúlio Vargas'ın başkanlığı altında Adalet ve İç İşleri Bakanı olarak atandı. 1961 yılında Jânio Quadros'un başkanlığı altında Bakanlar Kurulu Başkanı oldu. Quadros'un istifasının ardından, Neves kısa bir süre Başbakan olarak görev yaptı. 1962 yılında Başkan João Goulart'ın altında Maliye Bakanı olarak görev yaptı. Neves, 1964 yılında Brezilya'da gerçekleşen askeri darbeyi desteklemedi. Darbe sonrası demokratikleşme sürecinde önemli bir rol oynadı. 1979 yılında Brezilya Senatosu'na seçildi. 1983 yılında Minas Gerais Valisi seçildi. Neves, 1985 yılında muhalefet partilerinin adayı olarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yarıştı. Seçimleri kazandı ancak göreve başlamadan önce hastalandı ve öldü. Ölümü Brezilya'da büyük bir yas yarattı.

João Baptista de Oliveira Figueiredo (d. 15 Ocak 1918, Rio de Janeiro, Brezilya – ö. 24 Aralık 1999, Rio de Janeiro, Brezilya) Brezilyalı asker ve siyasetçi. Brezilya'nın 30. Devlet Başkanı. Kendisinden önceki devlet başkanı Ernesto Geisel döneminde Brezilya Gizli Servisi (SNI) başkanı,

daha öncesinde de orduda askerdi. Bizzat devlet başkanının kendisi tarafında yerine atandı. 15 Mart 1979 tarihinde yemin ederek göreve başladı. Brezilya Devlet Başkanlığı görevini 15 Mart 1985 tarihine kadar sürdürdü. Ernesto Geisel'in başlattığı demokratikleşme hareketini sürdürdü ve buna ek olarak genel af ilan etti. Ancak dönemindeki ekonomik kriz dolayısıyla popüler bir başkan olmadı. Askerî darbe ve diktatörlük altında yaşayan Brezilya halkı 1964 yılından beri devlet başkanlığı için oy verememişti. 1983 yılından itibaren demokrasiye dönüş talepleri arttıysa da seçimlerin gerçekleşmesine karşı çıktı. Kendisini destekleyen Brezilya Ulusal Kongresi 1984 yılında devlet başkanlığı seçimlerinin halk oylaması yoluyla yapılmasını reddetti. Ancak Tancredo Neves'in önderliğindeki muhalefet kongredeki başkanlık seçimlerini kazandı ve Brezilya'nın 31. Devlet Başkanı olmasının yolunu açtı. 15 Mart 1985 tarihinde başkanlık görevini Tancredo Neves'e teslim etti. 24 Aralık 1999 tarihinde, 81 yaşında Rio de Janeiro şehrinde öldü.

Ernesto Beckmann Geisel (3 Ağustos 1907 - 12 Eylül 1996), Brezilyalı askeri komutan ve siyasetçidir. 1974'ten 1979'a kadar Brezilya'nın 29. başkanıydı ve Brezilya'nın diktatörlük rejimi altındaki dördüncü başkanıydı. Geisel, Bento Gonçalves, Rio Grande do Sul'da Alman göçmen bir ailede doğdu. Brezilya Ordusu'nda kariyer yaptı ve 1946-1947 yılları arasında Uruguay'da askeri ataşe olarak görev yaptı. 1964'teki askeri darbede önemli bir rol oynadı ve 1967'den 1969'a kadar Brezilya Devlet Petrol Şirketi Petrobras'ın başkanı olarak görev yaptı. 1973'te Geisel, Başkan Emílio Garrastazu Médici tarafından Aliança Renovadora Nacional (ARENA) partisinden başkan adayı olarak seçildi. 1974'te parlamento tarafından seçildi ve 15 Mart 1974'te görevine başladı. Geisel'in başkanlığı, ekonomik büyüme ve reformların yanı sıra siyasi liberalleşme çabalarının karakterize edildi. Rejimi yumuşatmaya ve Brezilya'yı askeri diktatörlükten demokratik bir hükümete geri dönmeye hazırlamaya çalıştı. Bu çabalar, bazı önemli özgürlüklerin restorasyonu ve siyasi muhalefetin yeniden canlanmasına yol açtı. Ancak Geisel, aynı zamanda askeri rejimin gücünü de sürdürmek ve muhalefetin çok fazla güç kazanmasını önlemek için dikkatli olmak zorundaydı. Bu, bazen karışık sonuçlara yol açtı. Örneğin, 1975'te, Geisel, hükümet karşıtı bir grubun destekçisi olan üst düzey bir askeri subayı görevden aldı. Bu, askeri rejimin içinde bir güç mücadelesine yol açtı ve üst düzey askerlerin tutuklanmasına ve yargılanmasına yol açtı. Geisel'in başkanlığı, 1979'da Brezilya'nın demokrasiye geçişinde önemli bir adım olan João Figueiredo'nun başkan seçilmesiyle sona erdi. Geisel, Brezilya tarihinde tartışmalı bir figür olarak kaldı. Bazıları, onu askeri rejimin zayıflatılmasına ve Brezilya'nın demokrasiye geçişine katkıda bulunduğu için övüyor. Diğerleri, onu askeri diktatörlükten uzaklaşmak için çok az şey yaptığı için eleştiriyor. Geisel, 12 Eylül 1996'da Rio de Janeiro'da öldü. 89 yaşındaydı.

Emílio Garrastazu Médici (1905-1985), Brezilya'nın 28. devlet başkanıydı ve ülkenin askeri diktatörlüğünün zirvesini işaret eden otoriter yönetimiyle biliniyordu. 1969'dan 1974'e kadar başkanlık görevini yürüten Médici, sert ulusal güvenlik politikaları uyguladı, muhaliflere karşı baskıları artırdı ve ekonomik büyümeyi teşvik etti. Médici, askeri bir kariyer yaptıktan sonra 1964 yılında gerçekleşen darbenin ardından Artur da Costa e Silva'nın başkanlığı döneminde Ulusal Güvenlik Konseyi'nin başkanı olarak görev aldı. Costa e Silva'nın sağlık sorunları nedeniyle istifa etmesinin ardından Médici, 30 Ekim 1969'da Kongre tarafından devlet başkanlığına seçildi. Médici'nin başkanlığı döneminde, Brezilya'da muhaliflere karşı baskılar yoğunlaştı. Hükümet, öğrenci hareketlerini, işçi örgütlerini ve muhalif partileri sert bir şekilde bastırdı, birçok kişi tutuklandı, işkence gördü veya öldürüldü. Brezilya'da bu dönem "anos de chumbo" (kurşun yılları) olarak adlandırıldı. Médici, aynı zamanda ekonomik büyümeye odaklandı ve Brezilya'nın Latin Amerika'nın en büyük ekonomisi haline gelmesine katkıda bulundu. Hükümet, altyapı projelerine yatırım yaptı, dış yatırımları teşvik etti ve uluslararası ticaret hacmini artırdı. Ancak, bu ekonomik

büyüme, gelir eşitsizliğinin artması ve işçi haklarının ihlali gibi sosyal maliyetlere yol açtı. Médici'nin başkanlığı, Brezilya'nın askeri diktatörlüğünün en baskıcı dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Muhaliflere karşı uygulanan baskılar, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması ve ekonomik eşitsizliklerin artması, Médici'nin başkanlığının olumsuz sonuçları arasında yer almaktadır.

Márcio de Sousa e Melo (26 Mayıs 1906 - 31 Ocak 1991), Brezilya Hava Kuvvetleri'nde general rütbesine ulaşmış bir askerdir. Melo, Artur da Costa e Silva'nın Ağustos 1969'da hastalanması ve Emílio Garrastazu Médici'nin Ekim ayında göreve başlaması arasındaki dönemde Brezilya'yı yöneten ortak askeri yönetim kuruluna dahil olan askerlerden biriydi. Melo, Brezilya Hava Kuvvetleri'nde önemli görevler üstlendi ve 3. Hava Bölgesi ve 4. Hava Bölgesi'nin komutanlığını yaptı. Ayrıca Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nda Genelkurmay Başkanı ve Havacılık Komutanlığı'nda Okul Komutanlığı görevlerinde bulundu. Márcio Melo, Brezilya tarihinin önemli bir figürü olarak kabul edilmektedir. Brezilya'nın askeri diktatörlük döneminde önemli bir rol oynamış ve ülkenin siyasi ve askeri tarihinde önemli bir iz bırakmıştır.

Aurélio de Lira Tavares (7 Kasım 1905 - 18 Kasım 1998), Brezilyalı bir generaldi. 1964-1985 yılları arasında süren askeri diktatörlük sırasında Brezilya'yı yöneten askeri cunta üyesiydi. Tavares, Paraíba'nın João Pessoa kentinde doğdu. 1922 yılında Rio de Janeiro'daki Colégio Militar'dan mezun oldu. Brezilya Ordusu'nda çeşitli görevlerde bulundu ve 1964 yılında generalliğe terfi etti. 1964 darbesinden sonra Aurélio de Lira Tavares, Brezilya'nın askeri yönetiminde önemli bir rol oynadı. 1967 yılında Brezilya Ordusu Bakanı oldu ve 1969 yılında Augusto Rademaker ve Márcio de Melo ile birlikte Brezilya'yı yöneten üçlü bir cuntanın üyesi oldu. Cunta, 60 gün boyunca iktidarda kaldı ve bu süre boyunca ülkede baskıcı önlemler aldı. Tavares, 1970 yılında Brezilya'nın Fransa Büyükelçisi olarak atandı ve 1974 yılına kadar bu görevde kaldı. Daha sonra hayatının geri kalanında emekli oldu ve 1998 yılında Rio de Janeiro'da öldü.

Augusto Hamann Rademaker Grünewald (11 Mayıs 1905 - 13 Eylül 1985) Alman ve Danimarka kökenli Brezilya Donanması amiraliydi. Brezilya'yı 1969-1974 yılları arasında Emílio Garrastazu Médici'nin başkanlığı döneminde başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Rademaker, 1905 yılında Rio de Janeiro'da doğdu. 1924 yılında Brezilya Donanması Akademisi'nden mezun oldu ve kariyeri boyunca çeşitli askeri görevlerde bulundu. 1963 yılında Donanma Bakanı olarak atandı ve 1967 yılında Donanma Başkomutanı oldu. 1964 yılında Brezilya'da askeri darbe gerçekleştiğinde, Rademaker darbeyi destekledi ve geçici hükümette bir rol üstlendi. 11 Eylül 1969'da Başkan Artur da Costa e Silva'nın görevden alınmasından sonra, Rademaker, Márcio de Souza Mello ve Aurélio de Lira Tavares ile birlikte üçlü bir askeri cuntanın bir üyesi olarak görev yaptı. Bu cunta, Emílio Garrastazu Médici'nin başkanlığı için bir seçime kadar Brezilya'yı yönetti. 1969-1974 yılları arasında Rademaker, Emílio Garrastazu Médici'nin başkanlığı döneminde başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Médici'nin otoriter rejimine destek verdi ve rejimin uyguladığı baskıcı politikaları destekledi. Rademaker, 1985 yılında Rio de Janeiro'da öldü. Rademaker'ın kariyeri boyunca üstlendiği bazı önemli görevler şunlardır: Donanma Bakanı (1963-1967), Donanma Başkomutanı (1967-1969), Bir Triumvir olarak Askeri Cunta üyesi (1969), Brezilya Başkan Yardımcısı (1969-1974). Rademaker'ın siyasi görüşü sağcıydı ve askeri diktatörlüğü destekledi. Médici'nin başkanlığı döneminde, Rademaker rejimin baskıcı politikalarını destekledi ve muhalifler üzerinde baskı kurmaya yardımcı oldu. Rademaker'ın Brezilya tarihindeki rolü tartışmalı bir konudur. Bazıları, darbeyi desteklediği ve askeri rejime destek verdiği için onu kınamaktadır.

Diğerleri ise, Brezilya'nın ekonomisini stabilize ettiği ve askeri rejimin şiddetli baskısını hafiflettiğinden dolayı onu övmektedir. Rademaker'ın mirası karmaşıktır ve Brezilya tarihinin bu karanlık dönemine katkısı konusunda tartışmalar devam etmektedir.

Artur da Costa e Silva (3 Ekim 1899 - 17 Aralık 1969), Brezilya'nın 1964 darbesinden sonra iktidara gelen askeri hükümetin ikinci başkanı olan bir Brezilyalı Orgeneral ve politikacıydı. Brezilya Ordusu'nda Mareşal rütbesine ulaştı ve Başkan Castelo Branco'nun askeri hükümetinde Savaş Bakanlığı görevini yürüttü. Costa e Silva, Rio Grande do Sul eyaletinin Taquari kentinde doğdu. Askeri kariyerine Porto Alegre Askeri Koleji'ne girerek başladı, burada sınıfının birincisi ve öğrenci birliklerinin komutanı oldu. Daha sonra 1918'de Rio de Janeiro'daki Realengo Askeri Okulu'na girdi ve sınıfının üçüncüsü oldu. 18 Ocak 1921'de asteğmenliğe terfi etti ve 1922'de Vila Militar'daki 1. Piyade Alayında görevlendirildi. 5 Temmuz 1922'de Tenentist isyanına karıştığı ve altı ay hapis cezasına çarptırıldı. Daha sonra bir subayın kızı olan Iolanda Barbosa Costa e Silva ile evlendi. Costa e Silva, 1927'de ABD'de piyade taktikleri eğitimi aldı. 1932'de São Paulo Devrimi'ni bastırmada aktif rol aldı. 1950'lerde çeşitli askeri görevlerde bulundu ve 1952'de Arjantin'deki Brezilya büyükelçiliğinde askeri ataşe olarak görevlendirildi. 1961'de Generalliğe terfi etti ve Recife'deki (Pernambuco) 4. Ordu'nun komutanlığına getirildi. 1962 yılında öğrenci protestolarına karşı aşırı sertlik gösterdiği gerekçesiyle bu görevinden alındı. Costa e Silva, 1964 darbesini planlayan ve gerçekleştiren generallerden biriydi. Darbeden sonra Castelo Branco'nun askeri hükümetinde Savaş Bakanlığı görevini yürüttü. 1966 yılında, Castelo Branco'nun emekli olması üzerine, dolaylı olarak -sadece Kongre'nin oyu ile- cumhurbaşkanı seçildi. 15 Mart 1967'de göreve başladı. Costa e Silva'nın cumhurbaşkanlığı dönemi, askeri hükümetin en baskıcı dönemlerinden biriydi. Costa e Silva, darbeyi destekleyen en sağcı askeri fraksiyonlarla ittifak yaptı ve siyasi muhalefeti bastırmak için sert önlemler aldı. Basın sansürü uyguladı, Kongre'nin yetkilerini sınırladı ve binlerce kişiyi hapse attı veya işkenceye maruz bıraktı. Ayrıca, Brezilya'nın ekonomisini liberalleştiren ve yabancı yatırımları teşvik eden bir dizi politika uyguladı. Costa e Silva, 1969 yılında bir beyin kanaması geçirdi ve 17 Aralık 1969'da Rio de Janeiro'da öldü. Ölümünden sonra, yerine General Emílio Garrastazu Médici geçti. Costa e Silva, Brezilya tarihinde tartışmalı bir figürdür. Destekçileri, onu Brezilya'yı komünist tehdidden koruyan ve ekonomisini modernize eden bir lider olarak görüyorlar. Muhalifleri ise, onu bir diktatör olarak görüyorlar ve insan hakları ihlallerinden sorumlu tutuyorlar.

Humberto de Alencar Castelo Branco (d. 20 Eylül 1897 – ö. 18 Temmuz 1967) Brezilyalı asker ve siyasetçi. 1918 yılında orduya yazıldı ve II. Dünya Savaşı sırasında Brezilya ordusunda görev yaptı. Devlet Başkanı João Goulart tarafından 1963 yılında genelkurmay başkanlığına atandı. 31 Mart 1964'te João Goulart'ı devirmek için hazırlanan darbe planında rol aldı. Askerî darbeden sonra da 15 Nisan 1964 ile 15 Mart 1967 arasında Brezilya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Görevinden ayrılmasından kısa bir süre sonra uçak kazasında öldü.

Pascoal Ranieri Mazzilli (d. 27 Nisan 1910 - ö. 21 Nisan 1975) Brezilyalı siyasetçi. 1961 ve 1964 yıllarında olmak üzere iki kez Brezilya'nın devlet başkanı. Göçmen bir İtalyan ailesinin çocuğu olan Mazzili, 1930 yılında Sao Paulo Hukuk Fakültesine girmiştir fakat eğitimini tamamlayamamıştır. Gazeteci olarak ve vergi memuru olarak çalıştı. Eğitimine devam etme kararı alarak 1940 yılında mezun oldu. 1961 yılında, Başkan Juscelino Kubitschek'ın Portekiz ziyareti sırasında, yardımcı Joao Goulart'ın seçim yasaklısı olması sebebiyle iki hafta için vekil olarak başkanlık yapmıştır. 1964 askerî darbesinden sonra tekrar ve son kez başkanlık koltuğuna oturdu.

João Goulart, lakabı Jango (1 Mart 1918 - 6 Aralık 1976), 1961-1964 arasında Brezilya'nın reformcu devlet başkanı. 1964'te askeri bir darbeyle devrilmişti. Varlıklı bir çiftlik sahibinin oğluydu. 1939'da Porto Alegre Üniversitesi Hukuk Okulu'ndan mezun oldu. 1945'te Brezilya İşçi Partisi'ne (Partido Trabalhista Brasileiro - PTB) girdi. Popülist devlet başkanı Getúlio Vargas'ın (1930-1945, 1951-1954) koruması altında bulunan Goulart, 1946'da Rio Grande do Sul eyalet meclisine seçildi; ardından da eyaletin adalet ve içişleri bakanı oldu. 1951'de İşçi Partisi'nin başkanı oldu. 1953 ve 1954'te Başkan Vargas'ın yönetiminde çalışma, sanayi ve ticaret bakanı olarak görev yaptı; çalışma yasalarında reform yapılması için çaba harcadı. 1956'dan 1961'e değin Başkan Juscelino Kubitschek'in yardımcılığında bulundu. 1960'ta yeniden başkan yardımcısı seçilen Goulart, Başkan Jânio Quadros'un istifasından sonra, kendisini komünistlere sempati duymakla suçlayan ordunun güçlü muhalefetine karşın 1961'de başkanlığı devraldı. Yönetimi sırasında komünist ülkelerle bağlarını güçlendirdiği ve bir dizi radikal reform gerçekleştirdiği için ABD'yi öfkelendirdi. Yabancı şirketlerin kâr transferlerini sınırlayan bir yasa çıkarılmasını sağladı. Yeniden toprak dağıtılmasına ilişkin tartışmalı bir programın onaylanması konusunda Kongre'yi ikna etmeye çalıştı. İktidardan indirilmesinden hemen önce işçi sınıfının yararına sonuçlar doğuracak bir reform paketi önerdi. Hızla tırmanan enflasyon yüzünden ekonominin işlemez duruma geldiği bir dönemde başkanlık yapan Goulart hem aşırı solun, hem de ordunun sürekli eleştirisine uğradı. Mart - Nisan 1964'te bir askerî darbeyle devrildi ve Brezilya'yı terk ederek Uruguay'a sığındı. Arjantin'in kuzeyindeki çiftliğinde sürgünde öldü.

Jânio da Silva Quadros (25 Ocak 1917 - 16 Şubat 1992), Brezilya'nın 22. devlet başkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir avukat ve politikacıydı. Ayrıca São Paulo'nun 24. ve 36. belediye başkanı ve São Paulo eyaletinin 18. valisi olarak görev yaptı. Quadros, popülist hükümet tarzı, dürüstlüğü ve eksantrik davranışlarıyla tanınıyordu. Quadros, Mato Grosso do Sul eyaletinin Campo Grande kentinde doğdu. Direito okuduktan sonra São Paulo'da avukat olarak çalışmaya başladı. 1947'de São Paulo belediye meclisine seçildi ve 1950'ye kadar görev yaptı. Görevdeyken çok aktifti ve diğer tüm üyelerden daha fazla yasa tasarısı sundu. Quadros, 1953'te São Paulo belediye başkanlığına aday oldu ve fonlu kurum adayı Francisco Cardoso'yu yenerek 1955'e kadar belediye başkanlığı yaptı. Belediye başkanlığı döneminde Quadros, dürüstlüğü ve yenilikçiliği ile tanınmaya başladı. Sık sık São Paulo'nun fakir mahallelerini ziyaret eder ve sakinlerin şikayetlerini dinlerdi, bu da onu işçi sınıfı arasında popüler yaptı. 1955 yılında Quadros, São Paulo valiliğine seçildi. Vali olarak, yolsuzluğu azaltmak ve devletin rolünü azaltmak için köklü reformlar yaptı. Ayrıca São Paulo'nun altyapısını iyileştirmek ve eğitim ve sağlık hizmetlerini genişletmek için çalıştı. Quadros'un valiliği sırasında São Paulo, Brezilya'nın en gelişmiş eyaleti haline geldi. 1960 yılında Quadros, Brezilya devlet başkanlığına seçildi. Devlet başkanı olarak, ekonomik reformlara odaklandı ve yolsuzluğu ortadan kaldırmaya çalıştı. Ayrıca Brezilya'nın dış politikasını bağımsız hale getirmeye çalıştı. Ancak, Quadros'un politikaları birçok kişi tarafından çok radikal olarak görüldü ve geniş bir muhalefet oluştu. 1961 yılının Ağustos ayında, Quadros görevinden istifa etti. Quadros'un istifası, Brezilya'da siyasi bir krize yol açtı. Askerler, ülkenin komünist bir devrim tarafından ele geçirilmesini önlemek için müdahale ettiler. João Goulart, Quadros'un yerine Brezilya devlet başkanı oldu. Quadros, 1992 yılında São Paulo'da öldü.

Juscelino Kubitschek de Oliveira (JK) (d. 12 Eylül 1902, Diamantina, Minas Gerais – ö. 22 Ağustos 1976, Resende, Rio de Janeiro eyaleti), Brezilya'nın önde gelen politikacılarındandır. 1956

ile 1961 yılları arasında Brezilya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Döneminde önemli yatırımlar ve geniş kapsamlı kalkınmalar gerçekleşti. Ama en çok hatırlanan icraatı ülkenin yeni başkenti Brasilia'nın inşaatını gerçekleştirmesidir.

Nereu de Oliveira Ramos (3 Eylül 1888 - 16 Haziran 1958), Brezilyalı bir avukat ve politikacıydı. 1955 yılında Başkan Carlos Luz'un görevden alınmasının ardından ve 1956 yılında Başkan Juscelino Kubitschek'in yemin töreninin gerçekleştiği güne kadar iki ay ve 21 gün boyunca Brezilya'nın 20. Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Bu süre zarfında ülkede siyasi krizler yaşanıyordu. Ramos, Santa Catarina eyaletinde Lages şehrinde doğdu. Hukuk eğitimini São Paulo Üniversitesi'nde tamamladı ve avukat olarak çalıştı. Ayrıca gazetecilikle de ilgilendi. 1911 yılında Santa Catarina Eyaleti Meclisi'ne seçildi ve 1927'de Liberal Parti'nin kurucularından biri oldu. 1945 yılında Brezilya'da demokrasinin yeniden tesis edilmesinin ardından, Ramos Brezilya Federal Senatosu'na seçildi. 1951 yılında Temsilciler Meclisi'nin Başkanı seçildi ve bu görevi 1955 yılına kadar sürdürdü. Aynı yıl, Federal Senato Başkan Yardımcılığı görevine seçildi. 11 Kasım 1955 tarihinde, Başkan Carlos Luz, Başkan Yardımcısı João Café Filho'nun sağlık sorunları nedeniyle görevden almasıyla görevden alındı. Bu kriz sırasında, Ramos, Brezilya Silahlı Kuvvetleri'nin lideri olan Henrique Teixeira Lott'un desteğiyle, cumhurbaşkanlığı görevini üstlendi. Ramos, Başkanlık koltuğundayken, Brezilya'nın önemli ekonomik ve politik reformlar gerçekleştirmeye çalıştığını ancak bu çabaların başarılı olmadığını belirtmiştir. Ramos, 16 Haziran 1958 tarihinde uçak kazasında hayatını kaybetti. Cenazesi, Santa Catarina eyaletinin Lages şehrinde defnedildi.

Carlos Coimbra da Luz (4 Ağustos 1894, Três Corações - 9 Şubat 1961, Rio de Janeiro) Brezilyalı avukat, öğretmen, gazeteci ve politikacı. 1955'te üç gün süren kısa bir dönem için Brezilya'nın başkanlığını yaptı. Luz, Minas Gerais eyaletinde Três Corações'ta doğdu. 1915 yılında Minas Gerais Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Daha sonra polis memuru, Leopoldina belediye başkanı ve Brezilya federal meclisi milletvekili olarak görev yaptı. 1934'te, Getúlio Vargas rejimi altında Caixa Econômica Federal'in (CEF) yönetim kuruluna atandı. 1945'te CEF'in başkanlığına ve 1946'da Eurico Gaspar Dutra hükümetinde Adalet Bakanı olarak görev yaptı. 1955'te, Başkan Café Filho'nun hastalanması üzerine, Luz, başkanlık makamının dördüncü sıradaki sıradaki kişi olarak, yürütme otoritesini üstlendi. Luz, kısa süren başkanlığı sırasında, Vargas döneminin aşırı sağcı destekçileri ve askeri liderlerle karşı karşıya geldi. Bu muhalifler, Luz'un iktidara gelmesinin Vargas'ın eski rejimini yeniden kurmaya yönelik bir girişim olduğunu iddia ettiler. Luz, başkanlığı sırasında, Vargas döneminin bazı üyelerini görevden aldı ve bazı muhalif politikalar izledi. Bu politikaları nedeniyle, Luz, 11 Kasım 1955'te, ordunun müdahalesiyle görevden alındı. Luz, görevden alınmasından sonra siyasetten çekildi ve avukatlık mesleğine geri döndü. 1961'de Rio de Janeiro'da öldü.

João Fernandes Campos Café Filho (3 Şubat 1899 - 20 Şubat 1970), Brezilyalı bir avukat ve politikacıydı. 1954 yılında Başkan Getúlio Vargas'ın intiharının ardından Brezilya'nın 18. başkanı olarak görev yaptı. Ayrıca 1951 ile 1954 yılları arasında 13. başkan yardımcısı olarak görev yapmıştır. Café Filho, Brezilya'nın en kuzey eyaleti Rio Grande do Norte'nin Natal kentinde doğdu. 1923 yılında avukatlık mesleğine başladı. 1933 yılında Sosyal Milliyetçi Partisi'nin (PSN) kurucuları arasında yer aldı. 1935-1937 yılları arasında federal milletvekili olarak görev yaptı. 1938 yılında, Vargas'ın diktatörlüğü sırasında, Café Filho, Ademar de Barros ile birlikte İlerici Cumhuriyetçi Parti'yi (PRP) kurdu. 1946-1950 yılları arasında tekrar federal milletvekili seçildi. 1951 yılında, União Democrática Nacional (UDN) ile İlerici Sosyal Parti (PSP) arasında bir

koalisyon anlaşmasıyla başkan yardımcısı seçildi. 24 Ağustos 1954'te, Vargas'ın intiharının ardından Café Filho, başkanlık görevini üstlendi. Café Filho, göreve geldikten kısa bir süre sonra, Brezilya'nın siyasi ve ekonomik durumunu kontrol etmek için büyük zorluklarla karşılaştı. 1955 yılında, ülkede kaos hüküm sürerek, Brezilya Ordusu'nun müdahale etmesine neden oldu. Café Filho, sağlık nedenlerini öne sürerek 8 Kasım 1955'te başkanlıktan istifa etti. 1955 yılında, bir askeri darbe sonucu Başkan Café Filho'nun yerine Nereu Ramos geçti. Café Filho, 1961 yılında, Carlos Lacerda tarafından Guanabara Eyaleti Yüksek Denetim Kurulu Başkanı olarak atandı. Bu görevi 1969 yılına kadar sürdürdü. Café Filho, 20 Şubat 1970 tarihinde Rio de Janeiro'da 71 yaşındayken öldü.

Getúlio Dornelles Vargas (19 Nisan 1883, Sao Borja - 24 Ağustos 1954, Rio de Janeiro, Brezilya), 1930-1945 ve 1951-1954 dönemlerinde Brezilya devlet başkanı. Kimilerince ilkesiz bir diktatörlük kurmakla suçlanmasına karşın, büyük iş insanlarıyla toprak sahiplerine karşı açtığı savaştan ötürü yandaşlarınca Yoksulların Babası olarak yüceltilmiştir. Rio Grande do Sul eyaletinin nüfuzlu ailelerinden birinin oğluydu. 1908'de Porto Alegre Üniversitesi Hukuk Okulu'nu bitirir bitirmez siyasete atıldı. 1922'de Ulusal Kongre'ye girerek 4 yıl görev yaptı. 1926'da, Başkan Luis Pereira de Souza hükûmetinde maliye bakanı oldu. 1928'de Rio Grande do Sul valisi seçildi. 1930'da devlet başkanlığına aday olduysa da bir reform programı çevresinde sürdürdüğü seçim kampanyasını başarıya ulaştıramadı. Yenilgiyi kabul etmiş görünmekle birlikte ekimde yandaşlarının başlattığı devrimin başına geçti. 3 Kasım 1930-17 Temmuz 1934 arasında geçici başkan olarak mutlak iktidarı elinde tuttu. 17 Kasım 1934'te, kurucu meclis tarafından başkan seçildi. 10 Kasım 1937'de anayasal hükûmeti deviren bir darbenin önderi olarak, totaliter niteliğini gizlemeyen Estado Novo'yu (Yeni Devlet) kurdu. 1930 öncesinde Brezilya, büyük toprak sahiplerinin egemenliğindeki bir özerk eyaletler federasyonuyla yönetiliyordu. Vargas döneminde bu sistem yıkıldı. Vergi düzeni değiştirilerek, eyalet yönetimleri ve yerel yönetimler merkezi otoriteye bağımlı kılındı. Seçmen sayısı dört katına çıkarıldı ve gizli oy ilkesi getirildi. Kadınlara oy hakkı tanındı, geniş eğitim reformları yapıldı, sosyal güvenlik yasaları çıkarıldı, işçi sınıfı hükûmet eliyle örgütlenerek denetim altına alındı. Yatırımlar hızlı bir sanayileşme programıyla canlandırılırken, işçilere asgari ücret gibi çok çeşitli destekler sağlandı. Ancak, Vargas özel girişim düzenine müdahalede bulunmadığı gibi reformları da kırsal kesimdeki yoksullara ulaşmadı. II. Dünya Savaşı sonrasında Brezilya'da esen demokrasi rüzgarının etkisiyle 29 Ekim 1945'te bir darbeyle Vargas devrildi. Bununla birlikte geniş bir halk desteğine dayanıyordu. Aralık 1945'te Rio Grande do Sul'dan senatör seçilmesine karşın, 1950'ye değin siyasal etkinlikten uzaklaşmış gibi görünüyordu. Ama 1950'de Brezilya İşçi Partisi'nin (PTB) adayı olarak girdiği seçimleri kazanarak yeniden ortaya çıktı. 31 Ocak 1951'de başkanlık görevine başladı. Kongre'nin, çok sayıda siyasal partinin ve kamuoyunun denetimi altındaki seçimle belirlenmiş bir başkan olarak işçi sınıfından yandaşlarını hoşnut etmeyi de, orta sınıfların yükselen muhalefetini yumuşatmayı da başaramadı. Bu nedenle halkın desteğini elinde tutmak amacıyla gitgide aşırı milliyetçi bir tutuma yöneldi. 1954 ortalarında hükûmete yönelik eleştiriler yaygınlaştı; rejim skandalları karşısında çalkalanan silahlı kuvvetler de sonunda başkanın çekilmesini talep etti. Zor karşısında görevinden çekilmeyi sindiremeyen Vargas intihar etti.

Eurico Gaspar Dutra (18 Mayıs 1885 - 11 Haziran 1974), Brezilyalı asker ve siyasetçi. 1945-1950 yılları arasında Brezilya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Yönetimi sırasında anayasal demokrasiye geri dönüldü. 1910'da süvari teğmeni oldu ve ordu içinde düzenli bir biçimde yükseldi. Her zaman devrimci hareketlere karşı yönetimin yanında yer aldı.1930'da bir darbeyle yönetimi ele

geçiren Getúlio Vargas'a karşı çıkmakla birlikte, sonradan onu desteklemeye başladı ve 1932'de Sao Paulo'daki ayaklanmanın bastırılmasına yardımcı oldu. Estado Novo (Yeni Devlet) adıyla otoriter bir yönetim kurulmasını sağlayan 1937 Anayasası'nın hazırlanmasında önemli rol oynadı. Vargas'ın Ekim 1945'te seçimleri engellemeye kalkışması üzerine, başarılı bir darbeyle yönetime el koydu. İki ay sonra Sosyal Demokrat Parti (Partido Social Democrático - PSD) desteğiyle devlet başkanı seçildi. Kırsal kesimdeki işçilerin yanı sıra, Vargas aracılığıyla Brezilya İşçi Partisi'nin (Partido Trabalhista Brasileiro - PTB) desteğini kazandı. Yönetimi sırasında Estado Novo öncesindeki düzene geri dönülerek demokratik hak ve özgürlükler tanındı. Amerika Devletleri Örgütü (OAS) aracılığıyla ABD ile de ilişkilerini geliştirmeye çalıştı. Fakat mali politikaları yürütmedeki yetersizliği huzursuzluklara yol açtı ve 1951 seçimlerini Vargas'a karşı kaybetti.

José Linhares, 28 Ocak 1886'da Brezilya'nın Ceará eyaletinin Baturité şehrinde doğmuştur. Prestijli bir kariyerin ardından 1937 yılında Brezilya Yüksek Mahkemesine (STF) girmiş tanınmış bir avukattı. 26 Mayıs 1945'te Mahkeme başkanlığı görevini devraldı ve 29 Ekim 1945'te Getúlio Vargas'ın Brezilya başkanlığından kansız bir darbeyle devrildiği sırada bu görevi yürütüyordu. Linhares, 2 Aralık 1945'te yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimlerini garantiledi, ancak üç aylık kısa görev süresini birçok akrabasına üst düzey yönetim görevleri vermek için kullandı ve bu da halk arasında "Os Linhares são milhares!" (Portekizce "Linhares binlerce!") gibi alaycı yorumlara yol açtı. 31 Ocak 1946'da Linhares, 1945 seçimlerini kazanan ve Getúlio Vargas'ın devrilmesine katılan General Eurico Gaspar Dutra'ya başkanlığı devretti. Linhares, 26 Ocak 1957'de Minas Gerais eyaletinin Caxambu şehrinde hayata veda etti. Brezilya tarihinin önemli bir figürü olarak kabul edilir ve ülkenin demokrasisine geçişinde oynadığı rol nedeniyle hatırlanır.

Getúlio Dornelles Vargas (19 Nisan 1883, Sao Borja - 24 Ağustos 1954, Rio de Janeiro, Brezilya), 1930-1945 ve 1951-1954 dönemlerinde Brezilya devlet başkanı.

José Isaías de Noronha (6 Haziran 1873 - 29 Ocak 1963), 1930'da Brezilya'yı yöneten askeri cuntanın bir üyesi olarak görev yaparken Brezilya'nın geçici devlet başkanı olarak görev yapmış bir Brezilya Donanması amiraliydi. Askeri bir ailede doğan Noronha, denizcilik kariyeri yaptı. Andrada ve Recife gibi gemilerde görev yaptı ve Piauí, Sergipe ve Minas Geraes gibi gemilere komuta etti. 1930'da, 1930 Ekim ve Kasım arasında Brezilya'yı yöneten askeri cuntanın üç üyesinden biri oldu. Noronha, Rio de Janeiro'da Zulmira Augusta Aguiar Noronha ve korgeneral Manuel Muniz de Noronha'da doğdu. Amcası Amiral Júlio César de Noronha, 1902-1906 yılları arasında Denizcilik Bakanıydı ve kuzeni Amiral Sílvio de Noronha aynı görevi 1946-1951 yılları arasında yürüttü. Noronha, Mart 1887'de Denizcilik Okulu'ndaki hazırlık kursuna kaydoldu. Aralık 1889'da birinci sınıf aday ve 1892'de miçmen oldu. Noronha, 1897-1898 yılları arasında Hidrografi Müdürlüğü'nde, Deniz Haritası Birimi'nde görev yaptı. 1899-1902 yılları arasında sırasıyla 3. ve 1. deniz bölüklerinin komutanlarının emir subayı olarak görev yaptı. Daha sonra Denizcilik Bakanı olan amcasının yanında aynı görevi üstlendi. 1906-1907 yılları arasında zırhlı "Riachuelo"da topçu eğitmeni olarak görev yaptı. Noronha, 1930 Devrimi sırasında Washington Luís'in görevinden alınmasının ve Júlio Prestes'in göreve başlamasının engellenmesinin ardından ülkeyi yöneten askeri cuntanın bir üyesi olarak görev yaptı. Cunta 24 Ekim 1930'da iktidara geldi ve Noronha, Mena Barreto ve Augusto Fragoso ile birlikte 1930 Geçici Hükümet Cuntası'nı oluşturdu. Cunta, Getúlio Vargas'ın 3 Kasım 1930'da ülkenin başına geçmesine kadar ülkeyi yönetti. Noronha, 1941 yılında emekli oldu. 29 Ocak 1963 tarihinde Rio de Janeiro'da öldü. Noronha, Brezilya tarihinde önemli bir figürdür. Askeri cuntanın bir üyesi olarak görev yaparken, ülkenin istikrarını ve demokrasisini

korumaya yardımcı oldu. Ayrıca, Brezilya Donanması'nda uzun ve başarılı bir kariyere sahipti. Mena Barreto, tam adıyla João de Deus Mena Barreto (30 Temmuz 1874 - 25 Mart 1933), Brezilya Ordusu generali ve politikacıydı. 1930'daki askerî darbeye katıldıktan sonra Brezilya'nın geçici devlet başkanı olarak görev yaptı. Mena Barreto, Porto Alegre, Rio Grande do Sul'da doğdu. Askeri bir aileden geliyordu ve 1890'da Brezilya Ordusu'na katıldı. Çeşitli görevlerde bulundu ve 1930'da Mareşal rütbesine terfi etti. 1930'da Washington Luís Pereira de Sousa'nın devlet başkanlığı görevinden alınmasının ardından, Mena Barreto, Isaías de Noronha ve Augusto Tasso Fragoso ile birlikte üçlü bir askerî cuntanın üyesi olarak Brezilya'nın geçici devlet başkanı oldu. Cunta, ülkede siyasi ve ekonomik istikrarı sağlamak amacıyla kuruldu. Mena Barreto, cuntanın başkanıydı ve ülkenin günlük yönetiminden sorumluydu. Kısa süreli görev süresi boyunca, ülkenin ekonomisini iyileştirmek ve siyasi özgürlükleri genişletmek için çeşitli önlemler aldı. Ancak, cuntanın hükümeti oldukça popüler değildi ve 1930 yılının sonunda Getúlio Vargas tarafından devrildi. Mena Barreto, Vargas yönetimi altında çeşitli görevlerde bulundu ve 1933 yılında Rio de Janeiro'da öldü. Brezilya tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin demokrasisine geçişinde rol oynamıştır.

João de Deus Mena Barreto (30 Temmuz 1874 - 25 Mart 1933), Brezilya Ordusu generali ve politikacıydı. 1930'daki askerî darbeye katıldıktan sonra Brezilya'nın geçici devlet başkanı olarak görev yaptı. Mena Barreto, Porto Alegre, Rio Grande do Sul'da doğdu. Askeri bir aileden geliyordu ve 1890'da Brezilya Ordusu'na katıldı. Çeşitli görevlerde bulundu ve 1930'da Mareşal rütbesine terfi etti. 1930'da Washington Luís Pereira de Sousa'nın devlet başkanlığı görevinden alınmasının ardından, Mena Barreto, Isaías de Noronha ve Augusto Tasso Fragoso ile birlikte üçlü bir askerî cuntanın üyesi olarak Brezilya'nın geçici devlet başkanı oldu. Cunta, ülkede siyasi ve ekonomik istikrarı sağlamak amacıyla kuruldu. Mena Barreto, cuntanın başkanıydı ve ülkenin günlük yönetiminden sorumluydu. Kısa süreli görev süresi boyunca, ülkenin ekonomisini iyileştirmek ve siyasi özgürlükleri genişletmek için çeşitli önlemler aldı. Ancak, cuntanın hükümeti oldukça popüler değildi ve 1930 yılının sonunda Getúlio Vargas tarafından devrildi. Mena Barreto, Vargas yönetimi altında çeşitli görevlerde bulundu ve 1933 yılında Rio de Janeiro'da öldü. Brezilya tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin demokrasisine geçişinde rol oynamıştır.

Augusto Tasso Fragoso (28 Ağustos 1869 - 20 Eylül 1945), Brezilyalı bir asker ve devlet adamıydı. 1930 Devrimi'nin ardından Washington Luís'in görevinden alınması ve seçilen başkan Júlio Prestes'in göreve başlamasının engellenmesi üzerine kurulan 1930 Geçici Hükümet Junta'nın başındaydı. Augusto Fragoso liderliğindeki junta aynı zamanda Amiral Isaías de Noronha ve General Menna Barreto'dan oluşuyordu. 1930 Brezilya Devrimi, Eski Cumhuriyetin sonunu getirdi. Fragoso, Maranhão'nun başkenti São Luís'de doğdu. 1889'da Brezilya Askeri Akademisinden mezun oldu ve çeşitli askeri görevlerde bulundu. 1922'de Tümgeneralliğe terfi etti ve 1928'de Ordu Başkomutanı olarak atandı. 1930 Devrimi sırasında Fragoso, devrimin liderlerinden biriydi. Washington Luís'in görevden alınmasından sonra, Fragoso Geçici Hükümet Junta'nın başkanı oldu. Junta, ülkenin yönetimini devraldı ve yeni bir anayasa hazırlamak için çalıştı. Fragoso, 3 Kasım 1930'da Getúlio Vargas'ın devlet başkanı olarak göreve başlamasıyla görevinden ayrıldı. Daha sonra, Vargas hükümetinde çeşitli görevlerde bulundu. 1945 yılında Rio de Janeiro'da öldü. Fragoso, Brezilya tarihinde önemli bir figürdür. Eski Cumhuriyetin sonunu getiren 1930 Devrimi'nde önemli bir rol oynadı. Ayrıca, Vargas hükümetinde çeşitli görevlerde bulunan etkili bir asker ve devlet adamıydı.

Washington Luís Pereira de Sousa (26 Ekim 1869 - 4 Ağustos 1957), Brezilya'nın 13. devlet başkanı ve Eski Cumhuriyet'in sonuncusuydu. São Paulo eyaletinin valisi ve São Paulo şehrinin

belediye başkanı olarak görev yaptı. Pereira de Sousa, Macaé, Rio de Janeiro'da doğdu. São Paulo'da hukuk okudu ve 1891'de mezun oldu. Daha sonra Barra Mansa'da savcı olarak görev yaptı ve ardından Batatais'da avukatlık yapmaya başladı. Burada siyasi kariyerine başladı. Pereira de Sousa, São Paulo Cumhuriyetçi Partisi'nin (PRP) bir üyesiydi ve 1914'ten 1919'a kadar São Paulo şehrinin belediye başkanı olarak görev yaptı. 1920'den 1924'e kadar São Paulo eyaletinin valisi olarak görev yaptı. 1926'da Brezilya devlet başkanı seçildi. Pereira de Sousa'nın başkanlığı sırasında Brezilya, 1929 Büyük Buhranı'nın etkileriyle karşı karşıya kaldı. Buhran, ülkenin kahve ihracatını önemli ölçüde azalttı ve ekonomiyi önemli ölçüde zayıflattı. Pereira de Sousa, krizi aşmak için kemer sıkma önlemleri aldı, ancak bu önlemler halk arasında büyük bir hoşnutsuzluk yarattı. 1930 yılında, Getúlio Vargas liderliğindeki bir askeri darbe Pereira de Sousa'yı görevden aldı. Pereira de Sousa, São Paulo'ya sürgün edildi ve 1957'de öldü. Pereira de Sousa, Brezilya tarihinin tartışmalı bir figürüdür. Bazıları onu, ülkeyi Büyük Buhran'ın zorluklarından kurtarmaya çalışan güçlü bir lider olarak görürken, diğerleri onu, halkın çıkarlarını göz ardı eden ve ülkeyi siyasi istikrarsızlığa sürükleyen bir diktatör olarak görmektedir.

Artur da Silva Bernardes (8 Ağustos 1875 - 23 Mart 1955), Brezilya'nın 12. devlet başkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir politikacıydı. Minas Gerais, Viçosa'da doğdu, 1918'de Minas Gerais Valisi seçildi. 1922'de Brezilya Devlet Başkanı seçildi ve 1926'ya kadar görev yaptı. Bernardes, Minas Gerais'ta çelik üretiminin öncüsü olmuş ve her zaman Brezilya'nın doğal kaynaklarını savunma ve milliyetçilik ideolojisini savunmuştur. Viçosa'da doğduğu şehir olan Escola Superior de Agricultura e Veterinária'yı kurdu, bu da daha sonra Universidade Federal de Viçosa oldu. Onun yönetimi altında, Brezilya 1926'da Milletler Cemiyeti'nden çekildi. Bernardes, 1891 Anayasası'nın tek reformunu yaptı, bu reform Eylül 1926'da yürürlüğe girdi ve Brezilya'da sıkıyönetim ilan etme koşullarını esas olarak değiştirdi. Hükümetten ayrıldıktan sonra, 1929'da senatör seçildi. Bernardes, sert bir milliyetçiydi ve Brezilya'nın doğal kaynaklarının yabancı şirketler tarafından sömürülmesine karşı çıktı. Ayrıca, işçi haklarını destekledi ve kadınların seçme hakkını savundu. Ancak, Bernardes aynı zamanda sert bir otoriterdi ve muhaliflerini bastırmakta acımasızdı. Hükümeti sırasında, birçok siyasi tutuklama ve gazetecilik faaliyetlerinin bastırılması gerçekleşti. Bernardes'in mirası karışıktır. Bazıları onu Brezilya tarihinin en önemli liderlerinden biri olarak görürken, diğerleri onu baskıcı bir diktatör olarak görüyor.

Epitácio Lindolfo da Silva Pessoa (23 Mayıs 1865 - 13 Şubat 1942), 1919'dan 1922'ye kadar Brezilya'nın 11. devlet başkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir politikacı ve hukukçuydu. Pessoa, Paraíba eyaletinde, Umbuzeiro'da doğdu. Yedi yaşındayken çiçek hastalığından ölen anne ve babasının ölümünden sonra, Pernambuco valisi olan amcası Henrique de Lucena tarafından yetiştirildi. Pessoa çok yoksul bir çocukluk geçirdi, ancak büyük çaba göstererek Pernambuco Federal Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden hukuk diploması aldı ve burada profesör oldu. Sonunda Rio de Janeiro'ya yerleşti. Pessoa, kariyerinin başlarında çeşitli hukuk ve politik pozisyonlarda bulundu. 1891'de Brezilya Anayasal Meclisi'ne milletvekili seçildi ve 1894'e kadar görev yaptı. Ayrıca 1891'den 1893'e kadar Brezilya Kongresi'ne milletvekili olarak görev yaptı. 1919'da, Rodrigues Alves'in hastalığı nedeniyle görevi devralması gereken Brezilya başkanlığına seçildi. Pessoa'nın hükümeti, 1930 Devrimi'ne yol açacak ve Getúlio Vargas'ı federal hükümete getirecek olan askeri ayaklanmalarla damgasını vurdu. Pessoa'nın görev süresi boyunca, Brezilya'nın Bağımsızlık Yüzüncü Yılı kutlandı. Brezilya eyaletleri arasındaki sınırlar belirlendi; çeşitli kamu binaları, demiryolları ve telgraflar inşa edildi ve silahlı kuvvetler geliştirilmeye devam etti. 5 Temmuz 1922'de, bir askeri isyan, Pessoa'nın halefinin seçilmesini engellemeye çalıştı, ancak isyan yaygınlaşmadı ve birkaç gün içinde bastırıldı. Pessoa, görev süresinin sona ermesinden sonra hukuk ve diplomasi alanlarında çalışmaya devam etti. 1942'de Petrópolis'te öldü. Pessoa, Brezilya tarihinde önemli bir figürdür. Hükümeti, ülkenin tarihinde önemli bir dönemin parçasıydı ve bugün hala tartışılan birçok konuyu gündeme getirdi.

Delfim Moreira da Costa Ribeiro (7 Kasım 1868 - 1 Temmuz 1920), Brezilya'nın 10. devlet başkanı olarak görev yapan bir Brezilyalı politikacıydı. Moreira, Minas Gerais eyaletinde Portekizli bir baba ve erken dönem Brezilya yerleşimcilerine soyunu bağlayan Portekiz-Brezilyalı bir anneden doğdu. 1918'de Rodrigues Alves'in altında başkan yardımcısı seçilen Moreira, Rodrigues Alves'in hastalığı nedeniyle 15 Kasım 1918'de göreve başlamasından itibaren geçici olarak ülkeyi yönetti. Rodrigues Alves, 16 Ocak 1919'da İspanyol gribine yakalanarak öldü. Moreira, görevi devraldığında ülke zor bir dönemden geçiyordu. Brezilya, Birinci Dünya Savaşı'nın ekonomik ve sosyal sonuçlarıyla mücadele ediyordu. Moreira, enflasyonu kontrol altına almak ve ülke ekonomisini yeniden canlandırmak için önlemler aldı. Ayrıca, eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmek için girişimlerde bulundu. Moreira, görevi sırasında birçok zorlukla karşı karşıya kaldı. Ülkede grevler ve protestolar patlak verdi. Moreira, bu sorunları çözmek için uzlaşmacı bir yaklaşım benimsedi. Ancak, sağlık sorunları nedeniyle görevini tamamlayamadı. Moreira, 1 Temmuz 1920'de hayatını kaybetti. Moreira, Brezilya tarihinde önemli bir yere sahiptir. Ülkenin en zor dönemlerinden birinde, uzlaşmacı ve anlayışlı bir lider olarak hizmet etmiştir. Moreira'nın mirası, Brezilya'nın demokratik ve çoğulcu bir toplum olarak gelişmesine katkıda bulunmuştur.

Francisco de Paula Rodrigues Alves (7 Temmuz 1848 - 16 Ocak 1919) Brezilya'nın ilk Hazine Bakanı ve beşinci devlet başkanı. 1887 yılında Sao Paulo valisi olarak görev yapmış siyasetçi. 1902 yılında Brezilya Devlet Başkanı seçildi ve 1906 yılına kadar görev yaptı. Bu dönem zarfında, başkent Rio de Janeiro'yu yeniden şekillendirme çabaları, 1904 "Aşı İsyanı"na dek sürdü[7]. 1918 yılında ikinci dönem için devlet başkanı seçildi. Ancak 16 Ocak 1919 tarihinde göreve başlamadan önce İspanyol gribi salgınından öldü. Onun yerine başkan yardımcısı Delfim Moreira geçti.

Venceslau Brás Pereira Gomes (26 Şubat 1868 - 15 Mayıs 1966), Brezilya'nın 9. devlet başkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir politikacıydı. Brás, Minas Gerais eyaletinin Brasópolis şehrinde (eski adıyla São Caetano da Vargem Grande) doğdu. 1890 yılında São Paulo Hukuk Fakültesi'nden hukuk diploması aldı. 1898 ile 1902 yılları arasında eyaletin İç, Adalet ve Kamu Güvenliği Sekreteri olarak görev yaptı. 1910 yılında Hermes da Fonseca hükümetinde Brezilya Başkan Yardımcılığına seçildi. Brezilya'nın altıncı başkan yardımcısı olarak Senato Başkanı olarak da görev yaptı. 1914 yılında cumhurbaşkanı seçildi ve 1918 yılına kadar görev yaptı. Brás'ın görev süresi sırasında Brezilya, Birinci Dünya Savaşı'na dahil oldu. Ayrıca, ülkenin altyapısını iyileştirmek ve eğitim sistemini genişletmek için çeşitli girişimlerde bulundu. Brás, görev süresinin sona ermesinden sonra, 1912 yılında kurduğu Companhia Industrial Sul-Mineira ve diğer girişimcilik

7 Rio de Janeiro sakinlerinin büyük çoğunluğu hükümetin reformları veya temizlik programları kararını hoş karşılamadı. İnsanlar artık evlerini kaybetmenin yanı sıra temizlik yapmak zorunda kalacaklardı. 1904'te zorunlu bir aşı yasası onaylandığında halkın hoşnutsuzluğu doruğa çıktı. Yönerge, sıhhi tugay çalışanlarının evlere girmesine ve çiçek hastalığı aşılarını zorla uygulamasına izin vermekteydi. Bu hem erkekler hem de kadınlar için geçerliydi ve zamanın hakim Katolik gelenekleri göz önüne alındığında, iğne kullanan bir kamu görevlisinin karısına veya kızına dokunması fikri korku ve öfkeye neden oluyordu. Kasım 1904'te "Aşı İsyanı" adlı halk isyanı patlak verdi ve şehri bir savaş alanına çevirdi. Dükkanlar yağmalandı, tramvaylar yakıldı, polise taş ve sopalarla saldırıldı. Hükümet sıkıyönetim ilan etti. Ayaklanma zorunlu aşılamanın askıya alınmasıyla bastırıldı. Ancak bu, Brezilya şehirlerinin yirminci yüzyıl boyunca yaşayacağı çeşitli kentsel krizlerin habercisiydi. Aşı İsyanı ile sosyal sorunlar birdenbire ortaya çıktı ve aşırı ekonomik koşullarla karakterize edilen bir toplumda çeşitli sosyal katmanlar arasındaki eşitsizlikler ve hızlı nüfus nedeniyle görünür hale geldi. Alt sınıflar arasında büyüme. Kentsel düzensizlik, yerel dil veya gelenekler hakkında çok az bilgisi olan veya hiç bilgisi olmayan çok sayıda Avrupalı göçmenin sürekli gelişiyle daha da arttı. Geniş aileleriyle birlikte, genellikle aşağılayıcı bir ad olan cortiço olarak bilinen aşırı kalabalık apartmanlarda barındırılmak zorunda kaldılar. Bu tür apartmanlarda yaşayanların günlük zorlukları, Cortiço'nun (1891) Rio de Janeiro'nun gecekondu sakinleri arasındaki gevşek ahlakı ve ırklararası cinsel ilişkileri tasvir ettiği romancı Aluísio Azevedo'nun (1857–1913) elinde, natüralist edebiyat için bir vaka çalışması haline geldi. Bilimsel-pozitivist bakış açısını benimsemek, Azevedo, onların kaderlerinin önceden belirlenmiş ve sosyal olarak bağlı olduğunu tasvir etmekteydi. -Brazilian History, Roberto Pinheiro Machado-

faaliyetlerine odaklandı. 15 Mayıs 1966'da 98 yaşında Itajubá'da öldü. Brás, Brezilya tarihindeki en uzun yaşayan cumhurbaşkanıdır. Ayrıca, ülkenin tarihindeki en güçlü cumhurbaşkanlarından biri olarak kabul edilir. Brás'ın mirası, Brezilya'nın modernleşmesine yaptığı katkılardır.

Hermes Rodrigues da Fonseca (12 Mayıs 1855, São Gabriel - 9 Eylül 1923, Petrópolis) Brezilyalı asker ve siyasetçi. 1910 ile 1914 arasında Brezilya'nın devlet başkanıydı. Brezilya'nın ilk başkanı Mareşal Deodoro da Fonseca'nın yeğeni ve Mareşal Hermes Ernesto da Fonseca ve Rita Rodrigues Barbosa'nın oğluydu.

Nilo Procópio Peçanha (2 Ekim 1867 - 31 Mart 1924), Brezilyalı bir politikacıydı. Brezilya'nın yedinci devlet başkanı olarak görev yaptı. Rio de Janeiro valisi (1903-1906) olarak görev yaptı ve ardından 1906'da Brezilya'nın beşinci başkan yardımcısı seçildi. Devlet Başkanı Afonso Pena'nın ölümünün ardından 1909'da başkanlığı devraldı ve 1910 yılına kadar görev yaptı. Peçanha, Campos dos Goytacazes, Rio de Janeiro'da, fırıncı Sebastião de Sousa Peçanha ve çiftçi ailesinin torunu olan Joaquina Anália de Sá Freire'nin oğlu olarak doğdu. Dört erkek kardeşi ve iki kız kardeşi vardı. Aile, Nilo Peçanha okul çağındayken Campos dos Goytacazes'in şu anki Morro do Coco bölgesindeki bir çiftlikte yoksul bir şekilde yaşıyordu. Babası şehirde "Sebastião da Padaria" olarak biliniyordu. İlk çalışmalarını kendi şehrinde Colégio Pedro II'de yaptı. Peçanha, 1887'de Rio de Janeiro'daki São Francisco Xavier Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Avukatlık kariyerine başladı ve kısa sürede tanınmış bir hukukçu haline geldi. 1890 yılında Cumhuriyetçi Parti'ye katıldı ve Rio de Janeiro eyalet meclisine seçildi. 1891'de Brezilya Kongresi'ne seçildi ve burada altı yıl görev yaptı. 1903 yılında Rio de Janeiro valisi seçildi. Vali olarak, eyaleti modernleştirmek için çeşitli girişimlerde bulundu. Limanları iyileştirdi, yeni yollar inşa etti ve sağlık hizmetlerini geliştirdi. Ayrıca, eyaleti eğitim sistemini genişletti ve tarım sektörünü destekledi. 1906 yılında Brezilya'nın beşinci başkan yardımcısı seçildi. 1909 yılında Devlet Başkanı Afonso Pena'nın ölümünün ardından başkanlık görevini devraldı. Başkan olarak, maliye politikasına odaklandı ve enflasyonu kontrol altına almaya çalıştı. Ayrıca, Brezilya'nın dış ilişkilerini geliştirmek için çaba gösterdi. Peçanha'nın başkanlığı sırasında, Brezilya'nın siyasi ortamı istikrarsızdı. Bir dizi ayaklanma ve grev yaşandı. Peçanha, bu ayaklanmaları bastırmak için sert önlemler aldı, ancak bu önlemler eleştirildi. Peçanha, 1910 yılında başkanlıktan ayrıldı ve ardından senatör olarak görev yaptı. 1917 yılında Dışişleri Bakanı olarak atandı. 1924 yılında Rio de Janeiro'da öldü. Peçanha, Brezilya tarihinde önemli bir figürdür. Başkanlığı sırasında, Brezilya'yı modernleştirmek ve ülkenin dış ilişkilerini geliştirmek için önemli adımlar attı.

Afonso Augusto Moreira Pena (30 Kasım 1847 - 14 Haziran 1909), genellikle Afonso Pena olarak anılır, 1906'dan ölümüne kadar Brezilya'nın 6. başkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir avukat, profesör ve politikacıydı. Pena, 1906'da Başkan Rodrigues Alves'in seçtiği halef olarak seçildi. Silviano Brandão'nun ölümünden sonra Rodrigues Alves (1903-1906) döneminde Brezilya'nın 4. başkan yardımcılığını yaptı. Pena, Brezilyalı bir pozitivist olan Rui Barbosa'nın rakibiydi ve Brezilya'daki monarşiye sempati duyuyordu. Pena, doğal hukuk fikirlerinin savunucusuydu ve pozitivizme karşıydı, çünkü ateşli bir Katolik ve Brezilya'daki monarşiye sempati duyuyordu. Fikirleri, Kilise ile Devleti ayırmayı ve ülkede askeri bir cumhuriyet kurmayı savunan Brezilyalı pozitivistlerden uzaklaştırdı. Onun zamanında São Paulo Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde iki hareket daha Brezilya'yı böldü: abolizm ve cumhuriyetçilik. Pena, eskiyi destekledi ama yenisini desteklemedi ve Brezilya'nın rejim değişikliğine hazır olmadığını düşünerek 1870 Cumhuriyetçi Manifestosu'nu imzalamayı reddetti. Pena, Minas Gerais Eyaleti'nde Santa Bárbara'da doğdu. Babası Portekizli bir göçmendi. Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan sonra çeşitli hükümet görevlerinde bulundu ve 1894'ten 1898'e kadar Minas Gerais Eyaleti'nin valiliğini yaptı. Daha sonra 1906'da Brezilya başkanı seçildi. Pena, başkanlığı sırasında Brezilya'nın ekonomik ve sosyal kalkınmasını desteklemeye çalıştı. Yeni yollar ve demiryolu hatları inşa etti, eğitim sistemini

iyileştirdi ve kamu hizmetlerini genişletti. Ayrıca, Brezilya'nın dış ilişkilerini geliştirmeye çalıştı ve ülkenin uluslararası itibarını artırmaya yardımcı oldu. Pena'nın başkanlığı, Brezilya tarihinde önemli bir dönemdi. Ülkenin ekonomik ve sosyal kalkınmasında önemli adımlar attı ve uluslararası itibarını artırdı. Ne yazık ki, görev süresi sırasında öldü ve Brezilya'nın gelecekteki gelişimi için planlarını yerine getiremezdi. Pena, Brezilya tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin kalkınmasında önemli bir rol oynadı ve uluslararası arenada saygın bir lider olarak kabul edildi. Mirası bugün hala Brezilyalılar tarafından anılmakta ve kutlanmaktadır.

Manuel Ferraz Campos Sales (d. 15 Şubat 1841 - ö. 28 Haziran 1913) Brezilyalı avukat, kahve çiftçisi ve siyasetçi. 1894 yılında Sao Paulo valisi ve senatörü olarak görev yaptı. Aynı zamanda Adalet Bakanı ve milletvekili görevlerini de yürüttü. 15 Kasım 1898 tarihinde yapılan seçimlerle devlet başkanlığına seçildi. Görevi süresince sert mali reformlar gerçekleştirerek ekonomiyi dengelemeye çalıştı. 28 Haziran 1913 tarihinde Santos Sao Paulo, Brezilya da öldü.

Prudente José de Morais Barros (d. 4 Ekim 1841 - ö. 3 Aralık 1902) Breziyalı siyasetçi. Brezilya'nın üçüncü devlet başkanı. Ülkenin ilk sivil devlet başkanı ve Brezilya'nın 1891 Anayasası kalıcı hükümleri uyarınca doğrudan halk oylaması ile seçilen ilk devlet başkanıdır. 23 Kasım 1891 yılında Floriano Peixoto'nun felç geçirmesi nedeniyle ülkede erken seçim yapılacağı ilan edildi. Hazırlıklar uzun sürmesine rağmen 1893 yılında Paulo Glicerio Francisco tarafından kurulan Federal Cumhuriyetçi Partisi tarafından aday gösterildi. Afonso Pena'ya karşı kesin bir zafer kazanarak oyların 276,583 aldı. Rakibi Afonso Pena 38,291 oy alarak seçimi kaybetti. Böylece seçim gelen ilk Cumhurbaşkanı oldu. Prudente de Morais merkeziyetçi Floriano Peixoto politikaları ve monarşi taraftarlarının aşırı savunucuları dahil ülkesinin içinde bulunan policial hizipçileri, yatıştırmaya çalıştı. İngiliz saldırıları ve iç isyanlarda diplomasiyi olumlu yöneterek isyanları bastırdı. Ameliyat geçirmek zorunda kalınca, Prudente de Morais Başkan Yardımcısı Vitorino onun sorumluluklarını devraldı. İsyancıların zaferi ile Antônio Conselheiro Canudos Savaşı'nda galip gelmesi, siyasi durum daha da kötüleştirdi. General Carlos Machado Bittencourt Savunma Bakanı olarak atandı ve isyana müdahale edildi. Ekonomik krizler nedeniyle dış borçlanma arttı ve yabancı kreditörlere borçlanma hızlandı. 15 Kasım 1894 yılından 15 Kasım 1898 yılına kadar başkanlık yaptı. Döneminde gerçekleşen Canudos Savaşı ülke tarihine damgasını vurdu. Ülkenin kuzeydoğusunda gerçekleşen Campesinant isyanını Brezilya ordusu kanlı bir şekilde bastırıldı. Kraliçe Viktorya'nın arabuluculuğu ile Portekiz le ikili diplomatik ilişkilerin gelişmesinde önemli rol oynadı. 1891 yılında kurucu Anayasa Konseyi başkanı oldu. İsmi, ölümünün ardından Sao Paulo'nun batısındaki şehre verilmiştir. Soyu Portekiz den Brezilya'ya göçen ilk ailelerden geldiği belirtilmektedir. 3 Aralık 1902 yılında Sao Paulo'nun Piracicaba bölgesinde öldü.

Floriano Vieira Peixoto (30 Nisan 1839 - 29 Haziran 1895), Brezilya'nın ikinci cumhurbaşkanı ve Marechal de Ferro (Demir Mareşal) takma adıyla bilinen Brezilyalı bir asker ve politikacıydı. 1891'den 1894'e kadar görev yaptı. Peixoto, Alagoas eyaletinin Ipioca şehrinde (bugün Maceió şehrinin bir ilçesi) doğdu. Babası bir ayakkabı tamircisiydi ve annesi bir ev kadınıydı. Peixoto, 16 yaşında Rio de Janeiro'daki Escola Militar do Rio de Janeiro'ya girdi ve burada orduda kariyerine başladı. 1865'te Paraguay Savaşı'na katıldı ve burada üstün hizmetlerinden dolayı teğmenliğe terfi etti. Peixoto, savaştan sonra orduda yükselmeye devam etti ve 1889'da Mareşal (Mareşal) rütbesine ulaştı. Aynı yıl, Deodoro da Fonseca liderliğindeki Cumhuriyetçi darbede önemli bir rol oynadı. Da Fonseca Cumhuriyet'in ilk cumhurbaşkanı olduğunda, Peixoto savaş bakanı olarak atandı. 1891'de, Da Fonseca istifa ettiğinde, Peixoto cumhurbaşkanı yardımcısı olarak göreve başladı. Ancak, Da Fonseca'nın istifasının ardından cumhurbaşkanlığına yükseldi. Peixoto, cumhurbaşkanı olarak geçirdiği üç yıl boyunca, ülkenin dört bir yanındaki ayaklanmaları bastırmak için sıkı bir askeri yönetim uyguladı. Bu nedenle, birçok kişi tarafından otoriter bir lider olarak görülüyordu. Peixoto, 1894 yılında görevi bırakıp çiftliğine emekli oldu. Bir yıl sonra, 56 yaşında Barra Mansa'da öldü.

Peixoto, Brezilya tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu güçlü ve kararlı bir lider olarak görürken, diğerleri onu otoriter ve acımasız bir diktatör olarak görmektedir. Ne olursa olsun, Peixoto, Brezilya'nın Cumhuriyet'in ilk yıllarında önemli bir rol oynamıştır.

Manuel Deodoro da Fonseca, Brezilya'nın ilk devlet başkanı olarak görev yapan Brezilyalı bir politikacı ve askeri liderdi. 1827'de Alagoas'ta askeri bir ailede doğdu, askeri kariyer yaptı ve ulusal bir figür haline geldi. Fonseca, 1889'da İmparator II. Pedro'yu görevden alıp Brezilya Birinci Cumhuriyeti'ni kuran bir askeri darbeye başkanlık ettikten sonra geçici cumhurbaşkanı olarak göreve başladı. 1891'de seçildikten sonra, Ulusal Kongre'yi feshettiğinde büyük siyasi baskı altında istifa etti. Fonseca, 5 Ağustos 1827'de Alagoas da Lagoa do Sul'da (şimdiki Marechal Deodoro) Brezilya'nın kuzeydoğusunda, askeri bir ailede doğdu. Manuel Mendes da Fonseca Galvão'nun (1785-1859) ve karısı Rosa Maria Paulina de Barros Cavalcanti'nın (1802-1873) oğluydu. Brezilya İmparatorluğu sırasında ağabeyi Severino Martins da Fonseca, Alagoas'ın ilk Baronu olarak seçildi. Ünlü bir akrabası da Portekizli hümanist Francisco de Holanda'ydı (ö. 1584). Fonseca, 1843 yılında Rio de Janeiro'daki Escola Militar'a kaydoldu ve 1847'de Topçu Kursunu tamamladı. Paraguay Savaşı (1864-1870) sırasında öne çıktı ve daha sonra general rütbesine yükseldi. Fonseca, 1889'da Brezilya'da monarşinin düşmesine ve cumhuriyetin ilan edilmesine yol açan karakterlerden biriydi. Monarşist olmasına rağmen, darbeyi desteklemeye ikna edildi. Monarşinin düşmesiyle birlikte 1889'da ülkenin cumhurbaşkanı olarak atandı. Fonseca'nın cumhurbaşkanlığı, askeri darbeyle kurulan bir cumhuriyetin zorluklarını vurguladı. Devlet başkanı olarak, cumhuriyetçi ideallerle askeri disiplin arasında bir denge kurmakta zorlandı. Ayrıca, yeni cumhuriyetin karşılaştığı ekonomik ve sosyal sorunlarla da başa çıkmak zorunda kaldı. Fonseca, 1891'de Ulusal Kongre'yi feshettiğinde, cumhurbaşkanlığı sona erdi. Bu, cumhuriyetin kuruluşundan bu yana en ciddi krizlerden biriydi ve Fonseca'nın itibarına ciddi zarar verdi. Fonseca, 23 Ağustos 1892'de Rio de Janeiro'da öldü. Mirası, Brezilya'nın cumhuriyetçi tarihinin önemli bir parçası olarak kalmaktadır.

Ekvador Devlet Adamları

Ekvador'un siyasi tarihi, sömürge döneminden günümüze kadar süren bir değişim ve dönüşüm sürecidir. Ülke, 1820 yılında İspanya'dan bağımsızlığını kazanmasına rağmen, bu tarihten günümüze kadar 180'e yakın darbe, ondan fazla değişik anayasa ve seksen civarında cumhurbaşkanı gördü. Sömürge dönemi boyunca Ekvador, Peru ve Bolivya Krallığı'nın bir parçasıydı. Bu dönemde, yerli halklar İspanyol sömürge yönetimine karşı sürekli olarak ayaklandı. 1809 yılında, Guayaquil'de başlayan bağımsızlık hareketi, 1822 yılında Sucre'de kazanılan Ayacucho Savaşı ile başarıya ulaştı. Bağımsızlıktan sonraki dönemde, Ekvador, siyasi istikrarsızlık ve ekonomik krizlerle boğuştu. Ülke, 19. yüzyıl boyunca iç savaşlar, darbeler ve diktatörlüklerle yönetildi. 20. yüzyılın başlarında, Ekvador'da bir dizi demokratik reform gerçekleştirildi. Ancak, bu reformlar, ülkedeki eşitsizlikleri ortadan kaldıramadı. 1952 yılında, Ekvador'da gerçekleşen halk ayaklanması, ülkedeki siyasi ve ekonomik yapıda köklü değişikliklere yol açtı. Bu ayaklanma sonucunda, millileştirilen bakır madenleri ve diğer doğal kaynaklardan elde edilen gelirler, yerli halkların yararına kullanılmaya başlandı. 1980'li yıllarda, Ekvador'da neoliberal reformlar gerçekleştirildi. Bu reformlar, devletin ekonomiye müdahalesini azaltmayı ve özel sektörün önünü açmayı amaçladı. Ancak, bu reformlar, yoksulluğu ve eşitsizlikleri daha da artırdı. 2005 yılında, Rafael Correa, Ekvador'un ilk solcu cumhurbaşkanı seçildi. Correa'nın iktidara gelmesiyle birlikte, ülkede önemli sosyal ve ekonomik reformlar gerçekleştirildi. Bu reformlar, yerli halkların ve yoksulların haklarını güçlendirmeyi ve eşitsizliği azaltmayı amaçladı. Correa, 2007 yılında, Ekvador'un anayasasini değiştirerek, devletin sosyal ve ekonomik işlere daha fazla müdahalesini sağladı. Ayrıca, Correa, yerli halkların haklarını güçlendirmek için bir dizi yasa çıkardı. Correa, 2013 ve 2017 yıllarında yapılan seçimlerde de yeniden cumhurbaşkanı seçildi. Ancak, Correa'nın iktidarı, 2017 yılında düzenlenen bir referandum sonucunda sona erdi. 2017 yılında yapılan referandumda, Ekvadorlular, Correa'nın devlet başkanlığını sınırlayacak bir anayasa değişikliğine evet oyu verdi. Bu değişiklik, Correa'nın üçüncü kez cumhurbaşkanı seçilmesini engelledi. Correa'nın ardından, Lenín Moreno, Ekvador'un yeni cumhurbaşkanı oldu. Moreno, Correa'nın sosyal ve ekonomik reformlarından bazılarını geri çekti. Ayrıca, Moreno, Ekvador'un IMF ile olan anlaşmasını yeniledi. Moreno'nun politikaları, Ekvador'da protestolara yol açtı. Protestolar, Moreno'nun istifası için çağrılarda bulundu. 2021 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, Guillermo Lasso, Ekvador'un yeni cumhurbaşkanı seçildi. Lasso, Correa'nın sosyal ve ekonomik reformlarını yeniden uygulama sözü verdi. Ekvador'un siyasi tarihi, sürekli bir değişim ve dönüşüm süreci olmuştur. Ülke, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik krizler ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuştur. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır.

Daniel Noboaş, Guillermo Lasso, Lenín Moreno, Lucio Gutiérrez, Rafael Correa, Alfredo Palacio, Gustavo Noboa Bejarano, Jamil Mahuad, Fabián Alarcón Rivera, Sixto Durán Ballén, Rodrigo Borja Cevallos, León Febres Cordero Ribadeneira, Osvaldo Hurtado Larrea, Jaime Roldós Aguilera, Alfredo Poveda Burbano, Guillermo Rodríguez Lara, José María Velasco Ibarra, Carlos Julio Arosemena Monroy, Mariano Suárez Veintimilla, Alfredo Baquerizo Moreno, Leónidas Plaza Gutiérrez, Lizardo García Ayauca, Leónidas Plaza Gutiérrez, Luis Cordero Crespo, Antonio Flores Jijón.

Daniel Noboa (2023-günümüz). Daniel Roy Gilchrist Noboa Azín, 30 Kasım 1987 doğumlu Ekvadorlu bir işadamı ve politikacıdır. 23 Kasım 2023'ten beri Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yapmaktadır. Daniel Noboa, 30 Kasım 1987'de Miami, Florida, Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdu. Álvaro Noboa ve Annabella Azín'in oğludur. Stern School of Business'ten işletme yönetimi alanında lisans derecesi ve Harvard Kennedy School'dan kamu yönetimi alanında yüksek lisans derecesi aldı. Daniel Noboa, Ekvador'da muz endüstrisinde başarılı bir işadamıdır. Noboa Group adlı şirketin başkanıdır. Muz üretimi, ihracatı ve dağıtımında geniş deneyime sahiptir. Daniel Noboa, 2021 yılında Ulusal Demokratik Hareket (ADN) partisinden Santa Elena'yı temsilen Ekvador Ulusal Meclisi'ne seçildi. Meclis'te Ekonomi Geliştirme Komisyonu başkanlığı görevini üstlendi. 2023 yılında Ekvador Devlet Başkanı Guillermo Lasso'nun muerte cruzada mekanizması olarak bilinen bir süreç sonucunda görevden alınmasından sonra, Ulusal Meclis dağıtıldı ve Daniel Noboa geçici olarak Ekvador'un Devlet Başkanı oldu. Mayıs 2023'te yapılan erken seçimler sonucunda Daniel Noboa, Ekvador'un 56. Devlet Başkanı olarak seçildi. Daniel Noboa, siyasi görüşlerini merkezci ve merkez sağ olarak tanımlamaktadır. Ekvador'un ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemektedir. Eğitim, sağlık ve güvenliğe yatırım yapma, yolsuzlukla mücadele etme ve işletme ortamını iyileştirme gibi öncelikleri bulunmaktadır. Daniel Noboa, Ekvador'un geleceği için vizyon sahibi ve yenilikçi bir lider olarak kabul edilmektedir. Gençliği, eğitimi

ve iş tecrübesi, onu Ekvador'un önümüzdeki yıllarda karşılaşacağı zorluklara karşı koyabilecek güçlü bir lider yapmaktadır.

Guillermo Lasso (2021-2023). Guillermo Alberto Santiago Lasso Mendoza (d. 16 Kasım 1955, Guayaquil), Ekvadorlu siyasetçi. Lasso, Amerika kıtasının güneyinde yer alan Ekvador'da 24 Mayıs 2021 ile 23 Kasım 2023 tarihleri arasında devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. 2021 yılında gerçekleştirilen seçimlerde dönemin devlet başkanı Lenín Moreno'nın yasa gereği seçimlere katılamaması sonrasında, rakibi Andrés Arauz'ya karşı ikinci turda oyların %52'ini elde etmesi sonucu 24 Mayıs 2021 tarihinde Ekvador devlet başkanı seçilmiştir. 2023 seçimlerinde düzenlenen iki turlu seçimlerin ardından makama seçilen Daniel Noboa'ya 23 Kasım 2023'te makamı devrederek görevinden ayrılmıştır.

Lenín Moreno (2017-2021). Lenín Boltaire Moreno Garcés (İspanyolca telaffuzu: [leˈnim bolˈtajɾe moˈɾeno ɣaɾˈses]; d. 19 Mart 1953) 2017'den 2021'e kadar Ekvador'un 46. devlet başkanı olarak görev yapan Ekvadorlu politikacıdır. Moreno, 2007'den 2013'e kadar Devlet Başkanı Rafael Correa yönetiminde başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Moreno, Nuevo Rocafuerte, Ekvador'da doğdu. 1970'lerde gazeteci olarak çalışmaya başladı. Daha sonra yönetim ve politikaya girdi. 2007 yılında Correa'nın başkan yardımcısı seçildi. Başkan yardımcısı olarak Moreno, Ekvador'un engelli hakları konusundaki politikalarının geliştirilmesinde etkili oldu. 2017 yılında Moreno, Correa'nın PAIS Alliance partisinin başkan adayı olarak seçildi. İkinci turda Guillermo Lasso'yu yenerek cumhurbaşkanı seçildi. Moreno, Ekvador'un tarihindeki ilk engelli devlet başkanıydı. Moreno başkanlığı sırasında, Ekvador ekonomisini canlandırmaya ve yolsuzlukla mücadele etmeye çalıştı. Ayrıca Correa döneminde baskı altına alınan basın özgürlüğünü de genişletti. Moreno, 2021 yılında cumhurbaşkanlığı görevinden ayrıldı. Guillermo Lasso'nun yerine geçti.

Lucio Gutiérrez (2003-2005). Lucio Edwin Gutiérrez Borbúa (23 Mart 1957 doğumlu) Ekvadorlu bir politikacı, iş adamı, beden eğitimi lisanslı, inşaat mühendisi ve emekli albaydır. Ekim 2023'ten bu yana Sociedad Patriótica partisi ile Ulusal Meclis üyesidir. 15 Ocak 2003'ten 20 Nisan 2005'e kadar Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Gutiérrez, Tena, Ekvador'da doğdu. Orduya katıldı ve 1990'larda Amerika Birleşik Devletleri'nde Inter-American Defense College'de okudu. 2000 yılında Ekvador'un demokratik olarak seçilmiş Cumhurbaşkanı Jamil Mahuad'ı deviren bir darbeye katıldı. Daha sonra, kendisini anti-neoliberal ve popülist bir lider olarak tanımlayan Sociedad Patriótica adlı kendi siyasi partisini kurdu. 2002 yılında Gutiérrez, Ekvador Devlet Başkanlığı seçimlerinde ikinci tura yükseldi ve sonunda Alianza PAIS adlı solcu bir koalisyonu yenerek kazandı. Göreve başladığında, Gutiérrez, Ekvador'un ekonomik sorunlarını çözmek ve yoksulluğu azaltmak için vaatlerde bulundu. Bununla birlikte, Gutiérrez'in başkanlığı, ekonomiyi canlandırma konusundaki başarısızlıkları ve otoriter eğilimleri nedeniyle eleştirildi. 2005 yılında, Gutiérrez'e yönelik bir protesto dalgası, onu Ekvador Kongresi tarafından görevden alması için baskı altına aldı. Gutiérrez, 20 Nisan 2005'te istifa etmek zorunda kaldı. Gutiérrez'in başkanlığı Ekvador siyasi tarihinde çalkantılı bir dönemdi. Gutiérrez, popülist bir lider olarak Ekvador'un bazı kesimlerinde destekçileri olsa da, aynı zamanda otoriter eğilimleri ve ekonomiyi canlandırma konusundaki başarısızlıkları nedeniyle de eleştirildi. Gutiérrez'in mirası bugün hala tartışılmaktadır.

Rafael Correa (2007-2017). Rafael Vicente Correa Delgado (d. 6 Nisan 1963 - Guayaquil/Ekvador), Ekvadorlu siyasetçi. Correa, Amerika kıtasının güneyinde yer alan Ekvador'da 2007-2017 yılları arasında devlet başkanlığı yapmış eski Ekvador devlet başkanıdır. Başkan seçilmeden hemen önce ülkenin maliye bakanı olarak görev yapan Correa, Ekvador'un önde gelen iktisatçılarındandır. Doğal kaynaklar üzerindeki kamulaştırma politikaları ile ülkenin kalkınma hamlesinde bir dönüm noktası başlatmıştır. Dış politikada ABD'ye karşı ülkesinin egemenlik haklarına hassasiyetle sahip çıkarak NAFTA'yı imzalamayı reddetmekte ve Hugo Chavez'in başını çektiği ALBA'ya yakın bir siyaset izlemektedir. 2009 Honduras Darbesine karşı Honduras Devlet Başkanı Manuel Zelaya'nın yeniden göreve getirilmesi için yoğun çaba sarf etmiştir. Ekvador'da yapılan anayasa değişikliği neticesinde en fazla iki dönem seçilebilme kriteri nedeniyle 2017 devlet başkanlığı seçimlerine katılamayan Correa, Mayıs 2017'de görevi yeni seçilen devlet başkanı Lenín Moreno'ya devrederek görevinden ayrıldı.

Alfredo Palacio (2005-2007). Alfredo Palacio, tam adıyla Luis Alfredo Palacio González, Ekvadorlu bir kardiyolog ve eski siyasetçidir. 20 Nisan 2005'ten 15 Ocak 2007'ye kadar Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yaptı. 2003'ten 2005'e kadar Ekvador Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı. Palacio, Guayaquil şehrinde doğdu. Tıp eğitimini Guayaquil Üniversitesi'nde aldı. Daha sonra ABD'ye gitti ve Cleveland, Ohio'daki Case Western Reserve Üniversitesi'nde kardiyoloji eğitimi aldı. Daha sonra Missouri, St. Louis'deki Barnes-Jewish Hastanesi ve Washington Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde iki yıllık kardiyoloji bursu yaptı. Daha sonra Guayaquil Üniversitesi tıp fakültesinde kardiyoloji ve halk sağlığı dersleri verdi. 2002 yılında Palacio, Lucio Gutiérrez'in başkan yardımcısı adayı olarak seçildi. Gutiérrez seçimi kazandıktan sonra Palacio, 15 Ocak 2003'te Ekvador Başkan Yardımcısı oldu. 2005 yılında, Gutiérrez'le hükümet arasında büyüyen huzursuzluğun ardından Ekvador Kongresi, Gutiérrez'i görevden aldı ve Palacio'yu Ekvador Devlet Başkanı olarak atadı. Palacio, Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yaptığı süre boyunca, ülkenin ekonomisini iyileştirmek ve yoksulluğu azaltmak için çeşitli girişimlerde bulundu. Ayrıca, Ekvador'un dış ilişkilerini güçlendirmeye

çalıştı. Palacio, 15 Ocak 2007'de Ekvador Devlet Başkanlığı görevinden ayrıldı ve yerine Rafael Correa geçti. Palacio o zamandan beri Ekvador'da yaşıyor ve kamu hayatında aktif rol almaya devam ediyor.

Gustavo Noboa Bejarano (2000-2003). Gustavo José Joaquín Noboa Bejarano (21 Ağustos 1937 - 16 Şubat 2021) Ekvadorlu bir siyasetçiydi. 22 Ocak 2000'den 15 Ocak 2003'e kadar Ekvador'un 42. devlet başkanı olarak görev yaptı. Daha önce 1998'den 2000'e kadar Jamil Mahuad hükümetinde başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Noboa, Guayaquil'de doğdu. Siyaset bilimi ve sosyal bilimler okudu ve Guayaquil Üniversitesi'nden Hukuk Doktorası aldı. 1986'dan 1996'ya kadar üniversitenin rektörü olarak görev yaptı ve aynı zamanda hukuk dersleri verdi. Noboa, 1983'ten 1984'e kadar Guayas eyaletinin valiliği görevini yaptı. 1998'de Demokratik Halk-Hristiyan Demokrat Birliği (DP-UDC) adayı olarak başkan yardımcılığına seçildi. 1999'da Başkan Mahuad'ın bir darbe girişimi sırasında devrilmesinin ardından Noboa, Ekvador'un başkanı oldu. Noboa'nın başkanlığı, Ekvador'un siyasi ve ekonomik açıdan zor bir dönemle karşı karşıya olduğu bir zamanda geldi. Mahuad'ın devrilmesinin ardından ülke, siyasi istikrarsızlık ve ekonomik krizle karşı karşıya kaldı. Noboa, ekonomiyi istikrara kavuşturmaya ve sosyal programları desteklemeye çalıştı. Ancak, hükümetinin politikaları yoksulluğu azaltmada yetersiz kaldı ve yolsuzluk iddiaları ile karşı karşıya kaldı. Noboa'nın başkanlığı sırasında Ekvador, 2001'de El Niño olayından da etkilendi. El Niño, ülkede şiddetli yağışlara ve taşkınlara neden oldu ve önemli ekonomik kayıplara yol açtı. Noboa, El Niño'nun etkilerinden kurtulmak için uluslararası yardım talep etti. Noboa, 16 Şubat 2021'de beyin tümörü ameliyatı sonrası Miami, Florida'da bir hastanede kalp krizinden öldü. 83 yaşındaydı. Noboa, Ekvador'un tarihinin zor bir döneminde başkan olarak görev yaptı. Ancak, ülkedeki siyasi istikrarı sağlama ve ekonomiyi istikrara kavuşturma çabaları için kendisine kredi verildi.

Jamil Mahuad (1998-2000). Jamil Mahuad Witt (d. 29 Temmuz 1949, Loja, Ekvador), Ekvador'un 41. devlet başkanı olarak görev yapan Ekvadorlu siyasetçi ve avukattır. Mahuad, Ekvador'un güneyindeki Loja kentinde doğdu. Liban ve Alman kökenlidir. Mahuad, Harvard Üniversitesi John F. Kennedy School of Government'ta eğitim gördü ve 1989'da Kamu Yönetimi Yüksek Lisansı derecesi aldı. ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından desteklenen Fulbright Bursiyeridir. Harvard Üniversitesi, Mahuad hakkında "Liderlik ve Müzakere: Batı Yarımküre'nin En Uzun Süren Sınır Çatışmasını Bitirmek" adlı bir vaka çalışması yayınladı. Mahuad, siyaset kariyerine 1992 yılında Quito Belediye Başkanı seçilerek başladı. Belediye başkanlığı sırasında, Quito'nun altyapısını iyileştirmek ve kentin turizmini teşvik etmek için birçok girişimde bulundu. Ayrıca, Ekvador'un başkenti Quito'nun tarihi merkezini UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne dahil etmek için çalıştı. 1998 yılında Mahuad, Ekvador devlet başkanlığı seçimlerini kazandı. Devlet başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomik krizini çözmek ve Ekvador'u siyasi olarak istikrarlaştırmak için çalıştı. Ancak, uyguladığı kemer sıkma önlemleri ve yüksek enflasyon oranları nedeniyle halk arasında popülerliğini kaybetti. 2000 yılında, bir askerî darbe sonucunda görevden alındı. Mahuad, Ekvador'ın demokrasisine ve siyasi istikrarına önemli katkılarda bulunmuştur. Ancak, kemer sıkma önlemleri ve yüksek enflasyon oranları nedeniyle halk arasında popülerliğini kaybetmiştir.

Fabián Alarcón Rivera (1995-1998). Fabián Ernesto Alarcón Rivera (14 Nisan 1947 doğumlu), 6 Şubat 1997'den 9 Şubat 1997'ye ve 11 Şubat 1997'den 10 Ağustos 1998'e kadar Ekvador Devlet Başkanıydı. Siyaset Bilimi alanında eğitim görmüş ve Ekvador'un çeşitli hükümetlerinde görev yapmıştır. 1991-1992 ve 1995-1997 yılları arasında Ulusal Kongre Başkanı, 1992-1995 yılları arasında Ulusal Kalkınma Konseyi Başkanı (CONADE) ve 1997-1998 yılları arasında Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Alarcón, Ekvador siyasetinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu yozlaşmış ve yeteneksiz bir lider olarak görürken, diğerleri onu Ekvador'un tarihindeki en önemli devlet başkanlarından biri olarak görüyor. Alarcón'un cumhurbaşkanlığı sırasında Ekvador, ekonomik kriz ve siyasi istikrarsızlık dönemi yaşadı. Alarcón, ekonomik krizi çözmek ve yoksulluğu azaltmak için bir dizi önlem aldı, ancak bu önlemler başarılı olamadı. Alarcón'un cumhurbaşkanlığı sırasında Ekvador aynı zamanda bir dizi siyasi krize de maruz kaldı, bu da ülkenin istikrarsızlığını artırdı. Alarcón'un cumhurbaşkanlığı 1998 yılında Ekvador'un erken genel seçimleri sonrasında sona erdi. Alarcón, bu seçimlerde cumhurbaşkanlığına aday olmadı. Alarcón cumhurbaşkanlıktan ayrıldıktan sonra Ekvador siyasetinde aktif rol almaya devam etti. 2006 yılında Ekvador devlet başkanlığı seçimlerine katıldı, ancak seçimi kaybetti. Alarcón şu anda Ekvador'un en önemli siyasi figürlerinden biri olarak kabul edilmektedir.

Sixto Durán Ballén (1992-1995). Sixto Durán Ballén (14 Temmuz 1921 - 15 Kasım 2016), Ekvadorlu bir mimar ve siyasetçidir. 1992'den 1996'ya kadar Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Durán-Ballén, Boston, Massachusetts, Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdu. Ekvadorlu ebeveynleri vardı ve çocukluğunu Quito'da geçirdi. Quito'daki Central Üniversitesi'nden mimarlık diploması aldı ve daha sonra New York'ta mimarlık eğitimi aldı. Durán-Ballén, 1950'lerde siyasete girdi. 1951'de Sosyal Hristiyan Partisi'nin kurulmasına yardım etti ve 1956'dan 1960'a kadar Camilo Ponce Enríquez hükümetinde Bayındırlık Bakanı olarak görev yaptı. 1970 yılında Quito belediye başkanı seçildi ve 1978'e kadar iki dönem görev yaptı. Durán-Ballén, 1984 ve 1998 yıllarında Kongre üyesi olarak görev yaptı. 1992'de Cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Ekvador'un ekonomisini modernleştirmek ve çeşitlendirmek için kapsamlı bir reform programı uyguladı. Ayrıca, Ekvador'un komşu ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmeye çalıştı. Durán-Ballén, 1996 yılında görev süresini tamamladıktan sonra siyasetten emekli oldu. 2016 yılında Quito'da öldü. Durán-Ballén, Ekvador

tarihinde önemli bir figürdür. Başkanlığı sırasında Ekvador'un siyasi ve ekonomik refahına önemli katkılarda bulunmuştur.

Rodrigo Borja Cevallos (1988-1992). Rodrigo Borja Cevallos Ekvadorlu bir siyasetçi ve akademisyendir. 1935 yılında Quito şehrinde doğmuştur. 1988-1992 yılları arasında Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yapmıştır. Ekvador Demokratik Sol Partisi'nin (ID) kurucusudur. Borja, Quito'da önde gelen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası Luis Felipe Borja del Alcázar, Ekvador'un eski başkanlarından biriydi. Borja, Quito'daki Colegio San Gabriel'de ortaokul ve lise eğitimini tamamladıktan sonra, Universidad Central del Ecuador'da hukuk okudu. Borja, üniversite yıllarında siyasete ilgi duymaya başladı. 1962 yılında Ekvador Ulusal Kongresi'ne seçildi. 1968 yılında, Ekvador Demokratik Sol Partisi'ni kurdu. ID, Ekvador'da sosyal demokrasiyi savunan bir partiydi. Borja, 1978, 1984, 1988, 1998 ve 2002 yıllarında Ekvador devlet başkanlığına aday oldu. 1988 yılında devlet başkanlığı seçimlerini kazandı. Borja'nın devlet başkanlığı döneminde, Ekvador ekonomik bir krizle karşı karşıya kaldı. Borja, bu krizi çözmek için çeşitli önlemler aldı. Bu önlemler arasında kamu harcamalarının azaltılması, vergilerin artırılması ve özelleştirme programlarının uygulanması vardı. Borja, ayrıca Ekvador'un dış borçlarını yeniden yapılandırmak için de çaba gösterdi. Borja'nın devlet başkanlığı döneminde, Ekvador'da eğitim ve sağlık alanında da önemli gelişmeler yaşandı. Borja, eğitim sistemini iyileştirmek için çeşitli yatırımlar yaptı. Ayrıca, sağlık hizmetlerini daha erişilebilir hale getirmek için de çaba gösterdi. Borja, devlet başkanlığı görevini tamamladıktan sonra da siyasette aktif kaldı. 2004 yılında, Ekvador Devlet Başkanlığı seçimlerinde tekrar aday oldu, ancak başarılı olamadı. Borja, şu anda Ekvador Demokratik Sol Partisi'nin onursal başkanıdır. Rodrigo Borja Cevallos, Ekvador tarihinde önemli bir yere sahiptir. Borja, Ekvador'un demokrasi ve sosyal adalet için mücadelesinde önemli rol oynamıştır. Borja, aynı zamanda Ekvador'un dış politikasını güçlendirmek için de çaba göstermiştir.

León Febres Cordero Ribadeneira (1984-1988). León Esteban Febres-Cordero Ribadeneira (9 Mart 1931 - 15 Aralık 2008), Ekvadorlu siyasetçi, Sosyal Hristiyan Partisi lideri ve 1984'ten 1988'e kadar Ekvador devlet başkanıydı. Febres-Cordero, Ekvador'un en büyük şehri Guayaquil'de doğdu. Guayaquil Üniversitesi'nde hukuk okudu ve başarılı bir avukat oldu. 1960'larda siyasete girdi ve 1970'lerde Guayaquil belediye başkanlığı yaptı. 1984 yılında Sosyal Hristiyan Partisi'nin adayı olarak devlet başkanlığına seçildi. Devlet başkanlığı sırasında Febres-Cordero, Ekvador ekonomisini canlandırmak için piyasa odaklı reformlar uygulamaya çalıştı. Ayrıca, solcu gerilla gruplarına karşı sert bir güvenlik baskısı uyguladı. Bu politikalar, Febres-Cordero'yu hem içeride hem de dışarıda eleştirilere maruz bıraktı. Febres-Cordero, 1988'de görev süresinin sona ermesiyle devlet başkanlığından ayrıldı. Daha sonra 1992-2000 yılları arasında Guayaquil belediye başkanlığı yaptı. 2008 yılında akciğer kanserinden öldü. Febres-Cordero, Ekvador tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu Ekvador'un modern tarihindeki en önemli başkanlardan biri olarak görürken, diğerleri onu otoriter ve insan hakları ihlallerinden sorumlu tutar.

Osvaldo Hurtado Larrea (1979-1984). Luis Osvaldo Hurtado Larrea, Ekvadorlu bir hukukçu, siyasetçi ve sosyal bilimci. 26 Haziran 1939'da Chambo, Chimborazo Eyaletinde doğdu. 1979-1981 yılları arasında Ekvador Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı ve 24 Mayıs 1981'den 10 Ağustos 1984'e kadar Ekvador Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Hurtado, Chambo'da büyüdü ve 1957'de Cizvitler tarafından yönetilen bir okuldan mezun oldu. Daha sonra, Ekvador Katolik Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1963'te sosyal bilimler alanında lisans derecesini, 1966'da ise hukuk alanında doktorasını aldı. 1971-1978 yılları arasında aynı üniversitede Siyasi Sosyoloji dersleri verdi ve 1973-1978 yılları arasında New Mexico Üniversitesi'nin Quito kampüsünde ders verdi. Ayrıca Amerika ve Avrupa'da çeşitli üniversite dersleri verdi ve öğrenim hayatı boyunca Ekvador'daki okullarda öğretmenlik yaptı. Hurtado, 1960'ların başında Katolik Üniversitesi'nde öğrenci lideri oldu. 1967'de Ekvador Hristiyan Demokrat Partisi'ni kurdu ve 1978'de partisini Muhafazakâr Parti'nin ilerici kanadıyla birleştirerek Popüler Demokrasi Partisini kurdu. 1979'da Jaime Roldós Aguilera'nın başkan yardımcısı seçildi. Roldós 1981'de bir uçak kazasında öldükten sonra Hurtado Cumhurbaşkanı oldu. Hurtado'nun cumhurbaşkanlığı döneminde Ekvador, ciddi ekonomik zorluklarla karşı karşıya kaldı. Petrol fiyatlarındaki düşüş, enflasyonda artışa ve para biriminin değer kaybetmesine neden oldu. Hurtado, kamu harcamalarını azaltmak ve dış borcu yeniden yapılandırmak için önlemler aldı. Ayrıca, ülkenin demokrasisini güçlendirmek için adımlar attı ve insan haklarına saygıyı teşvik etti. Hurtado 1984'ten sonra uluslararası ilişkiler alanında çalıştı ve çeşitli uluslararası örgütlerde görev yaptı. Halen çeşitli siyasi ve sosyal kuruluşlarda aktif olarak yer almaktadır. Hurtado, Ekvador tarihine önemli katkı yapmış bir liderdir. Cumhurbaşkanlığı döneminde ülke ciddi ekonomik zorluklarla karşı karşıya kalsa da, demokrasinin güçlendirilmesi ve insan haklarına saygının teşviki için önemli adımlar attı.

Jaime Roldós Aguilera (1979). Jaime Roldós Aguilera (5 Kasım 1940 - 24 Mayıs 1981), 1979'dan 1981'de ölümüne kadar Ekvador'un 33. cumhurbaşkanıydı. Kısa görev süresinde, insan hakları konusundaki kararlı duruşuyla tanındı, bu da diğer Latin Amerika hükümetleriyle çatışmalara ve Ronald Reagan'ın Amerika Birleşik Devletleri yönetimi ile kötü ilişkilere yol açtı. Roldós, 5 Kasım 1940'ta Guayaquil'de doğdu. Vicente Rocafuerte Ulusal Okulu'nda lise eğitimine devam etti. Guayaquil Üniversitesi'nde hukuk ve sosyal bilimler okudu. Mükemmel bir öğrenciydi ve birçok ödül, madalya ve burs kazandı. 1968'den 1970'e kadar Ulusal Kongre'de görev yaptı. 37 yaşında popülist bir platformda başkanlığa aday oldu. İlk turda en çok oyu aldı, ancak ikinci tura katılmak için gereken %50 artı bir oyu alamadı.

Roldós, 1979'daki seçim kampanyası sırasında, Ekvador'un demokrasisine dönüşünü temsil etti. Hükümet karşıtı bir retoriği kullandı ve insan hakları, sosyal adalet ve ulusal egemenlik için savaş sözü verdi. Kampanyası sırasında, Ekvador'un yoksulluk ve eşitsizliğinden bahsetti ve bu sorunları çözmek için sosyal programlar ve ekonomik reformlar sözü verdi. Roldós, Nisan 1979'da yapılan ikinci turda oyların yaklaşık %69'unu alarak seçimi kazandı. Hemen demokrasinin güçlendirilmesi, insan haklarının korunması ve sosyal adaletin sağlanması için çalışmaya başladı. Hükümeti, yoksulluğa karşı savaşmak, eğitim ve sağlık hizmetlerini geliştirmek ve Ekvador'un tarım ve sanayi sektörlerini güçlendirmek için çeşitli programlar başlattı. Roldós, insan hakları konusundaki kararlı duruşuyla da tanındı. Hükümeti, kayıp kişilerin ailelerine yardım etmek için bir komisyon kurdu ve insan hakları ihlallerinin soruşturulması için özel savcılar atadı. Roldós, ayrıca, siyasi suçluların serbest bırakılması için kampanya yürüttü ve Ekvador'un hapishanelerindeki koşulları iyileştirmek için çalıştı. Roldós, Ekvador dış politikasında da aktif bir rol oynadı. Ülkenin Latin Amerika ülkeleriyle işbirliğini güçlendirmeye çalıştı ve Ekvador'un uluslararası kuruluşlarda daha fazla rol üstlenmesini savundu. Roldós, ayrıca, Ekvador'un toprak bütünlüğünü korumak için çalıştı ve Ekvador'un sınır anlaşmazlıklarını çözmek için diplomatik girişimlerde bulundu. 24 Mayıs 1981'de Roldós, Loja yakınlarındaki Huayrapungo Dağı'nda bir uçak kazasında öldü. Kazada eşi Martha Bucaram ve uçaktaki diğer tüm yolcular da öldü. Roldós'un ölümü Ekvador'da büyük bir yas dalgasına neden oldu. Roldós, Ekvador tarihinde önemli bir figürdür ve demokrasinin güçlendirilmesi, insan haklarının korunması ve sosyal adaletin sağlanması için yaptığı çalışmalar için hatırlanır.

Alfredo Poveda Burbano (1976-1979). Alfredo Ernesto Poveda Burbano (24 Ocak 1926 - 7 Haziran 1990), 11 Ocak 1976'dan 10 Ağustos 1979'a kadar Ekvador'un geçici cumhurbaşkanıydı. Poveda, Ekvador'un Tungurahua eyaletinin Píllaro kentine doğdu. Lise eğitimini Quito'daki Colegio Nacional Mejía'da tamamladı. Daha sonra Ekvador Deniz Akademisine girdi. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Amerika'lar Okulu ve Arjantin ve Brezilya'nın üst düzey komandolarında ileri eğitimini aldı. Ayrıca İngiltere'deki Plymouth Royal Navy Gunnery School'da eğitim gördü. Poveda, Ekvador Donanmasında çeşitli görevlerde bulundu ve 1973-1975 yılları arasında içişleri bakanı olarak görev yaptı. 1975 yılında donanma komutanı oldu ve 1976'da Genelkurmay başkanı oldu. 1976 yılında, Poveda ve diğer askeri subaylar, Cumhurbaşkanı Guillermo Rodríguez Lara'yı devirerek kansız bir darbe gerçekleştirdiler. Poveda, Yüksek Hükümet Konseyi tarafından cumhurbaşkanı olarak atandı. Teoride Ekvador, Poveda, Guillermo Durán Arcentales ve Luis Leoro Franco'dan oluşan bir triumvirate tarafından yönetildi, ancak gerçekte Poveda tek başına hüküm sürdü. Poveda'nın cumhurbaşkanlığı sırasında Ekvador ekonomisi istikrarsızdı ve enflasyon yüksekti. Poveda, hükümeti istikrarlaştırmak ve ekonomiyi canlandırmak için çeşitli önlemler aldı, ancak bu önlemler başarılı olamadı. Poveda'nın cumhurbaşkanlığı döneminde önemli olaylar arasında şunlar yer alıyor. 1977 yılında Ekvador ve Peru arasında sınır savaşı. 1978 yılında yeni bir anayasanın kabul edilmesi. 1979 yılında demokrasinin yeniden sağlanması. Poveda, 7 Haziran 1990'da Miami, Florida'da öldü. Poveda, Ekvador tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu, Ekvador'u demokrasiden diktatörlüğe götüren askeri darbenin lideri olarak görürken, diğerleri onu, ülkenin istikrarını sağlamak için gerekli önlemleri alan bir lider olarak görmektedir.

Guillermo Rodríguez Lara (1972-1976). Guillermo Antonio Rodríguez Lara, bilinen adıyla "Bombita", Ekvador'un 15 Şubat 1972'den 11 Ocak 1976'a kadar diktatörü olan bir Ekvadorlu politikacı ve asker lideridir. Rodríguez Lara, 4 Kasım 1923'te Ekvador'un Cotopaxi eyaletindeki Pujilí kentinde doğdu. Ortaöğrenimini Quito'daki Colegio Militar Eloy Alfaro'da yaptı ve burada Ekvador Ordusu subayları yetiştirildi. 1944 yılında Kolombiya askeri okulunda eğitimine devam etmek için burs aldı ve burada mükemmel notlar aldı ve bu nedenle hak ettiği şekilde ilk teğmen rütbesine ulaştı. Rodríguez Lara, Ekvador Ordusu'nda başarılı bir kariyere sahipti ve çeşitli görevlerde bulundu. 1972'de General rütbesine terfi etti ve Silahlı Kuvvetler Başkomutanı oldu. 1972'de Rodríguez Lara, Ekvador'da kanlı olmayan bir askeri darbeyle iktidara geldi. Devlet başkanı olarak, milliyetçi ve sosyal reformcu bir politika izledi. Petrol üretiminden elde edilen gelirleri kullanarak eğitim, sağlık ve altyapıya yatırım yaptı. Ayrıca, toprak reformunu teşvik etti ve dış politika alanında bağımsız bir tutum benimsedi. Rodríguez Lara'nın yönetimi, Ekvador tarihinde tartışmalı bir dönem olarak kabul edilir. Bazıları onun ekonomik ve sosyal reformlarını övdü, ancak diğerleri onun otoriter tarzını ve insan hakları ihlallerini eleştirdi. 1976'da Rodríguez Lara, bir grup askeri memur tarafından devrildi. Askerler, Rodríguez Lara'nın ekonomik politikalarının başarısız olduğunu ve ülkeyi sosyal ve siyasi istikrarsızlığa sürüklediğini iddia ettiler. Rodríguez Lara, devrildikten sonra siyasetten çekildi. Halen Ekvador'da yaşıyor. Guillermo Rodríguez Lara, Ekvador tarihinin tartışmalı bir figürüdür. Bazıları onu milliyetçi ve sosyal reformcu bir lider olarak görürken, diğerleri onu otoriter bir diktatör olarak görür. Mirası, Ekvador'un siyasi ve sosyal tarihinde önemli bir yere sahip olmaya devam ediyor.

José María Velasco Ibarra (1960-1961, 1963-1966, 1967-1970). José María Velasco Ibarra (19 Mart 1893 - 30 Mart 1979) Ekvadorlu bir politikacıydı. Ekvador'da beş kez devlet başkanı olarak görev yaptı: 1934-1935, 1944-1947, 1952-1956, 1960-1961 ve 1968-1972. Bunlardan sadece 1952-1956 yılları arasında tam bir görev süresini tamamlayabildi. Diğer dört döneminde askeri güç tarafından görevinden alındı ve birkaç kez askeri darbeyle başkan olarak atandı. Velasco Ibarra, Quito'nun zengin bir ailesinde doğdu ve Quito ve Paris'te eğitim gördü. 1933'te Muhafazakâr Parti'nin adayı olarak devlet başkanlığı seçilmeden önce çeşitli kamu görevlerinde bulundu. 1934'te göreve başladı. Velasco

Ibarra, popülist bir liderdi ve Ekvador halkı arasında geniş bir destek tabanına sahipti. Karizmatik bir hatip ve güçlü bir siyasi figürdü. Ancak, aynı zamanda tartışmalı bir figürdü ve sık sık otoriter eğilimler sergiledi. Velasco Ibarra'nın Ekvador siyasi tarihinde önemli bir etkisi oldu. Popülist tarzı, daha sonraki Ekvador siyasetçileri üzerinde büyük bir etki yarattı. Bugün hala Ekvador'da popüler bir siyasi figürdür.

Carlos Julio Arosemena Monroy (1948-1952). Carlos Julio Arosemena Monroy (24 Ağustos 1919 - 5 Mart 2004) Ekvadorlu bir politikacıydı. Arosemena Monroy, 1960 yılında Ekvador Başkan Yardımcısı seçildi ve Başkan José María Velasco Ibarra'nın görevden alınması nedeniyle 7 Kasım 1961'den 11 Temmuz 1963'e kadar Ekvador Devlet Başkanı oldu. Arosemena Monroy, Guayaquil'de eski Ekvador Devlet Başkanı Carlos Julio Arosemena Tola ve Laura Monroy Garaycoa'nın oğlu olarak doğdu. 1952'de Temsilciler Meclisi Başkanıydı. Başkan Yardımcısı olarak aynı zamanda Senato Başkanlığı görevini de yürüttü. Görevini, Küba devriminin ve Latin Amerika'da anti-komünist askeri diktatörlüklerin kurulmasının neden olduğu çalkantılı bir bölgesel ortamda uyguladı. Arosemena Monroy'un başkanlığı, Ekvador tarihinde istikrarsız bir dönemdi. Başkanlığı sırasında Ekvador, siyasi istikrarsızlık, ekonomik kriz ve sosyal kargaşa yaşadı. Arosemena Monroy, ilerici sosyal ve ekonomik politikalar uyguladı. Bu politikalar, toprak reformu, eğitim reformu ve işçi haklarının genişletilmesini içeriyordu. Arosemena Monroy'un politikaları, muhalefeti kızdırdı ve 1963 yılında bir askeri darbede devrildi. Arosemena Monroy, ülkeye döndükten sonra büyük bir popülerlik kazandı. Bu nedenle, 1968 askeri diktatörlüğü, yeni anayasaya, Velasco Ibarra, Arosemena Monroy ve Assad Bucaram'ın cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmasını engelleyen bir madde koydu. Arosemena Monroy, karizması ve alaycılığıyla ünlü müdahaleleriyle tanınan birkaç kez senatör ve milletvekili olarak görev yaptı. Ölümüne kadar Guayaquil'de siyasette aktif olarak yer aldı. 5 Mart 2004'te Guayaquil'de öldü. Arosemena Monroy, Ekvador tarihinin tartışmalı bir figürüdür. Bazıları onu ilerici bir lider ve sosyal reformların şampiyonu olarak görürken, diğerleri onu popülist ve demagog olarak görür. Arosemena Monroy'un Ekvador siyasi tarihine katkısı, tartışılmaya devam eden bir konudur. Arosemena Monroy'un Ekvador tarihine yaptığı katkılardan bazıları şunlardır. Toprak reformu. Eğitim reformu. İşçi haklarının genişletilmesi. Sosyal güvenlik reformu. Ekonomik milliyetçiliğin teşviki. Arosemena Monroy, 20. yüzyılın Ekvador'unun en önemli siyasi figürlerinden biriydi. Politikaları, Ekvador toplumunu önemli ölçüde etkiledi ve mirası bugün hala tartışılmaktadır.

Mariano Suárez Veintimilla (1946-1948). Mariano Suárez Veintimilla (8 Haziran 1897 - 23 Ekim 1980), Ekvadorlu bir siyasetçiydi. 1947'de Ekvador Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Suárez, Otavalo'da doğdu. Uluslararası Hukuk alanında eğitim gördü. Ardından sırasıyla Imbabura milletvekili, Ibarra Belediye Başkanı, Temsilciler Meclisi Başkan Yardımcısı, Tarım Bakanı, Hazine Bakanı, Pichincha İl Meclisi Başkanı, Pichincha milletvekili ve 1947'de seçilen Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Suárez'in görev süresi kısa sürdü. 2 Eylül 1947'de göreve başladı ve 16 Eylül 1947'de görevden alındı. Görevden alınmasının ardından özel hayatına döndü ve 1980 yılında Quito'da öldü. Suárez, Ekvador siyasi tarihinde önemli bir figürdür. Kısa süreli cumhurbaşkanlığı dönemine rağmen, ülkenin kalkınmasına katkıda bulunmuştur.

Alfredo Baquerizo Moreno (1916-1920). Alfredo Baquerizo Moreno (28 Eylül 1859 - 20 Mart 1951), Ekvadorlu bir politikacıydı. Ekvador Devlet Başkanlığı görevini üç kez yürüttü: Ağustos-Eylül 1912, Eylül 1916-Ağustos 1920 ve Ekim 1931-Ağustos 1932. Baquerizo, Guayaquil'de zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Hukuk eğitimi aldıktan sonra siyasete atıldı ve 1892'de Guayaquil belediye başkanı seçildi. Daha sonra Dışişleri Bakanı ve Ekvador'un ABD büyükelçisi olarak görev yaptı. Baquerizo, 1916'da Ekvador Devlet Başkanlığı seçimlerini kazandı ve 1920'ye kadar görevde kaldı. Başkanlığı sırasında ülkenin ekonomisini canlandırmak ve eğitim sistemini geliştirmek için girişimlerde bulundu. Ayrıca, Kolombiya ile sınır anlaşmazlığını çözmek için çalıştı. Baquerizo, 1931'de kısa bir süre için tekrar Ekvador Devlet Başkanlığı görevini üstlendi. Ancak, siyasi kargaşa nedeniyle görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Baquerizo, 1951'de New York'ta öldü. Alfredo Baquerizo Moreno'nun başkanlığı sırasındaki bazı önemli başarıları şunlardır. Ekvador ekonomisinin canlanması. Eğitim sisteminin geliştirilmesi. Kolombiya ile sınır anlaşmazlığının çözülmesi. Ulusal altyapının geliştirilmesi. Alfredo Baquerizo Moreno'nun başkanlığı sırasındaki bazı zorluklar şunlardır. Siyasi kargaşa, Ekonomik kriz, Sınırdışı anlaşmazlıklar. Alfredo Baquerizo Moreno, Ekvador tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin ekonomisini canlandırmak ve eğitim sistemini geliştirmek için girişimlerde bulunmuştur. Ayrıca, Kolombiya ile sınır anlaşmazlığını çözmek için çalışmıştır.

Leónidas Plaza Gutiérrez (1905-1907, 1912-1916). Leónidas Plaza Gutiérrez (18 Nisan 1865 - 17 Kasım 1932), Ekvadorlu bir siyasetçiydi ve iki dönem Ekvador cumhurbaşkanı olarak görev yaptı: 1 Eylül 1901'den 31 Ağustos 1905'a kadar ve 1 Eylül 1912'den 31 Ağustos 1916'ya kadar. Plaza, Manabí eyaletinin Charapotó kentinde José Buenaventura Plaza ve Alegría Gutiérrez de Caviedes'in oğlu olarak dünyaya geldi. İlk eğitimini Charapotó'da aldı ve daha sonra Guayaquil'deki Colegio San Luis'te okudu. Daha sonra Quito'daki Escuela Politécnica Nacional'da mühendislik eğitimi aldı. Plaza, 1895 yılında Ekvador Liberal Devrimi'ne katıldı ve General Eloy Alfaro'nun önde gelen destekçilerinden biri oldu. Devrim başarılı olduktan sonra Plaza, çeşitli askeri ve siyasi görevlerde bulundu. 1898'de Ekvador ordusunun başkomutan yardımcılığına atandı. 1900 yılında milletvekili seçildi ve 1901 yılında Maliye Bakanı oldu. Plaza, 1901 yılında Ekvador cumhurbaşkanı seçildi. Cumhurbaşkanlığı sırasında, eğitim, altyapı ve sağlık

alanlarında bir dizi reform uygulamaya koydu. Ayrıca, Ekvador'un dış borcunu yeniden yapılandırmak için başarılı bir girişimde bulundu. Plaza, 1905 yılında cumhurbaşkanlığından ayrıldı ve 1912 yılına kadar ABD'nin Ekvador büyükelçisi olarak görev yaptı. 1912 yılında tekrar cumhurbaşkanı seçildi. İkinci cumhurbaşkanlığı sırasında, Ekvador'un ekonomisini iyileştirmek için bir dizi önlem aldı ve ayrıca Kolombiya ile sınır anlaşmazlığına çözüm bulmaya çalıştı. Plaza, 1916 yılında cumhurbaşkanlığından ayrıldı ve siyasetten emekli oldu. 1932 yılında Huigra kentinde öldü. Plaza, Ekvador tarihinde önemli bir şahsiyettir. Cumhurbaşkanlığı sırasında ülkenin kalkınması için önemli katkılarda bulundu. Ayrıca, Ekvador'un demokrasisinin güçlenmesine yardımcı oldu.

Lizardo García Ayauca (1903-1905). Lizardo García Ayauca, Ekvadorlu siyasetçi ve Ekvador eski devlet başkanıdır. 1959 yılında Guayaquil şehrinde doğdu. García Ayauca, Guayaquil Üniversitesi'nden hukuk alanında derece aldı. Daha sonra siyasete girdi ve 1990'larda Ekvador Kongresi'ne seçildi. 2003 yılında Ekvador devlet başkanlığına seçildi. Devlet başkanlığı sırasında, Ekvador'un ekonomisini istikrara kavuşturmaya ve yoksulluğu azaltmaya odaklandı. Ayrıca, Ekvador'un eğitim ve sağlık sistemlerini iyileştirmeye çalıştı. García Ayauca, 2007 yılında devlet başkanlığından ayrıldı. Daha sonra siyasette aktif kaldı ve çeşitli hükümet pozisyonlarında görev yaptı. Lizardo García Ayauca, Ekvador tarihinde önemli bir figürdür. Ekvador'un ekonomisini istikrara kavuşturmaya ve yoksulluğu azaltmaya yönelik çabalarıyla tanınır.

Rafael María Barona Crespo (1894-1895). Ekvador'un 1894-1895 yılları arasında devlet başkanı olan Rafael María Barona Crespo, Ekvador'un siyasi tarihinde önemli bir figürdür. Quito şehrinde doğdu ve 1865'te Quito Üniversitesi'nden hukuk diploması aldı. 1875'te Ekvador ordusuna katıldı ve kısa sürede generalliğe yükseldi. 1894'te Barona Crespo, Ekvador'un cumhurbaşkanlığına seçildi. Başkanlık süresi, Ekvador'un iç savaşın eşiğinde olduğu bir zamana denk geldi. Barona Crespo, iç savaşı durdurmak için çabaladı ve bu konuda başarılı oldu. Ayrıca, Ekvador'un eğitim ve altyapısını iyileştirmeye odaklandı. Barona Crespo, 1895'te başkanlıktan ayrıldı. Daha sonra siyasette aktif kaldı ve çeşitli hükümet pozisyonlarında görev yaptı. 1912'de Quito'da öldü. Barona Crespo, Ekvador'un cumhurbaşkanlığı sırasında şu önemli başarılara imza attı. İç savaşı durdurdu ve Ekvador'a barış getirdi. Ekvador'un eğitim sistemini iyileştirmek için çalıştı. Ekvador'un altyapısını geliştirmek için çalıştı. Barona Crespo, Ekvador'un siyasi tarihinde önemli bir figürdür. Ekvador'un iç savaşı durdurmasına ve ülkeyi istikrara kavuşturmasına yardımcı oldu.

Luis Cordero Crespo (1892). Luis Benjamín Cordero y Crespo (6 Nisan 1833 - 30 Ocak 1912), Ekvador'un 1 Temmuz 1892'den 16 Nisan 1895'e kadar devlet başkanı olarak görev yapan Ekvadorlu bir avukat, şair ve politikacıydı. Cordero, Ekvador'un Cañar eyaletinde Gregorio Cordero ve Josefa Crespo çiftinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Cuenca'daki Seminario Lisesi'nde ve daha sonra Quito'daki Ekvador Merkez Üniversitesi'nde eğitim gördü. 1865 yılında avukat oldu ve Cuenca Yüksek Mahkemesi'nde davalar aldı. Hukuk kariyerinden sonra Cordero şiir yayınlamaya başladı ve 1892'de ilk Kichwa-İspanyolca sözlüğünü yayınladı. Luis Cordero aynı zamanda bir politikacıydı. Liberal Katolik bir siyasi parti olan Progresistas'ın üyesiydi ve Progresistas'ı 1883'te iktidara getiren geçici hükümet kurulunun bir üyesiydi. 1885 yılında Senato Başkanı oldu. 1892'de Cordero Ekvador devlet başkanı oldu. Popüler bir lider olmasına rağmen, Luis Cordero, La venta de la bandera veya bayrağın satışı olarak bilinen uluslararası bir siyasi skandalın ardından görevden ayrılmaya zorlandı. Cordero, Ekvador tarihinde önemli bir figürdür. Devlet başkanlığı sırasında eğitim, altyapı ve sosyal refah alanlarında önemli gelişmeler sağlamıştır. Ayrıca, Kichwa dilinin korunması ve geliştirilmesi için önemli çalışmalar yapmıştır.

Antonio Flores Jijón (1888-1892). Antonio Flores Jijón, 23 Ekim 1833'te Ekvador'un başkenti Quito'da doğdu. Babası, Ekvador'un ilk cumhurbaşkanı olan Juan José Flores'ti. Annesi ise Mercedes Jijón de Vivanco y Chiriboga'ydı. Flores Jijón, eğitimini Ekvador'da ve Peru'da tamamladı. Hukuk alanında eğitim gördü ve bir avukat olarak çalıştı. 1865'te Ekvador hükümetinde maliye bakanı olarak görev yaptı. 1869'da muhafazakar parti ile siyasete girdi ve 1888'de Ekvador'un 13. cumhurbaşkanı seçildi. Flores Jijón'un başkanlığı sırasında Ekvador, ekonomik ve sosyal kalkınma dönemine girdi. Eğitim ve sağlık hizmetlerinde önemli ilerleme kaydedildi. Ayrıca, Ekvador'un uluslararası alandaki konumu güçlendirildi. Flores Jijón, 1892'de cumhurbaşkanlığından istifa etti ve siyasetten emekli oldu. 30 Ağustos 1915'te Cenevre, İsviçre'de öldü. Flores Jijón, Ekvador'un en önemli devlet başkanlarından biri olarak kabul edilir. Onun başkanlığı sırasında Ekvador, modern bir devlet olma yolunda önemli adımlar attı. Flores Jijón'un başkanlığı sırasındaki başlıca başarıları şunlardır. Eğitim ve sağlık hizmetlerinde önemli ilerleme kaydedildi. Ekvador'un uluslararası alandaki konumu güçlendirildi. Ekvador'un ekonomik kalkınması hızlandı. Flores Jijón, bir yazar ve tarihçi olarak da tanınıyordu. "El gran mariscal de Ayacucho" (Ayacucho Büyük Mareşali), "El concordato ecuatoriano" (Ekvador Konkordatosu), "La conversion de la deuda Anglo-Ecuatoriana" (İngiliz-Ekvador Borcunun Dönüştürülmesi) ve "Curso de historia antigua desde la creacion del mundo hasta el triunfo del cristianismo y la traslacion de la silla imperial de Roma a Bizancio" (Dünyanın yaratılışından Hristiyanlığın zaferine ve Roma imparatorluk koltuğunun Bizans'a taşınmasına kadar antik tarih kursu) gibi eserler yazdı.

Guyana Devlet Adamları

Guyana'nın siyasi tarihi, 16. yüzyılda İspanyol ve Portekiz sömürgeciliğinin başlamasıyla başladı. Bu dönemde, yerli halklar sömürge yönetimine karşı sürekli olarak ayaklandı. yüzyılda, Hollanda, bölgenin büyük bir bölümünü kontrol altına aldı ve bu bölgeye "Guyana Hollandalı" adı verildi. 19. yüzyılda, İngiltere, bölgenin geri kalanını kontrol altına aldı ve bu bölgeye "Guyana İngiliz" adı verildi. 1966 yılında, Guyana, İngiltere'den bağımsızlığını kazandı ve parlamenter demokrasi ile yönetilmeye başladı. Bağımsızlıktan sonraki dönemde, Guyana, siyasi istikrarsızlık ve ekonomik zorluklarla boğuştu. Ülke, 1990'lı yıllardan itibaren, ekonomik ve siyasi reformlar yoluyla istikrara kavuşmaya başladı. 2020 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, Mohamed Irfaan Ali, Halkın İlerici Partisi/Sivil (PPP/C)'nin adayı olarak seçildi. Ali, ülkenin ilk Müslüman Devlet Başkanı olmuştur. Ali'nin iktidara gelmesiyle birlikte, Guyana'da ekonomik büyüme ve sosyal kalkınma hızlandı. Ülke, bölgedeki en hızlı büyüyen ekonomilerden biri haline geldi. Guyana'nın siyasi tarihi, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik zorluklar ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuş bir tarihtir. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır. Guyana'nın siyasi tarihindeki önemli dönüm noktaları şunlardır. 1500: İspanyollar ve Portekizliler, Guyana'ya ilk olarak ayak bastı. 1621: Hollanda, Guyana'nın kuzey kıyısında bir koloni kurdu. 1796: Britanya, Hollanda'dan Guyana'yı ele geçirdi. 1831: Guyana İngiliz, Guyana Hollandalı ve Fransız Guyanası olmak üzere üç bölgeye ayrıldı. 1966: Guyana, İngiltere'den bağımsızlığını kazandı. 1992: Guyana'da ilk demokratik seçimler yapıldı. 2020: Mohamed Irfaan Ali, Guyana'nın ilk Müslüman Devlet Başkanı seçildi.

Cheddi Jagan, Forbes Burnham, Ptolemy Reid, Hugh Desmond Hoyte, Hamilton Green, Sam Hinds, Janet Jagan, Bharrat Jagdeo, Moses Nagamootoo, Mark Phillips.

Cheddi Jagan (5 Eylül 1961 12 Aralık 1964) Halkın İlerici Partisi II. Elizabeth. Cheddi Berret Jagan (d. 22 Mart 1918, Britanya Guyanası - ö. 6 Mart 1997, Washington, DC / ABD), Guyanalı siyasetçi. Jagan, Amerika kıtasının coğrafi açıdan Güney Amerika'ya dahil edilen bölümünde yer alan Guyana'nın ülkenin henüz Britanya Guyanası ismi ile Büyük Britanya'nın kolonisi olduğu 1953 yılından itibaren şef bakan olarak başbakanlık makamına gelmiştir. Jagan bunun haricinde 1992 ile 1997 yılları arasında Guyana devlet başkanlığı görevini de yürütmüştür. Jagan, Hint kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. 1953 yılında Guyana'nın Britanya Guyanası adı ile Büyük Britanya'ya bağlı olduğu bir süreçte ülkesinin şef bakan unvanı ile en yetkili kişisi olan Jagan, bu görevi 1953 yılında kısa bir dönem yürütmüştür. Bu makamın ortadan kalkması ile altı aylık şef bakanlığı son bulan Jagan, makamın 1961 yılında başbakan unvanı ile yeniden oluşturulmasıyla yeniden görevi üstlenmiştir. 1964 yılına kadar bu görevi sürdüren Jagan, makamı söz konusu yılda Forbes Burnham'a devretmiştir. 1992 yılında bağımsız Guyana'nın dördüncü devlet başkanı olarak devlet başkanlığı makamına gelen Jagan, bu görevi hayatını kaybettiği 1997 yılına kadar sürdürmüştür. 6 Mart 1997 tarihinde Washington'da geçirdiği kalp krizi sonucu Guyana'da yaygın olarak Guyana ulusunun atası olarak kabul edilen Jagan ölmüştür.

Forbes Burnham (1923–1985) 12 Aralık 1964 26 Mayıs 1966 Halkın Ulusal Kongresi II. Elizabeth. Linden Forbes Sampson Burnham (d. 20 Şubat 1923 - ö. 6 Ağustos

1985), Guyanalı siyasetçi. Burnham, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Guyana'da 1980 yılından hayatını kaybettiği 1985 yılına kadar devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. 1950'de Cheddi Jagan ile birlikte solcu Halk İlerleme Partisi'ni kurdu. 1955'ten itibaren ikisi arasında gerilim büyüdü, bunun üzerine Burnham daha ılımlı Halk Ulusal Kongresi'ni yarattı. Jagan'ın partisi yasama seçimleri kazandı, ancak Burnham'ın bir koalisyon hükûmeti oluşturabilmesi ve 1964'te başbakan olabilmesi için anayasada değişiklik yapan İngiliz yetkililerle çatıştı. Burnham, 1966'da ülkesinin Birleşik Krallık'tan bağımsızlığı elde etmesini sağladı ve ülkesini İngiliz Milletler Topluluğu üyesi yaptı. İlk başta oldukça ılımlı bir politika izledi, ancak 1970'ten itibaren liderliği daha solcu oldu. Guyana'yı kooperatif cumhuriyet ilan etti ve Küba, Sovyetler Birliği ve diğer komünist yapılanmış devletlerle yoğun ilişkiler kurdu. 1970'lerde Burnham'ın politikası giderek daha diktatör oldu. Partisini güçlendiren ancak sonuçları birçok kişi tarafından sahte olarak görülen bir referandum düzenledi. 1980'de anayasa, cumhurbaşkanlığının konumunu güçlendirmek için değiştirildi ve Burnham başkan olmak için başbakanlıktan istifa etti. 1980'de ilk cumhurbaşkanlığı seçimlerini yine sahte bir sonuçla kazandı. Burnham, Jonestown'daki bazı kişilerin onu suçladığı 1978 kitle intiharları ile de uluslararası ilgi çekti. Burnham, operasyon sırasındaki operasyona kadar Başkan Guyana'nın kaldı. Ayrıca 1966'dan 1972'ye kadar Guyana'nın ilk Dışişleri bakanıydı. Eşi Viola da siyasette yer aldı. Burnham, Guyana'ya kitlesel oyunları tanıtan ilk kişi oldu ve ülkesinin Kooperatif Cumhuriyet kuruluşunu anmak adına Şubat 1980'de kitlesel oyunlar yapıldı. 6 Ağustos 1985 tarihinde Georgetown hastanesinde geçirdiği bir ameliyatın ardından ölmüştür.

Ptolemy Reid (6 Ekim 1980 16 Ağustos 1984). Halkın Ulusal Kongresi. Ptolemy Alexander Reid (8 Mayıs 1918 - 2 Eylül 2003) Guyanalı bir veteriner hekim ve siyasetçiydi. 1980 ile 1984 yılları arasında Guyana Başbakanı olarak görev yaptı. Reid, Essequibo'nun Dartmouth köyünde doğdu ve burada köyün ilk okuluna gitti ve daha sonra öğretmen olarak Cyril Potter Eğitim Koleji'ne (o sıralar Öğretmen Eğitim Koleji olarak bilinir) girdi. Reid, Alabama'daki Tuskegee Enstitüsü'nde veterinerlik okudu, ardından 1955'te Guyana'ya döndü ve Ruth Chalmers ile evlendi. Britanya Guyanası'nda iş bulamayınca İngiltere'ye taşındı ve burada Kraliyet Veteriner Cerrahları Koleji üyesi oldu ve daha sonra Kanada'nın Saskatchewan eyaletinde veteriner olarak çalıştı. Reid, 1961'de Guyana'ya döndü ve Halkın Ulusal Kongresi (PNC) siyasi partisine katıldı. 1964'te PNC'nin genel sekreteri oldu ve 1967'de Tarım ve Milli Kalkınma Bakanı olarak atandı. 1970'te Maliye Bakanı oldu ve 1974'te ikinci kez Tarım Bakanı oldu. 1980'de PNC lideri Forbes Burnham öldüğünde Reid, PNC'nin yeni lideri ve Guyana Başbakanı seçildi. Başbakan olarak Reid, Guyana ekonomisini canlandırmaya çalıştı, ancak ülke borç krizine girdi ve uluslararası yardım kuruluşları ile ilişkiler gerildi. Reid, aynı zamanda komünist karşıtı politikalarıyla da tanındı. 1984 yılında PNC'nin iç çatışmaları nedeniyle istifa etti ve yerine Desmond Hoyte geçti. Reid, 2 Eylül 2003 tarihinde 85 yaşında hayatını kaybetti.

Hugh Desmond Hoyte (1929–2002). 16 Ağustos 1984-6 Ağustos 1985 Halkın Ulusal Kongresi. Hugh Desmond Hoyte (d. 9 Mart 1929 - ö. 22 Aralık 2002), Guyanalı siyasetçi. Hoyte, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Guyana'da 1984-1985 arasında başbakanlık, 1985-1992 yılları arasında da devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. 1968'de Halk Ulusal Kongresi'ne (PNC) üye olarak meclise geldi ve kısa bir süre sonra hükümete atandı. 1969'dan 1970'e kadar İçişleri Bakanı, 1970'ten 1972'ye kadar Maliye Bakanı, 1972'den 1974'e kadar Çalışma ve İletişim Bakanı ve son olarak 1974'ten 1980'e kadar Ekonomik Kalkınma Bakanı olarak görev yaptı. Hoyte siyasi kariyeri boyunca ekonomik konulara odaklandı. 1980 seçimlerinden sonra ekonomik planlama, finans ve kalkınmadan sorumlu beş başkan yardımcısından biri oldu ve aynı zamanda PNC başkanı ve lideri Forbes Burnham'ın yakın ortağıydı. Ağustos 1984'te Birinci Başkan Yardımcısı ve Başbakan olarak atandı. Başkan Burnham 6'da aniden öldü August ve Hoyte, Guyana'nın devam eden ekonomik ve sosyal sorunlarla

mücadele ettiği bir dönemde başkan oldu. Burnham'ın ölümünden kısa bir süre önce, o ve PNC'nin diğer üyeleri, ülkenin ulusal birlikteki sorunlarını çözmek için muhalefetteki Halk İlerleme Partisi ile görüşmelerde bulundular. Hoyte diyaloğu sürdürmeyi savundu. 9. seçimler için yeni seçimler yaptı Aralık 1985. Önceki seçimlerin eleştirilerine yanıt olarak, bazı reformları onayladı. Bununla birlikte, PNC'nin artan çoğunluk ile iktidarda kalmasına izin veren seçimin yürütülmesi, Hoyte'nin ulusal uzlaşma şansını en aza indiren usulsüzlükler nedeniyle tartışıldı. Başkan olarak hizmet vermenin yanı sıra Hoyte, 1990-1992 yılları arasında Dışişleri Bakanı olarak da görev yaptı. 1992 seçimlerini Halk İlerleme Partisi kazandı ve lideri Cheddi Jagan başkan seçildi.[1] Hoyte ölene kadar PNC Başkanı olarak kaldı. 1996 ve 2001 seçimlerinde PNC başkan adayı oldu. İki kere de ikinci oldu

Hamilton Green (6 Ağustos 1985-9 Ekim 1992) Halkın Ulusal Kongresi. Hamilton Belal Green (9 Kasım 1934 doğumlu), aktif bir sendikacıdır ve 1961'den beri siyasette aktiftir. Başkan Yardımcısı olarak seçildi 23 Ekim 1980'de. Ayrıca 6 Ağustos 1985'ten 9 Ekim 1992'ye kadar Guyana Başbakanı olarak görev yaptı. Forbes Burnham üyesiydi (PNC) ve Halkın Ulusal Kongresi. Green, aktif bir sendikacıdır ve 1961'den bu yana siyasette aktiftir. Guyana'nın ilk ve tek Müslüman Başbakanı olmasının yanı sıra, Guyana dördüncü Başbakanıdır ve Guyanalı. 1992 yılında Guyana'da Başkan'ın doğrudan denetimi altında özgür ve adil seçimler yapıldığında görevden alındı. Mart 1993'te Green, kendisini partiden ihraç ederek anayasal haklarını ihlal ettiği gerekçesiyle Halkın Ulusal Kongresi'ne dava açtı. Bunu takiben kendi partisini kurdu: İyi ve Yeşil Guyana (GGG). Hamilton Green, Georgetown, Guyana'da doğdu, aynı zamanda eski bir Belediye Başkanı Georgetown'dan, 1994'ten 2016'ya kadar görevde. 2003 yılında, Dünya Liderleri Zirvesine katılan en öne çıkan kişilerden biriydi.

Sam Hinds (9 Ekim 1992-17 Mart 1997) Halkın Ulusal Kongresi. Samuel Archibald Anthony Hinds (d. 27 Aralık 1943), 1992 yılından itibaren neredeyse sürekli Guyana Başbakanı olan Guyanalı bir politikacı. Ayrıca, 1997 yılında kısa bir süre Guyana devlet başkanı olarak görev yaptı. Ekim 1992 seçiminde Cheddi Jagan'ın başkanlığı sırasında başbakanlık yaptı. New Brunswick Üniversitesi Kimya Mühendisliği mezunudur. Kimya Mühendisliği başkanı olarak Hinds, önce Alcan şirketi için çalıştı. Hinds, hükûmetin 28 Ağustos 2006 seçimlerinde yeniden seçilmesinin ardından eylül ayı başında tekrar başbakan olarak yemin etti.

Janet Jagan (17 Mart 1997-19 Aralık 1997). Halkın İlerleyici Partisi. Janet Jagan (20 Ekim 1920 - 28 Mart 2009), Guyanalı yazar ve siyasetçidir. Jagan, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Guyana'da 1997 yılında kısa bir süre başbakanlık, 1997 ile 1999 yılları arasında da devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. Janet Jagan, Macaristan ve Romanya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne göç eden bir aileden geldi. Hemşire oldu ve Northwestern Üniversitesi'nde diş hekimliği ve ağız cerrahisi eğitimi alan Cheddi Jagan ile tanıştı. 1943'te evlendiler ve aynı yıl Cheddi Jagan'ın Britanya Guyanası'nda bulunan evine taşındılar. Eşini sosyal reform ve koloninin bağımsızlığı mücadelesinde destekledi. 1950'den 1970'e kadar Halk İlerleme Partisi'nin (PPP) genel sekreteriydi. 1953'te Britanya Guyanası Meclis Binası'na seçilen ilk üç kadından biri oldu.[2] 1957'den 1964'e kadar eşinin hükûmetinde Çalışma ve Sağlık Bakanı olarak görev yaptı. 1976'dan itibaren tekrar milletvekilliği yaptı. 1997 yılında kısa bir süre Başbakan oldu ve 19 Aralık 1997 - 11 Ağustos 1999 tarihleri arasında da devlet başkanlığı görevini yürüttü. Ek olarak, Janet Jagan yazar olarak çalıştı ve birkaç çocuk kitabı ve PPP tarihi hakkında bir kitap yayınladı[8].

8 Janet Jagan'ın Yazıları şunlardır. PPP 1963'ün Tarihçesi. Guyana'da 1973 seçimlerine ordu müdahalesi. 1974. Büyükbaba Cheddi Çocuk ve Diğer Hikayeler Olduğunda. 1994. Patricia Bebek Manatee ve Diğer Hikayeler. 1995. Guyana'nın özgürlük mücadelelerinin çocuk hikayeleri . 1995. Anastasia Karınca yiyen ve Diğer Hikayeler. 1997. Çiçek Seven Köpek. 2001

Bharrat Jagdeo . 9 Ağustos 1999-11 Ağustos 1999 Halkın İlerleyici Partisi. Bharrat Jagdeo (23 Ocak 1964), 11 Ağustos 1999 - 3 Aralık 2011 tarihleri arası eski Guyana devlet başkanıdır. Devlet Başkanlığı öncesinde Maliye Bakanı ve Devlet Başkanı olan Bharrat Jagdeo, Janet Jagan'ın sağlık nedenleriyle istifa etti. O zamandan bu yana 2001 ve 2006 yıllarında iki kez seçimleri kazandı. Hindu asıllı olan Bharrat Jagdeo 13 yaşına geldiğinde, Halkın İlerici Partisi (PPP), İlerici Gençlik Teşkilatının gençlik koluna katıldı ve PPP'nin 16 yaşında bir üyesi oldu. Ardından, parti içinde yerel liderlik pozisyonlarına yükseldi. 1990 yılında Moskova'da, Patrice Lumumba Halk Dostluk Üniversitesi Ekonomi bölümünde yüksek lisans aldıktan sonra Jagdeo Guyana'ya döndü ve PPP / Civic altında Ekim 1992 seçimlerinde seçim zaferine kadar Devlet Planlama Sekreterliği'nde bir ekonomist olarak çalıştı. Bundan sonra Maliye Bakanı'nın Özel Danışmanı oldu. 6 Şubat 2010'da Moskova'da Patrice Lumumba Halk Dostluk Üniversitesi tarafından kendisine Fahri Doktora takdim edildi. Jagdeo, Ekim 1993 yılında Maliye Bakanı olarak atandı ve birkaç hafta sonra PPP 24. Kongresi'nde parti Merkez Komitesi'ne seçildi. Daha sonra PPP Yönetim Kurulu üyesi oldu. Bakanlar Kurulu'nda Mayıs 1995 yılında Kıdemli Maliye Bakanı olarak terfi etti. 8 Ağustos 1999 tarihinde, Janet Jagan sağlık nedenleriyle Devlet Başkanlığından istifa ediyordu ve Jagdeo onun halefi olacağını açıkladı. Jagdeo 9 Ağustos tarihinde Başbakan olarak göreve başladı. Daha sonra, 11 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı olarak yeni görevi için yemin etti. 3 Aralık 2011 tarihinde görevi sona erdi.

Moses Nagamootoo (20 Mayıs 2015-2 Ağustos 2020) Değişim İçin İttifak. Moses Veerasammy Nagamootoo (30 Kasım 1947), Tamil etnik kökenine ait Guyanalı yazar ve siyasetçi[9]. Nagamootoo, Amerika kıtasının coğrafi açıdan Güney Amerika'ya dahil edilen bölümünde yer alan Guyana'da 2015 ile 2020 yılları arasında başbakanlık görevini yürütmüştür. Moses Nagamootoo bir öğretmen ve gazeteci olarak çalıştı ve daha sonra bir avukat oldu. Halk İlerleme Partisi milletvekili olarak 1992 yılında Meclis'e seçildi ve daha sonra Bilgi Bakanı ve Yerel Yönetimler Bakanı olarak görev almıştı. Mayıs 2015 genel seçimlerinde muhalefetin zafer sonrasında, Nagamootoo 20 Mayıs 2015 tarihinde Başbakan ve Birinci Başkan Yardımcısı olarak yemin etti. 2 Ağustos 2020'de ülkenin yeni devlet başkanı olarak Irfaan Ali'nin seçilmesinin ardından, görevi Ali tarafından başbakan olarak atanan Mark Phillips'e devrederek makamdan ayrılmıştır.

Mark Phillips. 2 Ağustos 2020-Görevde Halkın İlerleyici Partisi. Mark Anthony Phillips (d. 5 Ekim 1961), Guyanalı emekli asker ve siyasetçi. Phillips, Amerika kıtasının coğrafi açıdan Güney Amerika'ya dahil edilen bölümünde yer alan Guyana'da 2 Ağustos 2020 tarihinden bu yana başbakanlık makamında bulunmaktadır. 2013 ile 2016 yılları arasında Guyana Savunma Kuvvetleri başkomutanı olarak görev alan Phillips[1], Mart 2020 tarihinde düzenlenen seçim sonuçlarının ağustos ayı başında seçim komisyonu tarafından Irfaan Ali'nin devlet başkanlığı ile sonuçlanmasının ardından, Ali ile birlikte seçimlere giren Phillips, Ali tarafından başbakan olarak atanmıştır. Phillips, görevi önceli Moses Nagamootoo'dan devralarak makama gelmiştir.

---

9 Moses Nagamootoo, Guyanalı bir yazar ve siyasetçidir. 2015'ten 2020'ye kadar Guyana Başbakanı olarak görev yaptı. Nagamootoo, Guyana edebiyatına önemli katkılarda bulunmuştur. Şiir, roman ve öykü gibi çeşitli türlerde eserler kaleme almıştır. En tanınmış eseri "Hendree's Cure: Scenes from Madrasi Life in a New World" adlı romanıdır. Bu roman, Guyana'da yaşayan Hintli diasporasının hayatını konu edinmektedir. Nagamootoo'nun eserleri, Guyana edebiyatının zenginliğini ve çeşitliliğini yansıtmaktadır. Nagamootoo, aynı zamanda bir edebiyat eleştirmeni ve çevirmendir. Guyana edebiyatı üzerine çok sayıda makale ve deneme yazmıştır. Ayrıca, İngilizce'den Guyana Kreolü'ne ve Hintçe'ye çeviriler yapmıştır. Nagamootoo'nun çalışmaları, Guyana edebiyatının dünya çapında tanınmasına katkıda bulunmuştur. Moses Nagamootoo, Guyana edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Eserleri, Guyana kültürünün ve tarihinin önemli bir parçasıdır.

Kolombiya Devlet Adamları

Kolombiya'nın siyasi tarihi, 16. yüzyılda İspanyol sömürgeciliğiyle başladı. Bu dönemde, Kolombiya, İspanyol İmparatorluğu'nun bir parçası olarak yönetildi ve sömürge yönetimine karşı birçok ayaklanma yaşandı. 1819 yılında, Simón Bolívar'ın liderliğindeki bir ayaklanmayla Kolombiya, İspanyol İmparatorluğu'ndan bağımsızlığını kazandı. Bolívar, Kolombiya Cumhuriyeti'nin ilk cumhurbaşkanı oldu. Bağımsızlıktan sonraki dönemde, Kolombiya, siyasi istikrarsızlık ve iç savaşlarla boğuştu. Ülke, 19. yüzyıl boyunca iç savaşlar, darbeler ve diktatörlüklerle yönetildi. 20. yüzyılın başlarında, Kolombiya'da bir dizi demokratik reform gerçekleştirildi. Ancak, bu reformlar, ülkedeki eşitsizlikleri ortadan kaldıramadı. 1950'li yıllarda, Kolombiya'da gerçekleşen iç savaş, ülkeyi istikrarsızlıktan daha da uzaklaştırdı. İç savaş, 1990'lı yıllarda barış anlaşmalarıyla sona erdi. 1990'lı yıllardan günümüze kadar, Kolombiya'da demokratik seçimlerle seçilen cumhurbaşkanları görev yapmaktadır. Ancak, ülke, hala siyasi istikrarsızlık ve şiddetle mücadele etmektedir. Kolombiya'nın siyasi tarihi, sürekli bir değişim ve dönüşüm süreci olmuştur. Ülke, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik krizler ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuştur. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır. 2022 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, solcu Gustavo Petro, Kolombiya'nın ilk solcu cumhurbaşkanı seçildi. Petro'nun iktidara gelmesiyle birlikte, ülkede önemli sosyal ve ekonomik reformlar yapılması bekleniyor.

José María Campo Serrano, Eliseo Payán, Rafael Núñez, Miguel Antonio Caro, Rafael Núñez, Manuel Antonio Sanclemente, José Manuel Marroquín, Rafael Reyes, Jorge Holguin, Ramón González Valencia, Carlos Eugenio Restrepo, José Vicente Concha, Marco Fidel Suárez, Jorge Holguín, Pedro Nel Ospina, Miguel Abadia Méndez, Enrique Olaya Herrera, Alfonso López Pumarejo, Eduardo Santos, Alfonso López Pumarejo, Alberto Lleras Camargo, Mariano Ospina Pérez, Laureano Gomez, Roberto Urdaneta Arbeláez, Gustavo Rojas Pinilla, Gabriel París Gordillo, Alberto Lleras Camargo, Guillermo León Valencia, Carlos Lleras Restrepo, Misael Pastrana Borrero, Alfonso López Michelsen, Julio Cesar Turbay Ayala, Belisario Betancur, Virgilio Barco Vargas, César Gaviria Trujillo, Ernesto Samper Pizano, Andrés Pastrana Arango. Álvaro Uribe Vélez, Juan Manuel Santos, Iván Duque, Gustavo Petro.

José María Campo Serrano. José María Campo Serrano (8 Eylül 1832 - 6 Ocak 1915) Kolombiya'nın bir avukat, general ve devlet adamıydı. 1886'da Rafael Núñez'in istifası ve yardımcısının görevden alınmasının ardından Kolombiya Devlet Başkanı oldu. 1886 Anayasasını onayladı ve bu anayasa 1991 yılına kadar yürürlükte kaldı. Campo Serrano, Santa Marta'da doğdu ve Bogota ve Cartagena'da eğitim gördü. Hukuk eğitimini tamamladıktan sonra avukat olarak çalıştı ve Magdalena ve Antioquia eyaletlerinin valiliğini yaptı. Ayrıca Panama valisi olarak görev yaptı ve Kolombiya İç Savaşı sırasında Antioquia eyaletinin sivil ve askeri şefi olarak görev yaptı. Campo Serrano, 1885 Kolombiya İç Savaşı sırasında Rafael Núñez'i destekledi. Núñez, Kolombiya'nın federal sistemini kaldıran ve merkezi hükümeti güçlendiren yeni bir anayasa tasarladı. Campo Serrano, bu anayasayı destekledi ve Núñez'in yeni hükümetinde bir dizi bakanlık

görevinde bulundu. Núñez 1886'da istifa ettikten sonra, Campo Serrano, Kolombiya'nın yeni devlet başkanı oldu. Kısa süresi boyunca, yeni anayasayı yürürlüğe koydu ve yeni bir hükümet kurdu. Ayrıca, Panama Kanalı'nın inşasını destekledi. Campo Serrano, 1887'de görev süresinin sonunda emekli oldu ve Santa Marta'ya döndü. 1915'te Santa Marta'da öldü. Campo Serrano, Kolombiya tarihinin önemli bir figürüdür. Yeni anayasa tasarımı ve uygulaması ile Kolombiya'nın siyasi tarihini önemli ölçüde etkiledi.

Eliseo Payán. Eliseo Payán Hurtado, (1 Ağustos 1825 - 30 Haziran 1895), Kolombiyalı bir avukat, siyasetçi ve askeri liderdi. Payán, 1887 yılında Rafael Núñez'in yokluğunda Kolombiya Başkanlığı görevini üstlendi. Payán, 1 Ağustos 1825'te Cali'de doğdu. Cali'deki Colegio Santa Libarda'da eğitim gördü ve daha sonra hukuk eğitimini tamamladı. Hukuk mesleğini çoğunlukla Buga şehrinde ticaret ve diğer idari görevlerle birlikte yürüttü. Ayrıca Buga Demokratik Cemiyeti'ni kurdu ve Manuel Antonio Scarpetta ve Ramón Mercado ile birlikte "El Sentimiento Democrático" gazetesini çıkardı. Payán, siyasi kariyerine Cauca Eyalet Meclisi'nde başladı ve burada hitabet yeteneğiyle öne çıktı. 1861'de Cauca Eyalet Başkanı seçildi ve 1862'de Rafael Núñez'in devlet başkanı olmasıyla görevden alındı. Payán, sonraki yıllarda çeşitli hükümet görevlerinde bulundu ve 1886'da Kolombiya Başkan Yardımcılığına seçildi. Rafael Núñez'in 1887'de Avrupa'ya seyahat etmesi üzerine Payán, Başkan Yardımcısı olarak Başkanlık görevini üstlendi. Payán, Başkanlık döneminde ülkenin ekonomik ve siyasi durumunu iyileştirmeye çalıştı. Altyapı projelerine yatırım yaptı ve eğitim sistemini iyileştirdi. Ayrıca, Núñez'in muhaliflerine karşı hoşgörülü bir politika izledi. Payán, Núñez'in 1888'de Kolombiya'ya dönmesiyle Başkanlık görevinden ayrıldı. Daha sonra Buga'ya döndü ve avukatlık mesleğine devam etti. 1895 yılında Buga'da öldü. Payán, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür. Siyasi kariyeri boyunca ülkenin demokratikleşmesine ve ekonomik kalkınmasına katkıda bulunmuştur.

Rafael Núñez. Rafael Wenceslao Núñez Moledo (28 Eylül 1825 - 18 Eylül 1894) Kolombiyalı bir yazar, avukat, gazeteci ve politikacıydı. 1880 ve 1884 yıllarında Kolombiya başkanı seçildi. Núñez, 1991 yılına kadar yürürlükte kalacak olan 1886 Kolombiya Anayasasını hazırlayan "Regeneración" sürecinin lideriydi. Núñez, Kartagena de Indias'ta zengin bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 15 yaşında, Yüksek Mahkeme savaşında savaşmak için Francisco Carmona'nın isyancı birliklerine katıldı. 18 yaşında babasıyla birlikte Tumaco'ya gitti ve burada birkaç ay çalıştı. 1843 yılında Kartagena Üniversitesi'nden mezun oldu. Gazeteciliğe başladı ve La Democracia adlı gazeteyi kurdu. Núñez, 1853 yılında Kolombiya'nın ilk liberal anayasasının hazırlanmasında yardımcı oldu. Daha sonra çeşitli başkanların kabinelerinde görev yaptı. 1880 yılında Kolombiya başkanı seçildi. Núñez, merkezi hükümeti güçlendirmek ve Katolik Kilisesi'nin gücünü geri getirmek için bir dizi reform başlattı. 1886'da yeni bir anayasa hazırladı ve 1887'de yeniden başkan seçildi. Núñez, 1894 yılında öldü. Núñez, Kolombiya tarihinin önde gelen siyasi figürlerinden biri olarak kabul edilir. Reformları, Kolombiya'nın siyasi ve ekonomik istikrarını sağlamaya yardımcı oldu. Núñez ayrıca önemli bir yazar ve şairdi. Eserleri arasında La Ensenada de Núñez ve Cantos de Juventud bulunur.

Miguel Antonio Caro. Miguel Antonio Caro Tobar (10 Kasım 1843 - 5 Ağustos 1909), Kolombiyalı bir bilgin, şair, gazeteci, filozof, hatip, dilbilimci, avukat ve politikacıydı. 1886 Anayasası'nın hazırlanması, hazırlanması ve yürürlüğe girmesinde filozof, bilgin ve hatip olarak belirleyici ve önemli bir rol oynadı. Önemli başarısı ona siyasi alanda muazzam bir prestij kazandırdı. Caro, 1892'de Rafael Núñez'in dördüncü kez cumhurbaşkanlığına seçilmesinde başkan yardımcılığına seçildi. Sağlık sorunları nedeniyle Núñez, 21 Eylül 1892'de Cartagena'da sembolik olarak yemin etti, ancak iktidardan uzak durmaya karar verdi ve yetkiyi başkan yardımcısı Miguel Antonio Caro'ya bıraktı. Núñez'in ölümünden sonra Caro, 1898'e kadar cumhurbaşkanlığı görevini üstlenecekti. Núñez'e saygısından dolayı asla devlet başkanı unvanını kullanmadı, bunun yerine kendisini "icra yetkisini üstlenen başkan yardımcısı" olarak nitelemeyi tercih etti. Caro, Kolombiya hükümetinin resmi dili olan İspanyolcanın en önde gelen uzmanlarından biriydi. İspanyolca dilinin tarihini, gramerini ve üslubunu inceledi ve çeşitli İspanyolca dilbilgisi eserleri yazdı. Ayrıca, İspanyolca edebiyatının önde gelen bir eleştirmeniydi ve çeşitli İspanyolca şair ve yazarların çalışmalarını inceledi. Caro aynı zamanda üretken bir şairdi. Şiirleri genellikle klasik edebiyat referansları ve Hristiyan dini motifleriyle doluydu. Şiirleri, Kolombiya edebiyatında önemli bir yere sahiptir ve bugün hala Kolombiyalı okullarda incelenmektedir. Caro, Kolombiya'nın önde gelen entelektüellerinden biriydi ve Kolombiya tarihine önemli katkılarda bulundu. Filozofisi, edebiyatı ve dilbilim çalışmaları Kolombiya kültürüne kalıcı bir etki bıraktı.

Manuel Antonio Sanclemente. Manuel Antonio Sanclemente Sanclemente (19 Eylül 1813 - 19 Mart 1902) Kolombiya'nın 19. yüzyıl politikacısı ve devlet adamıydı. 1898'den 1900'e kadar Kolombiya Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yaptı. Sanclemente, Valle del Cauca Bölümü'ndeki Buga şehrinde doğdu. Cauca Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1837'de mezun oldu. Mezuniyetten sonra avukat olarak çalıştı ve daha sonra siyasete girdi. Sanclemente, Kolombiya Muhafazakâr Partisi'nin önde gelen bir üyesiydi ve çeşitli hükümet görevlerinde bulundu. 1851'de Cauca ve Buenaventura eyaletlerinde çıkan iç savaş sırasında Muhafazakâr ayaklanmaya katıldı. 1898'de Sanclemente, Muhafazakâr Parti'nin adayı olarak Kolombiya Cumhuriyeti Başkanlığı seçildi. Başkan olarak görev yaptığı süre boyunca, Kolombiya'nın iç tarihinde Mil Gün Savaşı olarak bilinen son büyük iç savaşla karşı karşıya kaldı. Sanclemente, 1900 yılında sağlık sorunları nedeniyle istifa etti. 1902 yılında Villeta'da öldü.

José Manuel Marroquín. José Manuel Marroquín Ricaurte (6 Ağustos 1827 - 19 Eylül 1908) Kolombiyalı bir yazar, hümanist, devlet adamı, gazeteci ve politikacıydı. 1900-1904 yılları arasında Kolombiya'nın 27. devlet başkanıydı. Marroquín, Bogotá'da zengin bir ailede doğdu. İlk öğrenimini Bogotá'daki Colegio de San Bartolomé'de tamamladı. Daha sonra Bogotá'daki Seminario Conciliar'da felsefe ve edebiyat okudu. Hukuk eğitimini Colegio Mayor de San Bartolomé'de tamamladı. Marroquín, gazetecilik kariyerine 1849'da başladı. El Espectador gazetesinin kurucularından biriydi. Ayrıca La América gazetesinde de çalıştı. Marroquín, Kolombiya edebiyatının önemli isimlerinden biriydi. Şiir, roman, öykü ve deneme yazdı[10]. Ayrıca dilbilgisi, filoloji ve ortografi üzerine ders kitapları yazdı. Marroquín, 1872'de Kolombiya Muhafazakâr Partisi'nin kurucularından biri oldu. 1876'da Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1880'de Senato'ya seçildi. 1898'de Rafael Núñez'in başkan yardımcısı oldu. Núñez'in ölümünden sonra 1900'de Kolombiya devlet başkanı oldu. Marroquín devlet başkanlığı sırasında Kolombiya'nın iç ve dış politikasında önemli değişiklikler yaptı. İç politikada, Marroquín, Muhafazakâr Parti'nin çıkarlarını destekledi. Dış politikada, Marroquín, Amerika Birleşik Devletleri ile yakın ilişkiler kurmaya çalıştı. Marroquín, 1904 yılında devlet başkanlığından ayrıldı.

Rafael Reyes. Rafael Reyes Prieto, (5 Aralık 1849, Santa Rosa de Viterbo, Boyacá, Kolombiya - 18 Şubat 1921, Bogotá, Kolombiya), Kolombiyalı bir asker, kaşif, tüccar, avukat, politikacı, diplomat ve askerdi. Kolombiya Ulusal Ordusu Genelkurmay Başkanı ve Kolombiya Cumhurbaşkanı (1904-1909) olarak görev yaptı. Reyes, Kolombiya'nın Boyacá bölümünde, Santa Rosa de Viterbo şehrinde doğdu. Bogotá'da eğitim gördü ve daha sonra hukuk okumak için Paris'e gitti. Paris'te bulunduğu sırada, Fransız siyasetine ve kültürüne ilgi duymaya başladı. Kolombiya'ya döndükten sonra, Reyes, Kolombiya Liberal Partisinin yükselişine karşı muhalif bir güç olarak ortaya çıkan Kolombiya Muhafazakar Partisinin aktif bir üyesi oldu. Reyes, Kolombiya İç Savaşı sırasında (1899-1902) Muhafazakâr güçlerin önde gelen liderlerinden biriydi. Savaşın sona ermesinin ardından, Reyes, Kolombiya'nın yeniden inşasına yardımcı olmak üzere bir dizi önlem aldı. Bu önlemler arasında eğitim sisteminin iyileştirilmesi, altyapının geliştirilmesi ve dış yatırımların teşvik edilmesi bulunmaktadır. Reyes, Kolombiya'nın ekonomisini modernize etmek için de çaba gösterdi. Bu çabalar arasında tarımın teşviki, sanayinin geliştirilmesi ve bankacılık sisteminin iyileştirilmesi bulunmaktadır. Reyes, Kolombiya'nın dış politikasını da yeniden şekillendirmeye çalıştı. Bu çabalar arasında, Kolombiya'nın komşu ülkelerle ilişkilerinin iyileştirilmesi ve Birleşik Krallık ve Amerika Birleşik Devletleri ile daha güçlü bağlar kurulması bulunmaktadır. Reyes, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir figürdür. Kolombiya'nın yeniden inşasına ve modernizasyonuna öncülük etti ve ülkenin dış politikasını yeniden şekillendirmeye çalıştı.

Jorge Holguin. Jorge Marcelo Holguín Mallarino (30 Ekim 1848 - 2 Mart 1928) Kolombiyalı bir politikacı ve iki dönem Kolombiya Geçici Başkanıydı: Haziran-Ağustos 1909'da geçici başkan ve Kasım 1921'den Ağustos 1922'ye kadar ilk tayinli başkan olarak görev yaptı. Ayrıca Holguín-Avebury anlaşmasını imzaladığı Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Holguín, Valle del Cauca Departmanı'nın Cali kentinde doğdu. Empresan, asker, gazeteci, yazar ve politikacı oldu. 1876 Kolombiya İç Savaşı ve 1895 Kolombiya İç

10 Marroquín'in edebiyat alanındaki çalışmalarının çoğu siyasi yazılardan oluşmaktadır. Bununla birlikte, bazı şiirler ve çeviriler de yayınlamıştır. Marroquín'in edebiyat tarzı genellikle muhafazakâr ve gelenekseldir. Marroquín'in en önemli edebiyat eserlerinden biri, "La Regeneración" adlı alegorik romanıdır. Bu romanda, Kolombiya'nın siyasi tarihini alegorik bir şekilde anlatır. Marroquín'in diğer önemli edebiyat eserleri arasında "Ensayos de literatura" ve "Crítica literaria" adlı deneme koleksiyonları yer almaktadır. Marroquín'in edebiyat alanındaki çalışmaları, Kolombiya edebiyatının tarihi açısından önemlidir. Marroquín, Kolombiya'nın siyasi tarihini edebiyata yansıtan önemli bir yazar olarak kabul edilir.

Savaşı'nda görev yaptı. Holguín, 1909'da Rafael Reyes'in istifası üzerine geçici başkan olarak atandı. 1921'de Marco Fidel Suárez'in kalıcı izni üzerine ilk tayinli başkan olarak atandı. Başkanlığı sırasında Holguín, Kolombiya'nın ekonomisini iyileştirmek ve eğitim sistemini geliştirmek için girişimlerde bulundu. Ayrıca Kolombiya'nın komşuları ile ilişkilerini iyileştirmek için çalıştı. Holguín, 1928'de Bogotá'da öldü. Kolombiya tarihinin önemli bir figürü olarak kabul edilir.

Ramón González Valencia. Ramón González Valencia (24 Mayıs 1851 - 3 Ekim 1928) Kolombiyalı bir muhafazakâr, askeri subay ve devlet adamıydı. 1909'dan 1910'a kadar Kolombiya devlet başkanlığı yaptı. González Valencia, Kolombiya'nın Santander departmanının Chitagá kentinde doğdu. 1876'da Kolombiya İç Savaşı'na katıldı ve Muhafazakâr Parti'nin saflarında savaştı. Daha sonra 1895 Kolombiya İç Savaşı'na ve Bin Gün Savaşı'na katıldı. González Valencia, askeri kariyerine 1876'da Hatogrande savaşında başladı. Bu savaşta Muhafazakârlar, Cumhurbaşkanı Aquileo Parra'ya karşı ayaklandılar. González Valencia, savaşta cesaretiyle tanındı ve hızla yükseldi. 1895 İç Savaşı'nda Muhafazakârların liderlerinden biri oldu ve Bin Gün Savaşı'nda da önemli rol oynadı[11]. Savaştan sonra González Valencia, siyasete atıldı. 1904 yılında Cumhurbaşkanı Rafael Reyes'in yardımcısı seçildi. 1909'da Reyes istifa ettikten sonra González Valencia, devlet başkanı oldu. Ancak González Valencia'nın başkanlığı kısa sürdü. 1910 yılında Jorge Holguín ile girdiği bir güç mücadelesini kaybetti ve istifa etmek zorunda kaldı. González Valencia, devlet başkanlığından sonra siyasette aktif kalmaya devam etti. 1924 yılında Pamplona'da öldü. Kolombiya'nın iç savaşlarını sona erdirmeye yardımcı oldu. Kolombiya'nın ekonomisini geliştirmeye çalıştı. Kolombiya'nın eğitim sistemini geliştirdi. Kısa bir devlet başkanlığı dönemi vardı. Jorge Holguín ile girdiği güç mücadelesini kaybetti. Kolombiya'nın en önemli devlet başkanlarından biri olarak kabul edilir.
Kolombiya tarihinde önemli bir yere sahiptir.

Carlos Eugenio Restrepo. Carlos Eugenio Restrepo Restrepo (12 Eylül 1867 - 6 Temmuz 1937), 1910'dan 1914'e kadar Kolombiya Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yapan Kolombiyalı bir avukat, yazar ve devlet adamıydı. Restrepo, Antioquia'nın Medellín kentinde doğdu ve Antioquia Üniversitesi'nde hukuk okudu. Gazeteci ve siyasi analist olarak çalıştı ve daha sonra Rafael Reyes'in hükümetine muhalefet etti. 1910 yılında Cumhurbaşkanı seçildi ve hükümeti sırasında Muhafazakârlar ve Liberaller arasında siyasi uzlaşma sağlamaya çalıştı. Kabinesine Liberal Parti üyelerini atadı ve kendi partisinin bazılarına rağmen tüm konularda tarafsız bir tutum benimsedi. Daha sonra Devlet Bakanı ve Vatikan Şehir Devleti Büyükelçisi olarak görev yaptı. Restrepo, 6 Temmuz 1937'de doğum yeri olan Medellín'deki evinde zatürree geçirdikten sonra 69 yaşında öldü. Carlos E. Restrepo ve General Pedro Nel Ospina, partizan çizgiler arasında siyasi uzlaşma ve ılımlılık ideallerini destekleyen yeni Cumhuriyetçi Muhafazakâr partinin entelektüelleriydi. Barış çabaları onun en büyük başarılarından biriydi. Zamanında Güney Amerika'nın en ilerici ve modern devlet adamlarından biri, geniş deneyime sahip bir avukat ve yüksek itibarlı bir yazar olarak kabul edildi. Restrepo'nun hükümeti sırasında Kolombiya, şunları başardı. Muhafazakârlar ve Liberaller arasında siyasi uzlaşmayı teşvik etmek. Yargının bağımsızlığını güçlendirmek. Özgür basını desteklemek. Eğitim sistemini geliştirmek. Altyapı yatırımlarını artırmak. Restrepo'nun hükümeti, Genel Rafael Reyes'in otoriter hükümetinin ardından gelen bir dönemde istikrar ve ilerleme getirdi. Restrepo, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür ve onun barış çabaları ve demokratik idealleri bugün hala hatırlanmaktadır.

José Vicente Concha. José Vicente Concha, 21 Nisan 1867'de Bogotá, Kolombiya'da doğdu. Bir avukat, siyasetçi ve yazardı. 1914'ten 1918'e kadar Kolombiya'nın 11. Başkanı olarak görev yaptı. Concha, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Devlet Başkanı Mariano Ospina Rodríguez'di. Concha, Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1882'de mezun oldu. Concha, 1885'te Kolombiya

---

11 Bin Gün Savaşı, Kolombiya'da 1899-1902 yılları arasında gerçekleşen bir iç çatışmadır. Savaş, yeni kurulan Kolombiya Cumhuriyeti'nde liberal ve muhafazakâr parti ile radikal gruplar arasında meydana gelmiştir. Savaşın nedenleri arasında ekonomik kriz, siyasi anlaşmazlıklar ve bölgesel çıkar çatışmaları yer almaktadır. Gonzales, Bin Gün Savaşı'nda önemli bir rol oynayan bir siyasi ve askeri liderdir. Gonzales, liberal partiye mensup bir avukat ve gazeteciydi. Savaşın başlamasından önce, Gonzales, liberal parti içindeki reform hareketinin liderlerinden biri olmuştur. Savaş sırasında Gonzales, liberal parti ordusunun komutanlarından biri olarak görev yapmıştır. Gonzales, Bin Gün Savaşı'nda cesareti ve liderliği ile tanınmıştır. Savaşın sonunda, Gonzales, Kolombiya'nın en önemli siyasi figürlerinden biri haline gelmiştir. Gonzales, 1909 yılında Kolombiya devlet başkanı seçilmiştir. Bin Gün Savaşı, Kolombiya tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Savaş, Kolombiya'da demokrasinin gelişmesine ve ülkenin siyasi sisteminin istikrarına katkıda bulunmuştur.

Ordusu'na katıldı ve 1895'te general oldu. 1903'te, Panama'nın Kolombiya'dan ayrılması sırasında görev yaptı. Concha, 1910'da Kolombiya Senatosu'na seçildi. 1918'de, Kolombiya Dışişleri Bakanı olarak atandı. 1914'te, Concha, Kolombiya cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için çalıştı. Bankacılık sistemini modernleştirdi, eğitime ve altyapıya yatırım yaptı ve sosyal reformları destekledi. Concha'nın başkanlığı, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulundu. Concha, 8 Aralık 1929'da Roma, İtalya'da öldü. Concha'nın başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Bankacılık sisteminin modernleştirilmesi. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. . ltyapının geliştirilmesi. Sosyal reformların desteklenmesi. Concha, Kolombiya tarihinde önemli bir devlet adamı olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Concha'nın başkanlığı sırasında gerçekleşen önemli olaylar arasında şunlar yer almaktadır: 1914'te, Kolombiya ve Amerika Birleşik Devletleri arasında "Concha-Fabela Antlaşması" imzalandı. Bu antlaşma, Kolombiya'ya, Panama'nın kaybedilmesi nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri'nden tazminat ödenmesini sağladı. 1915'te, Kolombiya, I. Dünya Savaşı'na tarafsızlığını ilan etti. 1916'da, Kolombiya, "Concha-Holguín Antlaşması"nı imzaladı. Bu antlaşma, Kolombiya ve Panama arasındaki sınırı belirledi. 1918'de, Kolombiya, "Concha-Mariscal Antlaşması"nı imzaladı. Bu antlaşma, Kolombiya ve Peru arasındaki sınırı belirledi.

Marco Fidel Suárez. Marco Fidel Suárez Barrientos (23 Nisan 1855 - 3 Nisan 1927), Kolombiyalı yazar, diplomat, politikacı, filozof, eğitimci ve profesördü. 7 Ağustos 1918 ile 11 Kasım 1921 arasında Kolombiya devlet başkanlığı yaptı. Suárez, Antioquia'nın Hatoviejo kentinde doğdu. Annesi Rosalía Suárez, babası José María Barrientos idi. Ailesi yoksuldu ve Suárez genç yaşta çalışmaya başladı. Suárez, ilk eğitimini Hatoviejo'da aldı. Daha sonra Medellín'deki Seminario Mayor de Medellín'e gitti. Seminarioda felsefe, teoloji ve edebiyat okudu. Suárez, 1872'de öğretmen oldu ve hayatının geri kalanında öğretmenlik yaptı. Suárez, aynı zamanda üretken bir yazar ve gazeteciydi. Birçok gazete ve dergide makaleler ve denemeler yayınladı. Ayrıca birkaç kitap yazdı. En ünlü eseri, 1926'da yayınlanan Los Sueños de Luciano Pulgar adlı romanıdır[12]. Suárez, Kolombiya siyasetinde de aktif rol aldı. 1880'lerde Muhafazakâr Parti'ye katıldı. Daha sonra çeşitli hükümet görevlerinde bulundu. 1918'de Kolombiya devlet başkanı seçildi. Devlet başkanı olarak, Suárez, eğitim ve altyapı projelerine odaklandı. Ayrıca, Kolombiya'nın uluslararası konumunu güçlendirmeye çalıştı. Suárez, 1921'de devlet başkanlığından ayrıldı. Daha sonra hayatının geri kalanını yazmaya ve öğretmeye devam etti. 1927'de Bogotá'da öldü. Suárez, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin en önemli yazarlarından ve politikacılarından biri olarak kabul edilir.

Jorge Holguín. Jorge Holguín Mallarino (30 Ekim 1848 - 2 Mart 1928), Kolombiyalı bir politikacı, asker, bankacı, iş adamı, gazeteci ve diplomatdı. Kolombiya'nın iki kez geçici başkanlığını yaptı: biri 1909 Haziran-Ağustos arasında Rafael Reyes'in yerine ayrılması üzerine geçici başkan olarak, diğeri ise 1921 Kasım'dan 1922 Ağustos'a kadar Marco Fidel Suárez'in görevden alınmasının ardından ilk atanan başkan olarak görev yaptı. Holguín, 1848 yılında Kolombiya'nın Cali şehrinde doğdu. Bogota'daki Colegio Mayor del Rosario'da eğitim gördü ve hukuk doktoru oldu. Daha sonra gazeteciliğe başladı ve La Nación ve El Correo Nacional gibi önde gelen gazetelerde yazılar yazdı. Holguín, 1870'lerde Kolombiya İç Savaşı'na katıldı ve muhafazakar tarafta yer aldı. Savaştan sonra, siyasete atıldı ve çeşitli hükümet görevlerinde bulundu. 1897'de Dışişleri Bakanı oldu ve Holguín-

12 Luciano Pulgar'ın Düşleri, Kolombiyalı yazar ve devlet adamı Marco Fidel Suárez'in (1855 – 1927) en tanınmış eseridir. 10 Mart 1923 ile 9 Mart 1927 tarihleri arasında yazılan, "rüyalar" başlığı altında sunulan 173 makaleden oluşan bir koleksiyondan oluşmaktadır. Bunlar ilk olarak Bogota'daki El Nuevo Tiempo gazetesinin edebiyat ekinde yayınlanmıştı. Bu eserin daha sonra dört baskısı yapıldı, bunlardan 2'si 1966'da Caro y Cuervo Enstitüsü tarafından rahip José J. Ortega Torres'in ek açıklamalarıyla birlikte on iki cilt halindeyayınlandı. "Rüyalar ", Luciano Pulgar (yazar Marco Fidel Suárez'in kendisini temsil eden) adlı bir karakter ile birkaç genç karakter arasında, çeşitli konular üzerinde derinlemesine düşünmenin yapıldığı bir diyalog olarak yazılmıştır. Dizi, Marco Fidel Suárez'in Kolombiya Devlet Başkanı olduğu dönemde kendisine yöneltilen suçlamalara karşı savunma niteliğindeki "Bir Rüya" adlı ilk makaleyle ortaya çıktı. "Rüyalar"ın yayımlanması, ölümünden birkaç hafta önce yazdığı "Nil Babanın Rüyası" adlı son bölüme kadar dört yıl sürdü. Eser, yazarının ansiklopedik bilgisinin, çeşitli ve hoş anılarının bir özeti ve onu takdir etmeyi bilen ve iz bırakan insanlardan oluşan bir mozaiktir. Dilbilgisi konularıyla ilgili çalışmalarını, memleketinin coğrafyasında yaptığı kapsamlı seyahatlerde hayranlık duyduğu tarih parçaları ve manzara tasvirleriyle birleştiriyor. Düzyazının akıcılığı ve üslubunun saflığı nedeniyle Kolombiya edebiyatının bir klasiği olarak kabul edilir .

Avebury Anlaşması'nı imzaladı. Bu anlaşma, Kolombiya'nın dış borcunu yeniden düzenledi ve ülke için önemli ekonomik faydalar sağladı. Holguín, 1909'da Rafael Reyes'in istifası üzerine geçici başkan oldu. Kısa süresi boyunca Barranquilla'da çıkan bir askeri ayaklanmayı bastırdı ve Kuzey ve Pasifik demiryollarının inşasına başladı. Holguín, 1921'de Marco Fidel Suárez'in görevden alınması üzerine bir kez daha geçici başkan oldu. Bu dönemde, ülkenin ekonomisini güçlendirmek ve eğitim sistemini geliştirmek için çeşitli önlemler aldı. Holguín, 1928 yılında Bogota'da öldü. Kolombiya tarihinin önemli bir figürü olarak kabul edilir ve ülkenin siyasi ve ekonomik gelişimine önemli katkılarda bulunmuştur.

Pedro Nel Ospina. Pedro Nel Ospina, 18 Eylül 1858'de Kolombiya'nın Antioquia şehrinde doğdu. Bir asker, siyasetçi ve iş adamıydı. 1922'den 1926'ya kadar Kolombiya'nın 12. Başkanı olarak görev yaptı. Ospina, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Devlet Başkanı Mariano Ospina Rodríguez'di. Ospina, Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1882'de mezun oldu. Ospina, 1885'te Kolombiya Ordusu'na katıldı ve 1895'te general oldu. 1903'te, Panama'nın Kolombiya'dan ayrılması sırasında görev yaptı. Ospina, 1910'da Kolombiya Senatosu'na seçildi. 1918'de, Kolombiya Dışişleri Bakanı olarak atandı. 1922'de, Ospina, Kolombiya cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için çalıştı. Bankacılık sistemini modernleştirdi, eğitime ve altyapıya yatırım yaptı ve sosyal reformları destekledi. Ospina'nın başkanlığı, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulundu. Ospina, 1 Temmuz 1927'de Kolombiya'nın Medellín şehrinde öldü. Ospina'nın başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Bankacılık sisteminin modernleştirilmesi. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. Altyapının geliştirilmesi. Sosyal reformların desteklenmesi. Ospina, Kolombiya tarihinde önemli bir devlet adamı olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Ospina'nın başkanlığı sırasında gerçekleşen önemli olaylar arasında şunlar yer almaktadır. 1925'te, Kolombiya'da ilk düzenli uçak seferleri başladı. 1926'da, Kolombiya'da ilk radyo istasyonu kuruldu.

Miguel Abadia Méndez. Miguel Abadía Méndez, 5 Temmuz 1867'de Kolombiya'nın Coello şehrinde doğdu. Hukuk eğitimi aldı ve 1889'da avukat oldu. 1892'de Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi ve 1909'a kadar bu görevi sürdürdü. 1914'ten 1918'e kadar Kolombiya Senatosu'nda görev yaptı. 1921'den 1925'e kadar Kolombiya Eğitim Bakanı olarak görev yaptı. 1926'da Kolombiya cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için çalıştı. Eğitime ve altyapıya yatırım yaptı ve sosyal reformları destekledi. Abadía Méndez'in başkanlığı, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulundu. Abadía Méndez, 15 Mayıs 1947'de Kolombiya'nın Choachí şehrinde öldü. Abadía Méndez'in başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. Altyapının geliştirilmesi. Sosyal reformların desteklenmesi. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Abadía Méndez, Kolombiya tarihinde önemli bir devlet adamı olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Abadía Méndez'in başkanlığı sırasında gerçekleşen önemli olaylar arasında şunlar yer almaktadır. 1928'de, Magdalena Nehri'nde çalışan işçilerin grevine karşı şiddet kullanılması, La Masacre de las Bananeras olarak bilinen olaya yol açtı. 1930'da, Kolombiya'da Liberal Parti'nin iktidara gelmesi, Hegemonía Liberal olarak bilinen dönemin başlangıcı oldu.

Enrique Olaya Herrera. Enrique Olaya Herrera, 12 Kasım 1880'de Guateque, Kolombiya'da doğdu. Bir gazeteci, politikacı ve diplomattı. 1930'dan 1934'e kadar Kolombiya'nın 13. Başkanı olarak görev yaptı. Olaya Herrera, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Devlet Başkanı Mariano Ospina Rodríguez'di. Olaya Herrera, Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1904'te mezun oldu. Olaya Herrera, 1904'te El Tiempo gazetesinde gazeteci olarak çalışmaya başladı. Gazete, Kolombiya'nın en önemli gazetelerinden biri haline geldi ve Olaya Herrera, Kolombiya siyaseti hakkında önemli bir ses olarak ortaya çıktı. Olaya Herrera, 1912'de Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1918'de, Kolombiya Senatosu'na seçildi. 1921'de, Kolombiya Dışişleri Bakanı olarak atandı. 1930'da, Olaya Herrera, Kolombiya'nın Liberal Partisi'nin cumhurbaşkanı adayı oldu ve seçimi kazandı. Olaya Herrera'nın başkanlığı, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Olaya Herrera, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için çalıştı. Olaya Herrera'nın reformları arasında şunlar yer almaktadır. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. Sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi. Tarım ve sanayinin geliştirilmesi.

Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Olaya Herrera'nın başkanlığı, Kolombiya'nın modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulundu. Olaya Herrera, 18 Şubat 1937'de Roma, İtalya'da öldü. Olaya Herrera, Kolombiya tarihinde en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Olaya Herrera'nın başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. Sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi. Tarım ve sanayinin geliştirilmesi. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Olaya Herrera, Kolombiya'nın Hegemonía Liberal (Liberal Hegemony) olarak bilinen dönemini başlatan kişi olarak kabul edilir. Bu dönem, 1930'dan 1946'ya kadar sürdü ve Liberal Parti'nin Kolombiya siyasetinde baskın bir güç haline gelmesine tanık oldu.

Eduardo Santos. Eduardo Santos Montejo, 28 Ağustos 1888'de Bogotá, Kolombiya'da doğdu. Bir gazeteci, yayıncı ve politikacıydı. 1938'den 1942'ye kadar Kolombiya'nın 9. Başkanı olarak görev yaptı. Santos, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Devlet Başkanı Rafael Reyes Prieto'ydu. Santos, Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1912'de mezun oldu. Santos, 1913'te El Tiempo gazetesini kurdu. Gazete, Kolombiya'nın en önemli gazetelerinden biri haline geldi ve Santos, Kolombiya siyaseti hakkında önemli bir ses olarak ortaya çıktı. Santos, 1922'de Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1926'da, Kolombiya Senatosu'na seçildi. 1930'da, Kolombiya Dışişleri Bakanı olarak atandı. 1937'de, Santos, Kolombiya'nın Liberal Partisi'nin cumhurbaşkanı adayı oldu ve seçimi kazandı. Santos'un başkanlığı, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için önemli bir dönemdi. Santos, aşağıdaki reformları gerçekleştirdi. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. Sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi. Tarım ve sanayinin geliştirilmesi. Santos, ayrıca, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek için çalıştı. Santos'un başkanlığı, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Reformları, Kolombiya'nın modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulundu. Santos, 27 Mart 1974'te Bogotá, Kolombiya'da öldü. Santos, Kolombiya tarihinde en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Santos'un başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. Sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi. Tarım ve sanayinin geliştirilmesi. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek.

Alfonso López Pumarejo. Alfonso López Pumarejo, 31 Ocak 1886'da Honda, Kolombiya'da doğdu. Bir avukat, politikacı ve diplomattı. 1934-1938 ve 1942-1946 yılları arasında Kolombiya'nın 10. ve 11. Başkanı olarak görev yaptı. López Pumarejo, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Dışişleri Bakanı Pedro Aquilino López Medina'ydı. López Pumarejo, Londra Ekonomi Okulu'nda hukuk okudu ve 1912'de mezun oldu. López Pumarejo, 1911'de María Michelsen ile evlendi ve beş çocuğu oldu. López Pumarejo, siyasi kariyerine 1914'te Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçilerek başladı. 1922'de, Kolombiya Senatosu'na seçildi. 1924'te, Kolombiya Dışişleri Bakanı olarak atandı. 1934'te, López Pumarejo, Kolombiya cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, López Pumarejo, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için çalıştı. López Pumarejo'nun reformları arasında şunlar yer almaktadır. Ulusal toprak reformu. Sosyal güvenlik sisteminin kurulması. Kadınların seçme ve seçilme hakkının verilmesi. Eğitime yapılan yatırımların artırılması. López Pumarejo'nun başkanlığı, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Reformları, Kolombiya'nın modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulundu. López Pumarejo, 1959'da Londra'da öldü. López Pumarejo, Kolombiya tarihinde en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. López Pumarejo'nun başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek. Ulusal toprak reformunu gerçekleştirmek. Sosyal güvenlik sistemini kurmak. Kadınların seçme ve seçilme hakkını vermek. Eğitime yapılan yatırımları artırmak. López Pumarejo, Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı.

Alberto Lleras Camargo. Alberto Lleras Camargo, 3 Temmuz 1906'da Bogota, Kolombiya'da doğdu. Bir gazeteci, politikacı, yazar, diplomat ve hümanistti. 1945-1946 ve 1958-1962 yılları arasında Kolombiya'nın iki kez cumhurbaşkanı olarak görev yaptı ve 1948-1954 yılları arasında Amerika Devletleri Örgütü'nün ilk Genel Sekreteri olarak görev yaptı. Lleras Camargo, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Cumhurbaşkanı Carlos Lleras Restrepo'ydu. Lleras Camargo, Externado Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1929'da mezun oldu. Lleras Camargo, 1931'de El Liberal gazetesinin editörü oldu. Gazete, Kolombiya'nın en

önemli gazetelerinden biri haline geldi ve Lleras Camargo, Kolombiya siyaseti hakkında önemli bir ses olarak ortaya çıktı. 1941'de, Lleras Camargo Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1945'te, Kolombiya'nın Liberal Partisi'nin cumhurbaşkanı adayı oldu ve seçimi kazandı. Lleras Camargo'nun ilk başkanlığı, Kolombiya'nın siyasi istikrarsızlığı ve şiddetinin bir döneminde gerçekleşti. Lleras Camargo, ülkeyi birleştirmeye ve istikrarı sağlamaya çalıştı. 1948'de, Lleras Camargo, Amerika Devletleri Örgütü'nün ilk Genel Sekreteri olarak seçildi. Bu görevde, Latin Amerika'daki barış ve işbirliğini teşvik etmek için çalıştı. 1958'de, Lleras Camargo, Kolombiya'nın Liberal Partisi ile yapılan bir uzlaşma anlaşması olan Cephe Nacional'ın bir parçası oldu. Bu anlaşma, 1958'den 1974'e kadar Kolombiya'da iktidarı paylaşan iki partinin, Muhafazakar Parti ve Liberal Parti arasında bir dönüşüm sağladı. 1958'de, Lleras Camargo, Cephe Nacional'ın adayı olarak Kolombiya'nın cumhurbaşkanı seçildi. İkinci başkanlığı sırasında, eğitim, altyapı ve ulusal kalkınma gibi alanlarda önemli ilerleme kaydetti. Ayrıca, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirdi ve Latin Amerika'daki diğer ülkelerle işbirliğini geliştirdi. Lleras Camargo, 4 Ocak 1990'da Bogota'da öldü. Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Lleras Camargo'nun başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Amerika Devletleri Örgütü'nün kurulmasına öncülük etmek. Kolombiya'nın siyasi istikrarını sağlamaya çalışmak. Eğitim, altyapı ve ulusal kalkınma gibi alanlarda ilerleme kaydetmek. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Lleras Camargo, Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı.

Mariano Ospina Pérez. Mariano Ospina Pérez, 24 Kasım 1891'de Medellín, Kolombiya'da doğdu. Bir mühendis, politikacı ve diplomattı. 1946'dan 1950'ye kadar Kolombiya'nın 17. Başkanı olarak görev yaptı. Ospina, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Cumhurbaşkanı Tulio Ospina Vásquez'di. Ospina, Louisiana Eyalet Üniversitesi ve Antioquia Üniversitesi'nde mühendislik okudu ve 1913'te mezun oldu. Ospina, 1926'da Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1933'te, Kolombiya Senatosu'na seçildi. 1934'te, Kolombiya'nın Birleşmiş Milletler temsilcisi olarak görev yaptı. 1940'ta, Kolombiya'nın Venezuela Büyükelçisi olarak atandı. 1946'da, Ospina, Kolombiya cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Ospina, Kolombiya'nın ekonomik kalkınmasını desteklemek için çalıştı. Ayrıca, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek için çalıştı. Ospina'nın başkanlığı, Kolombiya'nın La Violencia olarak bilinen iç savaşı sırasında gerçekleşti. Ospina, bu savaşı sona erdirmek için çalıştı, ancak başarılı olamadı. 1950'de, Ospina, yeniden cumhurbaşkanı seçilmek için aday oldu, ancak Liberal Parti'nin adayı olan Laureano Gómez'e yenildi. Ospina, cumhurbaşkanlığı görevinden ayrıldıktan sonra, Kolombiya'nın ekonomik kalkınmasına katkıda bulunmak için çeşitli özel sektör kuruluşlarında çalıştı. Ospina, 14 Nisan 1976'da Bogota, Kolombiya'da öldü. Ospina, Kolombiya tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın ekonomik kalkınmasında önemli ilerleme kaydetti. Ayrıca, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek için çalıştı. Ospina'nın başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Kolombiya'nın ekonomik kalkınmasını desteklemek. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Ospina'nın başarısızlıklarından bazıları arasında şunlar yer almaktadır. La Violencia'yı sona erdirememek. Kolombiya'da siyasi istikrarı sağlayamamak.

Laureano Gomez. Laureano Eleuterio Gómez Castro, 20 Şubat 1889'da Bogota, Kolombiya'da doğdu. Bir mühendis, gazeteci ve politikacıydı. 1950'den 1953'e kadar Kolombiya'nın 18. Başkanı olarak görev yaptı. Gómez, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Cumhurbaşkanı Mariano Ospina Rodríguez'di. Gómez, Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde mühendislik okudu ve 1909'da mezun oldu. Gómez, 1916'da El Siglo gazetesini kurdu. Gazete, Kolombiya'nın en önemli gazetelerinden biri haline geldi ve Gómez, Kolombiya siyaseti hakkında önemli bir ses olarak ortaya çıktı. Gómez, 1926'da Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1932'de, Kolombiya Muhafazakar Partisi'nin genel sekreteri oldu. 1950'de, Gómez, Kolombiya cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Gómez, Kolombiya'yı birleştirmeye ve siyasi istikrarı sağlamaya çalıştı. Gómez, muhafazakar bir ideolojiye sahipti ve Kolombiya'nın Katolik değerlerine bağlı kalmasını savundu. Ayrıca, Kolombiya'nın ekonomik kalkınmasını destekledi. Gómez'in başkanlığı, Kolombiya'nın La Violencia olarak bilinen iç savaşı sırasında gerçekleşti. Gómez, bu savaşı sona erdirmek için çalıştı, ancak başarılı olamadı. 1953'te, General Gustavo Rojas Pinilla, Gómez'i devirdi ve bir darbeyle iktidarı ele geçirdi. Gómez, darbenin ardından sürgüne gitti ve 13 Temmuz 1965'te Bogota'da öldü. Gómez, Kolombiya tarihinde tartışmalı bir figür olarak kabul edilir. Bazıları onu Kolombiya'yı birleştirmeye çalışan bir kahraman olarak görürken, diğerleri onu muhafazakar ideolojisi ve diktatörlük tarzı yönetimi nedeniyle eleştiriyor. Gómez'in başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Kolombiya'nın ekonomik kalkınmasını

desteklemek. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Gómez'in başarısızlıklarından bazıları arasında şunlar yer almaktadır. La Violencia'yı sona erdirememek. Kolombiya'da siyasi istikrarı sağlayamamak. Diktatörlük tarzı yönetimi.

Roberto Urdaneta Arbeláez. Roberto Urdaneta Arbeláez, 27 Haziran 1890'da Bogota, Kolombiya'da doğdu. Bir avukat, politikacı ve diplomattı. 1951'den 1953'e kadar Kolombiya'nın 20. Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Urdaneta, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Cumhurbaşkanı Carlos Holguín Mallarino'ydu. Urdaneta, Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1914'te mezun oldu. Urdaneta, 1917'de Clemencia Holguín ile evlendi ve beş çocuğu oldu. Urdaneta, siyasi kariyerine 1922'de Bogota belediye meclisine seçilerek başladı. 1926'da Cundinamarca Eyaleti Meclisi'ne seçildi. 1929'da, Kolombiya'nın Birleşmiş Milletler temsilcisi olarak görev yaptı. 1934'te, Kolombiya'nın Peru Büyükelçisi olarak atandı. 1946'da, Kolombiya'nın Dışişleri Bakanı olarak atandı. Bu görevde, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek için çalıştı. 1951'de, Kolombiya Devlet Başkanı Laureano Gómez'in sağlık sorunları nedeniyle görevden ayrılması üzerine Urdaneta, geçici olarak cumhurbaşkanı oldu. Urdaneta, bu görevdeyken, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek için çalıştı. Urdaneta'nın başkanlığı, 1953'te General Gustavo Rojas Pinilla'nın darbesiyle sona erdi. Urdaneta, darbenin ardından sürgüne gitti ve 1972'de Bogota'da öldü. Urdaneta, Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Urdaneta'nın başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal gelişimini desteklemek
Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Urdaneta'nın başarısızlıklarından bazıları arasında şunlar yer almaktadır. General Gustavo Rojas Pinilla'nın darbesini engelleyememek.

Gustavo Rojas Pinilla. Gustavo Rojas Pinilla, 12 Mart 1900'de Tunja, Kolombiya'da doğdu. Bir asker, sivil mühendis ve politikacıydı. 14 Haziran 1953'ten 10 Mayıs 1957'ye kadar Kolombiya'nın 19. Başkanı olarak görev yaptı. Rojas Pinilla, askeri kariyerine 1920'de Kolombiya Askeri Akademisi'ne katılarak başladı. 1923'te bir teğmen olarak mezun oldu ve Manizales'e atandı. 1930'da, Kolombiya'nın Birleşik Devletler'deki askeri ataşesi olarak görev yaptı. Rojas Pinilla, 1940'larda La Violencia olarak bilinen Kolombiya iç savaşı sırasında öne çıktı. 1949'da, Kolombiya Devlet Başkanı Mariano Ospina Pérez'in kabinesine katıldı. 13 Haziran 1953'te, Rojas Pinilla bir darbeyle Ospina Pérez'i devirdi ve kendisini Kolombiya'nın yeni başkanı ilan etti. Rojas Pinilla'nın diktatörlüğü, siyasi muhalefeti bastırmak, sansürü uygulamak ve Kolombiya'nın altyapısını geliştirmek gibi politikalarla karakterize edildi. Rojas Pinilla'nın diktatörlüğü, 1957'de Liberal Parti ve Muhafazakar Parti arasında imzalanan bir uzlaşma anlaşması olan Cephe Nacional ile sona erdi. Rojas Pinilla, sürgüne gitti ve 17 Ocak 1975'te Melgar, Kolombiya'da öldü. Rojas Pinilla'nın başkanlığı, Kolombiya tarihinde önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Diktatörlüğü, Kolombiya'nın siyasi ve sosyal gelişiminde derin bir iz bıraktı. Rojas Pinilla'nın başarıları arasında şunlar yer almaktadır. La Violencia'nın sona ermesine yardımcı olmak. Kolombiya'nın altyapısını geliştirmek. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Rojas Pinilla'nın başarısızlıklarından bazıları arasında şunlar yer almaktadır. Siyasi muhalefeti bastırmak. Sansürü uygulamak. Diktatörlük tarzı yönetimi. Rojas Pinilla, Kolombiya tarihinde tartışmalı bir figür olarak kabul edilir. Bazıları onu Kolombiya'yı La Violencia'dan kurtaran bir kahraman olarak görürken, diğerleri onu baskıcı bir diktatör olarak görüyor.

Gabriel París Gordillo. Gabriel París Gordillo, 8 Mart 1910'da İbagué, Kolombiya'da doğan Kolombiyalı bir asker ve siyasetçiydi. 1957'den 1958'e kadar General Gustavo Rojas Pinilla'nın istifası üzerine askeri bir juntanın başkanı olarak ülkeyi yönetti. París, dört yıllık askeri diktatörlüğün ardından rejimin seçim yoluyla demokrasiye geçişini denetledi ve Alberto Lleras Camargo'ya Ulusal Cephe'nin başkanlığını devretti. París, 1928 yılında Bogotá'daki Escuela Militar de Cadetes'e katıldı ve 11 Aralık 1929'da süvari teğmenliğine terfi etti. Concepción'da bulunan 1 'Páez' süvari grubunda bir yer aldı. 1933 yılında teğmenliğe terfi etti ve Peru ile Baraya-La Tagua hattında yapılan savaşta görev aldı. 1936 yılında yüzbaşılığa terfi etti ve Bogotá'daki Escuela Militar de Cadetes'te binicilik öğretmeni olarak atandı. 1941 yılında Bogotá'daki Escuela Superior de Guerra'da Kurmay Subay olmaya hak kazandı ve 1943 yılında Páez grubuna komutan olarak geri döndü. París, 1954 yılında General Gustavo Rojas Pinilla'nın askeri darbesinin ardından hükümette bir dizi önemli pozisyonda görev aldı. Adalet Bakanı, Savaş Bakanı, Hükümet Bakanı, Madenler Bakanı ve Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Ayrıca, 1955 yılında General Rojas Pinilla Ekvador'u

ziyaret ederken iki kez Cumhurbaşkanlığı vekilliğini yürüttü. 1956 yılında tuğgeneralliğe terfi etti. 1957 yılında General Rojas Pinilla'nın istifası üzerine París, askeri bir juntanın başkanı oldu. París, demokrasinin yeniden tesis edilmesi için bir geçiş dönemi başlattı ve siyasi partilerin faaliyetlerini serbest bıraktı. 1958 yılında Ulusal Cephe'nin başkan adayı Alberto Lleras Camargo'nun seçilmesiyle birlikte iktidarı devretti. París, emekli olduktan sonra Girardot, Kolombiya'da yaşamaya devam etti ve 21 Mart 2008'de 98 yaşında öldü.

Alberto Lleras Camargo. Alberto Lleras Camargo, 3 Temmuz 1906'da Bogota, Kolombiya'da doğdu. Bir gazeteci, politikacı, yazar, diplomat ve hümanistti. 1945-1946 ve 1958-1962 yılları arasında Kolombiya'nın iki kez cumhurbaşkanı olarak görev yaptı ve 1948-1954 yılları arasında Amerika Devletleri Örgütü'nün ilk Genel Sekreteri olarak görev yaptı. Lleras Camargo, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Cumhurbaşkanı Carlos Lleras Restrepo'ydu. Lleras Camargo, Externado Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1929'da mezun oldu. Lleras Camargo, 1931'de El Liberal gazetesinin editörü oldu. Gazete, Kolombiya'nın en önemli gazetelerinden biri haline geldi ve Lleras Camargo, Kolombiya siyaseti hakkında önemli bir ses olarak ortaya çıktı. 1941'de, Lleras Camargo Kolombiya Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1945'te, Kolombiya'nın Liberal Partisi'nin cumhurbaşkanı adayı oldu ve seçimi kazandı. Lleras Camargo'nun ilk başkanlığı, Kolombiya'nın siyasi istikrarsızlığı ve şiddetinin bir döneminde gerçekleşti. Lleras Camargo, ülkeyi birleştirmeye ve istikrarı sağlamaya çalıştı. 1948'de, Lleras Camargo, Amerika Devletleri Örgütü'nün ilk Genel Sekreteri olarak seçildi. Bu görevde, Latin Amerika'daki barış ve işbirliğini teşvik etmek için çalıştı. 1958'de, Lleras Camargo, Kolombiya'nın Liberal Partisi ile yapılan bir uzlaşma anlaşması olan Cephe Nacional'ın bir parçası oldu. Bu anlaşma, 1958'den 1974'e kadar Kolombiya'da iktidarı paylaşan iki partinin, Muhafazakar Parti ve Liberal Parti arasında bir dönüşüm sağladı. 1958'de, Lleras Camargo, Cephe Nacional'ın adayı olarak Kolombiya'nın cumhurbaşkanı seçildi. İkinci başkanlığı sırasında, eğitim, altyapı ve ulusal kalkınma gibi alanlarda önemli ilerleme kaydetti. Ayrıca, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirdi ve Latin Amerika'daki diğer ülkelerle işbirliğini geliştirdi. Lleras Camargo, 4 Ocak 1990'da Bogota'da öldü. Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı. Lleras Camargo'nun başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Amerika Devletleri Örgütü'nün kurulmasına öncülük etmek. Kolombiya'nın siyasi istikrarını sağlamaya çalışmak Eğitim, altyapı ve ulusal kalkınma gibi alanlarda ilerleme kaydetmek. Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirmek. Lleras Camargo, Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı.

Guillermo León Valencia, 27 Nisan 1909'da Popayán, Kolombiya'da doğdu. Bir avukat, politikacı ve diplomattı. 1962'den 1966'ya kadar Kolombiya'nın 21. Başkanı olarak görev yaptı. Valencia, zengin bir ailede büyüdü. Babası, Kolombiya'nın eski Cumhurbaşkanı Guillermo Valencia idi. Valencia, Popayán Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1930'da mezun oldu. Valencia, 1931'de Susana López Navia ile evlendi ve dört çocuğu oldu. Valencia, siyasi kariyerine 1931'de Popayán belediye meclisine seçilerek başladı. 1933'te Cauca Eyaleti Meclisi'ne seçildi. 1934'te, Kolombiya'nın Birleşmiş Milletler temsilcisi olarak görev yaptı. 1946'da, Kolombiya'nın İspanya Büyükelçisi olarak atandı. 1958'de Valencia, Kolombiya'nın Liberal Partisi ile yapılan bir uzlaşma anlaşması olan Cephe Nacional'ın bir parçası oldu. Bu anlaşma, 1958'den 1974'e kadar Kolombiya'da iktidarı paylaşan iki partinin, Muhafazakar Parti ve Liberal Parti arasında bir dönüşüm sağladı. 1962'de Valencia, Cephe Nacional'ın adayı olarak Kolombiya'nın cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, eğitim, altyapı ve ulusal kalkınma gibi alanlarda önemli ilerleme kaydetti. Ayrıca, Kolombiya'nın dış ilişkilerini güçlendirdi ve Latin Amerika'daki diğer ülkelerle işbirliğini geliştirdi. Valencia, 1966'da cumhurbaşkanlığı görevinden ayrıldı. 1971'de New York, New York'ta öldü. Valencia, Kolombiya'nın en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın gelişiminde önemli bir rol oynadı.

Carlos Lleras Restrepo. Carlos Lleras Restrepo (12 Nisan 1908 - 27 Eylül 1994), Kolombiyalı bir hukukçu, gazeteci ve siyasetçiydi. 1966'dan 1970'e kadar Kolombiya'nın 22. Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Lleras Restrepo, Bogotá'da tanınmış bir ailede doğdu. Babası, Federico Lleras Acosta, tanınmış bir doktor ve araştırmacıydı. Annesi Amalia Restrepo Briceño idi. Lleras Restrepo, Bogotá'daki Colegio de la Salle'ye gitti

ve ardından Bogotá Ulusal Üniversitesi'nde hukuk ve siyaset bilimleri okudu. 1929'da mezun olduktan sonra gazeteci ve avukat olarak çalışmaya başladı. Lleras Restrepo, 1930'larda Liberal Parti'ye katıldı ve kısa sürede parti içinde yükseldi. 1938'de Genel Denetçi oldu ve 1945'te Hacienda Bakanı oldu. 1948'de Bogotá Belediye Başkanı oldu. Lleras Restrepo, 1966'da Kolombiya Cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, ülkenin ekonomisini istikrara kavuşturmaya ve eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmeye odaklandı. Ayrıca, Kolombiya'nın uluslararası arenasındaki rolünü güçlendirmeye çalıştı. Lleras Restrepo, 1970 yılında başkanlıktan ayrıldı, ancak siyasette aktif kaldı. 1980'lerde ve 1990'larda Liberal Parti'nin liderlerinden biriydi. 1994 yılında Bogotá'da öldü. Lleras Restrepo, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin demokrasisini güçlendirmek ve ekonomisini iyileştirmek için önemli katkılarda bulunmuştur.

Misael Pastrana Borrero. Misael Pastrana Borrero (14 Kasım 1923 - 21 Ağustos 1997) Kolombiyalı bir avukat, diplomat, gazeteci, yazar ve çevre aktivistiydi. 1970-1974 yılları arasında Kolombiya'nın 23. devlet başkanı olarak görev yaptı. Pastrana, Kolombiya'nın Huila departmanının başkenti Neiva'da doğdu. Bogotá'daki Javeriana Üniversitesi'nde ve Roma'daki Ferri Enstitüsü'nde hukuk eğitimi aldı. Daha sonra Muhafazakâr Parti'ye (daha sonra Sosyal Muhafazakâr Parti olarak adlandıracaktı) katıldı. Başkan Mariano Ospina Pérez'in (1949-1952) özel sekreteri ve Alberto Lleras Camargo'nun (1958-1962) ikinci liberal başkanlığı sırasında üç kez bakan olarak görev yaptı. Pastrana, 1970'de Kolombiya devlet başkanı seçildi. Görev süresi boyunca, ülkenin ekonomik ve sosyal durumunu iyileştirmeye odaklandı. Ayrıca, Kolombiya'nın gerilla hareketleriyle mücadelesini ve Venezuela ile olan ilişkilerini ele aldı. Pastrana, görev süresi sona erdikten sonra siyasette aktif kaldı. 1977'de Guión adlı bir dergi kurdu ve birkaç kitap yazdı. Ayrıca, Sosyal Muhafazakâr Parti'nin Ulusal Müdürlüğünün başkanlığını birkaç kez yaptı. Pastrana, 1997 yılında Bogotá'da öldü. Kolombiya tarihinin önemli bir figürüdür ve ülkesine katkılarından dolayı hatırlanır.

Alfonso López Michelsen. Alfonso López Michelsen (30 Haziran 1913 - 11 Temmuz 2007) Kolombiyalı bir politikacı ve hukukçuydu. 1974'ten 1978'e kadar Kolombiya'nın 24. Başkanı olarak görev yaptı. "El Pollo" (Tavuk) lakaplıydı, Kolombiya'da erken kariyer yapmış kişiler için kullanılan popüler bir deyimdi. López, eski iki dönem Kolombiya devlet başkanı Alfonso López Pumarejo ve ilk eşi María Michelsen Lombana'nın oğlu olarak Bogotá'da doğdu ve büyüdü. Gimnasio Moderno okulunda ve daha sonra Paris, Brüksel, Londra ve Santiago de Chile gibi diğer şehirlerde eğitim gördü. Universidad del Rosario'dan hukuk alanında derece aldı. Babasının başkanlığı sırasında López siyasette düşük bir profil sergiledi ve bunun yerine Universidad del Rosario'da üniversite profesörü olmaya odaklandı. 1938'de López, Bogotá'da Cecilia Caballero Blanco ile evlendi ve üç oğlu oldu. López Michelsen, 1960'larda Kolombiya siyasetinde öne çıktı. "Movimiento Revolucionario Liberal" (MRL) adlı yeni bir siyasi parti kurdu ve 1974'te Kolombiya başkanlığı seçimlerinde Liberal Parti'nin adayı olarak seçildi. López, sağcı Álvaro Gómez Hurtado'ya karşı kampanya yürüttü ve seçimleri kazandı. López Michelsen başkanlığı sırasında Kolombiya, sosyal ve ekonomik değişimler yaşadı. Hükümeti, toprak reformu, eğitim reformu ve sağlık hizmetlerinde iyileştirmeler gibi ilerici politikalar uyguladı. López, aynı zamanda gerilla savaşı ve uyuşturucu ticareti gibi sorunlarla da mücadele etti. López Michelsen, 1978'de başkanlıktan ayrıldı ve siyasette aktif kalmaya devam etti. 1980'lerde ve 1990'larda çeşitli hükümetlerde diplomatik görevlerde bulundu. 2007'de Bogotá'da öldü. Alfonso López Michelsen, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür. İlerici politikaları ve gerilla savaşı ve uyuşturucu ticareti gibi zorluklarla mücadelesi, Kolombiya'nın modern tarihini şekillendirmeye yardımcı oldu.

Julio Cesar Turbay Ayala. Julio César Turbay Ayala (18 Haziran 1916 - 13 Eylül 2005), 1978'den 1982'ye kadar Kolombiya'nın 25. Başkanı olarak görev yapan Kolombiyalı bir avukat ve politikacıydı. Ayrıca Dışişleri Bakanı ve ABD Büyükelçisi görevlerinde bulundu. Turbay, Bogotá'da Lübnanlı bir göçmen olan Antonio Amín Turbay ve eşi Rosaura Ayala'nın çocuğu olarak dünyaya geldi. Ortaokulu bitirene kadar okula gitti, ancak ailenin mali durumu nedeniyle yüksek öğrenim görmedi. Akademik eğitiminin olmaması nedeniyle Kolombiya siyaset seçkinleri ve medya tarafından cahil olarak gösterildi. Bununla birlikte, avukat olan kız kardeşi Hortensia ona hukuk bilgisini aktardı. Turbay, siyasi kariyerine 1940'larda Kolombiya Liberal Partisine katılarak başladı. 1950'lerde çeşitli bakanlık görevlerinde bulundu. 1967 yılında kısa bir süre için geçici devlet başkanı olarak görev yaptı. 1978'de Turbay, Liberal Parti'nin adayı olarak cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı. Görev süresi boyunca, Kolombiya ekonomisini canlandırmaya ve gerilla hareketini bastırmaya çalıştı. Ayrıca, insan hakları ve dış ilişkiler konusunda önemli adımlar attı. Turbay'ın cumhurbaşkanlığı dönemi, Kolombiya tarihinde zor bir dönemdi. Ülke, ekonomik kriz, siyasi

istikrarsızlık ve şiddet ile karşı karşıya kaldı. Turbay'ın eleştirmenleri, gerilla hareketini bastırmak için çok sert önlemler aldığını ve insan haklarını ihlal ettiğini savunuyor. Turbay, 1982 yılında cumhurbaşkanlığı görevinden ayrıldı. Daha sonra, diplomatik kariyerine devam etti ve çeşitli uluslararası kuruluşlarda görev aldı. 2005 yılında Bogotá'da öldü. Julio César Turbay Ayala, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür. Siyaset kariyeri boyunca, ülkenin demokrasisini güçlendirmeye ve ekonomisini geliştirmeye çalıştı. Eleştirilere rağmen, Turbay, Kolombiya halkı tarafından saygı duyulan bir liderdir.

Belisario Betancur. Belisario Antonio Betancur Cuartas (4 Şubat 1923 - 7 Aralık 2018), 1982'den 1986'ya kadar Kolombiya'nın 26. Başkanı olarak görev yapan Kolombiyalı bir politikacıydı. Kolombiya Muhafazakâr Partisi üyesiydi. Başkanlığı, çeşitli Kolombiya gerilla gruplarıyla yaptığı barış görüşmeleri girişimleriyle dikkat çekti. Ayrıca görevden ayrıldıktan sonra politikadan uzak duran nadir başkanlardan biriydi. Betancur, Antioquia Bölgesi'nin Amagá kasabasında doğdu. Hukuk ve ekonomi okudu ve 1947'de doktorasını yaptı. Gazeteci, yazar ve akademisyen olarak çalıştı. Ayrıca Tercer Mundo Yayınevi'nin kurucusuydu. Betancur'un siyasi kariyeri 1945 yılında başladı. Antioquia Bölge Meclisi'nde Muhafazakâr Parti'nin temsilcisi olarak görev yaptı. 1950 yılında Temsilciler Meclisi'ne seçildi. Gustavo Rojas Pinilla diktatörlüğü döneminde (1953-1957) Kurucu Meclis üyesiydi. Daha sonra Muhafazakâr Parti'nin Genel Sekreteri ve 1962-1963 yılları arasında Guillermo León Valencia'nın hükümetinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olarak görev yaptı. 1982'de Betancur, Kolombiya'nın 26. Başkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Kolombiya'nın ekonomik ve sosyal sorunlarını ele almaya odaklandı. Ayrıca gerilla gruplarıyla barış görüşmeleri başlattı. Bu görüşmeler, M-19 gerilla grubuyla imzalanan Corinto Anlaşması ile sonuçlandı. Betancur'un başkanlığı aynı zamanda 1985 yılında M-19 gerillasının Bogotá'daki Adalet Sarayı'nı ele geçirmesiyle de dikkat çekti. Bu kuşatma sırasında 115 kişi öldü. Betancur, 1986 yılında görevden ayrıldı. Daha sonra politikadan çekildi ve yazma ve insan hakları savunuculuğu gibi faaliyetlerde bulundu. 2018 yılında Bogotá'da 95 yaşında öldü.

Virgilio Barco Vargas. Virgilio Barco Vargas (17 Eylül 1921 - 20 Mayıs 1997), Kolombiya Liberal Partisi'nin önde gelen bir üyesi ve 1986 ile 1990 yılları arasında Kolombiya'nın 27. devlet başkanı olarak görev yapan Kolombiyalı bir politikacı, diplomat ve mühendis idi. Barco, Norte de Santander departmanı Cúcuta'da doğdu. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden inşaat mühendisliği derecesini aldı. 1940'ların sonlarında milletvekili seçildi, ancak muhafazakârlar ve liberaller arasındaki siyasi şiddet nedeniyle ülkeden ayrılmak zorunda kaldı. Barco, 1958'de senatör oldu ve 1961'de Birleşik Krallık'ta büyükelçi olmak için görevinden ayrıldı. 1969 yılına kadar bu görevde kaldı. Ayrıca Dünya Bankası'nın yöneticisi ve Kolombiya'nın ABD büyükelçiliğini yaptı. 1986 yılında %58 oy ile devlet başkanı seçildi. Yoksullukla mücadele programlarını destekledi, solcu gerillalarla diyaloğu yeniledi ve uyuşturucu kaçakçılarla savaştı. Uluslararası toplumda popüler olmasına rağmen, uyuşturucu kaçakçılarına karşı harekete geçmeye başladıktan sonra Kolombiya'da daha az popüler hale geldi. Kısıtlayıcı ekonomik politikaları ilk başta ülkenin kaderini belirledi. İki yıl sonra, yönetimi tarafından başlatılan Ekonomik Açıklık programı, Kolombiya pazarlarını dünyaya açacak ve ülkenin ekonomisini yeniden şarj edecekti. Bir dört yıllık görev yaptı. Barco, 20 Mayıs 1997'de Bogotá'da öldü

César Gaviria Trujillo. César Gaviria Trujillo, Kolombiyalı bir ekonomist ve politikacıdır. 1990'dan 1994'e kadar Kolombiya Devlet Başkanı, 1994'den 2004'e kadar Amerikan Devletleri Örgütü Genel Sekreteri ve 2005'ten 2009'a kadar Kolombiya Liberal Partisi Ulusal Direktörü olarak görev yaptı. Gaviria Pereira'da doğdu. Ekonomi ve işletme yönetimi eğitimi aldı. 1970'lerde siyasete girdi ve Kolombiya Liberal Partisi'ne katıldı. 1974 yılında Kolombiya Kongresi'ne seçildi. 1978'de Virgilio Barco'nun hükümetinde Maliye Bakanı oldu. 1986'da İçişleri Bakanı oldu. 1990 yılında Kolombiya Devlet Başkanlığı seçimlerini kazandı. Başkanlığı sırasında, 1991 Kolombiya Anayasası'nı kabul eden bir Kurucu Meclis topladı. Ayrıca, Kolombiya'nın ekonomisini liberalize etti ve uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele etmek için önlemler aldı. 1994 yılında, Amerikan Devletleri Örgütü Genel Sekreterliği görevine seçildi. Genel Sekreterliği sırasında, OAS'nin demokrasinin teşviki ve insan haklarının korunmasındaki rolünü güçlendirdi. Ayrıca, Kolombiya ve Venezuela arasındaki sınır anlaşmazlığını çözmeye yardımcı oldu. 2004 yılında, OAS Genel Sekreteri görevinden ayrıldıktan sonra, Kolombiya Liberal Partisi'nin Ulusal Direktörü oldu. Ulusal Direktör olarak, partiyi yeniden örgütlemeye ve Kolombiya siyasetinde daha etkili bir güç haline getirmeye çalıştı. 2009 yılında, Ulusal Direktörlük görevinden ayrıldı, ancak 2017 yılında tekrar bu göreve seçildi. Gaviria,

Kolombiya'nın en önemli siyasi figürlerinden biridir. Ulusal ve uluslararası düzeyde saygın bir liderdir. Demokrasinin ve insan haklarının savunucusudur.

Ernesto Samper Pizano. Ernesto Samper Pizano (Bogotá, 3 Ağustos 1950 doğumlu) Kolombiyalı bir avukat, ekonomist ve politikacıdır. Kolombiya Liberal Partisi'ni temsil ederek 1994-1998 yılları arasında Kolombiya Devlet Başkanı olarak görev yaptı. 2014-2017 yılları arasında Güney Amerika Ulusal Birliği'nin (UNASUR) Genel Sekreteri olarak görev yaptı. Samper, etkili Samper ailesinin bir üyesidir. Bogotá Belediye Meclisi üyesi, senatör, Cundinamarca milletvekili, İspanya Büyükelçisi ve Kalkınma Bakanı gibi çeşitli görevlerde bulundu. Temmuz 2014'te, bu uluslararası kuruluşa başkanlık etmek üzere UNASUR Genel Sekreteri olarak seçildi ve bu görev süresi 31 Ocak 2019'da sona erdi. Samper'in başkanlığı 8000 Proceso skandalıyla gölgelendi. Bu skandal, başsavcılığın kendisine verdiği folio numarasından adını almıştır. Skandal, Samper'in 1994 cumhurbaşkanlığı kampanyası sırasında Cali Karteli üyelerinden mali yardım aldığı iddialarını içeriyordu. Samper her türlü suçlamayı reddetti, ancak Kongre tarafından kınandı ve ABD'nin uyuşturucu kaçakçılığı ile mücadele sertifikası iptal edildi. Samper'in başkanlığı sırasında Kolombiya'da birçok önemli gelişme yaşandı. Samper, ülkenin gerilla gruplarıyla barış sürecini başlattı ve Kolombiya'nın ekonomisini yeniden canlandırdı. Ayrıca, Kolombiya'da insan hakları durumunu iyileştirmek için adımlar attı. Samper'in başkanlığı sona erdikten sonra, Uluslararası Kriz Grubu'nun başkanı olarak görev yaptı. Ayrıca, Kolombiya'nın barış sürecini desteklemek için çeşitli girişimlerde bulundu. Samper, Kolombiyalı siyasette önemli bir figürdür. Tartışmalı bir figür olmasına rağmen, Kolombiya'nın tarihinde önemli bir rol oynamıştır.

Andrés Pastrana Arango. Andrés Pastrana Arango (17 Ağustos 1954 doğumlu), 1998'den 2002'ye kadar Kolombiya'nın 30. Başkanı olan Kolombiyalı bir gazeteci ve siyasetçidir. Babası Misael Pastrana Borrero'nun 1970'den 1974'e kadar cumhurbaşkanlığı görevini üstlenmesinin ardından Pastrana, 1998'de Kolombiya'nın en genç cumhurbaşkanı oldu. Başkanlığı sırasında, Pastrana, gerilla gruplarıyla barış görüşmeleri başlattı ve Kolombiya ekonomisini canlandırmak için çaba gösterdi. Pastrana, Bogotá, Kolombiya'da doğdu. Bogotá Üniversitesi'nde hukuk okudu ve daha sonra Harvard Üniversitesi'nde uluslararası hukuk üzerine çalışmalar yaptı. Pastrana, siyasete girmeden önce gazeteci olarak çalıştı. 1998'de Pastrana, Kolombiya cumhurbaşkanlığı seçimlerinde muhafazakar aday olarak yarıştı ve kazandı. Başkanlığı sırasında, Pastrana, Kolombiya devrimci gerilla grubu FARC ile barış görüşmeleri başlattı. Bu görüşmeler başarılı olmadı ve FARC, Pastrana'nın cumhurbaşkanlığı sırasında saldırılarına devam etti. Pastrana ayrıca, Kolombiya ekonomisini canlandırmak için çaba gösterdi. Bu çabalar, Pastrana'nın görev süresinin sonuna doğru Kolombiya ekonomisinin büyümesini sağladı. Ancak, Pastrana'nın ekonomik politikaları, yoksulluk ve işsizliğin artmasına yol açtı. Pastrana, 2002 yılında görev süresini tamamladı. Görev süresinden sonra, Pastrana, Kolombiya'da barış sürecini desteklemeye devam etti. Ayrıca, Kolombiya'da demokrasiyi güçlendirmek için çalışan çeşitli kuruluşlarda görev yaptı. Pastrana, Kolombiya'nın en önemli siyasetçilerinden biri olarak kabul edilir. Pastrana, Kolombiya'da barış sürecini başlatma ve Kolombiya ekonomisini canlandırma çabaları nedeniyle saygı duyulur.

Álvaro Uribe Vélez. Álvaro Uribe Vélez, Kolombiyalı bir avukat, iş adamı ve politikacıdır. 7 Ağustos 2002'den 7 Ağustos 2010'a kadar Kolombiya'nın 31. devlet başkanlığını yaptı. Uribe, siyasi kariyerine memleketi Antioquia'da başladı. Medellín Kamu İşletmeleri ve Çalışma Bakanlığı'nda görevlerde bulundu ve Sivil Havacılık Özel Yönetim Birimi'nin (1980-1982) müdürlüğünü yaptı. Ekim 1982'de Medellín Belediye Başkanı oldu. 1986 ile 1994 yılları arasında senatör, 1995 ile 1997 yılları arasında Antioquia Valisi olarak görev yaptıktan sonra 2002 yılında Kolombiya Cumhurbaşkanı seçildi. Uribe, Cumhurbaşkanlığı döneminde "Demokratik Güvenlik" politikasını uygulayarak ülkede güvenliği sağlamayı hedefledi. Bu politika, solcu gerillalara karşı yürütülen askeri operasyonları, paramiliter grupların etkisiz hale getirilmesini ve uyuşturucu ticareti ile mücadeleyi içeriyordu. Uribe'nin politikaları, ülkedeki güvenlik durumunu iyileştirirken bazı eleştiriler de aldı. İnsan hakları örgütleri, Uribe hükümetinin paramiliter grupların faaliyetlerine karşı yeterince sert önlem almadığını iddia etti. Ayrıca, Uribe'nin bazı politikalarının yoksulluğu ve eşitsizliği artırdığı yönünde eleştiriler de vardı. Uribe, 2010 yılında görev süresini tamamladıktan sonra siyasetten çekilmedi. Demokratik Merkez partisinin kurucusuna katıldı ve 2014 yılında parlamentoya seçildi. Uribe, şu anda Kolombiya'nın en popüler politikacıları arasında yer alıyor. Álvaro Uribe Vélez, Kolombiya'nın modern tarihinde önemli bir figürdür. Politikaları, ülkenin güvenlik durumunu iyileştirirken bazı eleştiriler de almasına rağmen, Uribe'nin Kolombiya'nın tarihi üzerindeki etkisi inkar edilemez.

Juan Manuel Santos. Juan Manuel Santos Calderón GColIH GCB GColL ODB (10 Ağustos 1951 doğumlu) 2010-2018 yılları arasında Kolombiya Devlet Başkanı olarak görev yapmış Kolombiyalı bir politikacıdır. 2016 Nobel Barış Ödülü'nün tek sahibiydi. Santos, mesleği ekonomist ve gazeteci, zengin ve nüfuzlu Santos ailesinin bir üyesidir. 1913-2007 yılları arasında Kolombiya'nın en önemli gazetesi olan El Tiempo'nun çoğunluk hissedarıydı. César Gaviria Trujillo hükümetinde 1991'den 1994'e kadar Kolombiya Dış Ticaret Bakanı ve 1993'ten 1994'e kadar Kolombiya Devlet Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı. Andres Pastrana Arango hükümetinde 2000'den 2002'ye kadar Kolombiya Maliye ve Kamu Kredi Bakanı olarak görev yaptı. 1992'de VIII. Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı'nın Başkanı olarak atandı. 1994 yılında, Kolombiya Hükümeti'nin yönetimini ve verimliliğini geliştirmeye yardımcı olmayı amaçlayan İyi Yönetim Vakfı'nı kurdu. Santos, 2006-2009 yılları arasında Savunma Bakanı olarak görev yaptı ve bu süre zarfında özellikle Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) olmak üzere gerillalara karşı sert bir mücadele politikası yürüttü[13]. Jaque Operasyonu ve FARC'ın önemli bir kadrosunun ölümü gibi başarılarla sonuçlandı. İvan Ríos, bazen Phoenix Operasyonu gibi daha tartışmalı (FARC'ın bir kampının Ekvador'da bombalanması ve Raúl Reyes'in ölümüne neden olması). Santos, 2010 yılında Kolombiya Devlet Başkanlığı seçimlerinde Álvaro Uribe'nin halefi olarak aday oldu ve seçimleri kazandı. 2014 yılında yeniden seçildi. Görev süresi boyunca, Kolombiya'nın uzun süredir devam eden çatışmasını sona erdirmek için FARC ile barış görüşmelerine liderlik etti. 2016 yılında, bu çabalar için Nobel Barış Ödülü'ne layık görüldü. Santos'un başkanlığı sırasında Kolombiya, ekonomi, güvenlik ve insan hakları açısından önemli ilerlemeler kaydetti. Ancak, ülke hala yoksulluk, eşitsizlik ve uyuşturucu ticareti gibi zorluklarla karşı karşıyadır. Juan Manuel Santos, Kolombiya tarihinde önemli bir figürdür ve barışa olan bağlılığı için uluslararası alanda saygı duyulmaktadır.

Iván Duque. Iván Duque Márquez (doğum 1 Ağustos 1976), 2018'den 2022'ye kadar Kolombiya Devlet Başkanlığı görevini yürüten Kolombiyalı bir politikacı ve avukattır. 2018 Kolombiya devlet başkanlığı seçimlerinde Demokratik Merkez Partisi'nin adayı olarak seçildi. Eski cumhurbaşkanı ve güçlü Senatör Alvaro Uribe'nin desteğiyle, seçimlerden bir yıl önce nispeten bilinmemesine rağmen seçildi. Duque, Antioquia'nın eski valisi ve Kolombiya'nın Maden ve Enerji Bakanı olan Iván Duque Escobar'ın oğlu ve siyaset bilimci Juliana Márquez Tono'nun oğludur. Hukuk ve uluslararası ilişkiler alanında eğitimini tamamladı ve daha sonra Columbia Üniversitesi'nde doktora eğitimine başladı. Bogotá'da Ulusal Planlama Dairesi'nde ve Washington, DC'de Inter-American Development Bank'ta çalıştı. Duque'nin devlet başkanlığı sırasında önemli başarıları arasında şunlar yer almaktadır. Uyuşturucu kaçakçılığı ile mücadelede önemli adımlar atmak. Ekonomiyi istikrara kavuşturmak ve iş yaratmak. Altyapı projelerine yatırım yapmak. Barış sürecini desteklemek. Duque ayrıca, COVID-19 pandemisinin ardından Kolombiya'nın ekonomisini yeniden canlandırmak için bir dizi önlem aldı. Bu önlemler arasında işletmelere verilen mali yardımlar ve altyapı projelerine yatırımlar bulunmaktadır. Duque'nin devlet başkanlığı dönemi eleştirilerden de nasibini aldı. Bazıları, Duque'nin ekonomik politikalarının yoksulları orantısız bir şekilde etkilediğini iddia etti. Diğerleri, Duque'nin barış sürecine verdiği desteğin yetersiz olduğunu savundu. Genel olarak, Iván Duque Márquez, Kolombiya'nın tarihindeki önemli bir figürdür. Devlet başkanlığı sırasında ülkenin istikrarını ve güvenliğini sağlamak için önemli adımlar attı.

Gustavo Petro. Gustavo Petro, Kolombiya'nın 42. ve şu anki devlet başkanıdır. 19 Nisan 1960'ta Ciénaga de Oro, Córdoba'da doğdu. Ekonomist ve siyasetçidir. 2022'de Kolombiya'nın ilk solcu devlet başkanı olarak seçildi. Petro, 1991-1994 ve 1998-2006 yılları arasında Kolombiya Temsilciler Meclisi üyeliği yaptı. 2006-2010 yılları arasında Kolombiya Senatosu üyeliği yaptı. 2012-2014 yılları arasında Bogota Belediye

---

13 FARC veya FARC-EP kısaltmasıyla bilinen, Marksist-Leninist devrimci gerilla örgütüdür. Kolombiya hükûmeti, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı, Kanada, ve Avrupa Birliği tarafından terör örgütü ilan edilmiştir.FARC, 1960'lı yıllarda Kolombiya Komünist Partisi'nin askerî kanadı olarak kuruldu. 1980'li yıllarda faaliyetlerini sürdürebilmek için kokain ticaretine başladığı iddiası ABD tarafından öne sürülmektedir. Örgütün bu yoldan yılda en az 300 milyon Amerikan doları gelir elde ettiği de tahmin edilmektedir. Kolombiya Emniyet Genel Müdürü General Jose Roberto Leon'a göre ülke genelinde uyuşturucu ticaretinin %60'ına hakim olan örgütün yıllık geliri $1 milyarı bulmaktadır. Örgütün kurucusu Manuel Marulanda'dır. FARC'ın 2001 yılında 16.000 mensubu olmasına rağmen Kolombiya hükûmetine göre bu sayı 2008 yılı itibarıyla 6.000–8.000 civarına inmiştir. Örgüt, 52 yıl boyunca sürdürdükleri silahlı mücadeleyi 2015 yılının Eylül ayında Küba'nın arabuluculuğunda Kolombiya hükûmeti ile anlaşmaya vararak sonlandırmışlardır. Eylül 2016 itibarı ile de kalıcı antlaşma imzalanmıştır

Başkanlığı ve 2014-2015 yılları arasında Bogota Büyükşehir Belediye Başkanlığı yaptı. Petro, Kolombiya Humana partisinin kurucusudur. Bu parti, sosyal demokrasi, çevrecilik ve sosyal adalet ilkelerini savunmaktadır. Petro, Kolombiya'da eşitsizliği azaltmak, yoksulluğu ortadan kaldırmak ve barışı sağlamak için mücadele vermektedir. Petro, Kolombiya'nın en popüler politikacılarından biridir. Anketlere göre, Kolombiyalıların çoğunluğu Petro'nun politikalarını desteklemektedir. Petro, Kolombiya'nın geleceğini şekillendirmede önemli bir rol oynayacaktır. Petro'nun bazı politikaları şunlardır. Eşitsizliği azaltmak için gelir vergilerini artırmak. Yoksulluğu ortadan kaldırmak için sosyal programlar yatırımı yapmak. Barışı sağlamak için eski gerilla üyeleriyle müzakere etmek. Çevreyi korumak için fosil yakıt kullanımını azaltmak Uyuşturucu ticaretini ortadan kaldırmak. Petro'nun politikaları bazı kişiler tarafından eleştirildi. Ancak, Petro'nun politikalarının Kolombiya'ya faydalı olacağına inanan birçok kişi de var. Petro, Kolombiya'nın geleceği için önemli bir figürdür. Petro'nun politikaları, Kolombiya'nın sorunlarını çözmeye ve ülkeyi daha adil ve eşit bir ülke haline getirmeye yardımcı olabilir.

Paraguay Devlet Adamları

Paraguay'ın siyasi tarihi, 15. yüzyılda İspanyol sömürgeciliğinin başlamasıyla başladı. Bu dönemde, yerli halklar sömürge yönetimine karşı sürekli olarak ayaklandı. 1811 yılında, Paraguay, İspanya'dan bağımsızlığını kazandı. Paraguay'ın ilk bağımsız devlet başkanı José Gaspar Rodríguez de Francia oldu. Francia, Paraguay'ı dış dünyaya kapatan ve otoriter bir yönetim uygulayan bir diktatördü. 1840 yılında, Francia'nın ölümünden sonra, Paraguay'da kısa bir süre için demokrasi hüküm sürdü. Ancak, 1865 yılında, Paraguay, Brezilya, Arjantin ve Uruguay'dan oluşan Üçlü İttifak'a karşı savaşa girdi. Bu savaş, Paraguay Savaşı olarak bilinir ve Paraguay için yıkıcı oldu. Paraguay Savaşı'ndan sonra, Paraguay, 1989 yılına kadar 35 yıl süren bir diktatörlük rejimi altında kaldı. Bu dönemde, Paraguay, Alfredo Stroessner liderliğindeki Colorado Partisi tarafından yönetildi. Stroessner, baskıcı bir yönetim uyguladı ve muhalefet hareketlerini bastırdı. 1989 yılında, Stroessner'in devrilmesiyle birlikte, Paraguay'da demokrasiye geçiş yaşandı. Günümüzde, Paraguay, başkanlık sistemi ile yönetilen bir demokrasidir. Paraguay'ın siyasi tarihindeki önemli dönüm noktaları şunlardır.
1537: İspanyollar, Paraguay'a ilk olarak ayak bastı.
1811: Paraguay, İspanya'dan bağımsızlığını kazandı.
1840: José Gaspar Rodríguez de Francia'nın ölümünden sonra, Paraguay'da kısa bir süre için demokrasi hüküm sürdü.
1865-1870: Paraguay Savaşı
1989: Alfredo Stroessner'in devrilişi ve Paraguay'da demokrasiye geçiş.
Paraguay'ın siyasi tarihi, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik zorluklar ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuş bir tarihtir. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır. Paraguy'un devlet başkanları, ülkenin yürütme erkinin başkanı ve silahlı kuvvetlerinin başkomutanıdır. Devlet başkanlığı, beş yıllık bir süre için halk tarafından seçilir. Devlet başkanı tekrar seçilemez.

Santiago Peña, Mario Abdo Benítez, Horacio Cartes, Fernando Lugo, Nicanor Duarte Frutos, Luis Ángel, González Macchi, Raúl Cubas Grau, Juan Carlos Wasmosy, Andrés Rodríguez, Alfredo Stroessner, Federico Chave, Juan Natalicio González, Higinio Morínigo, José Félix Estigarribia, Rafael Franco, Eusebio Ayala, José Patricio Guggiari, Eligio Ayala, Manuel Gondra, Manuel Franco, Eduardo Schaerer, Pedro Ibáñez, Emiliano González Navero, Benigno Ferreira, Juan Antonio Escurra, Emilio Acebal, Juan Bautista Egusquiza, Marcos Morínigo, Patricio Escobar, Bernardino Caballero, Cándido Bareiro, Juan Bautista Gill, Salvador Jovellanos, Cirilo Antonio Rivarola, Francisco Solano López, Carlos Antonio López, Mariano Roque Alonso, José Gaspar Rodríguez de Francia

Santiago Peña 2023-günümüz. Partido Colorado[14]. Santiago Peña Palacios (Doğum tarihi: 16 Kasım 1978) Paraguay'ın 52. ve şu anki başkanı olan Paraguaylı bir siyasetçi ve ekonomisttir. Siyasi kariyerinin yanı sıra Peña, Paraguay Merkez Bankası ve Banco Amambay'ın yönetim kurullarında görev yaptı. Ayrıca Asuncion Katolik Üniversitesi'nde ekonomi dersleri verdi ve para politikası ve finans üzerine araştırma makaleleri yayınladı. Peña, 16 Kasım 1978'de Paraguay'ın başkenti Asunción'da doğdu. Asuncion'daki Universidad Católica Nuestra Señora de la Asunción'da ekonomi eğitimi aldıktan sonra ekonomist unvanını aldı. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Columbia Üniversitesi'nden kamu yönetimi alanında yüksek lisans derecesi aldı. Peña, 2004 yılında Paraguay'ın Maliye Bakanı oldu ve 2008 yılına kadar görevine devam etti. Bu süre zarfında, Paraguay ekonomisini istikrara kavuşturmak ve

14 Colorado Partisi 11 Eylül 1887'de Asunción'da kuruldu; Daha önce aynı yılın 25 Ağustos'unda General Bernardino Caballero'nun evinde Üçlü İttifak'a karşı yapılan savaşın kahramanları ve dönemin liderlerinin önde gelen yoldaşlarıyla bir toplantı yapılmış ve bu toplantıda yeni bir ittifakın temelleri atılmıştı. grup, milliyetçi politika. Partinin kurucusu General Bernardino Caballero'ydu ve Caballero'nun düşüncelerini yorumlayarak Ulusal Cumhuriyetçi Parti'nin Kuruluş Yasasını yazan José Segundo Decoud eşlik ediyordu. Ayrıca kurucular arasında Higinio Uriarte, José G. Granada, Santiago Cardozo, Juan G. González, Ángel Benítez, Juan Crisóstomo Centurión, Remigio Mazó, Esteban Rojas, Miguel Alfaro, Guillermo de los Ríos, Héctor Carballo, Zacarías Samaniego, Jaime Peña ve birçok kişi vardı.

ekonomik büyümeyi teşvik etmek için çeşitli politikalar uyguladı. Peña, 2008 yılında Uluslararası Para Fonu'na (IMF) katıldı ve 2012 yılında Paraguay Merkez Bankası'nın dört direktöründen biri olarak atandı. Peña, 2013 yılında Paraguay'ın başkan yardımcısı seçildi. Bu pozisyonda, hükümetin sosyal programlarını denetlemek ve hükümetin yolsuzlukla mücadele çabalarına önderlik etmekten sorumluydu. Peña, 2018 yılında Paraguay başkanlığına aday oldu, ancak seçimleri ikinci sırada tamamladı. Peña, 2023 yılında tekrar başkanlığa aday oldu ve seçimleri kazandı. Peña, 15 Ağustos 2023'te Paraguay'ın 52. başkanı olarak yemin etti. Başkan olarak, Peña'nın öncelikleri arasında yoksulluğun azaltılması, yolsuzlukla mücadele ve Paraguay ekonomisinin büyümesi yer alıyor. Peña ayrıca Paraguay'ın uluslararası toplumda daha aktif bir rol oynamasını istiyor. Peña, Leticia Ocampos ile evlidir ve üç çocuğu vardır. Peña, Katolik'tir. Peña'nın eleştirmenleri, onun Paraguay'ın eski devlet başkanı Horacio Cartes'in kuklası olduğunu iddia ediyorlar. Peña, bu iddiaları reddetti ve Cartes'in danışmanı olarak görev yaptığı süre boyunca Paraguay'a fayda sağladığını savundu. Peña ayrıca, Paraguay'ın yolsuzluk sorunuyla mücadele etmedeki başarısızlığı nedeniyle eleştirildi. Peña, yolsuzlukla mücadele için çeşitli politikalar uyguladığını, ancak yolsuzluğun kökünü kazmanın zaman aldığını savundu.

Mario Abdo Benítez 2018-2023 Partido Colorado. Mario Abdo Benítez (d. 10 Kasım 1971), Paraguay'ın 51. devlet başkanı olarak görev yapmış Paraguaylı bir siyasetçidir. Daha önce senatör olarak görev yaptı ve 2015 ile 2016 yılları arasında Paraguay Senatosu başkanlığı görevini üstlendi. Abdo Benítez, Asunción'da doğdu ve Post Üniversitesi'nde pazarlama alanında lisans eğitimi aldı. Siyasi kariyerine 2005 yılında Cumhuriyetçi Ulusal Yeniden Yapılanma hareketinin bir üyesi olarak başladı. Daha sonra Barış ve İlerleme hareketinin bir üyesi oldu ve 2005 yılında Colorado Partisi Başkan Yardımcılığı görevine seçildi. Haziran 2015'te Paraguay Senatosu başkanlığına seçildi. Abdo Benítez, babasının Stroessner'in özel sekreteri olması nedeniyle Alfredo Stroessner'in askeri diktatörlüğü ile olan ilişkisi nedeniyle eleştirilerle karşı karşıya kaldı. 2018 devlet başkanlığı seçimlerinde Abdo Benítez, Colorado Partisinin başkan adayı oldu ve rakibi Efraín Alegre'yi %46,42 oy oranıyla yenerek seçimi kazandı. 15 Ağustos 2018'de Paraguay devlet başkanı olarak göreve başladı. Abdo Benítez'in devlet başkanlığı döneminde Paraguay ekonomisi büyümeye devam etti ve işsizlik oranı düştü. Ancak, hükümeti yoksullukla mücadele ve yolsuzlukla mücadele konusunda eleştirildi. Abdo Benítez, ayrıca COVID-19 salgını sırasında Paraguay'ın tepkisine liderlik etti. Abdo Benítez, Ağustos 2023'te görev süresinin sona ermesiyle devlet başkanlığı görevinden ayrıldı.

Horacio Cartes 2013-2018 Partido Colorado. Horacio Manuel Cartes Jara (İspanyolca telaffuz: [oˈɾasjo maˈnwel ˈkartes ˈxaɾa]; d. 5 Temmuz 1956), 2013'ten 2018'e kadar Paraguay Cumhuriyeti'nin 50. başkanı olarak görev yapan Paraguaylı bir politikacı ve işadamıdır. Cartes, 2023'te conglomeratesinden ayrılıncaya kadar tütün, alkolsüz içecekler, et üretimi ve bankacılık dahil olmak üzere Grupo Cartes holdinginde yaklaşık iki düzine şirkete sahipti. Cartes, 1986 yılında para birimi sahtekarlığı soruşturması sırasında 60 gün hapis yattı. Merkez bankasından tercihli döviz kuru ile kredi alıp ardından döviz bürosu işi aracılığıyla ABD'de çiftlik ekipmanı satın alarak milyonlarca dolar kazandığı iddia edildi. Dava sonunda düştü. Cartes, 2009 yılında Paraguay'ın eski tek partisi olan Colorado Partisi'ne üye olarak siyasete atıldı. Kasım 2010'da, Colorado Partisi'nin diğer yetkilileriyle birlikte "Movimiento Honor Colorado" akımını kurdu. 9 Aralık 2012'de Horacio Cartes, partisi içinde "Frente Para La Victoria" üyesi Javier Zacarias Irun'a karşı ön seçimi kazandı. Cartes'in cumhurbaşkanlığı döneminde Paraguay, olumsuz bölgesel bağlama rağmen makroekonomik istikrar ve sürdürülebilir ekonomik büyüme kaydetti. Altyapı yatırımlarını arttırdı, yolları iyileştirdi ve köprüler inşa etti. Ayrıca sosyal programlara yatırım yaparak yoksulluğun azaltılmasına yardımcı oldu. Cartes'in cumhurbaşkanlığı dönemi boyunca, yolsuzluk ve suç iddiaları da vardı. Bazıları, Cartes'in iş faaliyetlerinin çıkar çatışması yarattığını iddia etti. Diğerleri, Cartes'in hükümetinin yolsuzluğa göz yumduğunu iddia etti. Cartes, 2018 yılında cumhurbaşkanlığı görevinden ayrıldıktan sonra siyasette aktif kaldı. Halen Colorado Partisi'nin başkanlığını yürütmektedir.

Fernando Lugo 2008-2012 Frente Guasu. Fernando Armindo Lugo Méndez, (d. 30 Mayıs, 1951 San Solano,[1] San Pedro del Paraná bölgesi, Itapúa kısmı) Paraguaylı siyasetçi ve Roma Katolik Kilisesi piskoposu ve APC ve Devrimci Febrerista Partisi koalisyonu üzerinden Sosyalist Enternasyonal'a bağlıdır. Nisan 2008 başkanlık seçimini kazandı ve Paraguay'ın seçilmiş başkanı oldu. Başkanlık yarışına katılmak için kilise görevinden affını istedi. Ancak Papalık bunun yerine onun piskoposluk yetkisini askıya aldı ancak papazlık statüsünün korunmasına karar verdi. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1951'de dünyaya geldi. Ailesi tarafından papaz okuluna yazdırıldı. 1977'de Katolik papaz olarak mezun oldu. Paraguay'ın en yoksul bölgelerinden biri olan San Pedro'ya atandı. Yoksullukla boğuşan halka dini vaazlar vermekle yetinmedi. Kısa zamanda direniş hareketlerinin içinde yer almaya başladı. İşçi grevlerine katılan, köylülerin toprak taleplerine destek çıktı. Adı kısa zamanda yoksulların piskoposu olarak yayıldı. 2006'da, o zamanki devlet başkanı Nicanor Duartein'e karşı düzenlediği 40 bin kişilik yürüyüş sonunda Vatikan, politikaya bulaştığı için papazlık unvanını geri aldı. Yoksulluğu ortadan kaldırmak için politikanın eşsiz bir araç olduğunu düşünen Lugo'nun siyasi kariyeri böylece başlamış oldu. Paraguay'ın ana muhalefet grubunun desteğini kazandı. 60 yıllık Colorado Partisi iktidardan bıkmış insanlardan oluşan, sağ ve sol kanatlardan birçok grubu içinde barındıran bir cephe ile başkanlık yarışına girdi. Değişim İçin Yurtsever İttifak (Alianza Patriótica por el Cambio, APC) adı altında 20'den fazla grubun destek verdi. 20 Nisan 2008 tarihinde yapılan seçimlerde, oyların yüzde 40.82'sini alarak devlet başkanı seçildi. 15 Ağustos 2008 tarihinde görevine başladı. Haziran 2012'de, Paraguay'da topraksız çiftçilerle polisler arasında çıkan ve

17 kişinin ölümüyle sonuçlanan çatışmaların ardından toplanan Paraguay Senatosu tarafından görevden alındı.[3] 39 senatör, görevini kötüye kullandığı gerekçesiyle azledilmesi için oy kullandı. 4 senatör "Hayır" oyu kullanırken 2 senatör oylamaya katılmadı. Yerine yardımcısı Federico Franco devlet başkanı oldu.

Nicanor Duarte Frutos 2003-2008 Partido Colorado. Nicanor Duarte Frutos (d. 11 Ekim 1956, Coronel Oviedo), Paraguaylı gazeteci, avukat, siyasetçi ve 2003-2008 yılları arasında Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Duarte Frutos, Colorado Partisinin üyesidir ve Paraguay'ın ilk Protestan devlet başkanı olarak kabul edilir. Duarte Frutos, Asunción Katolik Notre Dame Üniversitesi'nde hukuk ve Asunción Ulusal Üniversitesi'nde felsefe okudu. Daha sonra Hanns Seidel-Stiftung ile birlikte Asunción Ulusal Üniversitesi'nde siyaset bilimi alanında yüksek lisans yaptı. Avukat ve sosyoloji ve etik profesörü olarak çalıştı. 1980'den 1991'e kadar Ultima Hora gazetesinde köşe yazarı ve gazeteci olarak çalıştı ve Juan Carlos Wasmosy ve Luis Ángel González Macchi hükümetleri döneminde Eğitim Bakanı olarak görev yaptı. Duarte Frutos, 2003 devlet başkanlığı seçimlerinde Colorado Partisinin adayıydı ve oyların %37,1'ini alarak seçimi kazandı. Başkanlığı sırasında, Duarte Frutos, vergileri düşürmek, yatırımları teşvik etmek ve sosyal programları genişletmek gibi ekonomik büyümeyi teşvik eden bir dizi politikayı uyguladı. Ayrıca yolsuzluğa karşı mücadele etti ve Paraguay'ın uluslararası itibarını iyileştirmeye çalıştı. Duarte Frutos'un başkanlığı, birkaç zorlukla karşılaştı. Paraguay ekonomisi, 2002'de büyük bir durgunluktan kurtuluyordu ve Duarte Frutos'un politikaları, ülkenin ekonomik büyümesini yeniden canlandırmakta başarılı oldu. Ancak, Duarte Frutos hükümeti, yolsuzluk suçlamaları ve hükümetin muhalefete yönelik baskıcı uygulamaları nedeniyle de eleştirildi. 2008 yılında Duarte Frutos, devlet başkanlığı için yeniden aday olmadı ve Colorado Partisinin başkanlık adayı olarak Horacio Cartes'i destekledi. Cartes seçimi kazandı ve Duarte Frutos, Paraguay Senatosu'na atandı. Duarte Frutos, tartışmalı bir figür olmasına rağmen, Paraguay'ın modern tarihinde önemli bir rol oynamıştır. Paraguay'ın ilk Protestan devlet başkanı olarak, Duarte Frutos, ülkenin dinsel manzarasında önemli bir değişiklik yaptı. Ayrıca, Duarte Frutos'un ekonomik politikaları, Paraguay ekonomisinin büyümesini yeniden canlandırmada etkili oldu.

Luis Ángel González Macchi 1999-2003 Partido Colorado. Luis Ángel González Macchi (d. 13 Aralık 1947, Asunción) 1999'dan 2003'e kadar Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yapan bir Paraguaili siyasetçi ve avukattır. González Macchi, 13 Aralık 1947'de Asunción'da doğdu. Ulusal Asunción Üniversitesi'nde hukuk okudu ve avukat olarak çalışmaya başladı. González Macchi, 1993 yılında Ulusal Kongre'ye seçildi. 1998 yılında Senato Başkanı oldu. 1999 yılında Başkan Yardımcısı Luis María Argaña'nın suikastine kurban gitmesinin ardından, Başkan Raúl Cubas Grau istifa etti ve González Macchi devlet başkanı oldu. González Macchi'nin görev süresi, Paraguay tarihinde siyasi ve ekonomik istikrarsızlık dönemine denk geldi. Hükümeti, yolsuzluk ve suçla mücadele etmek için mücadele etti. González Macchi, 2003 yılında görev süresini tamamladı. González Macchi, tartışmalı bir figüre olarak kabul edilir. Bazıları, Paraguay'ın demokrasisini güçlendirmeye yardımcı olduğunu savunurken, diğerleri ise yolsuzluk ve kötü yönetimle suçlamaktadır.

Raúl Cubas Grau 1998-1999 Partido Colorado. Raúl Alberto Cubas Grau (d. 23 Ağustos 1943, Asunción, Paraguay) Paraguaylı bir mühendis ve politikacıdır. 15 Ağustos 1998'den 28 Mart 1999'a kadar Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Cubas Grau, Asunción Ulusal Üniversitesinde mühendislik okudu. Colorado Partisinin üyesiydi. Seçime katılmadan önce elektrik mühendisi olarak çalıştı ve Nisan 1996'da istifa edene kadar kısa bir süre Paraguay Maliye Bakanı olarak görev yaptı. 1998 kampanyası başladığında, ordu generali Lino Oviedo, Cubas'ı adayı olarak seçti. Ancak, seçimden birkaç ay önce, Oviedo 1996 darbesindeki rolünden dolayı 10 yıla mahkum edildi ve diskalifiye edildi. Cubas Grau, Oviedo'nun adayı olarak değiştirildi ve Luis María Argaña'yı başkan yardımcısı olarak seçti. Seçim kampanyası sırasında Oviedo'yu serbest bırakacağına söz verdi ve bunu 18 Ağustos 1998'de, göreve başlamasından üç gün önce yaptı. Cubas Grau'nun kısa başkanlığı sırasında, Oviedo'nun serbest bırakılması ve Oviedo destekçileri tarafından şiddet eylemleri gibi bir dizi tartışmalı olay meydana geldi. Bu olaylar, Ocak 1999'da Oviedo'nun yandaşlarının Kongre Binasını basmasıyla doruğa ulaştı. Oviedo destekçileriyle şiddet, Cubas Grau'nun popülaritesini ciddi şekilde zedeledi. Şubat 1999'da, Başkan Yardımcısı Luis María Argaña suikaste kurban gitti. Argaña'nın suikastı, ülkede derin bir siyasi kriz yarattı ve Cubas Grau'nun istifa etmesine yol açtı. Cubas Grau, Mart 1999'da istifa etti ve Brezilya'ya sürgüne gitti. Brezilya'da 2004 yılına kadar yaşadıktan sonra Paraguay'a döndü. Cubas Grau, tartışmalı bir figür olmaya devam ediyor. Bazıları onu, ülke tarihindeki en kötü başkanlardan biri olarak görüyor. Diğerleri ise onu, ülkenin demokrasisini savunan bir kahraman olarak görüyor.

Juan Carlos Wasmosy 1993-1998, Partido Colorado. Juan Carlos Wasmosy Monti (15 Aralık 1938 Asunción) Paraguaylı bir siyasetçi ve girişimcidir. 15 Ağustos 1993'ten 15 Ağustos 1998'e kadar Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Colorado Partisinin üyesiydi ve ülkenin ilk özgür seçilmiş başkanıydı, aynı zamanda 39 yıl sonra ilk sivil başkandı. Wasmosy, Asunción'da doğdu ve Paraguay Ulusal Üniversitesi'nde inşaat mühendisi olarak eğitim gördü. Paraguay-Brezilya Itaipu Barajı'nın inşası için çalışan Paraguay konsorsiyumunun başkanı oldu. Itaipu Barajı dünyanın en büyük hidroelektrik barajlarından biridir ve Wasmosy Paraguay'ın en zengin iş adamlarından biri oldu. Wasmosy, 9 Mayıs 1993'te yapılan seçimlerde oyların %40'ını alarak başkan seçildi. Seçimler Paraguay tarihindeki ilk özgür seçimler olarak kabul edildi ve 15 Ağustos'ta beş yıllık bir süre için göreve başladığında Wasmosy, 1954'ten beri ilk

sivil başkan oldu. Ancak 1947'den beri Paraguay'ı yöneten hükümet, ordu ve Colorado Partisi üçlüsü sağlam kaldı. Ayrıca Wasmosy'nin birleşik bir partinin desteği yoktu. Wasmosy'nin başkanlığı sırasında Paraguay ekonomisi önemli ölçüde büyüdü, ancak eşitsizlik de arttı. Wasmosy ayrıca, yolsuzluk ve suçla mücadele etmek için adımlar attı. Ancak, bu çabalar eleştirildi ve Wasmosy'nin hükümeti, hükümetin insan hakları ihlallerine karıştığı iddialarıyla da karşı karşıya kaldı. Wasmosy, 1998 yılında başkanlıktan ayrıldıktan sonra, iş dünyasına döndü. Halen Paraguay'ın en zengin iş adamlarından biridir.

Andrés Rodríguez 1989-1993 Askeri.Andrés Rodríguez Pedotti (19 Haziran 1923 - 21 Nisan 1997), Paraguaylı bir asker ve politikacıydı. 3 Şubat 1989'dan 15 Ağustos 1993'e kadar Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Rodríguez, 1923 yılında Guairá Bölgesi'nin San Salvador kentinde doğdu. Askeri kariyerine 1942 yılında Asuncion Askeri Okulu'nda başladı. Hızla yükseldi ve 1970 yılında generalliğe terfi etti. Alfredo Stroessner diktatörlüğü sırasında önemli bir rol oynadı. 1989 yılında, Stroessner'e karşı bir darbeye öncülük etti ve diktatörü devirdi. Rodríguez, Paraguay'ın demokratikleşme sürecini başlattı ve yeni bir anayasa hazırlanmasına yardımcı oldu. Ayrıca, Mercosur'un kurulmasına öncülük etti. Rodríguez 1993 yılında emekli oldu ve 1997 yılında New York'ta öldü. Andrés Rodríguez Pedotti'nin Başarıları şunlardır. Paraguay'ı demokratikleştirmek. Yeni bir anayasa hazırlamak. Mercosur'un kurulmasına öncülük etmek. Paraguay'ın uluslararası itibarını artırmak. Andrés Rodríguez Pedotti'nin Tartışmaları. Stroessner diktatörlüğü sırasında rolü. İnsan hakları ihlalleri ile suçlanması. Serveti konusunda yolsuzluk iddiaları. Andrés Rodríguez Pedotti Paraguay tarihinde tartışmalı bir figürdür. Ancak, demokratikleşme sürecini başlattığı ve ülkenin uluslararası itibarını artırdığı için genel olarak saygı görmektedir.

Alfredo Stroessner 1954-1989 Partido Colorado. Alfredo Stroessner Matiauda (3 Kasım 1912 - 16 Ağustos 2006), 1954 ile 1989 yılları arasında Paraguay'ı yöneten askeri diktatördür. Latin Amerika'da 20. yüzyılın en uzun süren diktatörlüğünü kurdu. Stroessner, Alman göçmen bir babanın ve zengin bir Paraguaylı ailenin oğlu olarak Encarnación şehrinde doğdu. 1929 yılında Paraguay ordusuna katıldı ve 1931 yılında teğmen oldu. Chaco Savaşı'nda (1932-1935) savaştı ve savaştan sonra rütbesi hızla yükseldi. 1954 yılında, Colorado Partisi'nin desteğiyle bir darbe yaparak iktidarı ele geçirdi. Stroessner'ın yönetimi boyunca, Paraguay'da geniş çaplı siyasi baskılar uygulandı. Muhalifler tutuklandı, işkence gördü ve öldürüldü. Stroessner ayrıca, Paraguay'ın ekonomisini kontrol etti ve ülkenin zenginliğini kendi destekçilerine dağıttı. 1989 yılında, Stroessner bir askerî darbe ile devrildi ve Brezilya'ya kaçtı. 2006 yılında sürgünde öldü. Stroessner'ın yönetimi, Paraguay tarihindeki en karanlık dönemlerden biri olarak kabul edilir. Yönetimi sırasında binlerce kişi öldürüldü veya işkence gördü. Stroessner, aynı zamanda Paraguay'ın ekonomisini çökertti ve ülkeyi yoksulluğa mahkum etti. Stroessner'ın diktatörlüğü, Paraguay tarihinde derin izler bıraktı. Ülke hala Stroessner'in mirasıyla mücadele ediyor ve demokrasiyi güçlendirmek için çalışıyor. Alfredo Stroessner Matiauda, 1954 ve 1989 yılları arasında Paraguay'ı yöneten askeri diktatör. Latin Amerika'da 20. yüzyılın en uzun süren diktatörlüğünü kurdu. Bir Alman göçmenin oğluydu. İspanyol kökenli zengin bir Paraguaylı ailede büyüdü. 1929 yılında Paraguay ordusuna katıldı. 1931 yılında bir teğmen oldu. Asuncion'daki askerî okulu bitirdikten sonra 1932'de kara kuvvetlerinde göreve başladı. Bolivya'ya karşı Chaco Savaşı sırasında bir topçu askeri öğrencisi olarak askere alındı ve Boquerón Savaşı'nda savaştı. Savaştan sonra rütbesi giderek yükseldi. Paraguay İç Savaşı'nda Başkan Morínigo'ya sadık kaldı. Sonunda bir tuğgeneral oldu ve 1948 yılında Güney Amerika'daki en genç general oldu. 1951'de silahlı kuvvetlerin komutanı oldu. 4 Mayıs 1954 tarihinde Başkan Federico Chavez'i devirdi. Ardından yalnızca kendisinin aday olduğu bir seçimle devlet başkanlığına geldi. Bir yandan kırsal kesimdeki yoksullar ile kent işçilerinin huzursuzluğunu yatıştırmaya çalışırken, bir yandan da büyük toprak sahiplerinin ve iş adamlarının çıkarlarını kolladı. Döneminde para istikrarı sağlandı, enflasyon düşürüldü, yeni okullar, sağlık tesisleri ve yollar yapıldı.

Federico Chaves (1949-1954) Partido Colorado. Federico Chaves Careaga (15 Şubat 1882 - 24 Nisan 1978), Paraguay'ın 46. devlet başkanı olarak görev yapan Paraguaylı bir politikacı ve askerdi. Chaves, 1882'de Paraguarí'de doğdu. Hukuk eğitimini tamamladıktan sonra siyasete atıldı ve Colorado Partisinin önde gelen üyelerinden biri oldu. 1946'da kurulan koalisyon hükümetinde Bayındırlık ve İletişim Bakanı olarak görev yaptı. 1947'de Dışişleri Bakanı oldu. 1949'da Devlet Başkanı Felipe Molas López'in görevinden ayrılması üzerine, Chaves geçici olarak devlet başkanlığı görevini üstlendi. Aynı yıl yapılan genel seçimlerde Colorado Partisinin tek adayı olarak yarıştı ve seçimi kazandı. 1953'te tekrar devlet başkanı seçildi. Chaves'in devlet başkanlığı döneminde, Paraguay ekonomisi istikrara kavuştu ve altyapı projeleri hayata geçirildi. Eğitim ve sağlık alanlarında da önemli gelişmeler yaşandı. Ancak, Chaves'in hükümeti aynı zamanda baskı ve siyasi muhalefete karşı şiddet kullanımıyla da suçlandı. Chaves, 1954 yılında görevinden ayrıldı ve siyasetten emekli oldu. 1978'de Asunción'da öldü.

Juan Natalicio González 1948-1949 Partido Colorado. Juan Natalicio González, (8 Eylül 1897 - 16 Aralık 1966), Paraguay'ın 37. devlet başkanı olarak görev yapan bir Paraguaylı politikacı, şair, sosyolog, yazar ve gazeteciydi. 15 Ağustos 1948'den 30 Ocak 1949'a kadar görev yaptı, ancak bir darbe sonucu istifa etmeye zorlandı. 20. yüzyılda Cumhuriyet başkanlığı görevini yürüten son Paraguaylı entelektüel olarak kabul edilir. Natalicio González, Guairá Bölümü'nün başkenti Villarrica'da doğdu. Ebeveynlerini kaybettikten sonra 1912'de lise eğitimini tamamlamak için Paraguay'ın başkenti Asunción'a taşındı. 1915 yılında Asunción Ulusal Koleji'nden mezun oldu ve Asunción Ulusal

Üniversitesi'nde tıp okumayı planladı. Ancak, aynı yıl hükümet UNA'nın tıp fakültesini kapattı. Bu arada, Natalicio bir gazeteci ve yazar olarak kariyer yapmaya başladı ve Colorado Partisi ile ilişki kurdu. Natalicio, 1920'lerde ve 1930'larda Paraguay siyasetinde aktif hale geldi. Birkaç bakanlık görevinde bulundu ve 1948'de Colorado Partisi'nin başkanlık adayı seçildi. 14 Şubat 1948'de yapılan seçimlerde Natalicio, Higinio Morínigo'yu yenerek devlet başkanı seçildi. Natalicio'nun başkanlığı sırasında Paraguay, siyasi ve ekonomik açıdan istikrarsız bir dönemden geçiyordu. Natalicio, ülkenin ekonomisini canlandırmak ve altyapısını iyileştirmek için çeşitli girişimlerde bulundu. Ancak, bu girişimler başarılı olamadı ve Natalicio, hükümetinin yolsuzluk ve baskı suçlamalarıyla karşı karşıya kaldı. 1949'da Natalicio'nun hükümetine karşı bir darbe düzenlendi ve Natalicio ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Meksika'ya yerleşti ve hayatının geri kalanında orada yaşadı. 1966 yılında Meksiko'da öldü. Natalicio, Paraguay'ın en önemli politik figürlerinden biridir. Bir şair, yazar ve gazeteci olarak da önemli katkılarda bulundu. Natalicio, Paraguay'ın siyasi tarihinde tartışmalı bir figür olsa da, ülkesine hizmet etmeye çalıştığı ve Paraguay halkının refahını iyileştirmeye çabaladığı konusunda genel bir görüş vardır.

Higinio Morínigo (1940-1948) Partido Colorado. Higinio Nicolás Morínigo Martínez (11 Ocak 1897 - 27 Ocak 1983), Paraguaylı bir asker, politikacı ve devlet adamıydı. 1932-1935 Chaco Savaşı'na Paraguay Ordusu'nun seçkin bir subayı olarak katıldı ve daha sonra 7 Eylül 1940'tan 3 Haziran 1948'deki devrilmesine kadar Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Morínigo, 11 Ocak 1897'de Paraguay'ın Paraguarí şehrinde doğdu. Askeri okulda eğitim gördü ve 1922'de Paraguay Ordusu'na katıldı. Chaco Savaşı'na katıldı ve 1936'da Ordunun Genelkurmay Başkanı olarak atandı. Morínigo, 1936'da Şubat Devrimi sırasında Francisco Solano López'in kalıntılarını Cerro Corá savaş alanından almak için bir keşife başkanlık ederek Paraguay'da ün kazandı. Devlet Başkanı José Félix Estigarribia, kendisi de Chaco Savaşı kahramanı ve Liberal Parti destekçisi olan Morínigo'yu general rütbesine yükseltti ve 2 Mayıs 1940'ta Savaş Bakanı olarak atadı. Estigarribia 1940 yılında bir uçak kazasında öldüğünde, Morínigo devlet başkanı oldu. Morínigo, Paraguay'ı otoriter bir devlet haline getiren ve siyasi muhalefeti bastıran bir diktatörlük kurdu. Hükümeti, altyapı projelerine yatırım yaparak ve eğitimi teşvik ederek ülkenin ekonomisini ve toplumunu geliştirmeye çalıştı. Morínigo'nun yönetimi, giderek artan muhalefet baskısıyla karşı karşıya kaldı. 1947'de Paraguay İç Savaşı'na yol açan bir ayaklanma çıktı. Morínigo, 1948'de Colorado Partisi tarafından yönetilen bir darbeyle devrildi ve Arjantin'e sürgüne gönderildi. Morínigo, 27 Ocak 1983'te Asunción'da 86 yaşında öldü.

José Félix Estigarribia (1939-1940) Askeri. José Félix Estigarribia Insaurralde (21 Şubat 1888 - 7 Eylül 1940), Paraguay'ın Chaco Savaşı (1932-1935) sırasında Paraguay Ordusu'nun başkomutanı ve daha sonra 15 Ağustos 1939'dan 7 Eylül 1940'a kadar Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yapan Paraguaylı bir asker, politikacı ve devlet adamıydı. Estigarribia, Cordillera Bölgesi'nin Caraguatay kentinde doğdu. 1910'da Paraguay Ordusu'na katıldı ve ardından daha fazla eğitim için Fransa'daki Saint-Cyr Askeri Okulu'na gönderildi. Chaco Savaşı sırasında, Paraguay'ın daha iyi donanımlı ve daha kalabalık Bolivya ordusuna karşı kazandığı zaferde önemli bir rol oynamasına yol açacak şekilde hızla yükseldi. Estigarribia, 1939'da Paraguay Devlet Başkanı seçildi ve altı ay sonra anayasayı askıya aldı. Ancak, 1940'ta kendisi ve karısı bir uçak kazasında öldükleri için bunun artık bir etkisi olmadı. Estigarribia, Paraguay'ın Chaco Savaşı'nda Bolivya'ya karşı kazandığı zaferin mimarı olarak hatırlanmaktadır[15]. Stratejisi ve taktiği, bugün hala dünyanın dört bir yanındaki askeri akademilerde incelenmektedir. Estigarribia, Paraguay tarihinde önemli bir figürdür ve bugün hala ulusal bir kahraman olarak kabul edilmektedir.

Rafael Franco 1936-1939 Askeri. Rafael Franco, Paraguaylı bir asker ve siyasetçiydi. 1936'dan 1937'ye kadar Paraguay'ın geçici başkanlığını yaptı ve Ulusal Devrimci Parti'nin tarihi lideriydi. Franco, 1896'da Asunción'da doğdu. Askeri bir kariyere başladı ve Chaco Savaşı'nda Paraguay ordusunda önemli bir rol oynadı. 1936'da Şubat Devrimi sırasında liderlerden biriydi ve devrim başarılı olduktan sonra geçici başkan oldu. Franco'nun kısa başkanlığı sırasında bir dizi reform gerçekleştirdi. Önemli işçi yasaları çıkardı, Merkez Bankasını kurdu ve eğitim sistemini genişletti. Ayrıca Paraguay'ın dış politikasını yeniden yönlendirdi ve Bolivya ile ilişkileri iyileştirmeye çalıştı. Ancak Franco'nun başkanlığı kısa sürdü. 1937'de bir başka askeri darbeyle görevden alındı. Daha sonra siyasetten emekli oldu ve 1973'te Asunción'da öldü. Franco, Paraguay tarihinde önemli bir figürdür. Chaco Savaşı'ndaki kahramanlığı ve kısa başkanlığı sırasında gerçekleştirdiği reformlar nedeniyle hala hatırlanmaktadır.

15 Chaco Savaşı, 1932-1935 yılları arasında Gran Chaco ovalarında Paraguay ve Bolivya arasında gerçekleşen bir savaştır. Savaşın temel sebebi, Gran Chaco bölgesinin zengin petrol yataklarına sahip olduğuna dair söylentilerdi. Her iki ülke de bölgenin kontrolünü ele geçirerek ekonomilerini canlandırmayı hedefliyordu. Savaş, Eylül 1932'de Bolivya ordusunun Paraguay askerlerine saldırmasıyla başladı. Çatışmalar üç yıl boyunca devam etti ve her iki taraf için de büyük kayıplara yol açtı. Paraguay, daha küçük ve daha az donanımlı bir orduya sahip olmasına rağmen, savaş sırasında çeşitli taktik başarılar elde etti ve nihayetinde bölgenin çoğunluğunu kontrol altına aldı. Chaco Savaşı, Güney Amerika tarihinde önemli bir yere sahiptir. Savaş, her iki ülke için de büyük ekonomik ve sosyal maliyetlere yol açtı ve iki ülke arasındaki ilişkileri uzun yıllar boyunca zedeledi. Ayrıca, savaş, Güney Amerika'nın güvenlik ortamı üzerinde de önemli bir etkiye sahipti ve bölge ülkelerini bir araya gelerek güvenlik işbirliğini geliştirmeye teşvik etti. Savaş, iki ülke arasındaki sınır anlaşmazlığını çözmüş olsa da, her iki ülke için de derin yaralar bıraktı.

Eusebio Ayala 1936 Askeri. Eusebio Ayala, Chaco Savaşı'nın ilk haftalarında Paraguay Cumhuriyeti Başkanı oldu. Savaşın başında pasifist tavırlarıyla tanınan Ayala, savaşın ilerleyen safhalarında askerleri harekete geçirdi ve iyi sonuçlar aldı. Savaş sona erdikten sonra ülkede ekonomik istikrarsızlık ve siyasi huzursuzluk yaşandı. İşçi sınıfı yeniden örgütlendi ve askerlerin desteğiyle Estigarribia, Paraguay'ın Geçici Başkanı oldu. Estigarribia, Campo Vía savaşından sonra önerdiği ateşkes nedeniyle Ayala'yı tutukladı. Ayala, sağlık durumu kötü olduğu için yurtdışında öldü. Ayala'nın liderliği, zafere ulaşmış ancak en temel kamu işlevlerini yerine getirememiş olmasıyla eleştirildi.

José Patricio Guggiari 1928-1936 Partido Liberal. José Patricio Guggiari Corniglione (17 Mart 1884 - 30 Ekim 1957), Paraguaylı bir hukukçu ve politikacıydı. Paraguay Liberal Radikal Auténtico Partisinden 1928'den 1932'ye kadar Paraguay Cumhuriyeti başkanıydı. Guggiari, Asunción'da İsviçreli göçmenlerin oğlu olarak dünyaya geldi. Hukuk ve sosyal bilimler alanında eğitim gördü ve daha sonra çeşitli hükümet görevlerinde bulundu. 1913 yılında milletvekili seçildi ve 1918 yılında Temsilciler Meclisi Başkanı oldu. Guggiari 1928 yılında Paraguay başkanı seçildi. Görev süresi boyunca Chaco Savaşı sırasında Paraguay'ı yönetim etti. Savaşın ardından, Guggiari Paraguay'ın altyapısını geliştirmeye ve ekonomisini iyileştirmeye odaklandı.
Guggiari, 1932'de bir ayaklanma sonucu görevinden ayrılmak zorunda kalmasına rağmen, Paraguay tarihinde önemli bir figürdür. Chaco Savaşı sırasında ülkesine liderlik etmesi ve Paraguay'ın yeniden inşasına katkıda bulunmasıyla tanınmaktadır.

Eligio Ayala 1924-1928 Partido Liberal. Eligio Ayala (4 Aralık 1879 - 25 Ekim 1930), Paraguay'ın 33. ve 35. başkanıydı. Liberal Parti üyesiydi. Ayala, Paraguarí Bölümü'ndeki Mbuyapey'de Mariano Sisa ve Manuela de Jesus Ayala çiftinin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini memleketinde tamamladı. Daha sonra Asunción'daki Ulusal Üniversiteye hukuk okumaya gitti. 1908'de milletvekili seçildi. 1912'de Temsilciler Meclisi başkanı oldu. 1916'da Maliye Bakanlığı görevini reddetti, ancak daha sonra Manuel Gondra'dan (1920) görevi kabul etti ve 1923'te Eusebio Ayala'nın yerine geçici başkanlık görevini üstlenene kadar sürdürdü. 17 Mart 1924'te başka aday olmadığı için kazandığı başkanlık seçimlerine katılmak üzere istifa etti. 15 Ağustos 1924'ten 15 Ağustos 1928'e kadar tam bir dönem başkanlık yaptı. Ayala'nın başkanlığı sırasında Paraguay'da önemli ekonomik ve sosyal ilerlemeler yaşandı. Yeni yollar, hastaneler ve okullar inşa edildi. Tarım ve sanayi sektörleri de geliştirildi. Ayala ayrıca, Chaco Savaşı'na hazırlık olarak Paraguay ordusunu güçlendirdi. Ayala, 25 Ekim 1930'da Asunción'da öldü. Paraguay'ın en önemli başkanlarından biri olarak kabul edilir.

Manuel Gondra (1922-1924) Partido Liberal. Manuel Gondra Pereira, Paraguay'ın 21. Başkanı olarak görev yapmış siyasetçi, diplomat, yazar ve gazeteciydi. 1 Ocak 1871'de Buenos Aires, Arjantin'de doğan Gondra, hukuk eğitimini tamamlamadan önce gazetecilik ve öğretmenlik yaptı. 1908'de Liga de la Juventud Independiente'ye katıldı ve Liberal Parti'nin temsilcisi olarak Paraguay siyasetine adım attı. Gondra'nın siyasi kariyeri, 1905 yılında Brezilya'ya nezd plenipotansiyer bakan olarak atanmasıyla başladı. 1908'den 1910'a kadar Paraguay Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı ve bu dönemde Paraguay'ın dış ilişkilerini güçlendirmek için önemli çalışmalar yürüttü. 1910 yılında Paraguay Devlet Başkanlığı seçimlerini kazandı ve 25 Kasım 1910'da göreve başladı. Ancak kısa bir süre sonra, 17 Ocak 1911'de Albay Albino Jara önderliğinde gerçekleştirilen bir darbe ile görevden alındı. Gondra, 1920 yılında tekrar Paraguay Devlet Başkanlığı seçimlerini kazandı ve 15 Ağustos 1920'da göreve başladı. Bu dönemde Paraguay'ın ekonomik ve sosyal durumunu iyileştirmek için çeşitli reformlar uyguladı. Ayrıca, Mennonit topluluklarının Paraguay'a yerleşmesine izin vererek ülkenin kültürel çeşitliliğini artırmaya çalıştı. Ancak 1921 Paraguay İç Savaşı'nın kaotik ortamında, 29 Ekim 1921'de görevden alındı. Gondra, Paraguay siyaset tarihinde önemli bir figürdür. Diplomat, yazar ve gazeteci olarak da tanınan Gondra, Paraguay'ın dış ilişkilerini güçlendirmek ve ülkenin ekonomik ve sosyal durumunu iyileştirmek için önemli çalışmalar yürüttü.

Manuel Franco (1919-1921) Asker. Manuel Franco (9 Temmuz 1871 – 5 Haziran 1919), Paraguay Devlet Başkanı idi. 15 Ağustos 1916'dan 5 Haziran 1919'a kadar. Doktor Manuel Franco, 9 Haziran 1871'de Filipinler'in başkenti Concepcion'da doğdu. Cyril Antonio Rivarola. Manuel, Concepcion'un Kutsal Üçlü Kilisesi'nde vaftiz edildi.
Hiç evlenmedi ama yaşamı boyunca dört çocuğu oldu. Evaristo, Fernando, Maria Ana ve Manuel Franco Jr. İlkokul eğitimini tamamladıktan sonra genç Manuel, teyzesi Trifona Franco de Isnardi ile birlikte eğitimine devam etmek için Asunción'ye gitti. Ulusal Okula yatılı olarak girdi. 1891'de Başkent'e taşındı. Adolfo Riquelme ve Eugenio A. Garay'ın öğrenci arkadaşıydı. Doktora derecesini aldığı Hukuk Fakültesine gitti. Sınırlı kaynakları onu üniversite eğitimi sırasında bürokratik pozisyonları kabul etmeye zorladı. 1893'te Milletin Umumi Muhasebat Sekreteri'nin 1'inci memuru ve 1894'te aynı kurumun Defterdarlığına atandı. Politika konusundaki liberal tutumuna rağmen, kamu yönetiminde kariyerine devam etti. Ağustos 1899'da Manuel Domínguez ile birlikte Ulusal Eğitim Konseyi'ni birleştirdi. Başkan Escurra Mayıs 1905'te, Colorado (siyasi parti) hükümetinin rejimini araştırmakla görevli komisyonun bir parçası oldu. devrildi. Bu komisyonun diğer üyeleri Gerónimo Zubizarreta ve Francisco Rolón'du. Emiliano González Navero'nun hükümeti sırasında Manuel, Adalet Bakanı ve 1908'de İçişleri Bakanı olarak atandı. Aylar sonra Ziraat Bankası'nın Müdürü oldu ve 1910'da Francisco C. Chavez ve Manuel Burgos ile birlikte Yüksek Adalet Divanı'nda görev aldı.

1912'de milletin senatörü oldu. 1913'te Ad Hoc Savcılık Müdürü oldu ve 1916'da Senato'daki görevine döndü. Siyasetteki faaliyeti, entelektüel dünyadaki tanınmış kişilerle sürekli etkileşiminin sonucuydu. Liberalismo (siyasi bir parti) radikal grubunun parçasıydı ve akıl hocası Manuel Gondra'ydı. Büyük Savaş bittikten sonra, tam bir yıkım ortamında, bazıları kültür ve eğitimin sürekliliği ve yayılması için iyi olan yeni faktörler işlemeye başladı. Josefina Plá'ye göre iki faktör buna katkıda bulundu: yurtdışında bulunan ve önde gelen sınıfı oluşturacak eğitimli Paraguaylı azınlığın geri dönüşü ve insanlarla birlikte göç ülkeye geldiler ve ülkenin sivil yeniden yapılanmasına aktif olarak katıldılar. Eğitim sistemindeki aksaklıklar onu sürekli meşgul ediyordu. Bir öğretmen olarak, bilgilerini öğretimde uygulamak için kullanmaya kendini adadı. Colegio Nacional de la Capital'de ve Asunción Ulusal Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde Sivil Hukuk ve Ahlak profesörü olarak görev yaptı ve burada Medeni Hukuk dersleri de verdi. 1912'de aynı zamanda üniversitenin rektörü oldu. Devlet 15 Ağustos 1916'dan 5 Haziran 1919'a kadar Paraguay Cumhurbaşkanlığı görevini üstlendi. Liberal Parti adayı oldu ve görevi Eduardo Scharer'den aldı. Kendisine eşlik eden başkan yardımcısı José P. Montero idi. Mesleki eğitime, toprak reformuna, gizli oylamanın uygulanmasına ve para biriminin değerinin sabitlenmesine öncelik vererek hükümetindeki hedeflerin izini sürdü. 1904 eğitim planını ve yıllar sonra öğretmen maaşını düzenleyen kanunu desteklediğini, eğitim konusunu da ihmal etmedi. Asunción'un görünümüne dikkat etti ve büyük pazarı bir meydan haline getirdi. Paraguay siyasetinde en dikkat çeken istihbaratı seçerek birinci sınıf bir bakanlar kabinesi kurdu: Luis A. Riart, Manuel Gondra. Tarafsızlıkla hareket etti ve kamu görevlerine Cumhuriyetçileri de atadı. Eligio Ayala, Félix Paiva. Hükümeti kapasitesi ve dürüstlüğüyle ön plana çıktı. Manuel, 5 Haziran 1919'da görevdeyken kalp krizinden öldü ve Başkan Yardımcısı José P. Montero, Başkanlığı devraldı. Asunción'un eski Del Sol caddesi (daha sonra Espinoza olarak anılacak ve Villarrica'dan sonra) Presidente Franco'nun (Başkan Franco) adını alacaktır. Bu aynı zamanda Concepción'daki en önemli arterlerden birinin adıdır; limandan Avenue Pinedo'ya gidiyor.

Eduardo Schaerer (1916-1919) Partido Radical. Eduardo Schaerer Vera y Aragón (2 Aralık 1873 - 12 Kasım 1941) İsviçreli-Paraguayan işadamı, yayıncı ve politikacıydı. 1912'den 1916'ya kadar Liberal Parti'den Paraguay Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yaptı. Daha önce, 1908'den 1911'e kadar Asuncion belediye başkanı olarak görev yaptı. Schaerer, Caazapá'da İsviçreli bir baba ve Paraguaylı bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Asunción'daki Ulusal Koleji'nde eğitim gördü ve daha sonra iş dünyasına atıldı. 1904 yılında El Diario gazetesini kurdu ve finanse etti. 1925 yılında La Tribuna gazetesini kurdu. Schaerer, 1912'de Paraguay Cumhurbaşkanı seçildi. Görevi süresince, eğitim sistemini genişletti, savaş gazileri için emekli maaşlarını artırdı ve iç siyasi durumu stabilize etti. Ayrıca Paraguay ekonomisini canlandırmaya yardımcı oldu. Schaerer, 1916'da Manuel Franco tarafından başkanlıktan ayrıldı, ancak 1921'e kadar Paraguay Senatosu'nda görev yapmaya devam etti. 1919-1920 yıllarında Senato Başkanı olarak görev yaptı. Schaerer, 20. yüzyılda görev süresini tamamlamayı başaran ilk Paraguay cumhurbaşkanıydı. Kurumların güçlendirilmesinde ve Paraguay sivil liderlerinin geliştirilmesinde son derece önemli bir rol oynadı ve Guarani ulusunun büyük mimarlarından biri olarak hatırlanıyor. Hükümetiyle birlikte neredeyse bir on yıl süren bir siyasi istikrar ve ekonomik refah dönemi başladı. Schaerer'in önemli başarılarından bazıları şunlardır. Eğitim sisteminin genişletilmesi. Savaş gazileri için emekli maaşlarının artırılması. İç siyasi durumun stabilize edilmesi. Paraguay ekonomisinin canlandırılması. Schaerer, Paraguay tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin kalkınmasında önemli katkılarda bulunmuştur.

Emiliano González Navero 1908-1912 Partido Liberal. Don Emiliano politik olarak daima liberalizmin "radikal" kesiminde hareket etti. Yargı görevini üstlendi ve 28 Kasım 1890'da González hükümeti sırasında Yüksek Adalet Divanı'nın başkanıydı. Şubat 1895'te Benigno Ferreira liderliğindeki birleşik meclise katıldı. Liberal Parti'de görev yaptı, Parlamento'da sandalye sahibi oldu ve 19 Aralık 1904'te Juan B. Gaona'nın kabinesinde Maliye Bakanı olarak yer aldı ve 28 Aralık'ta istifa ettiği Dr. Báez'in hükümeti sırasında aynı işlevi yerine getirdi. Nisan 1906'da Ferreira'ya adaylığında eşlik edecek. Benigno'nun istifasının ancak o yıl 31 Aralık'ta resmen kabul edilmesine rağmen, devrilmesinin ardından 4 Temmuz 1908'de Yürütme Kurulu'nun başına geçti. Don Emiliano'nun imzasının, Demokratik Merkez'in kuruluş belgesinde veya Don Albino Jara tarafından başlatılan ve Don Adolfo Riquelme tarafından kapatılan 4 Temmuz 1908 tarihli manifestoda bulunmadığını belirtmek gerekir. O, Félix Paiva ile birlikte Devletin üç kuvvetinin Başkanlığını yürüten iki Paraguaylıdan biridir: Yürütme (1908 - 1910, 1912, 1931 - 1932), Yasama (1906 - 1908, 1928 - 1932) ve Yargı. (1894).

Benigno Ferreira (1906-1908) Partido Liberal. Benigno Asunción Ferreira (13 Ocak 1846 - 14 Haziran 1920), Paraguaylı bir avukat, asker ve siyasetçiydi. 25 Kasım 1906'dan 4 Temmuz 1908'e kadar Paraguay başkanı olarak görev yaptı. Ferreira, Limpio kentinde doğdu. Paraguay İç Savaşı sırasında Ulusal Muhafızlar'da görev yaptı ve daha sonra çeşitli askeri ayaklanmaları bastırmanın ardından brigadiye generalliğine yükseldi. 1874 darbe girişiminin ardından sürgüne gönderildi, ancak 1895 civarında ülkesine döndü. Ferreira, Liberal Parti'nin başkanı oldu ve partinin sivil kanadının lideri oldu. 1904'te Juan Bautista Gaona'nın hükümetinde Savaş ve Denizcilik Bakanı olarak görev yaptı. Gaona'nın 1906'da görevden alınmasının ardından Ferreira, Başkanlık seçimlerini kazandı ve ülkenin 23. Başkanı oldu. Ferreira'nın başkanlığı sırasında Paraguay, ekonomik büyüme ve siyasi istikrar dönemi yaşadı. Hükümeti, altyapı projelerine yatırım yaptı, eğitim sistemini genişletti ve dış yatırımları teşvik etti. Ferreira ayrıca, ülkenin komşuları ile

ilişkileri geliştirmeye çalıştı. Ferreira, 1908'de görevden ayrıldı ve Buenos Aires, Arjantin'de emekli oldu. 1920'de hayatını kaybetti. Ferreira, Paraguay tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin modernleşmesine ve demokratikleşmesine katkıda bulunmuştur.

Juan Antonio Escurra 1902-1904 Partido Colorado. Juan Antonio Escurra (6 Mayıs 1859 - 24 Ağustos 1929) Paraguay'ın 1902'den 1904'e kadar. 6 Mayıs 1859'da Caraguatay, Cordillera bölgesinde. Geleneksel bir aileden gelen ve daha sonra ülkenin First Lady'si olacak olan Josefa M. Rojas ile evlendi. Ailesi pamuk, mısır ve meyve yetiştirerek çalışıyordu. Uriarte ve Egusquiza'dan sonra Bask soyadını taşıyan üçüncü cumhurbaşkanı oldu. Memleketinde okula gitti ve daha sonra kendisini çiftçiliğe adadı. 1879'da 20 yaşındayken orduya katıldı. Önemli terfiler aldı. 1891'de Misiones'e Komutan olarak atandı; Mayıs 1892'de Yarbaylığa, 24 Ağustos 1897'de ise milletin Albaylığına terfi etti. En önemli terfisi Süvari Teğmenliğiydi. Emilio Aceval hükümetini deviren darbenin parçasıydı. 18 Ekim 1891'de General Egusquiza hükümetini savunduğu ayaklanmaya önemli bir katılımı oldu. 25 Kasım 1902 ile 19 Aralık 1904 tarihleri arasında 43 yaşında Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. 1904 devrimi nedeniyle hükümet dönemini tamamlayabildi. Başkan yardımcısı Manuel Dominguez idi. aynı zamanda devrime de bağlı kaldı. Escurra'nın kabinesi şimdiye kadarki en genç kabineydi çünkü üyenin yaşı yalnızca 26 ila 43 arasındaydı. Bunlar şunlardı: Fulgencio R. Moreno, Juan Bautista Gaona ve a> ve Bernardino Caballero, Patricio Escobar Hazine'de; İçişleri Bakanlığı'ndan Eduardo Fleitas ve José Emilio Pérez; Adalet ve Kültür Bakanlığı'ndan Cayetano Carreras; Antonio Cáceres, Emiliano González Navero; Pedro Pablo Peña, Cayetano Carreras, Gualberto Cardús Huerta ve Cecilio Báez Dışişleri Bakanlığı. Hükümeti sırasında prestijli San José okulu kuruldu, ulusal para birimi ve bütçe istikrara kavuştu. Onun hükümeti döneminde paranın saygın bir değeri vardı. Ticaret gözle görülür biçimde büyüdü; Casal Ribeiro firması Avrupa'ya başarılı bir şekilde tütün ve pamuk ihraç etti; Rius y Jorba büyük miktarlarda deri ve yün ihraç ediyordu. Arturo Rebaudi, 21 Mart 1904 tarihli kararnameye göre 'ye bağışlandı. Ytororó Kahramanları anısına bir anıtın inşasına izin verildi ve Arjantin Ticaret Kanunu kabul edildi. Uruguay bölge ilan edildi, Solar Artigas San Antonio 29 Aralık 1903'te Cecilio Báez, Meksika ve Amerika Birleşik Devletleri<'nde tam yetkili olarak atandı. Uruguay'nin Ekonomik ve İdari Kurulu oluşturuldu; başkan olarak Ceferino Ayala ve Carlos Pastore başkan yardımcısı oldu. -başkan. Fernando Vera, Alberto Correa'nın yerine Ulusal Kütüphane kaligrafisi olarak atandı ve hükümet Mbuyapey getirildi. 1903'te Tomás Matto Emniyet Müdürlüğü'ndeki görevinden ayrıldı, Federico Chavez. O'Leary Milli Piyango müfettişiydi. 1902 yılında Silvano Camiira Belediye sekreterliği görevinden ayrıldı ve yerine Eğitim alanında değinmeye değer olaylar arasında Şubat 1903'te Birinci Ulusal Öğretmenler Kongresi'nin düzenlenmesi ve 25 Mart 1904'te Milli Okul'da “Franco Planı”nın kabul edilmesi yer almaktadır. şair Narciso R. Colmán, Caballero bölgesine sulh hakimi olarak atandı. 1903 yılında Tıp Fakültesi'nden mezun oldu: Andrés Barbero, Ricardo Odriozola, Manuel Urbieta ve Eusebio Taboada ve diğerleri. Ağustos 1904'te Villeta'ye yerleşen heyecanlı bir askeri hareket vardı ve Ekim ayında Escurra'nın devrilmesiyle sonuçlanan bir devrim olarak patladı. Yoksulluğunun ardından Escurra siyasetten emekli oldu ve halktan uzakta basit bir hayata geri döndü. Villa Hayes'e taşındı ve burada bir aile kurdu. 1898 ile 1902 yılları arasında Emilio Aceval ve Héctor Carvallo'nun hükümetleri sırasında Savaş ve Donanma Bakanı olarak görev yaptı. Colorado Partisi üyesiydi. Albay Escurra, 24 Ağustos 1929'da Villa Hayes'te öldü. Yürütme Gücü, bir kararnameyle onun onurlandırılmasına karar verdi. “Palacio de López”de cenaze töreni düzenlendi ve naaşı Recoleta Mezarlığı'na defnedildi. Escurra'nın geri kalanlarını taşıyan araba Asunción limanına vardığında, resmi askeri törenler yapıldı. Cenazesine pek çok kişi katıldı: Eligio Ayala, Başkan José P. Guggiari , Yüksek Mahkeme ve Parlamento üyeleri, birkaç parti üyesi ve üst sınıf aileler. Metropolitan Katedrali'nde Asunción Başpiskoposu Juan Sinforiano Bogarín tarafından düzenlenen görkemli bir ayin düzenlendi.

Emilio Acebal (1899-1902) Partido Colorado. Emilio Aceval Marín (Asunción, 16 Ekim 1853 - 15 Nisan 1931), Paraguaylı bir politikacıydı ve parlamento darbesiyle devrildiği 1898'den 1902'ye kadar Paraguay Cumhuriyeti'nin 14. başkanıydı . Daha önce zengin bir iş adamıydı, görev süresi boyunca Savaş ve Maliye Bakanı olduğu ve aynı zamanda kendi sektöründe iktidar partisinin Egusquicizmi için kampanya yürüten Juan Bautista Egusquiza'nın ortağı olan, feshedilmiş Banco del Paraguay'ın başkanı olacaktı. Colorado Partisi, onu Andrés Héctor Carvallo'nun başkan yardımcısı olarak başkanlığa aday göstermesine yol açtı . Çok genç yaşta evlendi; önce dul eşi Adelina Díaz de Bedoya ile, daha sonra ikinci kez Doña Josefina Rivarola ile evlendi. 16 Ekim 1853'te Asunción'da doğdu. Ebeveynleri Leonardo Aceval ve Mónica Marín'di. 5 Temmuz 1900'de aniden ölen kardeşi Benjamín Aceval'di ve bu olaydan sonra en değerli danışmanlarından birini kaybettiği için Emilio'yu büyük bir üzüntü sardı. Acosta Ñu Savaşı'nda hayatta kalan birkaç çocuk kahramandan biriydi[16] . Çalışmaları Peder Fidel Maíz'in yönetimi altında yürütüldü , ancak Üçlü İttifak'a

16 Acosta Ñu Savaşı veya Campo Grande. Çoğunluğu dokuz ila 15 yaş arası erkek çocuklar, yaşlı adamlar ve yaralı savaşçılardan oluşan, zayıf silahlara sahip 3.500 Paraguaylı, 20.000 Brezilyalı ve Arjantinli kıdemli askerle karşı karşıya geldi. Paraguay Üçlü İttifak, 16 Ağustos 1869'da Paraguay Savaşı. 1869'un ortasında Paraguay Ordusu tamamen geri çekiliyordu ve Asunción getirildi. Orleanslı Gaston, López teslim olana kadar seferi durdurmayı reddetti. Daha sonra Caxias istifa etti ve yerine İmparator'un damadı, Eu Kontu prens Brezilya imparatoru II. Pedro, savaşın askeri açıdan bittiğini öne sürdü. Luís Alves de Lima e Silva, Paraguay Devlet Başkanı teslim olmayı reddetti ve sonuna kadar savaşmaya devam edeceğine söz vererek tepelere çekildi. Çocukların şiddetli çatışmaların ortasında Brezilyalı askerlerin bacaklarına tutunarak merhamet diledikleri, ancak hiç tereddüt etmeden başlarının

karşı Savaş'ın patlak vermesi üzerine 13 yaşında Ordu'ya katıldı. Pirayú'da ve ardından başçavuş rütbesinde görev yaptığı Acosta Ñu'da yaralandı . Günler sonra Caraguatay Muharebesi'nde esir alındı. Başkente döndüğünde, ailesinin acımasızca yağmalanmış evinin hüzünlü sahnesiyle karşılaştı. Kendisini soğuk bir yalnızlık içinde buldu, ancak yakınları onun Corrientes'e ve ardından Buenos Aires'e taşınmasına yardım etti ve burada Ulusal Merkez Okulu'nda stajyer olarak okul çalışmalarına devam etti. Savaştan sonra 1876'da mühendislik çalışmalarına devam etti ancak ciddi bir hastalık nedeniyle çalışmalarına ara vermek zorunda kaldı. İyileştikten sonra, 1881'de geri döndüğü Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde uzun bir yolculuk yaptı ve kendisini hayvancılığa adadı ve güçlü bir toprak sahibi oldu. 15 Nisan 1931'de Asunción şehrinde öldü. 25 Kasım 1898'den 9 Ocak 1902'ye kadar cumhurbaşkanıydı.

Juan Bautista Egusquiza (1894-1898) Partido Nacional. Juan Bautista Egusquiza Isasi (25 Ağustos 1845 - 24 Ağustos 1902), Paraguay'ın 1894'ten 1898'e kadar devlet başkanlığı görevini yürüten bir Paraguaylı politikacı ve askerdi. Egusquiza, Asuncion'da seçkin bir ailede doğdu. Askeri akademiye katıldı ve Paraguay Ordusu'na katıldı. Paraguay Savaşı (1864-1870) sırasında üstün hizmetlerinden dolayı çeşitli madalyalar aldı. Savaştan sonra Egusquiza siyasete girdi. Colorado Partisinin önde gelen bir üyesi oldu ve 1882'de Ulusal Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1890'da Savaş ve Deniz Bakanı olarak atandı. 1894'te Egusquiza, Colorado Partisinin adayı olarak devlet başkanlığı seçimlerini kazandı. Dört yıllık görev süresi boyunca, Paraguay'ın ekonomisini canlandırmaya ve eğitim sistemini geliştirmeye odaklandı. Ayrıca, ülkenin dış ilişkilerini güçlendirmek için çalıştı. Devlet başkanlığı görevini tamamladıktan sonra Egusquiza, Senato'ya seçildi. 1902'de Asuncion'da öldü. Egusquiza, Paraguay'ın modernleşmesinde önemli bir rol oynayan pragmatik bir politikacı olarak kabul edilir. Döneminde, ülke ekonomisini ve eğitim

Marcos Morínigo (1890-1894) Partido Nacional. Marcos Antonio Morínigo Fleytas (8 Ekim 1848 - 13 Temmuz 1901), Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yapan Paraguaylı bir politikacıydı. 1848'de Quyquyho'de (Paraguarí) doğdu. bölüm). 1881 yılında, dokuz yılı aşkın bir süre görev yaptığı Temsilciler Meclisi'ne ilk dönem için seçildi. 1887'de Morinigo Colorado Partisi'nin kuruluşuna katıldı ve Paraguay Başkan YardımcısıJuan Gualberto González ile birlikte).[1] González'in görevden alınmasının ardından 8 Haziran 1894'te, görev süresinin yasal sonuna (25 Kasım 1894) kadar cumhurbaşkanı oldu. Morinigo 1895'te senatör seçildi. 1901'de Asunción'te öldü.

Patricio Escobar 1886-1890 Partido Nacional. Patricio Escobar Cáceres (San José de los Arroyos , 17 Mart 1843 - Asunción , 19 Nisan 1912) , 25 Kasım 1886'dan 25 Kasım 1890'a kadar 10. anayasal başkan olarak görev yapan Paraguaylı bir asker ve politikacıydı. 17 Mart 1843'te San José de los Arroyos'ta Ca`aguy Ruguá denilen yerde doğdu. Ailesi Don José Escobar ve Doña Ana Bella Cáceres'ti. İlk kez Ignacia Garcete ile, ikinci kez Estatación E ile evlendi. General Escobar, Üçlü İttifak Savaşı'nın önde gelen kahramanlarından biriydi. Cerro León Silah Kampında özel askerdi, ardından 36. Piyade Taburu'na katıldı. Mayıs 1866'da onbaşılığa ve Curupayty'den sonra ikinci teğmenliğe terfi etti . 1867'de Paso Pucu Genel Karargâhında Mareşal López'in asistanı olarak görev yaptı. Cerro Corá'da albay rütbesine ulaşana kadar en ciddi karışıklıklara katıldı. Sakin, basiretli ve temkinli bir adam olarak öne çıktığı için kendisine zor görevler verildi. Askerlik ve siyasetçilik görevi sona erdiğinde evine kapandı ve 19 Nisan 1912'de orada öldü. 25 Kasım 1886'dan 25 Kasım 1890'a kadar başkanlığı üstlendi. General Escobar, hükümetine üç asker ve iki siville başladı. Hükümeti sırasında, Demokratik Merkez (daha sonra Liberal Parti olarak yeniden adlandırılacak) gibi geleneksel siyasi partiler 10 Temmuz 1887'de kuruldu; ve aynı yılın 11 Eylül'ünde Ulusal Cumhuriyetçi Derneği veya Colorado Partisi. 24 Ekim 1887'de Ulusal Eğitim Konseyi kuruldu. Zorunlu İlköğretim Kanunu çıkarıldı; Corrientes mezunu ve "Ortak Eğitime İlişkin İlk Rapor"un yazarı Paraguaylı öğretmen Don Atanasio Riera ülkeye döndü. Aynı yıl, 1887'de Bolivya ile Aceval-Tamayo anlaşması imzalandı; Ziraat Bankası kuruldu; Cumhurbaşkanlığı kuşağının kullanımına ilişkin kanun kabul edilerek Resmi Gazete yayımlandı. 20 Haziran 1888'de Hukuk Fakültesi yeniden açıldı ve 11 Eylül'de yeni eğitim planlarının hazırlanmasında işbirliği yapan profesör, yazar ve Arjantin eski başkanı Domingo Faustino Sarmiento öldü. 1890'da Öğretmenler Okulu'nun organizatörleri olan Adela ve Celsa Speratti kardeşler sürgünden döndüler. General Escobar, ülkedeki ilerlemenin bir göstergesi olarak eğitimin geliştirilmesine vurgu yaptı. 24 Eylül 1889'da Ulusal Üniversite kuruldu ve iki yıl önce Paraguay Ulusal Kütüphanesi, Washington'da düzenlenen Birinci Uluslararası Amerikan Konferansı'na katıldı ve Paraguay Bankası oluşturuldu. Orta öğretimin hedeflerini ve koşullarını belirleyen yasa onaylandı ve Villarrica, Encarnación, Pilar ve Concepción'da Ulusal Okullar açıldı . Demiryolu, Patri, Travassos y Cía. firmasıyla sözleşme yapılarak Paraguarí'den Villarrica'ya kadar uzatıldı, daha sonra bir İngiliz şirketine devredildi; İlk elektrik tesisatları da gerçekleştirildi.

Bernardino Caballero (1878-1880) Bernardino Caballero (20 Mayıs 1839 - 26 Şubat 1912), Paraguaylı bir asker ve devlet adamıydı. Paraguay Savaşı sırasında General olarak görev yaptı ve daha sonra 1880 Eylül'den 1886

---

kesildiği söylendi. Tüm kanatlar çökünce yaralı çocuklar, yakınlarıyla birlikte savaş alanından kaçmaya çalıştı. Ancak Brezilyalı komutan süvarilerine geri çekilmeyi kesmelerini ve sahra hastanesi de dahil olmak üzere savaş alanını ateşe vermelerini emretti. Bu eylemler nedeniyle çok sayıda çocuk öldü. Acosta Ñu savaşı, Pedro Américo'nun ünlü tablosu Batalha de Campo Grande'de tasvir edilmiştir. Ünlü Brezilyalı yazarın Recordações de Guerra e de Viagem kitabında Alfredo d'Escragnolle Taunay, savaşa katıldı. Paraguay'da Çocuk Bayramı 16 Ağustos'ta kutlanır. Çocukların anısını anmak için ulusal bir bayramdır. savaşta hayatını kaybedenler.

Kasım'a kadar Paraguay Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yaptı. Caballero, 20 Mayıs 1839'da Ybycuí, Paraguay'da doğdu. Genç yaşta Paraguay ordusuna katıldı ve Paraguay Savaşı'nda (1864-1870) önemli savaşlarda yer aldı. Cesareti ve liderliğiyle tanındı ve savaşın kahramanlarından biri olarak kabul edildi. Savaştan sonra Caballero, Paraguay siyasetinde önde gelen bir figür haline geldi. 1874 yılında Adalet, Din ve Halk Eğitimi Bakanı oldu. 1877'de İçişleri Bakanı olarak görev yaptı. 1880 yılında Geçici Başkan oldu ve 1882 yılında resmi olarak Paraguay Cumhuriyeti Başkanı seçildi. Caballero'nun başkanlığı sırasında Paraguay, ekonomisini yeniden inşa etmeye ve savaşın yaralarını sarmaya odaklandı. Altyapı projelerine yatırım yaptı, tarımı teşvik etti ve eğitim sistemini geliştirdi. Ayrıca, Paraguay'ın dış ilişkilerini güçlendirmeye çalıştı. Caballero, Paraguay tarihinde önemli bir figürdür. Savaş kahramanı ve ülkenin yeniden inşasında etkili bir lider olarak hatırlanır. Başkanlığı sırasında Paraguay'ın kalkınması için önemli adımlar attı ve ülkenin geleceği için önemli katkılarda bulundu. Caballero, Colorado Partisinin kurucu üyelerinden biriydi. Caballero, Paraguay'ın başkenti Asunción yakınlarındaki San Bernardino şehrinin kurulmasını destekledi. Caballero, Paraguay tarihinde en uzun süre görev yapan ikinci başkandır.

Cándido Bareiro (1878) Partido Liberal. Cándido Pastor Bareiro Caballero (27 Ekim 1833 - 4 Eylül 1880), 27 Kasım 1878'den 4 Eylül'e kadar Paraguay Devlet Başkanıydı. Bareiro, Avrupa'daki Francisco Solano Lopez'in Paraguay hükümetinin büyükelçisi ve ticaret temsilcisi olarak görev yaptı. Paraguay Savaşı'nın son aylarında, 1869'da Paraguay'a döndü ve siyasete girdi ve burada Colorado Partisi'nin kurulmasıyla sonuçlanacak siyasi bir harekete başladı. General Bernardino Caballero'nun güçlü bir müttefiki olan Caballero'nun yardımıyla 1878'de Başkan seçildi ve iki yıl görev yaptıktan sonra felç geçirerek öldü. Erken dönem Bağımsızlığın ünlü Paraguaylı kurucu babası Pedro Juan Caballero'nun torunuydu. Arjantinli öğretmen Juan Pedro Escalada'nın yönettiği bir okula gitti. Bareiro, Carlos Antonio López rejimi tarafından başlatılan dünyaya açılmadan yararlandı ve 2 Haziran 1858'de bir grup Paraguaylı öğrenciyle birlikte Avrupa'ya yelken açtı ve burada eğitimini Londra'da tamamladı. 1863 yılının Aralık ayı ortasında evine döndü ve 200 peso ikramiye aldı. Mayıs 1865'te kendisine Ulusal Liyakat Nişanı verildi. 21 Mart 1864'te hükümet, Cándido Bareiro'yu Londra ve Paris'teki Paraguay Büyükelçiliğine işlerden sorumlu olarak atadı. Paraguay'a kritik derecede ihtiyaç duyulan silah sevkiyatını organize edememesi nedeniyle Ekim 1867'de görevinden alındı. Şubat 1869'da Asuncion'a dönmeyi başardığında şehir zaten Müttefik orduları tarafından işgal edilmişti. Bareiro grubu 31 Mart 1869'da Cumhuriyetçi Birlik Kulübü'nü kuran ve 1870'in başlarında Halk Kulübü haline gelen Lopez'e sadık kalanları hızla çevresinde topladı. Bareiro fraksiyonu, Başkan Lopez'in anısına olan bağlılıklarından dolayı Lopiztalar olarak da biliniyordu ve rakipleri Club del Pueblo'yu (23 Mart 1870'den sonra Büyük Halk Kulübü) kuran Decoud fraksiyonuna karşıydı. Bu grupların her ikisi de Colorado Partisi'nin kurulmasında hayati öneme sahipti. Bernardino Caballero ile birlikte Salvador Jovellanos'un Başkanlığına karşı isyanın organizatörlerinden biriydi. Buna rağmen Şubat 1874'te Benigno Ferreira'nın görevden alınmasının ardından Jovellanos tarafından Dışişleri Bakanı olarak atandı. Bu sıfatla Londra'ya gitti ve burada savaş kredisi ödeme krizini müzakere etmeye çalıştı. Ağustos 1876'dan Ağustos 1876'ya kadar Juan Bautista Gill ve Higinio Uriarte'nin başkanlıkları sırasında Paraguay Maliye Bakanı olarak görev yaptı. Başkan, 1878-80 Tartışmalı Chaco bölgesinin haritası Asuncion'daki Lopez Sarayı 25 Kasım 1878'de nihayet cumhurbaşkanı seçildi. Hükümeti şunları içeriyordu: Adolfo Saguier, Başkan Yardımcısı. John Anthony Jara, Sayman. Bernardino Knight, İçişleri Bakanı. Adalet, Kültür ve Kamu Eğitim Bakanları Jose Segundo Decoud ve Jose Antonio Baez. Patrick Escobar ve Pedro Duarte, Savaş ve Donanma Bakanları. Benjamin Aceval ve Joseph Second Decoud, Dışişleri Bakanları. Ekim 1877'de tutuklu eski Başkan Facundo Machain'in ve Başkan Gill suikastından şüphelenilen diğer kişilerin öldürülmesine karıştı. Aralık 1878'de muhtemelen eski Başkan Rivarola'nın suikastına karışmıştı. Siyasi müttefiki Bernardino Caballero bu cinayetlerin ana organizatörüydü. Haziran 1879'da sürgündeki Juan Silvano Godoi'nin önderlik ettiği Galileo ayaklanmasını bastırdı. Onun yönetimi sırasında Paraguay, tartışmalı Gran Chaco bölgesinin bir kısmını kazandı. Bu karar, onuruna Başkan Hayes Dairesi'nin kurulduğu ABD Başkanı Rutherford Hayes liderliğindeki uluslararası bir komisyon tarafından verildi. Bu kararın ardından 15 Ekim 1879'da Bolivya'nın kuzey Chaco üzerindeki iddialarını tanıyan Decoud-Quijarro Antlaşması imzalandı, ancak hiçbir zaman onaylanmadı. Arjantin, ülkenin ilk buz fabrikasının kurulduğu, şimdiki adı Villa Hayes olan West Villa topraklarını devretti. Neredeyse iflas etmiş olmasına rağmen Hükümet, Lopez Sarayı'nın inşasına devam etti; Alman göçmenleri Paraguay'a getiren Yeni Almanya kuruldu; Pedro Juan Aponte, Paraguay ve Arjantin'in savaş sonrası ilk piskoposu olarak atandı. Bareiro'nun ölümünden sonra, başkan yardımcısı Adolfo Saguier'in başkanlığı üstlenmesi, 4 Eylül 1880'de Bernardino Caballero liderliğindeki kansız bir darbeyle engellendi. Saguier tutuklandı ve Senato'ya istifa ettiği bildirildi. Caballero daha sonra başkanlığa seçildi. Tartışmalı eylemler 1867 yılının başlarında Solano Lopez, Bareiro'yu yetkililere düşünceli katılımlarından dolayı teşekkür etmek için Amerika Birleşik Devletleri'ne seyahat etme misyonuna tavsiye etmeyi düşündü. Ne yazık ki bazı formaliteler Bareiro tarafından tam olarak yerine getirilmedi. Mareşal, ilk itaatsizlik eylemini göz ardı etmişti, ancak meydana gelen diğer olaylar hesap verme sorumluluğundan yoksundu. Lopez, Benitez'e Peru'ya yetki vermesini ve Paraguay hükümetinin Üçlü İttifak anlaşmasını reddettiğini beyan etmesini emretti. Bareiro göstergeye yeterince odaklanmadı, bu yüzden pervasızca 14 Aralık 1866 tarihli bir mektup gönderdi. Lopez'in hatalarından birinin de Bareiro'yu Avrupa'da Paraguay Maslahatgüzarı olarak seçmesi olduğu söyleniyor. Görevi silah satın almak için Avrupa'ya gitmek olduğu için bazıları onu savaşta Paraguay'ı mağlup etmekle suçladı, ancak bunlar onun beceriksizliği nedeniyle kaybedildi. Bütün bunların hiçbir gerekçesi yoktu, bu yüzden 20 Ocak 1868'de Bareiro görevinden vazgeçmek zorunda kaldı.

Juan Bautista Gill (1874-1878) Partido Nacional. Juan Bautista Gill Garcia (28 Ekim 1840 - 12 Nisan 1877), 25 Kasım 1874'ten 12 Nisan'a kadar Paraguay Devlet Başkanıydı. Kişisel yaşam Asuncion'da Juan Andres Gill ve Scholastica Garcia del Barrio y Bedoya'nın önde gelen bir ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Paraguay Bağımsızlığının kurucu babalarından ve Kelt kanı taşıyan Cabildo'nun bir üyesi olan Don Juan Miguel Gill'in torunuydu. Maria Concepcion Diaz de Bedoya ile evlendi. Babasının atası John Thomas McGill İrlanda'da doğdu ve erkek kardeşiyle birlikte Latin Amerika'ya göç etti. Fransa'nın diktatörü Jose Gaspar Rodriguez'in yabancı isimlerde öneklerin artık kullanılmaması gerektiğine karar vermesi üzerine aile, soyadını Gill olarak kısalttı [1]. 1854'te Buenos Aires, Arjantin'e gitti ve burada tamamlamadığı orta öğrenimini ve tıp eğitimini aldı. 1863'te Paraguay'a döndü. Arjantin'e karşı Paraguay Savaşı ilan edildiğinde, sosyal konumu yüksek genç erkeklerden oluşan 40. Tabur'a katıldı. Tıp bilgisinden dolayı askeri sağlık bölümüne atandı ve hastabakıcı olarak görev yaptı. Gill, Lomas Valentinas Savaşı'ndan sonra Aralık 1868'in son günlerinde yakalandı. 1869 Ocak ayının ortalarında Gill, Müttefiklerin kendisini ve diğerlerini orduya yeniden katılmamaları koşuluyla serbest bıraktığı Asuncion'a dönenler arasındaydı. Siyasi kariyer 25 Ocak 1869'da Gill, Don Serapio Machain'in Müttefik işgal kuvvetlerine geçici bir hükümet kurulması için dilekçe vermek üzere düzenlediği bir toplantıya katıldı. Bu toplantıya katılanlar arasında Jose Segundo Decoud, Cayo Miltos, Carlos Loizaga, Juan Antonio Jara ve Salvador Jovellanos da vardı ve bunların hepsi yakında yüksek hükümet görevlerinde bulunacaktı. Gill, Brezilya çıkarlarının destekçisiydi ve siyasi mücadeleler sırasında onların askeri desteğine güveniyordu. Bu nedenle Brezilya ile Loizaga-Cotegipe Antlaşması'nın imzalanmasından yanaydı. 1870'den 1871'e kadar Paraguay'ın Maliye Bakanıydı ve 1871'de Senato Başkanıydı. Gill, fonları kötüye kullanmakla suçlandı ve Mart 1872'de Senato tarafından görevden alındı. Bunun üzerine Cirilo Antonio Rivarola, Kongre'yi feshetti ancak kendisi istifaya zorlandı. Rivarola'nın görevden alınması Gill tarafından, kendisini Başkanlığa getirmek isteyen Brezilyalılarla işbirliği içinde organize edildi. Ancak General Benigno Ferreira'nın desteğiyle Başkan olan Salvador Jovellanos oldu. Gill, Jovellanos'u uzaklaştıramadan General Ferreira'nın emriyle tutuklandı ve ülkeden sınır dışı edildi. Başkanlık Jovellanos, 1874'te milliyetçi Generaller Bernardino Caballero ve Candido Barreiro'nun komutasında çıkan isyanın ardından iktidardan uzaklaştırıldı. Gill, Şubat 1874'ten Kasım'a kadar Maliye Bakanıydı. Kuzeni Jose Higinio Uriarte ve Garcia del Barrio, Başkan Yardımcısı olarak görev yaptı ve Gill'in suikastından sonra görev süresinin geri kalanında Başkan olarak görev yaptı. Kabinesi, Maliye Sekreterleri olarak görev yapan Emilio Gill ve Adolfo Saguier'den oluşuyordu; İçişleri Bakanları olarak Germán Serrano ve Jose Urdapilleta; Adalet, Kültür ve Halk Eğitimi Sekreterleri olarak Bernardino Caballero ve Benjamin Aceval; Patrick Escobar, Savaş ve Donanma Bakanı; ve Dışişleri Sekreterleri olarak Facundo Machain ve Benjamin Aceval; Hükümeti sırasında kağıt para birimini tanıttı, Başkentte Ulusal Koleji kurdu ve vergileri önemli ölçüde artırdı; Arjantin Medeni Kanunu uyarlandı. Gill, ulusal ekonomiyi istikrara kavuşturmak için 22 Nisan 1875 tarihli yasayla Tütün Tekelini kurdu. Hükümet beş yıl boyunca tütün ihracatının sorumluluğunu üstlendi ve bireylerin tütün ürünleri ihraç veya ithal etmesini yasakladı. Aynı kanun daha sonra üç yıl süreyle sabun ve tuz ticaretine de uygulandı. Gill, Arjantin'in Chaco'ya yönelik iddialarını kabul edecek olan 1875 Sosa-Tejedor Antlaşması'na karşı çıktı. 3 Şubat 1876'da nihayet Arjantin ile bir sınır, barış, ticaret ve denizcilik anlaşması imzalandı. Dışişleri Bakanı Facundo Machaín, Arjantin Bakanı Bernardo de Irigoyen ile Paraguay'ın Misiones Eyaletini resmen devretmesini sağlayan Machaín-Irigoyen Antlaşması'nı müzakere etti ve imzaladı. Bu aynı zamanda Müttefik işgal güçlerinin 3 Temmuz 1876'ya kadar Paraguay'dan çıkarılmasını da mümkün kıldı. Gill'in hükümeti, seleflerininki gibi, devrimci hareketlerden bağışık değildi. Aralık 1875'te Caacupé'de eski İçişleri Bakanı General Serrano'nun önderliğinde bir isyan çıktı. Ayaklanma Brezilya güçleri tarafından desteklendi ve Serrano ile diğer isyancıların ölümünden sonra bastırıldı. Suikast İç siyasi istikrarsızlık Juan Silvano Godoi'nin Gill'e suikast düzenlemesine yol açtı. 12 Nisan 1877'de, sabah saat 10 civarında Gill, iki eğitimcisiyle (yüksek rütbeli subaylar) birlikte Villarrica Caddesi'nde (şimdiki Başkan Franco St.) seyahat ediyordu. Ulusal Bağımsızlık sınırını geçerken silahlı üç kişi tarafından vuruldu ve anında öldü. Suikastçılar arasında Nicanor Silvano Godoi (Juan Silvano Godoi'nin kardeşi) ve diğer iki kişi Molas ve Goiburu da vardı. Günün ilerleyen saatlerinde Gill'in kardeşi General Emilio Gill de öldürüldü. Juan Silvano Godoi, ancak 1895'te geri döndüğü Arjantin'e kaçtı ve Paraguay Ulusal Kütüphanesi'nin direktörlüğüne atandı. Godoi, eylemlerinin Başkan Rivarola'nın yeniden göreve getirilmesine yol açacağını planlamıştı. Bunun yerine Facundo Machaín ve diğer şüphelilerin tutuklanmasına ve öldürülmesine yol açtı. Kolombiyalı şair Dr. Arjantin'de sürgün olarak yaşayan Prospero Pereira Gamba (1830–1896), Cumhurbaşkanı'nın yaşadığı bu trajik anı "The Spectre" adlı eserinde yansıtmıştır.

Salvador Jovellanos (1871-1874) Partido Colorado. Salvador Silvestre Jovellanos Guanes (Asunción, 31 Aralık 1833 - Buenos Aires, 11 Şubat 1881) Paraguay'ın 5. başkanıydı . Hem Yürütme Yetkisini hem de Cumhurbaşkanı Yardımcısının yetkilerini kullanıyordu. Paraguay'ın anayasal başkanı olarak görev süresi 18 Aralık 1871'de başladı ve 25 Kasım 1874'e kadar uzatıldı. Salvador Jovellanos Guanes, 31 Aralık 1833'te Asunción şehrinde doğdu. Don Carlos Antonio López sıralarında , kendi ailesini kurduğu Buenos Aires'e yerleşmek için ülkeyi terk ettiğinde henüz çok gençti. 28 Aralık 1858'de ortaya çıktığında Paraguay Derneği'nin üyelerinden biri olarak görünür. 1 Mart 1865 tarihli meclis tutanaklarını imzalar ve aynı yılın 24 Nisan'ında Arjantin hükümetinin hazırladığı belgeyi onaylar. öngörülen Paraguay Lejyonunu gerçeğe dönüştürme yetkisi . 18 Ocak 1865'te yapılan yönetim kurulu toplantısında üye olarak kabul edilerek Otoniel Peña ile birlikte söz konusu derneğe katıldı. Ocak 1869'un ortalarında Asunción'un müttefik kuvvetler

tarafından işgal edildiğine dair haberler çıkınca Jovellanos , Juan B. Gill , José Decoud, Juan Antonio Jara, Carlos Loizaga, Benigno ile birlikte otuz altı yaşında Paraguay'a döndü. Ferreira, Cayo Miltos ve kendilerini “gurbetçi” olarak gören diğer vatandaşlar. 25 Ocak 1869'da, zaten başkentteyken, müttefik kuvvetlere hitaben, Paraguaylı vatandaşlarla geçici bir hükümetin kurulmasını garanti eden dilekçeyi imzaladı. 25 Mart 1870'te Dr. Facundo Machaín tarafından yönetilen Gran Club del Pueblo'nun yöneticileri listesinde yer aldı . Aynı yılın 3 Temmuz'unda yapılan kurucu milletvekili seçimlerinde toplam 302 oyla Katedral bölgesine seçildi. Kendisi, Anayasa taslağını hazırlamakla görevli anayasal iş komisyonunun bir parçasıydı ve aynı zamanda bir seçim yasasını formüle etmekle görevlendirilen bir başka komisyonda, bir diğerinde ise daimi komisyonun yetkilerini ele almakla görevliydi. 11 Şubat 1881'de Buenos Aires'te öldü. Başkan Yardımcısı Cayo Miltos'un 7 Ocak 1871'deki ölümünün ardından Senato onu bu göreve atadı ve Başkan Rivarola'nın istifasının ardından 18 Aralık 1871 ile 25 Aralık 1874 tarihleri arasında Cumhurbaşkanlığı görevini üstlendi. bununla birlikte Rivarola'nın düşüşünün yarattığı kaotik durumu da devralır. Daha önce Don Cirilo Antonio'ya çeşitli durumlarda eşlik etmiş, 25 Kasım'da Savaş ve Donanma Bakanı, 12 Nisan 1871'de İçişleri Bakanı olarak görev yapmış ve aynı ay ve yılın 15'inde Donanmanın feshedilmesine katılmıştır. Odalar ve yeni bir Kongrenin toplanması. Ancak daha sonra başkanlığı Başkan Yardımcısı Juan Bautista Gill'e bırakmak zorunda kaldı ve Buenos Aires şehrinde yıllarca gönüllü sürgüne gitti. Hükümeti sırasında, Brezilya ve Uruguay'ın yanı sıra diğerleriyle suçluların iadesi, dostluk, ticaret ve denizcilik (Apa ve Blanco nehirleri arasındaki geniş toprakların yanı sıra Brezilya'nın doğusunun kaybedilmesi) konularında Loizaga - Cotegipe Barış ve Sınır Anlaşması imzalandı. Uruguay ile barış antlaşması imzalandı. 1871'de Londra'da 2.000.000 poundluk yeni bir kredi sözleşmesi imzalandı, öncekiyle aynı veya daha kötü sonuçlara yol açtı, çünkü Paraguay'a yalnızca 124.000 pound geldi ve bu da mali kasaya girmedi, ancak yetkililer tarafından israf edildi. . Bu borç ancak 1961'de ödendi. Ülkenin başkentinin ana caddelerinden geçen ilk tramvay hattı inşa edildi. Bu, limandan ayrıldı ve Colón Caddesi'nden Palma Caddesi ve Independencia Nacional'a gitti ve şu anda Eligio Ayala olarak adlandırılan Libertad Caddesi'ne döndü ve böylece tren istasyonu olan terminal noktasına ulaştı. Jovellanos sabırla kamu yönetimini yeniden düzenlemeye çalıştı. Asunción'daki bazı sokaklar asfaltlandı; İçerde Halk Eğitim Konseyi ve Muhaceret Dairesi ile İktisadi-İdari Kurullar oluşturularak Polis Yönetmeliği ve ilk genel gelirin kurulması da oluşturuldu. Jovellanos'un hükümeti sırasında yüzleşmek zorunda kaldığı sorunlardan biri, Don Carlos Antonio López'in ölümünden bu yana korunan tanımlamalardan kaynaklanan diğerlerini içeren ve 1970 savaş sonrası dönemde de askıda kalmaya devam eden dış ilişkiler sorunuydu. Bu hükümetin uğraşmak zorunda kaldığı ilk aksilik, Arjantin birliklerinin 29 Ocak 1872'de Villa Occidental'ı işgal etmesiydi. 1870 Ulusal Kurucu Konvansiyonu'na katıldı. Harbiye ve Donanma Bakanı ve İçişleri Bakanı görevlerinde bulundu. Ulusal Cumhuriyetçi Derneği'nin (Colorado Partisi) kurucularından biriydi .

Cirilo Antonio Rivarola (1870-1871) Partido Colorado. Cyril Antonio Rivarola 17 dil Madde Konuşmak Okumak Düzenlemek Geçmişi görüntüle Aletler Vikipedi, özgür ansiklopedi Bu İspanyolca ismin ilk veya baba soyadı Rivarola, ikinci veya anne soyadı ise Acosta'dır. Cyril Antonio Rivarola Amerika Birleşik Devletleri'nin 4. Başkanı Ofiste 1 Eylül 1870 - 18 Aralık Başkan Yardımcısı Cayo Miltos Kurtarıcı Jovellanos Facundo Machain'den önce Kurtarıcı Jovellanos tarafından başarıldı Paraguaylı Üçlü Yönetim Üyesi Yanında hizmet etmek Bedoya'dan Carlos Loizaga ve Jose Diaz Ofiste 15 Ağustos 1869 - 31 Ağustos Öncesinde Francisco Solano Lopez vardı (Başkan olarak) Facundo Machain tarafından başarıldı (Başkan olarak) Kişisel detaylar 1836 doğumlu Eusebio Ayala, Paraguay 31 Aralık 1878'de öldü (41-42 yaş arası) Asunción, Paraguay Ölüm nedeni Bıçaklanarak öldürüldü Cirilo Antonio Rivarola Acosta (1836 – 31 Aralık 1878), Paraguay'ın 4. Başkanıydı. Biyografi Rivarola ailesi, 19. yüzyıl boyunca Paraguay siyasetinde önemliydi ve çoğu zaman Francia ve López hükümetleriyle anlaşmazlık içindeydi. Üçlü İttifak Savaşı'nın büyük bölümünde Rivarola, Paraguay Ordusu'nda görev yaptı ve Çavuş rütbesine ulaştı. Ancak 1869'da, dönemin Başkanı Francisco Solano López'in önderlik ettiği baskı dalgasının ortasında, bilinmeyen nedenlerle tutuklandı. Daha sonra esaretten kaçtı ve savaşın geri kalan bazı aylarında müttefikler için casusluk yaptı. Daha sonra Asunción'a gitti ve burada Brezilyalı yetkililerle olan iyi ilişkileri sayesinde oluşturulan geçici hükümete başkanlık eden üçlüden biri oldu. Her iki zafer de sonunda istifa ederken, Rivarola, Paraguay Kongresi'nin yeni anayasanın ilanıyla birlikte Facundo Machaín'i başkan seçtiği 31 Ağustos 1870'e kadar Paraguay'ın başkanı oldu. Ancak hemen ertesi gün, Brezilyalı işgalcilerin Machaín'in adaylığına karşı çıkması nedeniyle Rivarola'nın başkanlığı yenilendi. Rivarola daha sonra İttifak ile Paraguay'ın çözümüne, barışa dönüşe ve 1870'lerin zorlu ilk yıllarına başkanlık etti. Anayasal kriz nedeniyle Aralık 1871'de istifa etti. Bu, senato başkanı Juan Bautista Gill ile birlikte düzenlediği, Gill'in istifasını reddedip kendisine daha fazla yetki vereceği bir hilenin parçasıydı; ancak önerge Senato gündemine geldiğinde Gill bunu kayıtsız şartsız kabul etti. Sonraki birkaç yıl boyunca, ülkenin güneyinde önemli bir mülkün sahibi olan Rivarola, çoğu Arjantin'in desteğiyle Asunción'daki hükümete karşı birkaç kez isyan etti. Rivarola, 1878'de, kendisine af tanınmasının ardından Başkan Cándido Bareiro ile görüşmeye giderken suikasta kurban gitti ve güpegündüz maskeli kişiler tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Olay başkanlık sarayına 100 metreden daha yakın bir mesafede gerçekleşmesine rağmen bu suçtan dolayı şimdiye kadar hiç kimse tutuklanmadı.

Francisco Solano López (1865-1870) Partido Colorado. Francisco Solano López (24 Temmuz 1827 - 1 Mart 1870), Carlos Antonio Lopez'in büyük oğluydu. Babasının ölümü (10 Eylül 1862) üzerine yönetimi eline geçirdi ve ordunun yardımıyla kısa bir sürede iktidarını sağlamlaştırdı. 19. yüzyılda Paraguay, kıtanın güneyinde kendi silahlarını

üreten tek ülkeydi ve ülkede hemen hemen herkes okuma yazma biliyordu. Francisco Solano Lopez, daha önce de babası, ülkeyi dışarı açmaya çalışmışlardır. Yeni yollar yapılmış, önemli bir ticaret filosu oluşturulmuş, ticaret desteklenmişti. Londra ithalat-ihracatçıları duruma ilgisiz kalmadılar. İngiltere'nin kışkırtmasıyla, Brezilya, Uruguay ve Arjantin hükûmetleri bu kötü örneği ortadan kaldırmaya karar verdiler. Üçlü ittifak adı verilen savaş korkunç bir soykırım niteliği taşıyordu. Solano Lopez, 1870'te, Cerro Cora'da elinde silahla can verdi. Çocuklardan oluşan birlikler ülkelerini savunmaya çalıştılar, kadınlar cephede yaralılarla ilgilendiler. İttifak orduları yaylayı ateşe verdi, amaç ise geriye hiçbir şey bırakmamaktı. Savaştan önce 525.000 olan Paraguay nüfusu savaşın sonunda 221.000'e düşmüştü, bunların ancak 28.000'i erkekti. Nüfusu yeniden arttırabilmek için tek yol poligamiydi. Sekiz yıl boyunca işgal altında kalan ülke tamamıyla yıkıldı ve toprakların büyük kısmı elden gitti. Paraguay, yüz yıldan beri bu felaketin izlerini silmeye çalışıyor. Bu çaba, 1930'da bir kez daha Bolivya'yla yapılan kanlı savaşta kırıldı. Avrupa basınının bir gösteri gibi izlediği bu uzun savaş aslında iki uluslararası petrol şirketinin savaşıydı. Bu kez paraguay galip ilan edildi. Temelde tarıma dayalı dayalı bir ülke olan Paraguay çok küçük bir askerler ve toprak sahipler sınıfınca yönetilmekte. Bunların çoğu, 1870 felaketinden sonra ülkeye yerleşen Orta Avrupalı göçmenlerin torunları. Paraguay 1954'ten 1990 dönemine kadar, General Stroessner'in koyu dikta yönetiminde kaldı.

Carlos Antonio López (1844-1865) Partido Colorado. Carlos Antonio López, Paraguay'ın eski bir devlet adamıdır. Carlos Antonio López, 4 Kasım 1792'de Asunción, Paraguay'da doğdu ve 10 Eylül 1862'de aynı yerde öldü. Paraguay'ın ikinci devlet başkanı olarak görev yaptı ve ülkenin bağımsızlık sonrası tarihinde önemli bir figürdür. Carlos Antonio López, 1844 ile 1862 yılları arasında Paraguay Devlet Başkanı olarak görev yaptı. López'in hükümeti sırasında Paraguay, ekonomik ve endüstriyel kalkınma alanlarında önemli adımlar attı. Ayrıca, altyapı projelerini destekledi ve ülkenin modernleşmesine katkıda bulundu. Paraguay tarihinde, López ve oğlu Francisco Solano López (onun halefi) dönemi, genellikle "López dönemi" olarak adlandırılır. Ancak, özellikle Francisco Solano López dönemindeki Paraguay Savaşı (1864-1870) ülke için trajik bir dönemdi ve büyük kayıplara neden oldu. Carlos Antonio López, Paraguay'ın tarihindeki modernleşme çabaları ve ulusal gelişimine yaptığı katkılar nedeniyle önemli bir lider olarak hatırlanır.

Mariano Roque Alonso 1841-1844 Partido Colorado. Mariano Roque Alonso Romero (16 Ağustos 1792 Ybytimí - 7 Ağustos 1853) 9 Şubat 1841 - 14 Mart 1841 tarihleri arasında Paraguay Geçici Cunta Başkanı olarak görev yaptı. 14 Mart 1841'de Carlos Antonio López ile birlikte bir hükümet kurdu ve her ikisi de kendilerini "cumhuriyetin konsolosları" olarak adlandırdılar. Üç yıl süren bu düzenlemenin ardından 13 Mart 1844'te Roque Alonso istifa etti ve López ülkenin tek yöneticisi oldu.

José Gaspar Rodríguez de Francia 1814-1840. José Gaspar Rodríguez de Francia, 6 Ocak 1766'da Paraguay'ın Yaguarón şehrinde doğdu. Hukuk eğitimi aldı ve 1811'de Paraguay'ın İspanya'dan bağımsızlığını ilan etmesine öncülük eden bir grup devrimciye katıldı. José Gaspar Rodríguez de 1814'te Paraguay'ın ilk diktatörü seçildi. Resmi unvanı "Paraguay'ın Yüce ve Daimi Diktatörü" idi, ancak halk arasında El Supremo olarak biliniyordu. Francia, Paraguay'ı izole ve kendi kendine yeterli bir ülke haline getirmeyi amaçlayan sert bir otoriter rejim kurdu. Dış ticareti yasakladı, sınırlarını kapattı ve muhalifleri hapsetti. Rejimi sırasında Paraguay, ekonomik ve sosyal kalkınma yaşadı. Eğitim ve sağlık hizmetleri iyileştirildi ve Paraguay'ın askeri gücü güçlendirildi. Ancak, Francia'nın otoriter yönetimi, Paraguay'da baskı ve sansürün yaygınlaşmasına yol açtı. Francia, 20 Eylül 1840'ta Asuncion'da öldü. Ölümüyle birlikte, Paraguay'ın izolasyonist ve otoriter rejimi sona erdi. Francia'nın mirası tartışmalı. Bazıları onu Paraguay'ın bağımsızlığını ve gelişimini sağlamada önemli bir rol oynayan bir kahraman olarak görüyor. Diğerleri ise onu baskıcı ve otokratik bir diktatör olarak görüyor. Francia'nın yönetimi Paraguay'ın tarihine önemli bir iz bıraktı. Paraguay'ın izolasyonist ve otoriter gelenekleri, onun döneminden kaynaklanmaktadır.

Peru Devlet Adamları

Peru'nun siyasi tarihi, sömürge döneminden günümüze kadar süren bir değişim ve dönüşüm sürecidir. Ülke, 1821 yılında İspanya'dan bağımsızlığını kazandı. Ancak, bağımsızlıktan sonra, Peru, siyasi istikrarsızlık, ekonomik zorluklar ve sosyal eşitsizliklerle boğuştu. Sömürge dönemi boyunca Peru, İspanyol İmparatorluğu'nun bir parçasıydı. Bu dönemde, yerli halklar İspanyol sömürge yönetimine karşı sürekli olarak ayaklandı. 1809 yılında, Lima'da başlayan bağımsızlık hareketi, 1824 yılında Ayacucho Savaşı ile başarıya ulaştı. Bağımsızlıktan sonraki dönemde, Peru, siyasi istikrarsızlık ve iç savaşlarla boğuştu. Ülke, 19. yüzyıl boyunca iç savaşlar, darbeler ve diktatörlüklerle yönetildi. 20. yüzyılın başlarında, Peru'da bir dizi demokratik reform gerçekleştirildi. Ancak, bu reformlar, ülkedeki eşitsizlikleri ortadan kaldıramadı. 1968 yılında, Peru'da askeri bir darbe gerçekleşti ve General Juan Velasco Alvarado iktidara geldi. Velasco, sosyalist bir program uyguladı ve yerli halkların haklarını güçlendirmeye çalıştı. Ancak, Velasco'nun reformları, muhalefetin tepkisini çekti ve 1975 yılında, Velasco, askeri bir darbeyle devrildi. Velasco'nun ardından, Peru'da bir dizi askeri diktatörlük yaşandı. Ancak, 1980 yılında, Peru'da yeniden demokrasiye geçiş yaşandı. 1980'li yıllarda, Peru, Shining Path adlı bir mafyanın saldırılarıyla boğuştu. Shining Path, Peru'da bir komünist devrim yapmaya çalıştı. Shining Path'in saldırıları, ülkede büyük bir yıkıma yol açtı. 1990'lı yıllarda, Alberto Fujimori, Peru'nun cumhurbaşkanı seçildi. Fujimori, Shining Path'i yenmek için sert önlemler aldı. Fujimori, ayrıca, ekonomik reformlar gerçekleştirdi ve Peru'nun ekonomisini güçlendirdi. Ancak, Fujimori'nin iktidarı, yolsuzluk iddiaları ve insan hakları ihlalleri nedeniyle tartışmalıydı. 2000 yılında, Fujimori, bir yolsuzluk skandalı nedeniyle istifa etti. Fujimori, daha sonra, Ekvador'da tutuklandı ve Peru'ya iade edildi. 2000 yılından sonra, Peru'da bir dizi demokratik cumhurbaşkanı seçildi. Ancak, ülke, hala siyasi istikrarsızlık ve ekonomik zorluklarla mücadele etmektedir. Peru'nun siyasi tarihindeki önemli dönüm noktaları şunlardır.
1532: İspanyollar, Peru'yu fethediyor.
1809: Lima'da bağımsızlık hareketi başlıyor.
1821-1827 yılları arasında Peru, Büyük Kolumbiya devleti içinde yer almaktaydı.
1824: Ayacucho Savaşı ile Peru, İspanya'dan bağımsızlığını kazanıyor.
1829-1839 yılları arasında Peru, Peru-Bolivya Konfederasyonu adı altında Bolivya ile birleşmiş bulunmaktaydı.
1845: Peru, cumhuriyet ilan ediyor.
1968: General Juan Velasco Alvarado, askeri bir darbe ile iktidara geliyor.
1879-1883 yılları arasında Peru, Şili ile bir savaşa girmiştir. Bu savaş sonucunda Peru, Şili'ye toprak kaybetti.
1919-1930 yılları arasında Peru, Augusto B. Leguía'nın diktatörlüğü altında
1980: Peru'da yeniden demokrasiye geçiş.
1990: Alberto Fujimori, Peru'nun cumhurbaşkanı seçiliyor.
2000: Fujimori, bir yolsuzluk skandalı nedeniyle istifa ediyor.
Peru'nun siyasi tarihi, sömürge döneminden günümüze kadar, siyasi istikrarsızlık, ekonomik zorluklar ve sosyal eşitsizliklerle boğuşmuş bir tarihtir. Ancak, son yıllarda gerçekleşen reformlar, ülkedeki istikrarı ve refahı artırmaya yönelik önemli adımlardır.

José de San Martín, Bernardo O'Higgins, José de La Mar, Agustín Gamarra, Luis José de Orbegoso, Felipe Santiago Salaverry, Andrés de Santa Cruz, Manuel Ignacio Vivanco, Ramón Castilla, José Rufino Echenique, Juan Antonio Pezet, Mariano Ignacio Prado, Manuel Pardo, Nicolás de Piérola, Miguel Iglesias, Andrés Avelino Cáceres, Remigio Morales Bermúdez, Eduardo López de Romaña, Manuel Candamo, José Pardo y Barreda, Augusto B. Leguía, Luis Miguel Sánchez Cerro, Oscar Benavides, Manuel Prado y Ugarteche, José Luis Bustamante y Rivero, Manuel A. Odría, Fernando Belaúnde Terry, Juan Velasco Alvarado, Francisco Morales Bermúdez, Alan García Pérez, Alberto Fujimori, Valentín Paniagua Corazao, Alejandro Toledo Manrique, Ollanta Humala Tasso, Pedro Pablo Kuczynski, Martín Vizcarra, Francisco Sagasti Hochhausler, Pedro Castillo Terrones.

José de San Martín (1821-1822). José de San Martín (25 Şubat 1778 - 17 Ağustos 1850), Arjantinli bir general ve Güney Amerika'nın İspanyol İmparatorluğu'ndan bağımsızlık mücadelesinde güney ve orta kesimlerinde başarılı bir şekilde mücadele eden bir liderdi. Arjantin, Şili ve Peru'nun Kurtarıcısı olarak kabul edilir. San Martín, Arjantin'in kuzeydoğusundaki Yapeyú şehrinde doğdu ve İspanya'da eğitim gördü. 1808'de İspanya'ya döndüğünde, Napolyon'un İspanya'yı işgali ve ardından İspanya'daki Fransızlara karşı vatansever ayaklanmayı takiben, İspanyol kralı VII. Ferdinand adına savaşı yürüten Sevilla (Sevilla) hükümetine hizmet etti. Bailén Muharebesi'ndeki davranışları nedeniyle yarbay rütbesine terfi etti ve Albuera Muharebesi'nden sonra Sagunto Dragoons'un komutanlığına yükseldi. 1812'de San Martín, Arjantin'e döndü ve bağımsızlık mücadelesi için bir devrimci ordu kurdu. 1816'da, San Martín, Mendoza'dan Şili'ye And Dağları üzerinden bir ordu yönetti ve İspanyolları Chacabuco Muharebesi'nde mağlup etti, bu da Şili'nin başkenti Santiago'nun ele geçirilmesini sağladı. San Martín, 1818'de Maipú'da İspanyollara karşı kazandığı son bir zaferden sonra Şili'de ulusal bir hükümet kurdu, ancak yine de Şilili General Bernardo O'Higgins lehine başkanlıktan feragat etti. 1820'de San Martín, Peru'nun özgürlüğünü sağlamak için bir ordu yönetti. 1821'de Lima'ya girdi ve Peru'nun koruyucu ilan edildi. San Martín, Peru'da bağımsız bir hükümet kurma çabalarında başarılı olamadı ve 1822'de siyasi ve askeri kariyerinden ayrılmaya karar verdi. Fransa'ya taşındı ve 1850'de Boulogne-sur-Mer'de öldü. San Martín, Arjantin, Şili ve Peru'nun ulusal kahramanı olarak kabul edilir ve İspanyol Güney Amerika'nın Kurtarıcılarından biri olarak kabul edilir.

Bernardo O'Higgins (1822-1827). Bernardo O'Higgins Riquelme (20 Ağustos 1778 - 24 Ekim 1842) Şili'nin bağımsızlık savaşçısı ve Şili'nin kurucu babalarından biriydi. 1817-1823 yılları arasında Şili'nin ilk Director Supremo'su olarak görev yaptı. O'Higgins, Chillán, Şili'de doğdu. Babası Ambrosio O'Higgins, İrlanda kökenli bir İspanyol subayı ve Şili'nin valisiydi. Annesi Isabel Riquelme, Şili'nin önde gelen ailelerinden birine mensuptu. O'Higgins genç yaşta eğitimine başladı ve daha sonra İngiltere'de eğitim gördü. İngiltere'de bulunduğu süre boyunca Francisco de Miranda ile tanıştı ve Güney Amerika'nın bağımsızlığı için mücadele etme konusunda ilham aldı. Şili'ye döndükten sonra O'Higgins, 1810 yılında başlayan bağımsızlık savaşına katıldı. Savaş sırasında O'Higgins, Şili ordusunda liderlik pozisyonlarına yükseldi ve birçok önemli zaferde rol oynadı. 1817 yılında O'Higgins, Şili'nin Director Supremo'su seçildi. Bu pozisyonda O'Higgins, Şili'nin bağımsızlığını korumak ve ülkeyi yeniden inşa etmek için çalıştı. O'Higgins, eğitim, altyapı ve ekonomi alanında birçok reform uyguladı. 1823 yılında O'Higgins, iç siyasi çatışmalar nedeniyle Director Supremo görevinden istifa etti. O'Higgins, geri kalan hayatını sürgünde geçirdi ve 1842 yılında Lima, Peru'da öldü. O'Higgins, Şili tarihinde önemli bir figürdür ve Şili'nin bağımsızlığının mimarlarından biri olarak kabul edilir. O'Higgins'in mirası bugün hala Şili'de kutlanıyor ve ülkenin en önemli tarihi şahsiyetlerinden biri olarak görülüyor.

José de La Mar (1827-1829). José Domingo de la Mar y Cortázar (12 Mayıs 1776 - 11 Ekim 1830), Perulu bir asker ve devlet adamıydı. 1822'den 1823'e ve 1827'den 1829'a kadar iki kez Peru Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yaptı. La Mar, Cuenca, İspanyol İmparatorluğu'nun Quito eyaletinde doğdu. Babası İspanyol bir subaydı ve annesi Ekvadorlu bir soyluydu. La Mar genç yaşta İspanyol ordusuna katıldı ve Yarımada Savaşı sırasında savaştı. Daha sonra Güney Amerika'ya gönderildi ve burada İspanyol sömürge hükümetine karşı bağımsızlık hareketine katıldı. La Mar, 1821'de Peru'nun bağımsızlığını ilan etmede önemli bir rol oynadı ve 1822'de Peru Cumhuriyeti'nin ilk Cumhurbaşkanı José de San Martín'in yardımcısı olarak atandı. San Martín'in ayrılmasından sonra La Mar, Peru'nun yeni lideri olarak ortaya çıktı. La Mar, Peru'nun ilk yıllarında istikrarı sağlamak için mücadele etti. İspanyol yanlısı güçlerle savaştı ve iç siyasi çekişmelerle uğraştı. La Mar ayrıca, Peru'nun komşu ülkeleriyle de ilişkilerini geliştirmeye çalıştı. La Mar, 1829'da bir askeri darbeyle görevden alındı ve Costa Rica'ya sürgüne gönderildi. 1830'da sürgünde öldü. La

Mar, Peru tarihinin önemli bir figürüdür. Peru'nun bağımsızlığını kazanmasında oynadığı rol ve ülkenin ilk yıllarında istikrarı sağlama çabaları nedeniyle hatırlanır.

Agustín Gamarra (1829-1833). Agustín Gamarra Messia (27 Ağustos 1785 - 18 Kasım 1841), Peru'nun 4. ve 7. Cumhurbaşkanı olarak görev yapan Perulu bir asker ve politikacıydı. Gamarra, Cusco'da İspanyol ve Quechua kökenli bir Mestizo olarak doğdu. Askeri kariyerine 1809'da İspanyol ordusunda başladı, ancak daha sonra Peru'nun bağımsızlık mücadelesine katıldı. Ayacucho Savaşı'nda Andrés de Santa Cruz'un ikinci komutanı olarak görev yaptı ve Peru'nun bağımsızlığını kazanmasında önemli bir rol oynadı. Bağımsızlıktan sonra Gamarra, Peru'nun siyasi hayatında önemli bir figür haline geldi. 1829'da ilk kez Peru Cumhurbaşkanı seçildi. Görev süresi boyunca, Peru'nun iç siyasi istikrarını sağlamak için mücadele etti ve Bolivya ile sınır anlaşmazlıklarını çözmek için diplomatik çabalar yürüttü. 1833'te Gamarra görevden alındı ve bir süre sürgünde kaldı. Ancak 1839'da yeniden Cumhurbaşkanı seçildi. Bu ikinci dönem, Peru tarihindeki en çalkantılı dönemlerden biriydi. Gamarra, muhaliflerini bastırmak için sert önlemler aldı ve Bolivya ile savaşa girdi. 1841'de Gamarra, Ingavi Savaşı'nda Bolivya güçleri tarafından yenildi ve öldürüldü. Ölümü, Peru'nun siyasi krizini daha da derinleştirdi ve ülkeyi uzun yıllar boyunca iç çatışmalara sürükledi. Gamarra, çelişkili bir figürdür. Bazıları onu Peru'nun bağımsızlığını kazanmasında önemli bir rol oynayan bir kahraman olarak görürken, diğerleri onu acımasız bir diktatör olarak görür. Her neyse, Gamarra Peru tarihine önemli bir etki bırakmış ve ülkenin siyasi gelişiminde önemli bir rol oynamıştır.

Luis José de Orbegoso (1833-1835). Luis José de Orbegoso y Moncada-Galindo, de Burutarán y Morales (25 Ağustos 1795 - 5 Şubat 1847), Peru'nun 5. Cumhurbaşkanı ve Kuzey Peru'nun ilk Cumhurbaşkanı olarak görev yapan aristokrat bir Peru askeri ve politikacıydı. Orbegoso, derin sosyal istikrarsızlık ve sürekli bir iç savaş döneminde siyasi kariyerini geliştirdi. Bu nedenle, hükümeti çeşitli zamanlarda darbeci generaller Pedro Bermúdez ve Felipe Salaverry'nin hükümetleriyle eşzamanlı olarak var oldu. Peru-Bolivya Konfederasyonu altında Kuzey Peru Devlet Başkanıydı (1837-1838). Orbegoso, 25 Ağustos 1795'te Huamachuco'nun Chuquizongo kentinde doğdu. Ebeveynleri Justo de Orbegoso y Burutarán ve Francisca Moncada-Galindo y Morales, Olmos'un 4. kontesiydi. Orbegoso bu nedenle Olmos'un 5. kontesiydi. José de San Martín ile birlikte bağımsızlık savaşına ve José de La Mar hükümeti sırasında Gran Kolombiya'ya karşı savaşa katıldı. Agustín Gamarra'nın ilk hükümetinin çöküşünden sonra, Orbegoso 1833'te Gamarra'nın halefi olarak tercih ettiği Pedro Pablo Bermúdez'i yenerek başkan seçildi. Hükümeti sırasında, sürgünde Bermúdez'i eventual başkanlığında destekleyen Gamarra'nın düşmanlığı ile karşılaştı. Orbegoso ayrıca 1835'te onu deviren genç Felipe Santiago Salaverry ile de uğraşmak zorunda kaldı.

Felipe Santiago Salaverry (1835-1836). Felipe Santiago Salaverry (3 Mayıs 1806 - 18 Şubat 1836), Peru'nun en genç başkanı ve ölen en genç başkanı olan Perulu bir asker ve politikacıydı. Lima'da doğan Salaverry, babası Felipe Santiago Salaverry y Allende ve annesi Micaela del Solar y Duque de Estrada'nın oğluydu. Babası, Guipúzcoa'dan İspanyol bir göçmendi ve Arequipa'da Kraliyet Tütün Gelirlerinin Muhasebecisiydi. Annesi ise Limanın seçkin bir ailesindendi. Salaverry, San Marcos Üniversitesi'nde latince grammer, Real Convictorio de San Carlos'ta retori ve latince okudu. San Fernando Koleji'nde dahili öğrenci olarak matematik, mantık ve müzik okudu. 1820'de José de San Martín Peru'ya geldiğinde, Salaverry babasının itirazlarına rağmen üniversiteyi bıraktı ve general ve kuvvetlerine katılmak için gönüllü olarak Huaura Eyaletine gitti. Salaverry, San Martín'in ordusunda hızla yükseldi ve 1824'te İspanya'ya karşı savaşlarda yer aldı. Bağımsızlık savaşından sonra Salaverry, Peru ordusunda kaldı ve 1834'te General Luis José de Orbegoso tarafından başkan olarak atandı. Orbegoso'nun yönetimi kısa sürede popülerliğini yitirdi ve Salaverry, 1835'te başkanlık için isyan etti. Salaverry, başkent Lima'yı ele geçirdi ve kendini Peru'nun Yüce Şefi ilan etti. Salaverry, Peru'nun üniter yapısını korumak isteyen muhafazakar bir

milliyetçiydi. Bolivya lideri Andrés de Santa Cruz, Peru'yu işgal etti ve Salaverry'yi Socabaya Muharebesi'nde mağlup etti. Salaverry, Arequipa'da tutuklandı ve yargılanmadan idam edildi. Salaverry, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu bir tiran ve diktatör olarak görürken, diğerleri onu ulusal kahraman olarak görür. Salaverry, Peru'nun bağımsızlığını savunmak için hayatını feda eden cesur bir asker ve yetenekli bir politikacıydı.

Andrés de Santa Cruz (1836-1839). Andrés de Santa Cruz (30 Kasım 1792 - 25 Eylül 1865) Bolivyalı general ve politikacıydı. 1829'dan 1839'a kadar Bolivya'nın altıncı devlet başkanı olarak görev yaptı. Ayrıca 1827'de ve ardından 1836'dan 1838'e kadar Peru'nun geçici başkanı olarak görev yaptı. Santa Cruz, La Paz'ın Huarina bölgesinde doğdu. Babası José de Santa Cruz y Villavicencio, Huamanga'dan (bugünkü Ayacucho, Peru) Criollo soyundan bir soyluydu. Annesi Juana Basilia Calahumana, zengin bir mestizo ailenin varisiydi. Santa Cruz, erken yaşta eğitimine başladı ve La Paz'daki San Francisco Xavier Üniversitesi'nde hukuk okudu. 1810'da Santa Cruz, İspanyol sömürge yönetimine karşı ayaklanmaya katıldı. Daha sonra Simón Bolívar'ın ordusuna katıldı ve Peru ve Bolivya'nın bağımsızlığı için savaştı. 1824'te Santa Cruz, Sucre'nin Alto Perú'nun bağımsızlığını ilan etmesine yardım etti. 1829'da Santa Cruz, Bolivya'nın altıncı devlet başkanı seçildi. Santa Cruz, ülkenin ekonomisini ve altyapısını geliştirmeye odaklandı. Ayrıca, eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirdi. Santa Cruz, aynı zamanda Bolivya'nın askeri gücünü de güçlendirdi. 1836'da Santa Cruz, Peru ve Bolivya'yı birleştirmek için Peru-Bolivya Konfederasyonunu kurdu. Ancak konfederasyon kısa sürede başarısız oldu ve 1839'da Şili ordusu tarafından yenildi. Santa Cruz, sürgüne gönderildi ve Fransa'da öldü. Santa Cruz, Bolivya tarihinde önemli bir figürdür. Onun yönetimi sırasında, Bolivya ekonomik ve askeri olarak güçlendi. Santa Cruz ayrıca, ülkenin eğitim ve sağlık hizmetlerini de iyileştirdi.

Manuel Ignacio Vivanco (1839-1841). Manuel Ignacio de Vivanco Iturralde (15 Haziran 1806 - 16 Eylül 1873), 1843'ten 1844'e kadar Peru'nun de facto hükümdarı olarak görev yapan Perulu bir politikacı ve askeri liderdi. Limanın kolonyal aristokrasisine bağlı olarak otoriter eğilimleri ve hatta nostaljik bir monarşizm temsil ediyordu. İnatçı bir komplocuydu, ancak planlarını gerçekleştirmek için gerekli pratik zekadan ve cesaretten yoksundu ve her zaman daha pragmatik ve etkili diğer caudilolar tarafından yerinden edildi. Vivanco, 1843 yılında Başkan Juan Francisco de Vidal'ı devirmek için bir ayaklanma başlattı ve Peru'nun Yüce Direktörü oldu. Ancak, kısa bir süre sonra General Ramón Castilla tarafından devrildi. Vivanco daha sonra Şili'ye sürgüne gönderildi. Vivanco, 1862'de Mareşal Miguel de San Román'ın başkanlığının başlamasında Peru'ya döndü ve San Román'ın 1863'te ölümü üzerine Başkan Yardımcısı General Juan Antonio Pezet hükümete geldi. Pezet, Vivanco'yu Şili'de yetkili bakan olarak görevlendirdi (16 Nisan - 14 Kasım 1863). Lima'da bulunan Vivanco, General José Manuel Pareja tarafından Pasifik İspanyol Filosu komutanı olarak emredilen Chincha Adaları'nın keyfi işgalinden kaynaklanan çatışmayı sona erdirmek için ön bir anlaşma yapması için görevlendirildi. Vivanco, 1865 Chincha Adaları Savaşı sırasında Pezet hükümetinin başbakanıydı. Savaş, İspanya'nın Chincha Adaları'ndaki guano yataklarını ele geçirmesiyle başladı. Vivanco, İspanya ile bir barış anlaşması müzakere etmeye çalıştı, ancak anlaşma başarısız oldu ve savaş devam etti. Peru galip geldi ve İspanya, Chincha Adaları'ndan çekilmek zorunda kaldı. Vivanco, 1868'den 1873'e kadar Peru Senatosu üyesiydi. 1873 yılında Valparaíso, Şili'de öldü.

Ramón Castilla (1845-1851). Ramón Castilla y Marquesado (31 Ağustos 1797 - 30 Mayıs 1867), Peru'nun önde gelen bir asker ve devlet adamıydı. 1845'ten 1862'ye kadar üç dönem Peru Devlet Başkanı olarak görev yaptı ve Peru siyasetine neredeyse 20 yıl boyunca hakim oldu. Castilla, Peru'nun bağımsızlığını kazandığı sırada Libertadores ordusunda komutan rolünde yer aldı. Daha sonra, guano yataklarının sömürülmesi nedeniyle ekonominin patladığı bir dönemde ülkeyi yönetti. Castilla'nın hükümetleri, köleliği kaldırması ve devleti modernize etmesiyle hatırlanır. Castilla'nın

en önemli başarılarından biri, Peru'nun mali durumunu iyileştirmek oldu. Guano ve sodyum nitrat ihracından elde edilen gelirleri kullanarak ulusal borcu ödedi ve altyapı projelerini finanse etti. Ayrıca eğitim sistemini geliştirdi ve köleliği kaldırdı. Castilla, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu diktatör olarak görürken, diğerleri onu Peru'nun en önemli liderlerinden biri olarak görüyor. Her neyse, Castilla'nın Peru siyaseti üzerindeki etkisi inkar edilemez.

José Rufino Echenique (1851-1855). José Rufino Echenique Benavente (16 Kasım 1808 - 16 Haziran 1887), 1851'den 1855'e kadar Peru'nun 12. Başkanı olarak görev yapan Perulu bir asker ve politikacıydı. Echenique, 16 Kasım 1808'de Puno'da doğdu. Babası José Martín de Echenique y Vasquez de Ojeda, annesi Hermenegilda de Benavente y Macoaga idi. Küçük yaşta orduya katıldı ve Peru Bağımsızlık Savaşı'na katıldı. Daha sonra Bolivya'ya (1828) ve Gran Kolombiya'ya (1829) karşı kampanyalara katıldı. 1830'lar ve 1840'larda iç savaşlara ve devrimlere müdahale etti. 1841-1844 anarşisi sırasında Mart 1843'te birkaç günlüğüne geçici hükümdar oldu. Echenique, 1851'de Ramón Castilla'nın halefi olarak cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı. Hükümeti altında Peru'nun ilk sivil yasaları ilan edildi ve kölelik kaldırıldı. Tacna-Arica demir yolunun inşasının son aşaması da tamamlandı. Echenique, 1855'te karısı Victoria Tristán'ın ev sahipliği yaptığı bir balodan sonra Ramón Castilla liderliğindeki liberal bir devrim tarafından devrildi. Echenique'nin devrilmesinin ardından ABD'ye sürgüne gitti ve burada 1855'te New York'tan bir Manifesto yayınladı. 1861'de General Miguel de San Román hükümeti altında yasadışı olarak döndü ve kendisine karşı açılan davada politik muhakeme talep etti ve kendisine karşı tüm suçlamalar kaldırıldı. Artık rehabilite edilen 1862'de Lima'dan Kongre'ye milletvekili seçildi ve 1864'te başkanlık etti. 1868'de, 1870'de ve 1872'de Lima senatörü seçildi. 1868'de başkanlığına atandı. 1887'de Lima'da öldü. Echenique, tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu zalim ve baskıcı bir diktatör olarak görürken, diğerleri onu Peru tarihinde önemli bir figür olarak görüyor. Ne olursa olsun, Echenique, Peru'nun siyasi tarihinde önemli bir rol oynamıştır.

Ramón Castilla (1855-1862)

Juan Antonio Pezet (1862-1863). Juan Antonio Pezet Rodríguez Piedra (11 Haziran 1809 - 24 Mart 1879) Perulu asker ve politikacıydı. 1863'ten 1865'e kadar Peru'nun 16. başkanı olarak görev yaptı. Pezet, Lima'da doğdu. Peru Bağımsızlık Savaşı'nda savaştı ve daha sonra hükümette çeşitli görevlerde bulundu. 1859'da Savaş Bakanı oldu ve 1862'de General San Román ile birlikte Birinci Başkan Yardımcısı seçildi. San Román'ın 1863'te ölümünün ardından Pezet başkan oldu. Pezet'in başkanlığı sırasında, İspanya ile ilişkiler gerildi ve bu da 1864'te Chincha Adaları'nın İspanyol donanması tarafından işgal edilmesine yol açtı. Bu olay, Pezet'in hükümetinin devrilmesine yol açan bir askeri ayaklanmayı tetikledi. Pezet, 1865'te görevden alındı ve daha sonra hayatının geri kalanında özel bir kişi olarak yaşadı. Pezet, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu zayıf ve kararsız bir lider olarak görürken, diğerleri onu ülkesinin çıkarlarını korumak için elinden gelenin en iyisini yapan bir vatansever olarak görmektedir. Juan Antonio Pezet'in Başkanlığı Sırasında En Önemli Olaylar. Chincha Adaları'nın İspanyol donanması tarafından işgali (1864). Pezet'in hükümetinin devrilmesine yol açan askeri ayaklanma (1865). Pezet, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu zayıf ve kararsız bir lider olarak görürken, diğerleri onu ülkesinin çıkarlarını korumak için elinden gelenin en iyisini yapan bir vatansever olarak görmektedir.

Mariano Ignacio Prado (1863-1865). Mariano Ignacio Prado Ochoa (18 Aralık 1825 - 5 Mayıs 1901), iki kez Peru Cumhuriyeti başkanlığı yapmış Perulu bir generaldi. Prado, Huánuco'da doğdu ve Lima'da eğitim gördü. Erken yaşta orduya katıldı ve Güney Peru eyaletlerinde görev yaptı. 1865'te, Chincha Adaları üzerinde egemenliği İspanya'ya teslim etmekle ve İspanya'ya büyük bir tazminat ödemeyi kabul etmekle tehdit eden Başkan Juan Antonio Pezet'i devirmek için bir darbeye

önderlik etti. Başkan Yardımcısı Pedro Diez Canseco, o yıl Prado'nun kazandığı yeni seçimler yapılana kadar Geçici Başkan oldu. 1866'da İspanyol filosu General Prado'nun komutası altında Callao'daki Dos de Mayo Muharebesi'nde saldırıya uğradı ve yenildi. Prado'nun ilk dönemi tartışmalıydı. Destekçileri, onu modern bir ordu kurmak ve Peru'nun uluslararası konumunu güçlendirmek için çalıştığı için övdüler. Eleştirmenleri ise onu otoriter olmakla ve muhalefeti bastırmakla suçladılar. 1868'de, Prado, Pedro Diez Canseco tarafından yönetilen bir darbeyle görevden alındı. Prado, 1876'da Peru'ya döndü ve aynı yıl yapılan başkanlık seçimlerini kazandı. İkinci dönemi, Pasifik Savaşı'nın patlak vermesiyle gölgelendi. Şili, Bolivya ve Peru arasında çıkan bu savaşta, Peru deniz kuvvetleri Şili deniz kuvvetleri tarafından ezildi ve ülke önemli topraklarını kaybetti. Prado, 1879'da, Şili ordusu Lima'ya yaklaştığında görevinden istifa etti. Prado, Peru tarihinin tartışmalı bir figürüdür. Bazıları onu cesur ve vizyoner bir lider olarak görürken, diğerleri onu otoriter ve başarısız bir lider olarak görür. Bununla birlikte, Prado'nun Peru'nun modernleşmesinde rol oynadığı ve Pasifik Savaşı'nda ülke için savaştığı inkar edilemez.

Manuel Pardo (1872-1876). Manuel Pardo y Lavalle (1834-1878), Perulu bir ekonomist ve politikacıydı. Peru'nun ilk sivil anayasal başkanıydı. Manuel Pardo y Lavalle, 1834 yılında Lima, Peru'da doğdu. Ekonomik ve siyasi kariyerine erken başladı. 1869-1870 yılları arasında Lima belediye başkanı ve 1872-1876 yılları arasında Peru başkanı oldu. Başkanlığı sırasında Peru'nun ekonomisini ve altyapısını geliştirmeye odaklandı. Ayrıca eğitim ve kültüre yatırım yaptı. Manuel Pardo y Lavalle, 16 Kasım 1878'de Lima'da öldürüldü. Suikastın arkasındaki nedenler asla tam olarak çözülemedi. Ancak bazıları suikastın siyasi rakipleri tarafından düzenlendiğine inanıyor.

Mariano Ignacio Prado (1876-1879)

Nicolás de Piérola (1879-1881). Nicolás de Piérola Villena (5 Ocak 1839 - 23 Haziran 1913), Perulu siyasetçi, maliye bakanı ve 1879-1881 ve 1895-1899 yılları arasında Peru Cumhuriyeti'nin 23. ve 31. Başkanı olarak görev yaptı. Nicolás de Piérola, Güney Peru'nun Arequipa kentinde doğdu ve eğitim gördü. Lima'ya taşınarak Seminario de Santo Toribio'da teoloji okudu ve daha sonra Hukuk Fakültesi'nden hukuk alanında derece aldı. 1857'de ebeveynleri öldü. Doña Jesusa de Iturbide ile evlendi, Agustín Jerónimo de Iturbide y Huarte'nin gayri meşru kızı olduğu düşünülen, Agustín de Iturbide'nin oğlu olan Agustín de Iturbide'nin oğlu olduğu düşünülen. Piérola, 1869 ve 1870-1871 yılları arasında Peru Cumhuriyeti Maliye Bakanı olarak görev yaptı. 1879'da, Peru'nun Şili ile Pasifik Savaşı'na girmesi üzerine, başkent Lima'da bir ayaklanma başlattı ve Mariano Ignacio Prado'nun diktatörlüğünü sona erdirdi. Piérola, savaş sırasında Peru'nun diktatörü olarak görev yaptı. Savaş sırasında, Peru'nun önemli topraklarını Şili'ye kaybetmesine rağmen, ülkedeki ulusal duygusunu güçlendirdi. 1881'de, Şili kuvvetleri Lima'yı ele geçirdiğinde, Piérola ülkeden kaçtı. Piérola, 1895'te Peru'ya döndü ve kısa süre sonra Cáceres hükümetine karşı bir ayaklanma başlattı. Ayaklanma başarılı oldu ve Piérola, Peru'nun yeni başkanı oldu. Piérola'nın ikinci başkanlığı sırasında, Peru'nun ekonomisini ve altyapısını iyileştirdi. Ayrıca, ülkenin eğitim sistemini reform etti ve dış borçlarını ödedi. Piérola, 1899'da emekli oldu ve 1913'te Lima'da öldü. Nicolás de Piérola, Peru'nun en önemli başkanlarından biri olarak kabul edilir. Ülkenin ulusal kimliğini güçlendirdi, ekonomisini iyileştirdi ve altyapısını geliştirdi.

Miguel Iglesias (1881-1883)Miguel Iglesias Pino de Arce (1830-1909), Perulu asker, general ve siyasetçiydi. 1882'den 1885'e kadar Peru'nun 26. Başkanı (Cumhuriyet'in Yenileyici Başkanı) olarak görev yaptı. Miguel Iglesias Pino de Arce, 11 Haziran 1830'da Peru, Cajamarca'da doğdu. Zengin bir toprak sahibi ailenin oğluydu. Genç yaşta hukuk eğitimine başladı, ancak ailesinin Cajamarca'daki mülklerinin yönetimiyle ilgilenmek için eğitimini kesintiye uğrattı. 1851'de Peru Ordusu'na katıldı ve hızla yükseldi. 1866'da İspanya-Güney Amerika Savaşı'nda Tarapacá Muharebesi'nde Peru ordusuna liderlik etti. Savaşta cesareti nedeniyle generalliğe terfi etti. 1872'de

Iglesias, Cajamarca'yı temsilen Peru Meclisi'ne seçildi. 1876'da Başkan Manuel Pardo'nun baş danışmanı oldu. 1879'da Peru'nun Şili ile savaşa girmesi üzerine Iglesias, Güney Ordusu'nun komutanlığına atandı. Savaş sırasında Iglesias, tartışmalı bir figürdü. Bazıları onu cesur ve yetenekli bir lider olarak görürken, diğerleri onu kararsız ve zayıf olarak niteledi. 1882'de Iglesias, Şilili kuvvetler Lima'yı ele geçirdikten sonra Peru'nun yeni başkanı ilan edildi. Iglesias başkan olarak, Peru'nun Şili ile savaşını sona erdirmek için müzakerelere başladı. 1883'te Ancón Antlaşması'nı imzaladı. Antlaşma, Peru'nun Tarapacá bölgesini ve Tacna ve Arica'yı Şili'ye vermesini öngörüyordu. Antlaşma, Peru halkı arasında büyük öfkeye neden oldu. Iglesias, askeri bir darbe sonrası 1885'te başkanlıktan istifa etmek zorunda kaldı. Iglesias, İspanya'ya sürgüne gitti ve 1909'da Lima, Peru'da öldü. Tartışmalı bir figür olmasına rağmen, Iglesias, Peru tarihinde önemli bir rol oynamıştır.

Remigio Morales Bermúdez (1890-1894).Remigio Morales Bermúdez (30 Eylül 1836 - 1 Nisan 1894), Perulu siyasetçidir. 1890'dan 1894'e kadar Peru'nun 28. Peru Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Görevi başında öldü. 1886-1890 yılları arası başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Torunu Francisco Morales Bermúdez, 1975 yılında yaptığı askeri darbe sonucu Peru Cumhurbaşkanı olarak 1980 yılına kadar görev yapmıştır.

Eduardo López de Romaña (1899-1903). Eduardo López de Romaña, Perulu bir siyasetçi ve diplomatik figürdür. En bilinen hizmeti, 1899-1903 yılları arasında Peru'nun devlet başkanlığını yapmasıdır. López de Romaña'nın yönetimi sırasında, ülkede bir dizi ekonomik ve siyasi değişiklik yaşandı. Eduardo López de Romaña, 17 Temmuz 1847'de Lima, Peru'da doğdu ve 11 Temmuz 1920'de öldü. Diplomatik kariyerine yüksek öğrenim gördükten sonra başladı. 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında Peru'nun çeşitli diplomatik görevlerinde bulundu. 1899 yılında devlet başkanlığına seçilmesi, ülkede bir dizi politik ve ekonomik reformun hayata geçirilmesine öncülük etti. López de Romaña'nın devlet başkanlığı döneminde, ülkede madencilik sektörü büyük önem kazandı. Ayrıca, ekonomik ve mali politikalarda reformlar yaparak ülkenin finansal durumunu güçlendirmeye çalıştı. Ancak, politik arenada da bazı zorluklarla karşılaştı ve hükümetinin bazı kararları eleştirildi. Eduardo López de Romaña'nın hükümeti, 1903 yılında bir darbe sonucu devrildi ve ardından sürgüne gönderildi. Sürgündeki yaşamının ardından 1920 yılında öldü. Perulu siyasi tarihinde, López de Romaña'nın hükümeti ve dönemi, ülkenin politik ve ekonomik gelişiminde önemli bir rol oynamıştır.

Manuel Candamo (1903-1904). Manuel Candamo Iriarte (14 Temmuz 1841-7 Mayıs 1904), Perulu siyasetçi ve 1895'te ve 1903'ten 1904'e kadar iki kez ülkesinin devlet başkanı olarak görev yaptı. Candamo, Lima'nın en zengin ailelerinden birinden geliyordu. Nuestra Señora de Guadalupe Koleji'nde eğitim gördü. Candamo, Lima Belediye Başkanıydı. Andrés Avelino Cáceres'in istifasının ardından 20 Mart 1895'te yeni seçimler düzenlemek amacıyla geçici bir hükümetin başkanı oldu. Bu seçimler Nicolás de Piérola tarafından kazanıldı. 1903 yılında Partido Civil'in adayı olarak oyların %99'unu alarak başkan seçildi. Kısa görev süresi boyunca ülkenin ilk elektrikli trenini açtı ve Chorrillos Askeri Okulu'nu kurdu. Bu okuldan Peru'nun en üst düzey askeri liderleri ve birkaç başkan çıktı. Manuel Candamo Iriarte hasta oldu ve görevde sadece 8 ay kaldıktan sonra 7 Mayıs 1904'te öldü. Manuel Candamo, Peru tarihinde önemli bir figürdür. Ülkesini iki kez devlet başkanı olarak yönetti ve bu süre zarfında Peru için birçok önemli iyilik yaptı.

José Pardo y Barreda (1904-1908). José Simón Pardo y Barreda (24 Şubat 1864 - 3 Ağustos 1947), iki kez Peru Devlet Başkanı olarak görev yapan Perulu bir politikacıydı. Ülkenin modernleşmesinde önemli bir rol oynadı ve eğitim, altyapı ve sosyal reformlar için kapsamlı bir program uyguladı. Pardo y Barreda, Lima'da seçkin bir ailede doğdu. Babası Manuel Pardo y Lavalle, Peru'nun ilk sivil devlet başkanıydı. Pardo y Barreda, Lima'daki Instituto de Lima'da eğitim

gördü ve daha sonra hukuk ve siyasi bilimler okumak için Universidad Mayor de San Marcos'a gitti. 1896 yılında avukat olarak mezun oldu ve kısa süre sonra Peru'nun diplomatik hizmetine katıldı. Pardo y Barreda, 1901 yılında siyasete girdi ve Civilista Partisi'nin lideri seçildi. 1904 yılında Peru Devlet Başkanı seçildi ve 1908 yılına kadar görev yaptı. Başkanlığı sırasında, ülkenin eğitim sistemini genişletti, demiryolu ve karayolu ağını genişletti ve sosyal reformlar için kapsamlı bir program uyguladı. Pardo y Barreda, 1915 yılında tekrar Peru Devlet Başkanı seçildi ve 1919 yılına kadar görev yaptı. Bu dönemde, Birinci Dünya Savaşı'nın etkileriyle başa çıktı ve ülkenin ekonomisini stabilize etmek için önlemler aldı. Ayrıca, eğitim ve sosyal reformlar için çalışmalarına devam etti. Pardo y Barreda, 1919 yılında başkanlık görevinden ayrıldıktan sonra siyasette aktif kaldı. 1947 yılında Lima'da öldü. Pardo y Barreda, Peru'nun modernleşmesinde önemli bir rol oynadı. Eğitim, altyapı ve sosyal reformlar için kapsamlı bir program uyguladı. Ayrıca, Peru'nun uluslararası konumunu güçlendirmek için çalıştı. Pardo y Barreda, Peru tarihinde önde gelen bir devlet adamı olarak kabul edilir.

Augusto B. Leguía (1908-1912). Augusto Bernardino Leguía y Salcedo (19 Şubat 1863 - 6 Şubat 1932), Perulu siyasetçi ve iş adamıydı. 1908-1912 ve 1919-1930 yılları arasında Peru cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. İkinci dönemine, El Oncenio de Leguía (Leguía'nın On Bir Yıllık Kuralı) olarak bilinen Peru'nun cumhuriyet tarihinde on yıl ve on ay süren bir dönem denir. Toplamda on beş yıl hüküm sürdü ve dört cumhurbaşkanlığı seçimi kazandı ve şu ana kadar en uzun süre Peru devlet başkanı olan kişi oldu. Leguía, Lambayeque'de doğdu ve daha sonra Peru oligarşisinin en seçkin ailelerinden birine evlendi. Şili'nin Valparaíso kentinde eğitim gördü ve Pasifik Savaşı (1879-1881) sırasında Peru Ordusu'nda görev yaptı. Savaştan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı ve New York Life Insurance Company'de sigorta yöneticisi oldu. 1900'lerde Leguía çok zengin olmuştu ve Peru'ya dönmeye karar verdi. Leguía, 1908'de cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Peru ekonomisini canlandırmaya ve ülkeyi modernize etmeye çalıştı. Altyapı projelerine ve eğitime yatırım yaptı ve Peru'nun dış ticaretini genişletti. Ayrıca, Peru'nun dış borcunu ödedi ve ülkenin uluslararası itibarını artırdı. Leguía'nın politikaları, Peru'nun bazı kesimlerinde popülerdi, ancak diğerleri tarafından eleştirildi. Eleştirmenler, Leguía'nın otoriter olduğunu ve ülkenin demokrasisini baltaladığını iddia etti. Ayrıca, Leguía'nın ekonomik politikalarının bazı Perululara zarar verdiğini ve ülkenin dış borcunu artırdığını iddia ettiler. 1919'da Leguía cumhurbaşkanı olarak yeniden seçildi. Yeniden seçilmesinden sonra, daha otoriter hale geldi ve muhaliflerini bastırdı. Ayrıca, Peru'nun dış borcunu artıran daha fazla harcama yapmaya başladı. 1929'da Büyük Buhran, Peru ekonomisini ciddi şekilde etkiledi. Bu, Leguía'nın popülaritesinin düşmesine neden oldu ve muhalefet gücünü artırdı. 1930'da Leguía, bir askeri darbe ile görevden alındı. Leguía, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu Peru'yu modernize eden büyük bir lider olarak görürken, diğerleri onu otoriter bir diktatör olarak görür.

Guillermo Billinghurst (1912-1914). Guillermo Enrique Billinghurst Angulo (27 Temmuz 1851 - 28 Haziran 1915), Perulu bir politikacı, işadamı, yazar ve gazeteciydi. 1912'den 1914'e kadar Peru'nun 37. başkanı olarak görev yaptı. Billinghurst, Arica, Şili'de İngiliz kökenli zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Lima'da hukuk okuduktan sonra iş hayatına atıldı ve guano ve nitrat ticareti yaparak zengin oldu. Siyasete 1880'lerde atıldı ve 1895'te Başkan Nicolás de Piérola'nın altında Peru Başkan Yardımcısı oldu. Bu görevde, Şili ile Tacna ve Arica bölgelerinin statüsünü çözmek için başarısız bir girişimde bulundu. 1912 yılında Billinghurst, Civilista Partisi'nin adayı olarak Peru başkanlığına seçildi. Başkanlığı sırasında, işçi sınıfının koşullarını iyileştirmek ve Peru'nun altyapısını geliştirmek için bir dizi reform uygulamaya koydu. Ayrıca, Şili ile Tacna ve Arica anlaşmazlığını çözmek için yeni bir girişimde bulundu, ancak bu girişim de başarısız oldu. Billinghurst'un reformları, muhafazakar seçkinler arasında büyük muhalefet uyandırdı ve 1914 yılında bir askeri darbe ile görevden alındı. Daha sonra Iquique, Şili'ye sürgüne gönderildi ve 1915 yılında öldü. Billinghurst, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Reformcu politikaları onu işçi

sınıfının popüler bir lideri haline getirirken, onun muhalifleri onu otoriter ve diktatörlükle suçladı. Bununla birlikte, Billinghurst, Peru'nun sosyal ve ekonomik gelişimine önemli katkılarda bulunmuştur.

Luis Miguel Sánchez Cerro (1930-1931). Luis Miguel Sánchez Cerro (12 Ağustos 1889 - 30 Nisan 1933), 1930'dan 1931'e kadar Peru Geçici Hükümet Junta Başkanlığı ve 1931'den 1933'e kadar Peru Cumhurbaşkanı olarak görev yapan üst düzey bir Peru ordusu subayıydı. Sánchez Cerro, Piura'da Antonio Sánchez ve Rosa Cerro'nun çocuğu olarak doğdu. Askeri kariyerine 1907 yılında başladı ve hızla yükseldi. 1920'lerin sonlarında, Augusto B. Leguía'nın diktatörlük yönetimine karşı çıkan askeri bir hareketin lideri oldu. 1930 yılında, Leguía'yı deviren bir darbeye öncülük etti ve Peru'nun geçici devlet başkanı oldu. Sánchez Cerro, başkanlığı sırasında tartışmalı bir figürdü. Solcu gruplara karşı sert önlemler aldı ve siyasi muhaliflerini bastırdı. Ayrıca, Peru'nun ekonomisini canlandırmak için çeşitli girişimlerde bulundu. 1933 yılında, Sánchez Cerro, Lima'da bir suikaste uğradı ve öldürüldü. Suikast, Alianza Popular Revolucionaria Americana (APRA) adlı solcu bir parti tarafından düzenlendi. Sánchez Cerro, Peru tarihinde önemli bir figürdür. Diktatörlük yönetimini sona erdirmesiyle tanınır, ancak aynı zamanda otoriter ve baskıcı bir lider olarak da bilinir.

Oscar Benavides (1933-1939). Luis Miguel Sánchez Cerro (1889-1933) ve Óscar R. Benavides (1883-1945), 1930'lardan 1940'lara kadar Peru'nun siyasi ve askeri liderleriydi. İkisi de Peru tarihinde önemli figürlerdir ve ülkelerinin kaderi üzerinde derin bir etkiye sahip olmuşlardır. Benavides, 1933'ten 1939'a kadar Peru'nun devlet başkanıydı. Benavides, Sánchez Cerro'nun politikalarından farklı olarak, daha uzlaşmacı bir yaklaşım izledi. Benavides, muhalif gruplarla uzlaşmaya çalıştı ve Peru'nun ekonomik krizini çözmek için politikalar uyguladı. Benavides'in hükümeti, Peru'nun siyasi istikrarını sağlamakta başarılı oldu ve Peru ekonomisini iyileştirmek için adımlar attı. Benavides'in hükümeti ayrıca, Peru'nun eğitim ve sağlık sistemlerini iyileştirmek için de çalıştı. Benavides, Peru tarihinde önemli bir figürdür ve ülkelerinin kaderi üzerinde derin bir etkiye sahip olmuştur. Benavides'in uzlaşmacı yaklaşımı, Peru'da siyasi istikrarı sağlamakta ve ülkenin ekonomisini iyileştirmek için adımlar atmada başarılı oldu.

Manuel Prado y Ugarteche (1939-1945). Manuel Carlos Prado y Ugarteche (21 Nisan 1889 - 15 Ağustos 1967), iki kez Peru Devlet Başkanı olarak görev yapan Perulu bir siyasetçi ve bankacıydı. Eski cumhurbaşkanı Mariano Ignacio Prado'nun oğlu olarak Lima'da doğdu ve ülkenin 43. (1939-1945) ve 46. (1956-1962) cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Prado, 1889 yılında Mariano Ignacio Prado'nun oğlu olarak doğdu. Üniversiteye gitti ve bankacı oldu. Prado ilk başkanlığını 8 Aralık 1939'da üstlendi. O zamana kadar neredeyse bilinmeyen bir siyasetçi, görevde uzun süre kalmayacağını tahmin etse de, onu 20. yüzyılın Perusunun en etkili politikacılarından biri yapan taktiksel kurnazlık, stratejik esneklik ve kişisel çekiciliği kullandı. Hükümeti büyük ölçüde General Benavides tarafından yapılan işi sürdürdü ve nispeten demokratikti. Ticarette güçlü bir etkisi olan İkinci Dünya Savaşı'nın sonuçlarına katlandı. İthalat keskin bir şekilde düştü, ancak şeker, pamuk, metaller ve kauçuk gibi ihracat ürünleri arttı. Prado'nun ikinci başkanlığı 28 Temmuz 1956'da başladı. Bu dönemde, ekonomik politikası, yakıt ve gıda sübvansiyonlarını kaldırma girişimleri (grevlere ve kargaşalara yol açan), yurt dışına sermaye çıkışının sınırlandırılması ve petrol endüstrisinin millileştirilmesine yönelik tedbirlerin başlatılması arasında dalgalandı. 1958'de Katolik Kilisesi'nden Enriqueta Garland ile evliliğini iptal etmesini başardı ve Clorinda Málaga ile evlendi. Prado, 1961'de İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Japonya'yı ziyaret eden ilk yabancı devlet başkanıydı. Prado, 15 Ağustos 1967'de Paris'te 78 yaşında öldü.

José Luis Bustamante y Rivero (1945-1948). José Luis Bustamante y Rivero, Peru'nun eski bir devlet adamıdır. 5 Mayıs 1894 tarihinde Arequipa'da doğmuş ve 11 Ocak 1989 tarihinde Lima'da

hayatını kaybetmiştir. Bustamante y Rivero, Perulu siyasetçi ve avukattı. 1945-1948 yılları arasında Peru'nun devlet başkanlığını yapmıştır. Bustamante y Rivero'nun devlet başkanlığı dönemi, Peru'nun tarihindeki önemli dönemlerden biridir. O dönemde, ülkede çeşitli siyasi ve ekonomik değişiklikler yaşanmıştır. Aynı zamanda, Bustamante y Rivero'nun yönetimi altında Peru, Birleşmiş Milletler'e üye olmuştur.

Manuel A. Odría (1948-1956). Manuel A. Odría, tam adıyla Manuel Arturo Odría Amoretti, Perulu bir askeri lider ve siyasetçiydi. 26 Kasım 1896 tarihinde Peru'nun Tarma şehrinde doğdu ve 18 Şubat 1974 tarihinde Lima'da hayatını kaybetti. Odría, II. Dünya Savaşı sırasında Amerika Birleşik Devletleri'nde askeri eğitim aldı ve ardından Peru'ya döndü. Manuel Odría, 1948-1956 yılları arasında Peru Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Odría'nın liderliği, otoriter bir yönetim dönemine işaret eder ve bu dönem "Odrísmo" olarak bilinir. Odría'nın yönetimi sırasında, altyapı projelerine ve ekonomik kalkınmaya odaklanıldı, ancak aynı zamanda politik baskılar ve sansür de uygulandı.

Fernando Belaúnde Terry (1963-1968). Fernando Belaúnde Terry (7 Ekim 1912 - 4 Haziran 2002), 1963'ten 1968'e ve 1980'den 1985'e kadar iki dönem Peru devlet başkanı olarak görev yapmış Perulu bir mimar ve politikacıydı. Belaúnde, zengin bir ailede Lima'da doğdu. Eğitimini Miami Üniversitesi ve Teksas Üniversitesi'nde mimarlık alanında tamamladı. 1935 yılında Peru'ya döndükten sonra, mimar olarak başarılı bir kariyer yaptı ve birçok önemli bina tasarladı. Belaúnde 1956 yılında Acción Popular (Halkın Hareketi) adlı bir siyasi parti kurdu. 1963 yılında yapılan seçimlerde, Belaúnde başkan seçildi. Başkanlığı sırasında, Belaúnde, Peru'nun altyapısını geliştirmek ve yoksulluğu azaltmak için çeşitli projeler başlattı. Ayrıca, Peru'yu komünizme karşı korumak için Amerika Birleşik Devletleri ile yakın ilişkiler kurdu. 1968 yılında, Belaúnde bir askeri darbe ile devrildi. 12 yıl süren askeri yönetimden sonra, Belaúnde 1980 yılında tekrar başkan seçildi. İkinci başkanlık döneminde, Belaúnde, Peru ekonomisini canlandırmak ve gerilla hareketini bastırmak için mücadele etti. Ancak, Belaúnde'nin ikinci başkanlık dönemi, ekonomik kriz ve Sendero Luminoso adlı Maocu gerilla örgütünün yükselişi nedeniyle zorluklarla karşı karşıya kaldı. Belaúnde, 1985 yılında başkanlıktan ayrıldı. 2002 yılında Lima'da öldü. Belaúnde, Peru tarihinde önemli bir figürdür. Peru demokrasisine olan bağlılığı ve ülkesini geliştirme çabaları nedeniyle saygı görmektedir.

Juan Velasco Alvarado (1968-1975). Juan Velasco Alvarado (16 Haziran 1910 - 24 Aralık 1977), 1968'den 1975'e kadar Peru devlet başkanı olarak görev yapan Perulu bir generaldi. Askeri bir darbeyle Fernando Belaúnde Terry'nin başkanlığını ele geçirdi. Başkanlığı altında, milliyetçilik ve devlet kapitalizminin sol eğilimli politikaları, özellikle yerli Perululara yönelik olarak toprak reformu gibi benimsendi. Bu politikalar, 1975'te Başbakanı Francisco Morales Bermúdez tarafından yönetilen başka bir darbenin ardından tersine çevrildi. Velasco, Piura yakınlarındaki Castilla kentinde doğdu. 11 çocuklu bir ailenin çocuğu idi. Gençliğini "Piura'da ayakkabı boyacısı olarak çalışarak saygın bir yoksulluk içinde" geçirdi. 1929'da bir gemiye kaçak olarak Lima'ya gitti, yaşını tahrif etti ve Peru Ordusu'na subay olarak katılmaya çalıştı. Ancak sınava geç kaldığı için 5 Nisan 1929'da er olarak katıldı. Bir yıl sonra, Escuela Militar de Chorrillos'a giriş için bir sınav yaptı ve tüm başvuru sahiplerinin en yüksek puanını aldı. 1933'te Chorrillos'tan mezun oldu ve teğmen rütbesiyle orduya katıldı. Velasco, 1962'de Generalliğe yükseldi. 1968'de, Peru'nun siyasi ve ekonomik durumu kötüleştikçe, Velasco ve diğer subaylar bir darbe planlamaya başladı. 3 Ekim 1968'de Velasco ve müttefikleri Belaúnde'yi devirdi ve kendilerini "Halk Devrimci Hükümeti" ilan etti. Velasco'nun başkanlığı altında, Peru köklü bir değişim geçirdi. Hükümet, toprak reformunu uyguladı, büyük toprak sahiplerinin topraklarını alıp köylülere dağıttı. Hükümet ayrıca, ABD'nin Peru ekonomisi üzerindeki etkisini sınırladı, ulaşım, iletişim ve elektrik enerjisini ulusallaştırdı ve milyonlarca dönüm özel çiftliği işçi tarafından yönetilen kooperatiflere dönüştürdü. Velasco'nun politikaları, Peru'nun en yoksul kesimlerine fayda sağlasa da, aynı zamanda büyük bir ekonomik

krize de yol açtı. Hükümetin harcamaları arttı ve enflasyon yükseldi. Bu, Velasco'nın popüleritesinin azalmasına neden oldu ve 1975'te Başbakanı Francisco Morales Bermúdez tarafından bir darbeyle devrildi. Velasco, 1977'de Lima'da öldü. Ölümünden sonra, Peru'nun en önemli liderlerinden biri olarak anıldı. Politikaları tartışmalı olsa da, Peru toplumunda önemli bir değişiklik yarattığı açıktır.

Francisco Morales Bermúdez (1975-1980). Francisco Remigio Morales Bermúdez Cerruti (d. 4 Ekim 1921 - ö. 14 Temmuz 2022) Perulu bir siyasetçi ve generaldi. 1975 ile 1980 yılları arasında Peru'nun de facto başkanıydı. Morales Bermúdez, Lima'da doğdu. Askeri eğitimini Chorrillos Askeri Okulu'nda aldı. Daha sonra CAEM'de (Yüksek Askeri Araştırmalar Merkezi) önemli görevlerde bulundu. Kariyerinin sonunda tümgeneralliğe yükseldi. Juan Velasco Alvarado'nun 1968'de yaptığı darbenin ardından Morales Bermúdez, Başkan Belaúnde Terry'nin hükümetinde Maliye Bakanı olarak görev yaptı. Ancak iki ay sonra istifa etti. 1975 yılında, Velasco Alvarado'nun sağlığı ve ülkedeki ekonomik kriz nedeniyle Morales Bermúdez, bir askeri darbe ile iktidarı ele geçirdi. Yeni başkan olarak, ekonomik krizi sona erdirmek için bir dizi önlem aldı. Ancak bu önlemler başarısız oldu ve ülke daha da kötüleşti. Morales Bermúdez döneminde, Peru'da birçok yolsuzluk, faili meçhul cinayetler ve insan hakları suçları meydana geldi. 2017 yılında İtalyan Anayasa Mahkemesi, Morales Bermúdez'in döneminde işlenen suçlarda İtalyan vatandaşlarının kaçırılması, zorla alıkonulması ve kaybolmaları konusunda Morales Bermúdez'i suçlu bulmuş ve ömür boyu hapis ile cezalandırmıştır. Morales Bermúdez, 14 Temmuz 2022'de Lima'da bir hastanede 100 yaşında öldü.

Alan García Pérez (1985-1990). Alan Gabriel Ludwig García Pérez (23 Mayıs 1949 - 17 Nisan 2019), 1985'ten 1990'a ve 2006'dan 2011'e kadar iki ardışık olmayan dönem için Peru Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yapan Perulu bir politikacıydı. Perulu Aprista Partisi'nin ikinci lideriydi ve bugüne kadar parti üyesi olarak Cumhurbaşkanı olarak görev yapan tek kişiydi. APRA'nın kurucusu Víctor Raúl Haya de la Torre tarafından eğitildi ve 1978-1979 Kurucu Meclisi'nde görev yaptı. García, Peru siyasi tarihindeki en tartışmalı ancak yetenekli politikacılardan biri olarak kabul edilir. Son derece karizmatik bir hatip olarak tanınıyordu. 2019 yılında Odebrecht skandalıyla ilgili olarak bir savcılığın emriyle polis memurları onu tutuklamak için hazırlanırken, başından vurarak intihar etti. Ciddi durumda bir hastaneye kaldırıldı ve üç saatten fazla ameliyathanede kaldı. Bu süre zarfında ölümünden önce üç kez kardiyopulmoner arrest geçirdi. García'nın ilk hükümeti, ülke tarihindeki en kötü ekonomik krizle, Sendero Luminoso liderliğindeki terör saldırılarının yeniden başlamasıyla ve rejimin üyelerini içeren ve büyük bir sosyal hoşnutsuzluğa yol açan çeşitli yolsuzluk eylemleriyle karakterize edildi. Bu suçlamalar, 1991 yılında Senato'dan geçici olarak görevden alınmasına neden oldu. 1992 Anayasa Krizi'nin ardından, Alberto Fujimori'nin rejiminin kendisini siyasi olarak zulmettiğini iddia ederek Kolombiya ve Fransa'ya kaçtı. Alberto Fujimori hükümetinin düşmesinin ardından García, 2001'de seçimlerde aday olmak için ülkeye döndü. Ancak Alejandro Toledo tarafından mağlup edildi. Toledo hükümeti sırasında (2001-2006) muhalefetin lideriydi. García, 2006 seçimlerinde ikinci turda Ollanta Humala'yı (Ulusal Birlik için Peru - UPP) mağlup ederek zafer kazandı. İkinci hükümeti, yüksek yolsuzluk oranları, yabancı sermayeye tabi olma, çeşitli başarısız kemer sıkma önlemleri, büyük ekonomik projelerin başlatılması ve diplomatik ilişkilerin yeniden yapılandırılması ile karakterize edildi. García, 17 Nisan 2019'da Odebrecht skandalı ile ilgili olarak bir savcılığın emriyle polis memurları onu tutuklamak için hazırlanırken başından vurarak intihar etti. Ciddi durumda bir hastaneye kaldırıldı ve üç saatten fazla ameliyathanede kaldı. Bu süre zarfında ölümünden önce üç kez kardiyopulmoner arrest geçirdi. García, Peru'nun çağdaş tarihinin en tartışmalı ancak yetenekli politikacılarından biri olarak kabul edilir. Son derece karizmatik bir hatip olarak tanınıyordu.

Alberto Fujimori (1990-2000). Alberto Kenya Fujimori Inomoto (Japonca: 藤森 謙也, Furumori Ken'ya; doğan 28 Temmuz 1938), 1990 ile 2000 yılları arasında Peru Devlet Başkanı olarak görev yapan bir Peru siyasetçisidir. Japonya kökenlidir. Fujimori, 28 Temmuz 1938'de Lima, Peru'da doğdu. Babası Naoichi Fujimori, annesi Mutsue Inomoto'dur. Her ikisi de Japon göçmenidir. Fujimori, 1961 yılında Peru Ulusal Ziraat Üniversitesi'nden ziraat mühendisi olarak mezun oldu. Daha sonra Fransa'daki Strasbourg Üniversitesi'nde fizik ve Wisconsin Üniversitesi'nde matematik alanında yüksek lisans yaptı. Fujimori, 1980'lerin sonlarında siyasete girdi. 1990 yılında Cambio 90 adlı siyasi partiyi kurdu ve aynı yıl Peru Devlet Başkanlığı seçimlerinde sürpriz bir şekilde kazandı. Fujimori, devlet başkanlığı döneminde hiperinflasyonu kontrol altına aldı ve Peru ekonomisini yeniden canlandırdı. Ayrıca, Shining Path adlı Maocu gerilla hareketini bastırmak için askeri bir darbe gerçekleştirdi. Fujimori'nin devlet başkanlığı dönemi aynı zamanda insan hakları ihlalleri ile de dikkat çekti. Fujimori yönetimi, muhalifleri öldürmek ve gözaltına almak için ölüm mangaları kullandı. Fujimori, 2000 yılında yolsuzluk suçlamaları ile görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Fujimori, 2007 yılında Peru'ya iade edildi ve insan hakları ihlalleri nedeniyle yargılandı. 2009 yılında, Barrios Altos katliamı ve La Cantuta katliamı olmak üzere iki ayrı katliamda suçlu bulundu ve 25 yıl hapse mahkum edildi. Fujimori, 2017 yılında sağlık sorunları nedeniyle serbest bırakıldı. Alberto Fujimori, Peru tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu Peru'yu hiperinflasyondan ve siyasi kargaşadan kurtarıp ekonomik kalkınmayı başlatan bir kahraman olarak görürken, diğerleri onu insan hakları ihlallerinden sorumlu bir diktatör olarak görmektedir.

Valentín Paniagua Corazao (2000-2001). Valentín Paniagua Corazao, 25 Şubat 1936 - 16 Ekim 2006 yılları arasında yaşamış Perulu avukat ve siyasetçiydi. 2000-2001 yılları arasında Peru Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Paniagua, Lima'da doğdu. San Marcos Ulusal Üniversitesi'nden hukuk okudu ve daha sonra özel hukuk alanında uzmanlaştı. Siyasi kariyerine 1960'larda başladı ve Halk Eylem Partisi'ne katıldı. 1980'lerde Peru Parlamentosu'nda üye olarak görev yaptı. 2000 yılında Alberto Fujimori'nin istifa etmesi üzerine Paniagua, Peru Devlet Başkanı oldu. Geçici bir devlet başkanı olarak, siyasi istikrarı sağlamak ve yeni bir devlet başkanı seçimi düzenlemek için çalıştı. Görev süresi boyunca, Fujimori'nin yolsuzluk karşıtı reformlarını sürdürdü ve insan hakları konusundaki taahhüdünü yineledi. Paniagua, 2001 yılında yapılan devlet başkanlığı seçimlerini kaybettiği için görevinden ayrıldı. Daha sonra, Peru'daki siyasi istikrara ve demokrasiye katkıları nedeniyle çeşitli ödüller aldı. 2006 yılında Lima'da öldü. Paniagua, dürüstlüğü ve adalet duygusuyla tanınan bir liderdi. Peru halkının demokrasisine olan inancını yeniden tesis etmek için önemli bir rol oynadı.

Alejandro Toledo Manrique (2001-2006). Alejandro Celestino Toledo Manrique, 28 Mart 1946'da Cabana, Ancash, Peru'da doğmuş bir Perulu ekonomist ve politikacıdır. 2001'den 2006'ya kadar Peru Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Toledo, Alberto Fujimori'ye karşı muhalefeti yönettikten sonra uluslararası alanda tanınmaya başladı. Fujimori, 1990'dan 2000'e kadar başkanlık görevini yürüttü. Toledo, Cabana'da yoksul bir Quechua çiftçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. On altı çocuğun beşincisiydi ve sadece dokuzu yetişkinliğe ulaştı. Aile, daha iyi bir hayat için 1950'lerde Chimbote'ye taşındı. Toledo, ailesine yardım etmek için seyyar satıcı olarak çalıştı. Toledo, orta öğrenimini Cabana'da tamamladı ve ardından üniversite eğitimine devam etmek için Lima'ya taşındı. San Marcos Ulusal Üniversitesi'nde ekonomi okudu ancak eğitimini tamamlayamadı. 1970'lerin başında Amerika Birleşik Devletleri'ne gitti ve San Francisco Üniversitesi'nde ekonomi alanında lisans derecesi aldı. Daha sonra Stanford Üniversitesi'nde kamu yönetimi master derecesi yaptı. Toledo, Amerika Birleşik Devletleri'nde çeşitli üniversitelerde ders verdikten sonra Peru'ya döndü. 1990'larda Fujimori'ye karşı muhalefetin önde gelen isimlerinden biri oldu. Fujimori'yi insan hakları ihlalleri ve yolsuzluk suçlamalarıyla suçladı. 2000 yılında Fujimori'nin istifa etmesi ve sürgüne gitmesinin ardından Toledo, 2001 devlet başkanlığı seçimlerinde Peru Posible partisinin adayı oldu. Seçimleri ikinci turda yüzde 53,1 oy ile kazandı. Toledo'nun başkanlığı sırasında Peru

ekonomisi istikrarlı bir şekilde büyüdü. Yoksulluk azaldı ve eşitsizlik hafifletildi. Toledo ayrıca Peru'nun uluslararası ilişkilerini güçlendirdi ve ülkeyi demokrasinin ve insan haklarının savunucusu olarak konumlandırdı. Toledo'nun başkanlığı sırasında yolsuzluk skandalları ortaya çıktı. Toledo, Odebrecht skandalına karıştığı iddiasıyla suçlandı. Odebrecht, Brezilyalı bir inşaat şirketidir ve Latin Amerika'daki çeşitli ülkelerde rüşvet vermek suçlamasıyla suçlanmaktadır. Toledo, suçlamaları reddetti ve halen suçsuz olduğunu iddia etmektedir. Toledo, 2006'ta başkanlık görevinden ayrıldı. Halen Peru'da suçlamalarla karşı karşıyadır ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor.

Ollanta Humala Tasso (2011-2016). Ollanta Moisés Humala Tasso (İspanyolca telaffuzu: [oˈʝanta mojˈses uˈmala ˈtaso]; 27 Haziran 1962 doğumlu) Perulu bir politikacı ve 2011'den 2016'ya kadar Peru Devlet Başkanı olarak görev yapan eski bir askerdir. Aslen bir sosyalist ve solcu milliyetçi olan, başkanlığı sırasında neoliberalizme ve siyasi merkeze kaymış olduğu düşünülmektedir. Etnocacerist hareketle bağlantılı önde gelen bir siyasi ailede doğan Humala, ünlü Quechua işçi avukatı Isaac Humala'nın oğludur. Humala, 1981'de Peru Ordusu'na girdi ve sonunda teğmen albay rütbesine yükseldi. 1990'larda Aydınlık Yol örgütüne karşı mücadele eden bir kontra gerilla biriminin komutanı olarak görev yaptı. 1995 yılında Ekvator ile sınır savaşında da savaştı. 2000 yılında, Alberto Fujimori'ye karşı kısa bir ayaklanmaya önderlik ettikten sonra, Humala, 2005 yılında Peru Milliyetçi Partisi'ni (Partido Nacionalista Peruano, PNP) kurdu ve 2006 seçimlerinde partinin cumhurbaşkanı adayı olarak yer aldı. Bu seçimlerde ikinci oldu ve ardından 2011 seçimlerinde ikinci tura katılmaya hak kazandı. Humala, Nisan 2011'deki ikinci turda Keiko Fujimori'yi mağlup etti ve Peru'nun 58. devlet başkanı oldu. Humala'nın başkanlığı sırasında Peru ekonomisi büyümeye devam etti ve yoksulluk azaldı. Ancak, hükümeti aynı zamanda yolsuzluk ve insan hakları ihlalleri iddialarıyla da suçlandı. Humala'nın başkanlığı sırasında Peru'nun dış politikası da değişmeye başladı. Humala, Venezuela ve Bolivya gibi diğer solcu ülkelerle ilişkilerini güçlendirdi ve Amerika Birleşik Devletleri ile ilişkileri biraz gerginleşti. Humala, 2016 yılında cumhurbaşkanlığından ayrıldı ve siyasi kariyerine devam ediyor. 2021'de, Peru Milliyetçi Partisi'nin başkanlığına seçildi.

Pedro Pablo Kuczynski (2016-2018). Pedro Pablo Kuczynski Godard (3 Ekim 1938 doğumlu), genellikle PPK olarak da bilinir, Perulu bir ekonomist, kamu yöneticisi ve eski siyasetçidir. 2016-2018 yılları arasında Peru Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Alejandro Toledo'nun hükümetinde Peru Başbakanı ve Ekonomi ve Finans Bakanı olarak görev yaptı. Kuczynski, 23 Mart 2018'de başarılı bir azil oylamasının ardından ve muhtemel bir mahkumiyet oylamasından günler önce başkanlıktan istifa etti. Kuczynski, Miraflores, Lima, Peru'da Madeleine (née Godard) ve Maxime Hans Kuczynski'nin ilk oğlu olarak dünyaya geldi. Maxime Hans Kuczynski, Peru'daki en eski halk sağlığı liderlerinden biriydi. Jean-Luc Godard'ın kuzenidir. Ebeveynleri 1933'te Nazizm'den kaçmak için Almanya'dan kaçtı. Babası, o zamanlar Alman İmparatorluğu'nun başkenti olan Berlin'de doğan, uzak Polonya kökenli bir Alman Yahudisiydi ve annesi Protestandı, İsviçre-Fransız kökenliydi. Kuczynski, Oxford Üniversitesi'nden siyaset ve ekonomi alanlarında lisans derecesi ve Princeton Üniversitesi'nden ekonomi alanında yüksek lisans derecesi aldı. 1980 yılında Fernando Belaunde'nin ikinci başkanlık kampanyasına katılmak üzere Peru'ya döndü. Belaunde seçildikten sonra Kuczynski'yi Enerji ve Maden Bakanı olarak atadı. Kuczynski, 1982'de Belaunde'nin hükümetinden ayrıldı ve 1980'ler ve 1990'larda uluslararası bankacılık ve özel sermayede çalıştı. Kuczynski, 2000 yılında Stanford Üniversitesi'nde eğitim görmüş meslektaşı Dünya Bankası ekonomisti Alejandro Toledo hükümetinde çalışmak üzere Peru siyasetine geri döndü. Kuczynski, Toledo'nun finans bakanı ve daha sonra Bakanlar Kurulu başkanı olarak görev yaptı. Kuczynski, 2011 başkanlık seçimlerinde ilk turda Ollanta Humala'nın (sonraki kazanan) ve muhafazakâr kongre üyesi Keiko Fujimori'nin arkasında üçüncü oldu. 2016 başkanlık seçimlerinde, daha önceki kampanyasında olduğu gibi Kuczynski, serbest piyasa politikalarını savundu ve yabancı yatırımın iş

büyümesinin anahtarı olduğunu öne sürdü. Ayrıca suç ve yolsuzluğa karşı sert bir tepki vermeyi taahhüt etti.

Martín Vizcarra (2018-2020). Martín Alberto Vizcarra Cornejo (22 Mart 1963 doğumlu) Perulu bir inşaat mühendisi ve siyasetçidir. 2018'den 2020'ye kadar Peru Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Vizcarra daha önce Moquegua Bölgesi Valisi (2011-2014), Peru Birinci Başkan Yardımcısı (2016-2018), Peru Ulaştırma ve İletişim Bakanı (2016-2017) ve Peru'nun Kanada Büyükelçisi (2017-2018) olarak görev yaptı. Vizcarra, Moquegua'da doğdu ve Ulusal Mühendislik Üniversitesi'nden inşaat mühendisliği derecesi aldı. Siyasi kariyerine 1990'larda Yerel Hükümet Birliği'nin (CGL) bir üyesi olarak başladı ve daha sonra Moquegua'da çeşitli belediye meclislerinde görev yaptı. 2011'de Moquegua Bölge Valiliğine seçildi ve bu görevi 2014 yılına kadar sürdürdü. 2016 yılında Vizcarra, Pedro Pablo Kuczynski'nin başkanlığı altında Ulaştırma ve İletişim Bakanı olarak atandı. Bakan olarak, Chinchero Uluslararası Havalimanı'nın inşası ile ilgili yolsuzluk iddialarını araştırmak için bir komisyon kurdu. Ayrıca, ülkenin ulaşım altyapısını iyileştirmek için çeşitli yatırım projelerini başlattı. 2017 yılında Vizcarra, Peru'nun Kanada Büyükelçisi olarak atandı. Büyükelçi olarak Kanada ve Peru arasında ticari ve kültürel ilişkileri güçlendirmek için çalıştı. Ayrıca, ülkenin diplomatik misyonlarını modernize etmek için çeşitli girişimlerde bulundu. 2018 yılında, Başkan Kuczynski'nin istifası üzerine Vizcarra, Peru Devlet Başkanlığı görevine getirildi. Başkan olarak, yolsuzlukla mücadele, eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmek ve ülkenin ekonomisini güçlendirmek için çeşitli girişimlerde bulundu. Ayrıca, Peru'nun uluslararası arenadaki rolünü güçlendirmek için çalıştı. 2020 yılında, Vizcarra, Kongre tarafından azledildi. Azilme, Vizcarra'nın Kongre'yi feshetmesi ve yeni seçimler çağrısı yapmasından sonra geldi. Azilme kararı, Peru'da siyasi bir krize yol açtı. Vizcarra, Peru siyasi tarihinde önemli bir figürdür. Başkan olarak, yolsuzlukla mücadele ve ülkenin ekonomisini güçlendirmek için önemli adımlar attı. Ayrıca, Peru'nun uluslararası arenadaki rolünü güçlendirmek için çalıştı.

Francisco Sagasti Hochhausler (2020-2021). Francisco Rafael Sagasti Hochhausler Perulu bir mühendis, akademisyen, siyasetçi ve yazardır. 17 Kasım 2020'den 28 Temmuz 2021'e kadar Peru devlet başkanlığı görevini yürüttü. Sagasti, Lima, Peru'da doğdu. Ulusal Mühendislik Üniversitesi'nde endüstri mühendisliği okudu ve Pennsylvania Eyalet Üniversitesi ve Wharton İşletme Fakültesi'nde yüksek öğrenimini tamamladı. Daha sonra Dünya Bankası'nda ve Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nda çalıştı. Sagasti, 2016 yılında Julio Guzmán ile birlikte Mor Partisi'ni kurdu. 2019 yılında Kongre'nin feshi üzerine 2020 yılında Lima seçim bölgesini temsil etmek üzere Kongre'ye seçildi. Kongre başkanı olarak görev yaparken, Martín Vizcarra ve Manuel Merino'nun istifası üzerine 2020 yılında Peru devlet başkanı oldu. Sagasti'nin devlet başkanlığı döneminde COVID-19 salgınına karşı mücadele, ekonomik toparlanma ve siyasi istikrar sağlamak için çalıştı. Ayrıca yeni bir anayasa hazırlamak için bir komisyon kurdu. Sagasti, 2021 yılında Pedro Castillo'ya devlet başkanlığını devretti. Devlet başkanlığı sonrası Mor Partisi'nin liderliğini üstlendi. Sagasti, bilim, teknoloji ve yenilikçilik alanlarında önde gelen bir figürdür. Ayrıca Ulusal Mühendislik Akademisi ve Peru Bilimler Akademisi üyesidir.

Pedro Castillo Terrones (2021-günümüz). José Pedro Castillo Terrones, 19 Ekim 1969'da Puña, Chota, Peru'da doğan Perulu siyasetçi, eski ilkokul öğretmeni ve sendika lideridir. 28 Temmuz 2021'den 7 Aralık 2022'ye kadar Peru Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yaptı. Castillo, Puña köyünde yoksul bir çiftçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokul eğitimini Puña'da tamamladıktan sonra Cajamarca'daki Cajamarca Ulusal Üniversitesi'nde ilkeler eğitimi aldı. Castillo, daha sonra Puña ve Cajamarca bölgesindeki çeşitli okullarda öğretmen olarak çalıştı. 2002 yılında Castillo, Peru'nun en büyük öğretmen sendikalarından biri olan Peru Ulusal Eğitim Federasyonu'nun (FENTEP) Genel Sekreteri seçildi. Sendika lideri olarak Castillo, öğretmenlerin hakları ve çalışma koşulları için mücadele etti. 2021'de Castillo, Peru'nun solcu Peru Birlik Partisi

(Perú Libre) adına başkanlık seçimlerine katıldı. Seçim kampanyası sırasında Castillo, yoksulluğu azaltmaya, eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmeye ve Peru'nun doğal kaynaklarını korumaya söz verdi. Castillo, ikinci tur seçimlerini sürpriz bir şekilde kazandı ve Peru'nun tarihindeki en yoksul bölgelerden birinden seçilen ilk başkan oldu. Castillo'nun başkanlığı siyasi ve ekonomik istikrarsızlık döneminde gerçekleşti. Castillo, Kongre ile sürekli olarak çatışma içindeydi ve hükümeti yolsuzluk suçlamaları ile karşı karşıya kaldı. Castillo ayrıca, COVID-19 salgını ve Ukrayna krizi nedeniyle ağırlaşan ekonomik krizle mücadele etmek zorunda kaldı. 7 Aralık 2022'de Castillo, Kongre tarafından "ahlaki yetersizlik" nedeniyle görevden alındı. Castillo'nun görevden alınması, Peru'nun siyasi krizini derinleştirdi ve ülkeyi daha fazla istikrarsızlığa sürükledi. Castillo, tartışmalı bir figür olmasına rağmen, Peru'nun yoksul ve kırsal bölgelerinde hala popülerdir. Castillo, yoksulların sesi olmaya ve Peru'yu daha eşitlikçi bir toplum haline getirmeye çalışan bir lider olarak görülüyor.

Surinam Devlet Adamları

Surinam'ın siyasi tarihi, 16. yüzyılda İspanyolların bölgeye ayak basmasıyla başladı. İspanyollar, bölgedeki yerli halkları köleleştirerek sömürgeleştirmeye başladılar. 17. yüzyılda ise bölge, Hollandalılar tarafından ele geçirildi. Hollandalılar, bölgedeki sömürge sistemini geliştirerek şeker kamışı üretimini yaygınlaştırdılar. XVII. yüzyılda, Surinam'da kölelik kaldırıldı. Ancak, bölgenin siyasi yapısında önemli bir değişiklik olmadı. Surinam, Hollanda Krallığı'nın bir sömürgesi olarak kaldı. XIX. yüzyılda, Surinam'da bağımsızlık hareketleri güçlendi. 1954'te, Surinam, Hollanda Krallığı'nın bir parçası olarak içişlerinde bağımsız bir statü kazandı. Ancak, dışişleri ve savunma konularında Hollanda'ya bağlı kaldı. 1975'te, Surinam, Hollanda Krallığı'ndan tamamen bağımsızlığını ilan etti. Bağımsızlıktan sonra, Surinam'da siyasi istikrarsızlık yaşandı. 1980'de, bir askeri darbeyle iktidara gelen Desire Bouterse, 1999 yılına kadar diktatörlük yönetimini sürdürdü. 1999'da, Bouterse'nin devrilmesiyle Surinam'da demokrasiye geçiş süreci başladı. 2000'li yıllarda, Surinam'da siyasi istikrar sağlandı. Surinam'ın günümüzdeki siyasi sistemi, başkanlık sistemidir. Ülkenin devlet başkanı, aynı zamanda başbakan olan başkandır. Başkan, halk tarafından seçilir. Yasama organı, 51 sandalyeli ulusal meclistir. Ulusal meclis, halk tarafından seçilen milletvekilleri tarafından oluşur. Surinam'da, siyasi partiler arasında Ulusal Demokratik Parti (NDP), Surinam İşçi Partisi (SPA), Surinam Ulusal Partisi (NPS) ve Surinam Halk Partisi (VHP) öne çıkmaktadır. Surinam'ın siyasi tarihi, bağımsızlığını kazanmasından bu yana, siyasi istikrarsızlık ve diktatörlük dönemleri ile birlikte geçmiştir. Ancak, 2000'li yıllarda, Surinam'da demokrasiye geçiş süreci başlamıştır.

Johan Ferrier, Hendrick Chin A Sen, Fred Ramdat Misier, Ramsewak Shankar, Ivan Graanoogst, Johan Kraag, Ronald Venetiaan, Jules Wijdenbosch, Dési Bouterse, Chan Santokhi, Julius Caesar de Miranda, Jacques Adam Drielsma, Johannes Ate Eildert Buiskool, Adriaan Alberga, Archibald Currie, Johan Ferrier, Severinus Desiré Emanuels, Johan Adolf Pengel, Arthur J. May, Jules Sedney, Henck Arron, Hendrick Chin A Sen, Henry Neijhorst, Errol Alibux, Wim Udenhout, Pretaap Radhakishun, Jules Wijdenbosch.

Johan Ferrier (1910–2010), 25 Kasım 1975 13 Ağustos 1980, (Askerî darbe sonrası istifa etti), Bağımsız. Johan Henri Eliza Ferrier (d. 12 Mayıs 1910, Paramaribo - 4 Ocak 2010, Oegstgeest, Hollanda), Eski Surinam Devlet Başkanıdır. 1975-1980 yılları arasında Surinam Devlet Başkanlığı görevini yapmıştır. Amsterdam Üniversitesi mezunu olan Ferrier daha önceden radyo sunuculuğu ve öğretmenlik mesleklerini yapmaktaydı. 1946'da Surinam Ulusal Partisi saflarında siyasete girmiştir. Surinam'a yerleşen Hollanda kolonisinin 1968'den 1975'e kadar lideri olmuştur. Daha sonra Surinam'ın devlet başkanı olarak 1980 yılına kadar görevini sürdürmüştür. Hollanda'da basımı yapılmış The Anansi Book adlı çocuk kitabı da bulunan Ferrier uzun bir ömürün ardından Hollanda'da 99 yaşında ölmüştür.

Hendrick Chin A Sen, (1934–1999), 15 Ağustos 1980 4 Şubat 1982, (Bouterse tarafından kovuldu.), Ulusalcı Cumhuriyetçi Parti. Hendrick "Henk" Rudolf Chin A Sen (18 Ocak 1934 Albina, Surinam - 11 Ağustos 1999, Paramaribo) Surinamlı bir iç hastalıkları uzmanı ve siyasetçi. Chin A Sen, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1980-1982 yılları arasında devlet başkanlığı makamında bulundu. Chin A Sen tıp okudu ve 1959'dan 1961'e kadar Paramaribo'da aile hekimi olarak çalıştı. Stajını Hollanda'da tamamladıktan sonra Paramaribo'daki St. Vincent Hastanesinde çalıştı. Bu süre zarfında Hollanda'dan bağımsızlık isteyen Milliyetçi Cumhuriyet (PNR) partisine üye oldu. Ancak burada oldukça pasif bir üyeydi. 25 Şubat 1980'de yaşanan ve Desi Bouterse ve Ulusal Askeri Konseyi'ni (NMR) iktidara getiren askeri darbeden sonra, Chin A Sen 15 Mart 1980 Surinam

başbakanı olarak atandı. O süreçte aktif olmayan siyasetçinin atanması büyük bir sürprizdi. NMR üyelerinin de arandığı sol kanatlı bir kabin oluşturdu. Göreve başladıktan kısa bir süre sonra, demokrasiye dönmek ve ordunun gücünü sınırlamak istediği anlaşıldı. Mayıs 1980'de meclisin yetkisini ve hükümet gücünü artıran bir yasa çıkardı. O zamanlar Surinam'daki mevcut sorunların kararlılıkla çözülmesi için gerekli görülüyordu. Başkan Johan Ferrier istifa ettikten sonra Chin A Sen de göreve başladı. Chin A Sen başlangıçta NMR'deki iç anlaşmazlıklar yoluyla gücünü artırabildi. Bununla birlikte, NMR içindeki problemler çözüldükten sonra, Bouterse ve Chin A Sen arasında politik seyir üzerinde ciddi bir çatışma başladı. Bouterse, NMR ile güçlü bir güç olarak sosyalist ve devrimci bir toplumu hedeflerken, Chin A Sen demokratik kuralları yeniden oluşturmak istedi. Chin A Sen tarafından sunulan bir anayasa taslağı 1981 yılında NMR tarafından reddedildi ve hükûmet ile ordu arasındaki gerilimi daha da artırdı. Bütün bunlar Chin A Sen'in 4 Şubat 1982'de başkan olarak istifası ile sonuçlandı. Aynı yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'ne sürgüne giden Chin A Sen, daha sonra Hollanda'ya giderek siyasi sığınma talebinde bulundu. 8 Aralık 1982'de 15 muhalifin Paramaribo'daki Zeelandia Kalesi'nde öldürülmesinden sonra, Hollanda'da bulunan Chin A Sen, Surinam Kurtuluş Konseyi başkanlığına seçildi. Bu sıfatla Bouterse'e karşı silahlı mücadeleye girişen Ronnie Brunswijk ve onun orman komandosu ile de temasa geçti. Surinam Kurtuluş Konseyi toplantısında 1985 yılında Rijswijk'e düzenlenen bombalı saldırıda üç kişi öldü. Saldırı muhtemelen Chin A Sen'e yönelikti, ancak orada bulunmaması nedeniyle suikastten kurtuldu. 1995 yılında Chin A Sen, ülkesine geri dönerek, burada stajyer olarak çalışmaya başladı. Henk Chin A Sen, 65 yaşında Paramaribo'da hayatını kaybetti.

Fred Ramdat Misier (1926–2004), 8 Şubat 1982-25 Ocak 1988 Bağımsız, Lachmipersad Frederik Ramdat Misier ya da daha yaygın kullanımıyla Fred Ramdat Misier (d. 28 Ekim 1926 - ö. 27 Haziran 2004), Surinamlı avukat ve siyasetçi. Misier, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1982 ile 1988 yılları arasında devle başkanlığı makamında bulunmuştur. Dönemin Genelkurmay Başkanı olan Dési Bouterse tarafından devlet başkanı olarak atanmadan önce, Yargıtay Başkanlığı görevini yürütmekteydi. Misier, ülkenin üçüncü devlet başkanı olarak 8 Şubat 1982 - 25 Ocak 1988 tarihleri arasında makamda bulunmuştur. 25 Ocak 1988'de görevi halefi Ramsewak Shankar'a bırakarak makamdan ayrılmıştır. 27 Haziran 2004 tarihinde hayatını kaybetmesinin ardından eski başkanlardan Jules Wijdenbosch yaptığı açıklamada, Misier'in, Surinam'ın yeni demokratik sürecinde hayatî bir rol oynadığını ve ülkesi için benzeri görülmemiş gelişmeler yaşattığını ifade etmiştir.

Ramsewak Shankar, (1937–), 25 Ocak 1988 24 Aralık 1990, Graanoogst tarafından devrildi. İlerici Reform Partisi. Ramsewak Shankar (d. 6 Kasım 1937), Surinamlı siyasetçi. Shankar, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1988 ile 1990 yılları arasında devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. Shankar Hindu kökenlidir ve ziraat mühendisliği okudu. 1985 ve 1986 yıllarında ülkenin neredeyse tüm ekonomisini felç eden gerilla gruplarının oluşumunun artmasından sonra Surinam yeni bir anayasa kabul etti ve 1987'de ilk sivil hükûmet kuruldu. Aynı yıl yapılan parlamento seçimlerinden sonra, Ulusal Meclis eski Tarım Bakanı Shankar, Ramdat Misier'in ardılı olarak devlet başkanı seçildi. Görev süresi 25 Ocak 1988 - 24 Aralık 1990 arası süren Shankar, yaşanan ve telefon darbesi olarak adlandırılan askerî darbenin ardından görevi geçici olarak üstlenen ardılı Ivan Graanoogst'a devrederek makamdan ayrılmıştır

Ivan Graanoogst (Geçici) 24 Aralık 1990 29 Aralık 1990 Geçici devlet başkanı. Ivan Graanoogst, Surinamlı siyasetçi ve asker. Graanoogst, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1990'da altı gün boyunca ülkenin geçici başkanı olarak devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. Ülkenin askeri polis şefi olan

Graanoogst, ülkede "telefon darbesi" olarak da adlandırılan askerî darbenin yaşandığı 24 Aralık 1990 tarihinden 29 Aralık 1990 tarihine kadar, 6 gün boyunca, halefi Ramsewak Shankar'ın yerine geçici olarak makam gelmiş ve aynı zamanda Surinam Silahlı Kuvvetleri başkomutanlık görevini de yürütmüştür. Graanoogst altı günün ardından görevi ardılı Johan Kraag'a devrederek makamdan ayrılmıştır. Graanoogst, dönemin devlet başkanı adayı olan ve kazanan Dési Bouterse'nin hükûmetinde kabine sekreteri görevinü üstlenerek, Ağustos 2010'da tekrar siyaset sahnesinde yer almıştır.

Johan Kraag (1913–1996), 29 Aralık 1990 16 Eylül 1991 Surinam Ulusal Partisi. Johannes Samuel Petrus Kraag ya da daha yaygın kullanımıyla Johan Kraag (d. 29 Temmuz 1913, ö. 24 Mayıs 1996), Surinamlı siyasetçi. Kraag, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1990-1991 yılları arasında ülkenin beşinci devlet başkanı olarak başkanlık makamında bulunmuştur. Ülkede yaşanan askerî darbenin ardından görevi geçici olarak devralan Ivan Graanoogst'un halefi olarak makama gelen Kraag, 29 Aralık 1990 - 16 Eylül 1991 tarihleri arasında bu görevi yürüttü. 16 Eylül 1991 tarihinde de görevi ardılı Ronald Venetiaan'ya bırakarak makamdan ayrılmıştır.

Ronald Venetiaan (1935–), 16 Eylül 1991 15 Eylül 1996 Surinam Ulusal Partisi. Ronald Runaldo Venetiaan (d. 18 Haziran 1936), Surinamlı öğretmen ve siyasetçidir.[1] Venetiaan, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1991-1996 ile 2000-2010 yılları arasında devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. Venetiaan, güncel olarak Surinam'da en uzun görev yapan devlet başkanı konumundadır. Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Jules Wijdenbosch'un ardından başkan olarak yaptığı ilk dönem 1991 - 1996 yılları arasında oldu. 2000 yılında ise, Parlamentoda oy çoğunluğunu alarak bir dönem daha görevine devam etme imkanı buldu. 2005 yılında başkan olarak üçüncü dönem hizmete yeniden seçildi ve 12 Ağustos 2005 tarihinde yemin etti. 2010 seçimlerinde de başkanlığa aday olmasına rağmen, partisi başarı gösterememiş, başkanlığı Dési Bouterse'ye karşı kaybetmiştir. Venetiaan seçimleri kaybetmesinin ardından 2012 yılına kadar parti başkanlığını sürdürmüş, söz konusu yıl görevi Gregory Rusland'a devretmiştir. Bu kararından bir yıl sonra da siyaseti tamamen bıraktığını ifade etmiştir.

Jules Wijdenbosch (1940–) 15 Eylül 1996 12 Ağustos 2000 Ulusal Demokratik Parti. Jules Albert Wijdenbosch (d. 2 Mayıs 1942), Surinamlı avukat, siyaset bilimci ve siyasetçi. Wijdenbosch, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 1996-2000 yılları arasında devlet başkanlığı makamında bulunmuştur. Wijdenbosch Amsterdam Üniversitesi'nde siyaset bilimi ve yönetimi okudu. Daha sonra Amsterdam'da avukatlık görevini yürüttü. Surinam'a döndükten sonra siyasete atıldı ve 12 Şubat 1987 - 25 Şubat 1988 tarihleri arasında ilk kez ülkesinin başbakanlık görevini yürüttü. 24 Aralık 1990'da Dési Bouterse komutasındaki ordu tarafından gerçekleştirilen ve telefon darbesi olarak adlandırılan askerî darbenin ardından, 7 Ocak 1991 - 16 Eylül 1991 tarihleri arasında devlet başkanlığı yardımcısı görevini üstlendi. Devlet başkanlığı dönemi (1996-2000). 1996'daki parlamento seçimlerinden sonra, Ronald Venetiaan'in ardılı olarak Eylül 1996 - 12 Ağustos 2000 tarihleri arasında devlet başkanlığı görevini yürüttü. Wijdenbosch, iyileştirilemeyen devlet borçları ve Surinam Merkez Bankası kaynaklarının şahsi kullanıldığına dair yapılan eleştirilerin ardından, görev süresi sona ermeden makamdan ayrılmak durumunda kalmıştır. Wijdenbosch döneminde ülkenin başkenti Paramaribo'da Surinam'ın ilk ve tek köprüsünü inşa etmiştir ve günümüzde de adını taşımaktadır

Dési Bouterse (1945–), 12 Ağustos 2010 16 Temmuz 2020 Ulusal Demokratik Parti. Desiré Delano "Dési" Bouterse (d. 13 Ekim 1945), Surinamlı siyasetçi ve asker. Surinam'ın 8. Cumhurbaşkanı. Ülkesinin askerî yönetim altında olduğu 1980-1987 yılları arasında Ulusal Askeri

Konsey Başkanı olarak fiilî liderlik yapmıştır. Bouterse, Ulusal Demokratik Parti (Partij Nationale Democratische, NDP) lideri olarak 19 Temmuz 2010 tarihinde cumhurbaşkanı olarak seçildi ve bu görevi 16 Temmuz 2020 tarihine kadar sürdürdü. Dési Bouterse Hollanda'da askerlik eğitimi almıştır. Bouterse, Moiwana katliamı başta olmak üzere, 1980'lerde askeri yönetim sırasında işlenen insan hakkı ihlâlleri ve diğer suçlardan dolayı sorumlu tutulmuştur. 2000 yılında Hollanda'da 474 kilo eroin taşımaktan dolayı 11 yıl hapse çarptırıldı. Ancak Bouterse suçlamaları reddetti ve davada tanık sıfatıyla yer alan Patrick van Loon'un Hollanda hükûmeti tarafından rüşvet aldığını ve kumpasa uğradığını söyledi. 2011'de yayınlanan Wikileaks sızıntısı raporlarına göre, Bouterse 2006 yılına değin uyuşturucu ticaretinde etkinlik gösterdi. Bouterse, Surinam'ın Domburg kentinde, Wanica ilçesinde dünyaya geldi. Anne ve babası Kızılderili, Afroamerikan, Hollandalı, Fransız ve Çinli kökenlere sahipti. Genç bir çocukken Domburg kentinden başkent Paramaribo kentine götürüldü ve burada teyzesi tarafından yetiştirildi. Sırasıyla ilkokula ve ticaret lisesine denk bir okula gitti ancak liseyi bitiremedi. 1968 yılında Hollanda'ya taşında ve burada Hollanda Silahlı Kuvvetleri'ne katıldı. Zorunlu askerlik görevi bittikten sonra da askeriyeyi bırakmadı ve Weert kentindeki bir kışlada astsubay olarak görev yapmaya başladı. Bu süre zarfında kışla içerisinde sporcu olarak adını duyurmaya başladı. Hatta basketbol takım kaptanı seçildi. 1970 yılında, Surinamlı bir öğretmen olan Ingrid Figueira ile evlendi. Bu evlilikten iki çocukları dünyaya geldi. Evliliğinden kısa süre sonra Aşağı Saksonya'nın Rotenburg şehrindeki bir askerî üsse ataması yapıldı. Bouterse, Surinam ordusunu kuvvetlendirmek ve modernleştirmek amacıyla 11 Kasım 1975'te ailesiyle beraber Surinam'a döndü. (Bouterse'nin dönüşünden tam 2 hafta sonra Surinam, Hollanda'dan bağımsızlığını kazandı.) Döndüğünde, yeni kurulan Surinam Silahlı Kuvvetleri'nden kendisine yapılan daveti kabul etti ve asker olarak orduya katıldı. Bouterse ve 15 çavuş ve astsubay arkadaşı 25 Şubat 1980'de Henck Arron yönetimindeki sivil hükûmete askerî darbe yaptı. Bu darbe, bağımsızlığını henüz kazanan cumhuriyet rejimini, 1980-1991 yılları arası etkin olan askeri diktatörlüğe götüren ilk adım oldu. Darbeyi yapan cuntacı grup, 'On Altılılar' (Felemenkçe: Groep van zestien) adıyla anılmaya başlandı. On Altılılar cuntasının liderliğini yapan Bouterse, Ulusal Askeri Konsey Başkanı olarak seçildi ve demokratik hükûmetin görevlerini devraldı. 25 Mayıs 2010 seçimlerinde partisinin birinci parti olarak çıkmasının ardından, meclise seçilen diğer partilerin de desteğiyle, devlet başkanı olarak seçildi.[1] 19 Temmuz 2010'da meclisin kendisini seçmesi ile yemin ederek göreve başlayan Bouterse, 2015 seçimlerinin ardından da, başka bir adayın da çıkmaması ile bir beş yıl daha makama seçildi. Bouterse'nin 2010 yılında devlet başkanı seçilmesinin ardından dönemin Hollanda Dışişleri Bakanı Maxime Verhagen yaptığı açıklamada, Bouterse'nin Hollanda'ya sadece hapis cezasını çekmeye gelmesi halinde hoş karşılanabileceğini ifade etti. 25 Mayıs 2020 seçimlerinde partisi NDP'nin oy kaybetmesi ve mecliste çoğunluğu kaybetmesi ile yeniden seçilme şansı kalmaması ile görevi 16 Temmuz 2020 tarihinde ardılı Chan Santokhi'ye devrederek makamdan ayrılmıştır.

Chan Santokhi, (1959–), 16 Temmuz 2020 Görevde İlerici Reform Partisi. Chandrikapersad Santokhi ya da daha yaygın olarak bilinen Chan Santokhi (d. 3 Şubat 1959; Lelydorp, Surinam), Surinamlı siyasetçi ve eski bir polis şefi. Santokhi, Amerika kıtasının güneyinde, coğrafi açıdan Güney Amerika olarak adlandırılan kısımda yer alan Surinam'da 16 Temmuz 2020 tarihinden bu yana devlet başkanlığı makamında bulunmaktadır. 1978 ile 1982 yılları arasında Hollanda'da polis akademisinde eğitim aldıktan sonra polis olarak göreve başlayan Santokhi, 1989 yılında kriminal polis departmanı yöneticisi, 1991 yılında da emniyet müdürü olarak görev yapmaya başladı. 2005 yılı seçimlerinin ardından siyasi hayatı başlayan ve meclise giren Santokhi, Eylül 2005 ile 2010 yılları arasında Ronald Venetiaan hükûmetinde Adalet Bakanlığı görevini üstlendi. 2010 ve 2015 seçimlerinin ardından da mecliste muhalefet olarak da olsa vekil olarak bulunmaya hak kazanan Santokhi, Temmuz 2011'de VHP genel başkanı Ramdien Sardjoe'nin istifasının ardından partinin genel başkanlığına seçildi. Santokhi, 25 Mayıs 2020 seçimlerinde partisi VHP ile birinci parti olarak seçimlerden galip ayrılmasını ardından, 30 Mayıs 2020 tarihinde devlet başkanlığına adaylığını

açıkladı. 13 Temmuz 2020'de mecliste yapılan devlet başkanlığı seçimlerinde başka adayın da çıkmaması ile ülkenin yeni devlet başkanı olarak seçilen Santokhi, görevi 16 Temmuz 2020 tarihinde önceli Dési Bouterse'den devralarak göreve başlamıştır.

Julius Caesar de Miranda (1906–1956), 3 Haziran 1949 2 Nisan 1951 Surinam Yenilikçi Halk Partisi. Julius Caesar de Miranda, 3 Nisan 1906'da Paramaribo, Surinam'da doğdu. Paramaribo'daki Hendrikschool'da (Mulo) okudu ve 1921'de mezun oldu. Daha sonra, Hollanda'nın Amsterdam kentindeki Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1925'te mezun oldu. Miranda, 1936'da Surinam'a döndü ve avukat olarak çalışmaya başladı. 1942'de, Surinam'ın Halk Partisi'ne (PVP) katıldı ve kısa sürede partinin önde gelen isimlerinden biri oldu. 1949'da, Miranda, PVP'nin genel sekreteri seçildi. 1951'de, PVP, Surinam'da yapılan genel seçimlerde galip geldi ve Miranda, Surinam'ın ilk yerli başbakanı oldu. Miranda'nın başbakanlığı, Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir dönem oldu. Miranda, Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanması için çalıştı ve bu konuda önemli adımlar attı. Miranda, 1956'da başbakanlıktan istifa etti. 1960'da, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde rol oynadığı için Hollanda tarafından Knight of the Order of Orange-Nassau ile ödüllendirildi. Miranda, 28 Kasım 1956'da Paramaribo, Surinam'da öldü. Miranda, Surinam tarihinin önemli bir figürüdür. Miranda, Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir rol oynadı ve Surinam'ın gelişimine önemli katkılarda bulundu.

Jacques Adam Drielsma (1886–1976), 5 Nisan 1951 4 Haziran 1951 Bağımsız. Jacques Adam Drielsma, 14 Ekim 1886'da Amsterdam, Hollanda'da doğdu. Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu ve mezun olduktan sonra avukat olarak çalıştı. Drielsma, siyasi kariyerine 1923 yılında başladı. 1923'te, Surinam'ın Koloniyel Devlet Meclisi'ne seçildi ve bu görevi 1930 yılına kadar sürdürdü. 1949-1952 yılları arasında Surinam Maliye Bakanı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın ekonomik kalkınması için önemli çalışmalar yaptı. 1951 yılında, Surinam'ın başbakan yardımcısı olarak atandı. Bu görevi 1955 yılına kadar sürdürdü. 1955-1956 yılları arasında Surinam Başbakanı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın bağımsızlığı için önemli çalışmalar yaptı. Drielsma, 31 Temmuz 1974'te Paramaribo, Surinam'da öldü. Drielsma, Surinam tarihinin önemli bir figürüdür. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir rol oynadı ve Surinam'ın gelişimine önemli katkılarda bulundu. Drielsma'nın başlıca başarılarından bazıları şunlardır. Surinam'ın ekonomik kalkınması için önemli çalışmalar yaptı. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli çalışmalar yaptı. Surinam'ın eğitim ve sağlık sistemlerinin iyileştirilmesi için çalıştı. Surinam'ın kültürel mirasının korunması için çalıştı. Drielsma, Surinam'ın bağımsızlığının kazanılmasında önemli bir rol oynadı. Drielsma, Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanması için çalıştı ve bu konuda önemli adımlar attı. Drielsma'nın çalışmaları, Surinam'ın bağımsızlığının kazanılmasında önemli bir rol oynadı.

Johannes Ate Eildert Buiskool (1899–1960), 4 Haziran 1951 6 Eylül 1952 Bağımsız.
Johannes Ate Eildert Buiskool, 15 Eylül 1899'da Hollanda'nın Koedijk kentinde doğdu. Babası bir Protestan papazıydı. 1911'de Epse'deki ortaokulu bitirdikten sonra, Utrecht Üniversitesi'nde hukuk okumaya başladı. 1919'da hukuk diplomasını aldı. Mezun olduktan sonra, Buiskool önce Hollanda'da, ardından 1924'ten itibaren Surinam'da avukat olarak çalıştı. Surinam'da, Hollanda sömürge yönetimine karşı çıkan yerli halk için savunuculuk yaptı. Bu çalışmaları nedeniyle, 1930'larda birkaç kez tutuklandı. 1941'de, Surinam'ın Halk Partisi'ne (PVP) katıldı. 1946'da, PVP'nin genel sekreteri seçildi. 1951'de, PVP, Surinam'da yapılan genel seçimlerde galip geldi ve Buiskool, Surinam'ın ilk yerli başbakanı oldu. Buiskool'un başbakanlığı, Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir dönem oldu. Buiskool, Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanması için çalıştı ve bu konuda önemli adımlar attı. Buiskool'un başbakanlığı döneminde yapılan bazı önemli reformlar şunlardır. Eğitim reformu: Buiskool, eğitim sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve

eğitim sisteminin daha demokratik hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sağlık reformu: Buiskool, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sosyal güvenlik reformu: Buiskool, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması gibi konuları içeriyordu. İşçi hakları: Buiskool, işçi haklarının iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, asgari ücretin belirlenmesi, çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması gibi konuları içeriyordu. Buiskool'un başbakanlığı, Surinam'ın ekonomik ve sosyal kalkınması açısından önemli bir dönemdir. Buiskool'un reformları, Surinam'ı Latin Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden biri haline getirmeye yardımcı oldu. Buiskool, 1956'da başbakanlıktan istifa etti. 1957'de, Surinam'ın Yüksek Mahkemesi'ne üye seçildi. 1960'da, Surinam'ın başsavcısı olarak atandı. Bu görevde 1967'ye kadar kaldı. Buiskool, 30 Ekim 1960'da Hollanda'nın Epse kentinde öldü. Buiskool, Surinam tarihinin önemli bir figürüdür. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir rol oynadı ve Surinam'ın gelişimine önemli katkılarda bulundu. Buiskool'un başlıca başarılarından bazıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli çalışmalar yaptı. Surinam'ın eğitim ve sağlık sistemlerinin iyileştirilmesi için çalıştı. Surinam'ın kültürel mirasının korunması için çalıştı. Buiskool, Surinam'ın bağımsızlığının kazanılmasında önemli bir rol oynadı. Buiskool, Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanması için çalıştı ve bu konuda önemli adımlar attı. Buiskool'un çalışmaları, Surinam'ın bağımsızlığının kazanılmasında önemli bir rol oynadı.

Adriaan Alberga (1887–1952), 6 Eylül 1952 4 Aralık 1952 Bağımsız. Adriaan Alberga, 14 Şubat 1887'de Paramaribo, Surinam'da doğdu. Surinam'ın ilk başbakanı olan Johan Adolf Pengel'in babasıdır. Alberga, Paramaribo'daki Hendrikschool'da (Mulo) okudu ve 1905'te mezun oldu. Daha sonra, Hollanda'nın Amsterdam kentindeki Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1911'de mezun oldu. Alberga, 1912'de Surinam'a döndü ve avukat olarak çalışmaya başladı. 1919'da, Surinam'ın Koloniyel Devlet Meclisi'ne seçildi ve bu görevi 1925 yılına kadar sürdürdü. 1925-1926 yılları arasında Surinam Adalet Bakanı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın hukuk sisteminin iyileştirilmesi için çalıştı. 1926-1929 yılları arasında Surinam Maliye Bakanı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın ekonomik kalkınması için çalıştı. 1929-1931 yılları arasında Surinam İçişleri Bakanı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın iç güvenliğini sağlamak için çalıştı. 1932-1935 yılları arasında Surinam'ın Adalet ve Polis Bakanı olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın hukuk sisteminin ve polis gücünün iyileştirilmesi için çalıştı. 1935-1952 yılları arasında Surinam'ın Yüksek Mahkemesi'nde yargıç olarak görev yaptı. Bu dönemde, Surinam'ın hukuk sisteminin geliştirilmesinde önemli bir rol oynadı. Alberga, 4 Aralık 1952'de Paramaribo, Surinam'da öldü. Alberga, Surinam tarihinin önemli bir figürüdür. Surinam'ın hukuk ve siyaset alanında önemli katkılarda bulundu. Alberga'nın başlıca başarılarından bazıları şunlardır. Surinam'ın hukuk sisteminin iyileştirilmesi için çalıştı. Surinam'ın ekonomik kalkınması için çalıştı. Surinam'ın iç güvenliğini sağlamak için çalıştı. Surinam'ın hukuk sisteminin ve polis gücünün iyileştirilmesi için çalıştı. Alberga, Surinam'ın bağımsızlığının kazanılmasında da önemli bir rol oynadı. Alberga'nın oğlu Johan Adolf Pengel, Surinam'ın ilk başbakanı oldu ve Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanmasında önemli bir rol oynadı.

Archibald Currie (1888–1986), 4 Aralık 1952 20 Ağustos 1954 Surinam Ulusal Partisi. Archibald Currie, 7 Mart 1888'de Commewjine District, Surinam'da doğdu. 28 Kasım 1986'da Rijswijk, Hollanda'da öldü. Currie, Surinam'ın ilk yerli başbakanıdır. 1952-1955 yılları arasında bu görevi yürütmüştür. Currie, Paramaribo'daki Hendrikschool'da (Mulo) okudu ve 1905'te mezun oldu. Daha sonra, Hollanda'nın Amsterdam kentindeki Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1911'de mezun oldu. Currie, 1912'de Surinam'a döndü ve avukat olarak çalışmaya başladı. 1947'de, Surinam'ın Halk Partisi'ne (PVP) katıldı. 1951'de, PVP, Surinam'da yapılan genel seçimlerde galip

geldi ve Currie, Surinam'ın ilk yerli başbakanı oldu. Currie'nin başbakanlığı, Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir dönem oldu. Currie, Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanması için çalıştı ve bu konuda önemli adımlar attı. Currie'nin başbakanlığı döneminde yapılan bazı önemli reformlar şunlardır. Eğitim reformu: Currie, eğitim sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve eğitim sisteminin daha demokratik hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sağlık reformu: Currie, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sosyal güvenlik reformu: Currie, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması gibi konuları içeriyordu. İşçi hakları: Currie, işçi haklarının iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, asgari ücretin belirlenmesi, çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması gibi konuları içeriyordu. Currie'nin başbakanlığı, Surinam'ın ekonomik ve sosyal kalkınması açısından önemli bir dönemdir. Currie'nin reformları, Surinam'ı Latin Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden biri haline getirmeye yardımcı oldu. Currie, Surinam tarihinin önemli bir figürüdür. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir rol oynadı ve Surinam'ın gelişimine önemli katkılarda bulundu.

Johan Ferrier (1910–2010), 16 Nisan 1955-25 Haziran 1958 Surinam Demokratik Partisi. Johan Henri Eliza Ferrier, 12 Mayıs 1910'da Paramaribo, Surinam'da doğdu. 4 Ocak 2010'da Oegstgeest, Hollanda'da öldü. Ferrier, Surinam'ın ilk devlet başkanıdır. 25 Kasım 1975'ten 13 Ağustos 1980'e kadar bu görevi yürütmüştür. Ferrier, Paramaribo'daki Hendrikschool'da (Mulo) okudu ve 1921'de mezun oldu. Daha sonra, Hollanda'nın Amsterdam kentindeki Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1925'te mezun oldu. Ferrier, 1946'da Surinam Ulusal Partisi'ne (PVP) katıldı. 1947-1958 yılları arasında Surinam'ın Yüksek Mahkemesi'nde yargıç olarak görev yaptı. 1955-1956 yılları arasında Surinam başbakanı olarak görev yaptı. 1968-1975 yılları arasında Surinam'ın başbakanı yardımcısı olarak görev yaptı. Ferrier, 25 Kasım 1975'te Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasının ardından, Surinam'ın ilk devlet başkanı olarak seçildi. Ferrier'in devlet başkanlığı, Surinam'ın bağımsızlığının ilk on yılıydı. Bu dönemde, Ferrier, Surinam'ın bağımsızlığını güçlendirmek ve Surinam'ın ekonomik ve sosyal kalkınmasını sağlamak için çalıştı. Ferrier, 13 Ağustos 1980'de, Surinam'da yapılan bir askeri darbe ile görevden alındı. Ferrier, darbeden sonra Hollanda'ya sürgüne gitti. Ferrier, Surinam tarihinin önemli bir figürüdür. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli bir rol oynadı ve Surinam'ın gelişimine önemli katkılarda bulundu. Ferrier'in başlıca başarılarından bazıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasında önemli bir rol oynadı. Surinam'ın bağımsızlığını güçlendirmek için çalıştı. Surinam'ın ekonomik ve sosyal kalkınmasını sağlamak için çalıştı. Ferrier, Surinam'ın bağımsızlığının kazanılmasında ve Surinam'ın gelişiminde önemli bir rol oynayan bir liderdir.

Severinus Desiré Emanuels (1910–1981), 25 Haziran 1958 30 Haziran 1963 Surinam Ulusal Partisi. Severinus Desiré Emanuels, 27 Şubat 1910'da Rotterdam, Hollanda'da doğdu. Babası Surinamlı, annesi Hollandalıydı. Emanuels, Utrecht Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1933'te mezun oldu. Emanuels, mezun olduktan sonra Surinam'a döndü ve Hollanda Krallığı'nın sömürge hükümetinde çalışmaya başladı. 1948'de Bandung Konferansı'nda Hollanda hükümetinin danışmanı olarak görev yaptı. 1952'de Emanuels, Surinam Maliye Bakanı olarak atandı. Bu görevi 1955'e kadar sürdürdü. 1958'de Emanuels, Surinam Başbakanı olarak seçildi. Bu görevi 1963'e kadar sürdürdü. Emanuels'ın başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Emanuels, 1963'te başbakanlıktan istifa etti ve Hollanda'ya döndü. Hollanda'da bir avukat olarak çalıştı ve Surinam ile Hollanda arasındaki ilişkiler konusunda danışmanlık yaptı. Emanuels, 27 Ağustos 1981'de Lahey, Hollanda'da öldü. Emanuels, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde önemli

bir rol oynadı. Onun başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasında önemli bir etken oldu. Emanuels, Surinam'da bir milli kahraman olarak kabul edilir. Onun adı, birçok okula, caddeye ve parka verilmiştir. Emanuels'ın başlıca başarıları şunlardır. Surinam'da siyasi reformlar yapılmasını sağladı. Surinam'da ekonomik kalkınmayı destekledi. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı.

Johan Adolf Pengel (1916–1970), 30 Haziran 1963-5 Mart 1969 Surinam Ulusal Partisi. Johan Adolf Pengel, 20 Ocak 1916'da Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası Cornelis Pengel, annesi Adolphina Jacquelina Romet idi. Pengel, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Utrecht Üniversitesi'nde hukuk okudu. Pengel, 1945'te Surinam'a döndü ve siyasete atıldı. 1948'de Surinam Ulusal Partisi'nin (NPS) kurucularından biri oldu. 1952'de NPS'nin genel başkanı seçildi. Pengel, 1955'te Surinam Genel Meclisi'nin başkanı seçildi. Bu görevi 1963'e kadar sürdürdü. 1963'te NPS, Surinam genel seçimlerinde çoğunluğu kazandı ve Pengel, Surinam başbakanı oldu. Pengel, başbakanlığı döneminde Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı. 1966'da Surinam'ın Hollanda'dan bağımsızlığını kazanması için bir referandum düzenlendi. Referandumda bağımsızlık kararı çıktı. Pengel, 1969'daki Surinam genel seçimlerinde NPS'nin çoğunluğu kaybetmesi üzerine başbakanlıktan istifa etti. 5 Haziran 1970'te Paramaribo'da sepsisten öldü. Pengel, Surinam'ın bağımsızlığı mücadelesinde önemli bir rol oynadı. Onun başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasında önemli bir etken oldu. Pengel, Surinam'da bir milli kahraman olarak kabul edilir. Onun adı, birçok okula, caddeye ve parka verilmiştir. Pengel'in başlıca başarıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı. Surinam'da siyasi reformlar yapılmasını sağladı. Surinam'da ekonomik kalkınmayı destekledi. Pengel, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde önemli bir rol oynayan ve ülkesinin gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Arthur J. May, (1903–1979) 5 Mart 1969 20 Kasım 1969 Bağımsız. Arthur Johan May (2 Temmuz 1903 - 8 Şubat 1979) Surinamlı ve Hollandalı bir memurdu ve Başbakan vekili olarak görev yaptı. Arthur Johan May (2 Temmuz 1903 - 8 Şubat 1979), Surinamlı bir politikacıydı. 1969'da kısa bir süre Surinam'ın Başbakan Vekili olarak görev yaptı. May, 2 Temmuz 1903'te Paramaribo'da doğdu. Memur olmak için eğitim aldı. 1945'ten 1947'ye kadar Commewijne Bölgesi'nde görev yaptı ve geçici olarak Marowijne Bölge Komiseri olarak görev yaptı. 1947'de hükümet sekreteri olarak atandı. 1948'de May, genel oy hakkı ile yapılan ilk seçimlere hazırlık olarak ilk College van Algemeen Bestuur (kabine) hükümetini kurmak üzere görevlendirildi. 3 Nisan 1948'den 18 Haziran 1949'a kadar College van Algemeen Bestuur başkanı olarak görev yaptı. 1949 seçimlerinden sonra Hollanda'ya taşındı ve Dışişleri Bakanı için çalıştı. 1966'da Batı Yarımküre Direktörü olarak atandı. Ağustos 1968'de emekli oldu ve Surinam'a döndü. 1969'da Pengel hükümeti düştü. May, geçici bir hükümet kurması için görevlendirildi. 5 Mart 1969'dan 20 Kasım'a kadar May, Surinam Başbakan Vekili ve İçişleri Bakanı olarak görev yaptı. May, 8 Şubat 1979'da Leidschendam'da 75 yaşında öldü.

Jules Sedney (1922–2020), 20 Kasım 1969 24 Aralık 1973 Ulusal Yenilikçi Parti. Jules Sedney, 28 Eylül 1922'de Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası bir avukattı ve annesi bir öğretmendi. Sedney, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu. Sedney, 1958'de Surinam Ulusal Partisi'ne (NPS) katıldı ve 1963'te Maliye Bakanı oldu. Bu görevi 1969'a kadar sürdürdü. 1969'da Sedney, NPS'nin başbakanı seçildi. Bu görevi 1973'e kadar sürdürdü. Sedney'in başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Sedney, 1973'te başbakanlıktan istifa etti ve 1980'den 1983'e kadar Surinam Merkez Bankası'nın başkanı olarak görev yaptı. Sedney, 18 Haziran 2020'de Paramaribo'da 97 yaşında öldü. Sedney, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde önemli bir rol

oynadı. Onun başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasında önemli bir etken oldu. Sedney, Surinam'da bir milli kahraman olarak kabul edilir. Onun adı, birçok okula, caddeye ve parka verilmiştir. Sedney'in başlıca başarıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı. Surinam'da siyasi reformlar yapılmasını sağladı. Surinam'da ekonomik kalkınmayı destekledi. Sedney, Surinam'ın bağımsızlığı mücadelesinde önemli bir rol oynayan ve ülkesinin gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Henck Arron (1936–2000), 24 Aralık 1973 25 Aralık 1975 Surinam Ulusal Partisi. Henck Arron, 25 Nisan 1936'da Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası bir öğretmendi ve annesi bir ev hanımıydı. Arron, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Amsterdam Üniversitesi'nde hukuk okudu. Arron, 1961'de Surinam Ulusal Partisi'ne (NPS) katıldı ve 1969'da NPS'nin genel başkanı seçildi. 1973'te Arron, Surinam başbakanı seçildi. Bu görevi 1980'e kadar sürdürdü. Arron'un başbakanlığı döneminde, Surinam 25 Kasım 1975'te Hollanda'dan bağımsızlığını kazandı. 1980'de Surinam'da askeri bir darbe gerçekleşti ve Arron görevden alındı. 1987'de Arron, Surinam'a döndü ve siyasete döndü. 1988'de Arron, Surinam cumhurbaşkanı yardımcısı seçildi. Bu görevi 1990'a kadar sürdürdü. Arron, 4 Aralık 2000'de Hollanda'nın Alphen aan den Rijn kentinde öldü. Arron, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde önemli bir rol oynadı. Onun başbakanlığı döneminde, Surinam 25 Kasım 1975'te Hollanda'dan bağımsızlığını kazandı. Arron, Surinam'da bir milli kahraman olarak kabul edilir. Onun adı, birçok okula, caddeye ve parka verilmiştir. Arron'un başlıca başarıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı.
Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasını sağladı. Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapılmasını sağladı. Arron, Surinam'ın bağımsızlığı mücadelesinde önemli bir rol oynayan ve ülkesinin gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Hendrick Chin A Sen (1934–1999), 15 Mart 1980 4 Şubat 1982 (Bouterse tarafından kovuldu.) Hendrick Chin A Sen, 18 Ocak 1934'te Surinam'ın Albina kasabasında doğdu. Babası, Surinam'da bir tıp doktoru olarak çalışan Çinli-Surinameli bir adamdı. Annesi, Hollandalı bir hemşireydi. Chin A Sen, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Utrecht Üniversitesi'nde tıp okudu. 1959'da tıp doktoru olarak mezun oldu. 1960'ta Chin A Sen, Surinam'a döndü ve iç hastalıkları uzmanı olarak çalışmaya başladı. 1969'da Surinam Ulusal Partisi'ne (NPS) katıldı. 1980'de Surinam'da askeri bir darbe gerçekleşti ve Chin A Sen, Ulusal Askeri Konseyi (NMR) tarafından başbakan olarak atandı. Bu görevi 1982'ye kadar sürdürdü. Chin A Sen'in başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Ancak, 1982'de askeri bir darbe daha gerçekleşti ve Chin A Sen görevden alındı. Chin A Sen, 11 Ağustos 1999'da Paramaribo'da öldü. Chin A Sen, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde önemli bir rol oynadı. Onun başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasında önemli bir etken oldu. Chin A Sen, Surinam'da bir milli kahraman olarak kabul edilir. Onun adı, birçok okula, caddeye ve parka verilmiştir. Chin A Sen'in başlıca başarıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı. Surinam'da siyasi reformlar yapılmasını sağladı. Surinam'da ekonomik kalkınmayı destekledi. Chin A Sen, Surinam'ın bağımsızlığı mücadelesinde önemli bir rol oynayan ve ülkesinin gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Henry Neijhorst (1940–) 31 Mart 1982-9 Aralık 1982 Bağımsız. Henry Roëll Neijhorst, 7 Ocak 1940'ta Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası Cornelis Neijhorst, annesi Adolphina Jacquelina Romet idi. Neijhorst, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Tilburg Üniversitesi'nde ekonomi okudu. Neijhorst, 1968'de Surinam'a döndü ve Surinam Merkez Bankası'nda ekonomist olarak çalışmaya başladı. 1970'te Maliye Bakanı oldu ve bu görevi 1980'e kadar sürdürdü. 1980'de, Suriname Ulusal Partisi'nin (NPS) başbakanı seçildi. Bu görevi 9 Aralık

1982'ye kadar sürdürdü. Neijhorst'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Neijhorst, 1982'de askeri bir darbede devrildi ve Surinam'dan kaçtı. 1984'te Hollanda'ya yerleşti ve 1999'da emekli olana kadar Tilburg Üniversitesi'nde ekonomi profesörü olarak çalıştı. Neijhorst, Surinam'ın bağımsızlık mücadelesinde önemli bir rol oynadı. Onun başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasında önemli bir etken oldu. Neijhorst, Surinam'da bir milli kahraman olarak kabul edilir. Onun adı, birçok okula, caddeye ve parka verilmiştir. Neijhorst'in başlıca başarıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığı için önemli adımlar attı. Surinam'da siyasi reformlar yapılmasını sağladı. Surinam'da ekonomik kalkınmayı destekledi. Neijhorst, Surinam'ın bağımsızlığı mücadelesinde önemli bir rol oynayan ve ülkesinin gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Errol Alibux (1948–) 26 Şubat 1983-8 Ocak 1984 Yenilikçi İşçi ve Çiftçi Birliği. Errol Alibux, 30 Kasım 1948'de Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası, Surinam'da bir öğretmendi ve annesi bir ev hanımıydı. Alibux, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Rotterdam Erasmus Üniversitesi'nde ekonomi okudu. Alibux, 1975'te Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra, Progressieve Arbeiders- en Landbouwers Unie (PALU) adlı siyasi partinin kurucu üyesi oldu. 1980'de, PALU'nun genel başkanı seçildi. 1983'te, Surinam'da askeri bir darbe gerçekleşti ve askeri lider Dési Bouterse, Ulusal Askeri Konseyi'nin (NMR) başkanı oldu. Bouterse, Alibux'u başbakan olarak atadı. Alibux, Şubat 1983'ten Aralık 1984'e kadar başbakanlık yaptı. Alibux'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Ancak, bu reformlar, Surinam'daki siyasi belirsizliği ve ekonomik sıkıntıyı çözmeye yetmedi. Alibux, 1984'te başbakanlıktan istifa etti ve PALU'nun genel başkanlığından ayrıldı. 1996'da, PALU'dan yeniden genel başkan seçildi. Alibux, Surinam siyasetinde önemli bir figür olmuştur. Onun liderliği, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkenin siyasi ve ekonomik gelişiminde önemli bir rol oynamıştır. Alibux'un başlıca başarıları şunlardır. Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra PALU'nun kurucu üyesi oldu. 1983'te Surinam'ın başbakanı oldu. Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapılmasını sağladı. Alibux, Surinam'ın gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Wim Udenhout (1937–) 3 Şubat 1984-17 Temmuz 1986 Bağımsız. Wim Udenhout, 29 Eylül 1937'de Surinam'ın Coronie bölgesindeki Totness köyünde doğdu. Babası bir öğretmendi ve annesi bir ev hanımıydı. Udenhout, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Leiden Üniversitesi'nde İngilizce edebiyatı okudu. Üniversiteden mezun olduktan sonra, Surinam'a döndü ve öğretmen olarak çalışmaya başladı. 1969'da, Udenhout, Black Power hareketine katıldı. Black Power, Surinam'daki siyahların siyasi ve sosyal haklarını savunmak için kurulmuş bir hareketti. Udenhout, Black Power hareketinin liderlerinden biri olarak kabul edildi. 1973'te, Udenhout, Surinam Ulusal Partisi'nin (NPS) genel sekreteri seçildi. NPS, Surinam'ın en büyük siyasi partisidir. 1984'te, Udenhout, Surinam başbakanı seçildi. Bu görevi 1986'ya kadar sürdürdü. Udenhout'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. 1986'da, Udenhout, başbakanlıktan istifa etti ve Surinam'ı terk etti. 1990'da, Surinam'a döndü ve siyasete döndü. 1991'de, Udenhout, Surinam'ın Birleşik Devletler büyükelçisi olarak atandı. Bu görevi 1994'e kadar sürdürdü. 1994'ten 2000'e kadar, Udenhout, Surinam'ın Kültür Bakanlığı'nda müsteşar olarak görev yaptı. 2000'den 2005'e kadar, Udenhout, Surinam'ın İnsan Hakları Komisyonu'nun başkanı olarak görev yaptı. Udenhout, Surinam siyasetinde önemli bir figür olmuştur. Onun liderliği, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkenin siyasi ve ekonomik gelişiminde önemli bir rol oynamıştır. Udenhout'un başlıca başarıları şunlardır. Black Power hareketinin liderlerinden biri oldu. NPS'nin genel sekreteri seçildi. Surinam başbakanı oldu. Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapılmasını sağladı. Surinam'ın Birleşik Devletler büyükelçisi oldu.

Surinam'ın Kültür Bakanlığı'nda müsteşar oldu. Surinam'ın İnsan Hakları Komisyonu'nun başkanı oldu. Udenhout, Surinam'ın gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Pretaap Radhakishun (1934–2001) 17 Temmuz 1986-7 Nisan 1987 Yenilenme ve Demokrasi için Temel Parti. Pretaap Radhakishun, 3 Eylül 1934'te Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası bir iş adamıydı ve annesi bir ev hanımıydı. Radhakishun, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Leiden Üniversitesi'nde kimya okudu. Radhakishun, üniversiteden mezun olduktan sonra, Surinam'a döndü ve bir iş adamı olarak çalışmaya başladı. Aynı zamanda, Surinam İşverenler Birliği'nin (VSB) başkan yardımcısı oldu. 1986'da, Radhakishun, Vooruitstrevende Hervormings Partij (VHP)'nin başbakanı seçildi. Bu görevi 12 Şubat 1987'ye kadar sürdürdü. Radhakishun'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapıldı. Radhakishun, 1988'de, VHP'den ayrıldı ve Basispartij voor Vernieuwing en Democratie (BVD) adlı yeni bir siyasi partinin kurucu üyesi oldu. 1996'da, BVD'nin genel başkanı seçildi. 1996'da, Radhakishun, Surinam cumhurbaşkanı yardımcısı seçildi. Bu görevi 12 Ağustos 2000'e kadar sürdürdü. Radhakishun, 6 Ocak 2001'de Paramaribo'da öldü. Radhakishun, Surinam siyasetinde önemli bir figür olmuştur. Onun liderliği, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkenin siyasi ve ekonomik gelişiminde önemli bir rol oynamıştır. Radhakishun'un başlıca başarıları şunlardır. Surinam başbakanı oldu. Surinam'da siyasi ve ekonomik reformlar yapılmasını sağladı. BVD'nin kurucu üyesi oldu. Surinam cumhurbaşkanı yardımcısı oldu. Radhakishun, Surinam'ın gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir. Radhakishun'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da yapılan önemli reformlar şunlardır. Ekonomik reformlar: Surinam'ın ekonomik kalkınmasını desteklemek için ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, sanayiyi teşvik etmek, altyapıyı geliştirmek ve yatırımları çekmek için tasarlandı. Siyasal reformlar: Surinam'ın siyasi sistemini daha demokratik hale getirmek için siyasi reformlar yapıldı. Bu reformlar, seçim sisteminin reformunu, insan haklarının güçlendirilmesini ve etnik gruplar arasındaki uzlaşmayı teşvik etmeyi amaçladı. Radhakishun'un cumhurbaşkanı yardımcılığı döneminde, Surinam'da yapılan önemli reformlar şunlardır. Eğitim reformları: Surinam'ın eğitim sistemini geliştirmek için eğitim reformları yapıldı. Bu reformlar, okulların kalitesini iyileştirmek, okula erişimi genişletmek ve mesleki eğitimi teşvik etmek için tasarlandı. Surinam'ın sağlık sistemini geliştirmek için sağlık reformları yapıldı. Bu reformlar, sağlık hizmetlerinin kalitesini iyileştirmek, sağlık hizmetlerine erişimi genişletmek ve halk sağlığını korumak için tasarlandı. Radhakishun, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkenin siyasi ve ekonomik gelişimine önemli katkılarda bulundu. Onun liderliği, Surinam'ın demokratik bir ülke olarak gelişmesine yardımcı oldu.

Jules Wijdenbosch (1940–) 7 Nisan 1987 26 Ocak 1988 Ulusal Demokratik Parti. Jules Albert Wijdenbosch, 2 Mayıs 1941'de Surinam'ın başkenti Paramaribo'da doğdu. Babası bir öğretmendi ve annesi bir ev hanımıydı. Wijdenbosch, Paramaribo'daki Radermacher Vakfı'nda eğitim gördü ve ardından Amsterdam Üniversitesi'nde siyaset bilimi okudu. Üniversiteden mezun olduktan sonra, Surinam'a döndü ve siyasete girdi. 1977'de, Wijdenbosch, Nationale Partij Suriname (NPS)'nin genel sekreteri seçildi. 1982'de, NPS'nin genel başkanı seçildi. 1987'de, Wijdenbosch, Surinam başbakanı seçildi. Bu görevi 1991'e kadar sürdürdü. Wijdenbosch'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da ekonomik kalkınma ve etnik gruplar arasındaki uzlaşmayı teşvik etmek için reformlar yapıldı. 1991'de, Wijdenbosch, Surinam cumhurbaşkanı seçildi. Bu görevi 2000'e kadar sürdürdü. Wijdenbosch'un cumhurbaşkanlığı döneminde, Surinam'da ekonomik kalkınma ve etnik gruplar arasındaki uzlaşmayı teşvik etmek için reformlar yapıldı. Wijdenbosch, Surinam siyasetinde önemli bir figür olmuştur. Onun liderliği, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkenin siyasi ve ekonomik gelişiminde önemli bir rol oynamıştır. Wijdenbosch'un başlıca başarıları şunlardır. NPS'nin genel sekreteri ve genel başkanı oldu. Surinam başbakanı oldu. Surinam cumhurbaşkanı oldu. Surinam'da ekonomik kalkınma ve etnik gruplar arasındaki uzlaşmayı teşvik etmek için reformlar yaptı. Wijdenbosch, Surinam'ın gelişimine katkıda bulunan bir lider olarak kabul edilir.

Wijdenbosch'un başbakanlığı döneminde, Surinam'da yapılan önemli reformlar şunlardır. Ekonomik reformlar: Surinam'ın ekonomik kalkınmasını desteklemek için ekonomik reformlar yapıldı. Bu reformlar, sanayiyi teşvik etmek, altyapıyı geliştirmek ve yatırımları çekmek için tasarlandı. Surinam'ın siyasi sistemini daha demokratik hale getirmek için siyasi reformlar yapıldı. Bu reformlar, seçim sisteminin reformunu, insan haklarının güçlendirilmesini ve etnik gruplar arasındaki uzlaşmayı teşvik etmeyi amaçladı. Wijdenbosch'un cumhurbaşkanlığı döneminde, Surinam'da yapılan önemli reformlar şunlardır. Surinam'ın eğitim sistemini geliştirmek için eğitim reformları yapıldı. Bu reformlar, okulların kalitesini iyileştirmek, okula erişimi genişletmek ve mesleki eğitimi teşvik etmek için tasarlandı. Surinam'ın sağlık sistemini geliştirmek için sağlık reformları yapıldı. Bu reformlar, sağlık hizmetlerinin kalitesini iyileştirmek, sağlık hizmetlerine erişimi genişletmek ve halk sağlığını korumak için tasarlandı. Wijdenbosch, Surinam'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkenin siyasi ve ekonomik gelişimine önemli katkılarda bulundu. Onun liderliği, Surinam'ın demokratik bir ülke olarak gelişmesine yardımcı oldu. Wijdenbosch'un liderliği, özellikle etnik gruplar arasındaki uzlaşmayı teşvik etme konusunda eleştirilmiştir. Wijdenbosch, etnik gruplar arasındaki farklılıkları görmezden geldiği ve etnik gruplar arasındaki çatışmaları körüklediği için eleştirildi. Wijdenbosch, 2000'de cumhurbaşkanlığı seçimlerini kaybetti ve siyasetten emekli oldu.

Şili Devlet Adamları

Şili'nin siyasi tarihi, 16. yüzyılda İspanyolların gelişinden günümüze kadar uzanan uzun ve karmaşık bir tarihtir. Bu tarih boyunca, ülke bağımsızlık mücadelesi, diktatörlük, demokrasi ve yeniden yapılanma dönemlerini yaşadı. Şili, 1541 yılında İspanyol konkistador Pedro de Valdivia tarafından fethedildi. İspanyollar, ülkeyi sömürge olarak yönetti ve yerli halka karşı baskı uyguladı. Bu dönemde, Şili'de bağımsızlık hareketleri de başladı. XIX. yüzyılın başlarında, Şili'de bağımsızlık mücadelesi hız kazandı. 1810 yılında, Şili'nin başkenti Santiago'da bir devrim yapıldı ve İspanyollara karşı bağımsızlık ilan edildi. Ancak, İspanyollar bu hareketi bastırdı. 1818 yılında, Şili'nin en önemli askeri liderlerinden Bernardo O'Higgins, İspanyolları yendi ve ülkenin bağımsızlığını ilan etti. Şili, 1818 yılından itibaren cumhuriyet olarak yönetildi. Bu dönemde, ülke görece istikrarlı bir siyasi yapıya sahipti. Ancak, 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında, Şili'de siyasi kutuplaşma arttı. 1970 yılında, Şili'de Salvador Allende liderliğindeki sol bir hükümet iktidara geldi. Allende'nin hükümeti, ekonomik eşitlik ve sosyal reformlar için bir program başlattı. Bu durum, ülke içinde sağ kesimin tepkisine yol açtı. 1973 yılında, ABD destekli bir askeri darbeyle Allende hükümeti devrildi. Darbe sonrası, Augusto Pinochet liderliğindeki bir askeri diktatörlük kuruldu. Pinochet rejimi, 16 yıl boyunca Şili'yi yönetti ve bu dönemde binlerce kişi işkence gördü, öldürüldü veya kayboldu. 1988 yılında, Pinochet'nin rejimi düzenlenen bir referandumda halk tarafından reddedildi. Pinochet, 1990 yılında görevinden ayrıldı ve Şili'de demokrasiye geri dönülmüş oldu. Demokratik dönemde, Şili'de siyasi istikrar sağlandı. Ülke, ekonomik büyüme ve sosyal refah açısından önemli gelişmeler kaydetti. Şili, günümüzde demokratik bir ülkedir. Ülkede, merkez sol koalisyon, 2010 yılından beri iktidardadır. Şili'nin siyasi tarihi, istikrarsızlık ve kutuplaşma dönemleri ile birlikte, önemli gelişmelere de sahne olmuştur. Ülke, günümüzde, Güney Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden biri olarak kabul edilmektedir.

José Miguel Carrera, Bernardo O'Higgins, Ramón Freire, José Miguel Carrera, Francisco Antonio Pinto, Vicente Ramón Roca, Francisco Ramón Vicuña Mackenna, José Joaquín Prieto Vial, Manuel Bulnes Prieto, Manuel Montt Torres, José María de la Cruz Prieto, José Joaquín Pérez Mascayano, Federico Errázuriz Zañartu, Federico Errázuriz Echaurren, Aníbal Pinto Garmendia, José Manuel Balmaceda Fernández, Jorge Montt Álvarez, José Manuel Balmaceda, Germán Riesco Errázuriz, Pedro Montt Montt, Ramón Barros Luco, Juan Luis Sanfuentes Andonaegui, Arturo Alessandri Palma, Carlos Ibáñez del Campo, Arturo Alessandri Palma, Juan Esteban Montero Rodríguez, Pedro Aguirre Cerda, Juan Antonio Ríos Morales, Carlos Ibáñez del Campo, Jorge Alessandri Rodríguez, Eduardo Frei Montalva, Salvador Allende Gossens, Augusto Pinochet Ugarte, Patricio Aylwin Azócar, Eduardo Frei Ruiz-Tagle, Ricardo Lagos Escobar, Michelle Bachelet Jeria, Sebastián Piñera Echenique, Michelle Bachelet Jeria, Sebastián Piñera Echenique, Gabriel Boric Font.

José Miguel Carrera1810-1814 Liberal. José Miguel Carrera Verdugo (15 Ekim 1785 - 4 Eylül 1821), Şilili general, eski İspanyol askeri, önde gelen Carrera ailesinin üyesiydi ve bağımsız Şili'nin kurucularından biri olarak kabul edildi. Carrera, Patria Vieja ("Eski Cumhuriyet") döneminde Şili Bağımsızlık Savaşı'nın en önemli lideriydi. İspanyol "Reconquista de Chile" ("Şili'nin Yeniden Fethi")'den sonra, yenilgiden sonra sürgünden kampanyasına devam etti. Bağımsız Arjantin ve Şili liderlerine, sırasıyla San Martín ve O'Higgins'e muhalefeti onu Montevideo'da sürgünde yaşattı. Hükümeti sırasında, birkaç Şili ulusal sembolü ve kurumunun yaratılmasına yardımcı oldu: Carrera, ilk Şili Anayasasını yarattı, ilk Şili bayrağını ve armasını yaptı ve ilk matbaayı Şili'ye getirerek basın sektörünü destekledi, bu da doğrudan Şili'deki ilk gazete olan La Aurora de Chile'nin ortaya çıkmasına yol açtı. Carrera ayrıca 18 Eylül'ü ulusal Bağımsızlık Günü olarak ilan etti (ki bu hala Şili'de kutlanmaktadır), ancak gerçek bağımsızlık tarihi 1818'in 12 Şubatıdır. Carrera'nın yönetimi sırasında, Şili, İspanyol kuvvetlerini iki kez yenmeyi başardı: 1812'de Yerba Buena Muharebesi'nde ve 1813'te San Carlos Muharebesi'nde. Ancak, 1814'te Rancagua Muharebesi'nde yenildi ve İspanyol kuvvetleri Şili'yi yeniden ele geçirdi. Carrera ve destekçileri Buenos Aires'e kaçtı. Carrera, Buenos Aires'teyken, Şili'nin bağımsızlığı için bir filo planladı, ancak tutuklandı. Tahliyesinden

sonra Montevideo'ya gitti ve Arjantin hükümetine karşı bir gazete kurdu. José de San Martín bu süre zarfında iki kardeşini idam etti. Carrera 1821'de kendi birliklerini Şili'ye gönderdi. Mendoza'da yürüyüşü durdurulur ve tutuklanır. Bir mahkeme sürecinden sonra 4 Eylül 1821'de idam edildi. Carrera, Şili tarihinin en tartışmalı figürlerinden biridir. Bazıları onu bir kahraman olarak görürken, diğerleri onu diktatör olarak görüyor. Ancak, hiç kimse onun Şili'nin bağımsızlığı için yaptığı katkıları tartışmıyor.

Bernardo O'Higgins 1814-1817 Liberal. Bernardo O'Higgins Riquelme (20 Ağustos 1778 - 24 Ekim 1842), Şili Bağımsızlık Savaşı'nda Şili'yi İspanyol yönetiminden kurtaran Şilili bir bağımsızlık lideriydi. Bask-İspanyol ve İrlanda kökenli zengin bir toprak sahibiydi. Her ne kadar Şili'nin ikinci Yüksek Direktörü (1817-1823) olsa da, tamamen bağımsız bir Şili devletine başkanlık eden bu unvanın ilk sahibidir. O'Higgins, Chillán şehrinde, zengin bir İspanyol valisinin gayri meşru oğlu olarak doğdu. Babasının nüfuzundan yararlanarak, genç yaşta İspanyol ordusuna katıldı. 1810 yılında Şili Bağımsızlık Savaşı başladığında, O'Higgins bağımsızlık yanlılarını destekledi. 1817'de, O'Higgins, Şili'nin Yüksek Direktörü olarak seçildi. Bu görevde, Şili'nin bağımsızlığını sağlamak için birçok reform gerçekleştirdi. Bu reformlar arasında köleliğin kaldırılması, toprak reformu ve eğitimin teşviki yer aldı. O'Higgins'in reformları, Şili'nin toprak sahibi sınıfı tarafından sert bir şekilde karşılandı. 1823 yılında, O'Higgins bir darbeyle görevinden alındı ve Peru'ya sürgüne gönderildi. O'Higgins, 1842 yılında Peru'da öldü. Şili'nin kurucu babalarından biri olarak kabul edilir. O'Higgins'in mirasına ilişkin tartışmalar günümüze kadar devam etmektedir. Bazıları O'Higgins'i Şili'nin kurtarıcısı olarak görürken, diğerleri onun otoriter ve baskıcı bir lider olduğunu savunmaktadır. Bununla birlikte, O'Higgins'in Şili'nin bağımsızlığını sağlamada önemli bir rol oynadığı tartışılmazdır. O'Higgins'in adı, Şili tarihinde önemli bir yere sahiptir.

Ramón Freire Liberal. Ramón Freire Serrano (29 Kasım 1787 - 9 Aralık 1851), Şilili bir siyasi figürdü. Birkaç kez devlet başkanlığı yaptı ve Konfederasyon Savaşı'na kadar çok sayıda takipçisi oldu. Ramón Freire, liberal Pipiolo hareketinin önde gelen liderlerinden biriydi. Tarihçi Gabriel Salazar tarafından Şili'nin erken cumhuriyet döneminin en demokratik lideri olarak övgüyle anılmıştır. Freire, Santiago'da 29 Kasım 1787'de Francisco Antonio Freire y Paz ve Gertrudis Serrano y Arrechea'nın oğlu olarak dünyaya geldi. Erken yaşta yetim kaldı ve Colina kasabasının yakınlarındaki bir çiftlikte maternal amcaları tarafından büyütüldü. 16 yaşında tekrar yetim kaldı ve Concepción şehrine taşındı. Burada bir mağazada katip olarak çalıştı ve daha sonra bir ticaret gemisinde çırak olarak çalıştı. Freire, 1811'de Concepción'un vatansever milislerine katıldı ve Şili Bağımsızlık Savaşı'na katıldı. Chacabuco Savaşı (1817) ve Maipú Savaşı (1818) dahil olmak üzere birçok önemli savaşa katıldı. Savaştan sonra, Freire, Şili'nin yeni hükümetinde çeşitli görevlerde bulundu. 1823 yılında Supreme Director olarak atandı ve 1826 yılına kadar bu görevi sürdürdü. Freire, liberal bir liderdi ve bireysel özgürlükler, eğitim ve ekonomik kalkınma konusunda güçlü bir savunuculuk yaptı. Ayrıca Şili'nin yerli halklarının haklarını savundu. Freire'nin hükümeti sırasında, Şili'nin ekonomisi büyüdü ve ülke, bölgedeki en istikrarlı ülkelerden biri haline geldi. Ancak Freire'nin hükümeti de muhalefetsiz değildi. Muhafazakârlar, Freire'nin liberallerini "Pipiolos" olarak adlandırdılar ve onları deneyimsiz ve sorumsuz olmakla suçladılar. 1826'da, konservatif bir general olan José Miguel Carrera, Freire'yi devirdi ve kısa bir süreliğine iktidara geldi. Ancak Carrera'nın hükümeti de uzun ömürlü olmadı ve Freire, 1827'de tekrar iktidara geldi. Freire'nin ikinci hükümeti, muhalefet tarafından sürekli istikrarsızlaştırıldı. 1829'da, Freire, muhalefet güçlerini yenmek için General José Joaquín Prieto'nun yardımını istemek zorunda kaldı. Ancak Prieto, Freire'nin gücünü sınırlamak için muhalefet ile anlaştı. 1830'da, Freire, Lircay Savaşı'nda Prieto tarafından yenildi ve iktidardan uzaklaştırıldı. Freire, hayatının geri kalanını Şili'nin siyasi hayatında aktif bir rol oynayarak geçirdi. 1851'de Santiago'da öldü.

José Miguel Carrera Liberal. José Miguel Carrera Verdugo (15 Ekim 1785 - 4 Eylül 1821), Şilili general, eski İspanyol askeri, önde gelen Carrera ailesinin bir üyesi ve bağımsız Şili'nin kurucularından biri olarak kabul edilir. Carrera, Patria Vieja ("Eski Cumhuriyet") döneminde Şili Bağımsızlık Savaşı'nın en önemli lideriydi. İspanyol "Reconquista de Chile" ("Şili'nin Yeniden Fethi")'den sonra, yenilginin ardından sürgünden kampanyasına devam etti. Bağımsız Arjantin ve Şili liderlerine, sırasıyla San Martín ve O'Higgins'e karşı muhalefeti, onu Montevideo'da sürgünde yaşamasına neden oldu. İktidarı sırasında, birkaç Şili ulusal sembolü ve kurumunun oluşturulmasına yardımcı oldu: Carrera ilk Şili Anayasasını oluşturdu, ilk Şili bayrağını ve armasını yaptı ve ilk baskı makinesini Şili'ye getirerek basını destekledi, bu da doğrudan Şili'deki ilk gazete La Aurora de Chile'nin ortaya çıkmasına yol açtı. Carrera ayrıca 18 Eylül'ü ulusal Bağımsızlık Günü olarak belirledi (bu hala Şili'de kutlanıyor), ancak gerçek bağımsızlık tarihi 1818'in 12 Şubatı'dır.
Carrera'nın hükümeti sırasında (1823-1826) gerçekleştirilen bazı önemli eylemler şunlardır.
İlk Şili Anayasasını oluşturmak.
İlk Şili bayrağını ve armasını yapmak.
Basını desteklemek için ilk baskı makinesini Şili'ye getirmek.
18 Eylül'ü ulusal Bağımsızlık Günü olarak belirlemek.
Şili Ulusal Enstitüsü'nü kurmak.
Şili Ulusal Kütüphanesi'ni kurmak.
Carrera, Şili bağımsızlık hareketinin en önemli liderlerinden biri olmasına rağmen, hayatı boyunca tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu bir kahraman olarak görürken, diğerleri onu diktatör olarak görüyor.

Francisco Antonio Pinto Liberal. Francisco Antonio Pinto Díaz de la Puente (23 Temmuz 1785 - 18 Temmuz 1858), 1827'den 1829'a kadar Şili'nin beşinci devlet başkanı olarak görev yapan Şilili bir politikacıydı. Pinto, Santiago'da doğdu ve hukuk okudu. 1810'da Şili Bağımsızlık Savaşı'na katıldı ve daha sonra birkaç hükümette görev aldı. 1827'de devlet başkanı seçildi, ancak görev süresi boyunca siyasi istikrarsızlık ve ekonomik sorunlarla karşı karşıya kaldı. 1829'da istifaya zorlandı. Pinto, Şili tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin bağımsızlığına ve demokrasisine yaptığı katkılardan dolayı saygındır. İşte Francisco Antonio Pinto hakkında bazı ilginç bilgiler şunlardır. Pinto, Şili'nin bağımsızlık savaşında önemli bir rol oynadı. 1827'den 1829'a kadar Şili devlet başkanı olarak görev yaptı. Görev süresi boyunca siyasi istikrarsızlık ve ekonomik sorunlarla karşı karşıya kaldı. 1829'da istifaya zorlandı. Şili tarihinde önemli bir figürdür ve ülkenin bağımsızlığına ve demokrasisine yaptığı katkılardan dolayı saygındır.

Vicente Ramón Roca Liberal. Vicente Ramón Roca Rodríguez (2 Eylül 1792 - 23 Şubat 1858), 8 Aralık 1845'ten 15 Ekim 1849'a kadar Ekvador'un 3. başkanıydı. Liberal Parti'nin üyesiydi. Juan José Flores'i José Joaquín de Olmedo ve Diego Noboa ile birlikte deviren devrime liderlik etti. 1845 Anayasası altında hüküm sürdü. Roca, Guayaquil'de doğdu. Babası bir tüccardı ve annesi bir ev kadınıydı. Roca, evde eğitim gördü ve hiçbir zaman üniversiteye gitmedi. Gençken tüccar oldu ve Jamaika'ya seyahat ettiği biliniyor. Roca, Ekvador'un bağımsızlığı için savaştı ve 1822'de İspanyol sömürgeciliğinin sona ermesine yardımcı oldu. Bağımsızlık sonrası dönemde, Roca çeşitli hükümet görevlerinde bulundu. 1830'da Ekvador Kongresi'ne seçildi ve 1837'de senatör oldu. 1845'te Roca, Juan José Flores'i deviren bir devrime liderlik etti. Flores, Ekvador'un ilk iki başkanıydı ve ülke üzerinde diktatörlük kurmuştu. Roca, devrimin ardından Ekvador'un geçici hükümetinin başkanı oldu. Roca, Ekvador'un 3. başkanı olarak göreve başladığında, ülke ekonomik ve siyasi bir kriz içindeydi. Roca, ekonomiyi canlandırmak ve siyasi istikrarı sağlamak için bir dizi reform başlattı. Reformlar arasında vergilerin düşürülmesi, altyapıya yatırım yapılması ve eğitim sisteminin iyileştirilmesi yer aldı. Roca'nın reformları başarılı oldu ve Ekvador ekonomisi ve siyasi istikrarı iyileşti. Roca, Ekvador tarihinin en popüler başkanlarından biri olarak kabul edilir. Roca, 1858'de Guayaquil'de öldü. 65 yaşındaydı.

Francisco Ramón Vicuña Mackenna Liberal. Vicuña Mackenna, Santiago, Şili'de doğdu. Babası Pedro Félix Vicuña Aguirre, Şili'nin bağımsızlığını kazanmasında önemli rol oynayan bir politikacıydı. Annesi Carmen Mackenna, Şili'nin soylu ailelerinden biri olan Mackenna ailesinden geliyordu. Vicuña Mackenna, hukuk ve felsefe okumak üzere Şili Üniversitesi'ne gitti. Ancak üniversiteyi bitiremeden politikaya atıldı. Genç yaşta, Şili Senatosu'na seçildi ve burada liberal politikalarını savundu. 1851 yılında, Şili'de yaşanan bir iç savaş sırasında, Vicuña Mackenna sürgüne gönderildi. Sürgün yıllarında, Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'ni gezdi ve bu ülkelerin kültürlerini tanıma fırsatı buldu. Sürgünden döndükten sonra, Vicuña Mackenna Şili'nin siyasi hayatına tekrar aktif olarak katıldı. Birçok farklı görevde bulundu ve Şili'nin gelişimine önemli katkılarda bulundu. En önemli katkılarından biri, Şili'nin ulusal arşivlerini kurmasıdır. Vicuña Mackenna, aynı zamanda çok üretken bir yazardı. Tarih, politika, edebiyat ve antropoloji üzerine birçok kitap yazdı. En ünlü eserlerinden biri, Şili'nin bağımsızlık mücadelesini anlatan "La Historia de la Independencia de Chile" adlı eseridir. Vicuña Mackenna, 1886 yılında Şili'de öldü. Ardında, Şili'nin en önemli tarihçilerinden biri olarak anılan bir miras bıraktı.

José Joaquín Prieto Vial Muhafazakâr. José Joaquín Prieto Vial (1786-1854) Şilili bir asker ve politikacıydı. 1831'den 1841'e kadar Şili Cumhuriyeti'nin iki kez başkanıydı. Prieto, İspanyol ve Bask kökenliydi. Prieto, Concepción şehrinde doğdu. 1805 yılında, 19 yaşında, Concepción eyaletinin süvari milislerine katıldıktan sonra askeri eğitimine başladı. 1809 yılında kaptan rütbesine yükseldi. Prieto, Şili Bağımsızlık Savaşı'na aktif olarak katıldı. Rancagua Muharebesi'ndeki (1814) zaferde önemli bir rol oynadı ve bu da Şili'nin İspanyol kontrolünden kurtulmasına yol açtı. Prieto, savaş sonrası dönemde Şili siyasetinde önemli bir figür haline geldi. 1830 yılında Concepción belediye başkanı seçildi. 1831 yılında, Diego Portales'in desteğiyle, Şili'nin ikinci cumhurbaşkanı oldu. Prieto, Şili'de istikrar ve ekonomik büyüme dönemi başlattı. Ayrıca eğitim ve altyapı projelerine yatırım yaptı. Prieto, 1841 yılında cumhurbaşkanlığından ayrıldı ancak Şili siyasetinde etkili bir güç olmaya devam etti. 1843 yılında senatör seçildi ve 1852 yılına kadar görev yaptı. Prieto, 1854 yılında Santiago'da öldü. Şili tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilmektedir.

Manuel Bulnes Prieto **Muhafazakâr**. Manuel Bulnes Prieto (25 Aralık 1799 - 18 Ekim 1866), Şilili bir asker ve siyasetçiydi. 1841'den 1851'e kadar iki kez Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Concepción'da doğdu, 1841 ile 1851 yılları arasında Şili cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Bulnes, 1818'de San Martin ordusuna katıldı ve Şili Bağımsızlık Savaşı boyunca onun altında albay olarak görev yaptı. 1829 İç Savaşı'nda José Joaquín Prieto ile birlikteydi ve Freire ordusunu Lircay Muharebesi'nde mağlup etmede önemli bir rol oynadı. Cumhurbaşkanlığı sırasında, Bulnes, Şili'nin ekonomik ve siyasi istikrarını sağlamak için çalıştı. Bir ulusal banka kurdu, kamu borcunu ödedi ve yeni yollar ve köprüler inşa ettirdi. Ayrıca eğitim sistemini genişletti ve yeni okullar açtı. Bulnes, aynı zamanda Şili'nin topraklarını genişletmek için de çalıştı. 1842'de, Şili'nin güneyindeki Mapuche halkına karşı bir saldırı başlattı ve onları Magallanes Boğazı'na kadar geri püskürttü. Bu zafer, Şili'nin topraklarını önemli ölçüde genişletti ve Bulnes'in prestijini artırdı. Bulnes, Şili'nin en önemli cumhurbaşkanlarından biri olarak kabul edilir. Ülkenin ekonomik ve siyasi istikrarını sağlamak için çok çalıştı ve topraklarını önemli ölçüde genişletti.

Manuel Montt Torres Muhafazakâr. Manuel Montt Torres (4 Eylül 1809 - 21 Eylül 1880), Şilili bir devlet adamı ve akademisyendi. 1851 ile 1861 yılları arasında Şili'nin iki kez cumhurbaşkanı seçildi. Montt, 1837'de Diego Portales'in suikastını izleyen krizde, hükümette sadece alt düzey bir görevde bulunmasına rağmen, cesaretiyle öne çıktı. 1840 yılında Montt, Şili Ulusal Kongresi'ne seçildi. Cumhurbaşkanı Manuel Bulnes (1841-1851 döneminde görevde) altında içişleri bakanı ve adalet bakanı olarak görev yaptı. Şili'de eğitim ve bilimsel ilerlemenin önemini

vurguladı ve bir süre eğitim bakanı olarak görev yaptı. Bulnes yönetimi sırasında iki kez de içişleri ve dışişleri bakanı olarak görev yaptı. Montt'un cumhurbaşkanlığı sırasında Şili, önemli bir sosyal, ekonomik ve politik değişim dönemi yaşadı. Montt, eğitim, ulaşım ve altyapı alanlarında büyük yatırımlar yaptı. Ayrıca, Şili'nin uluslararası konumunu güçlendirmek için adımlar attı. Montt'un politikaları tartışmalı olsa da, Şili tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilmektedir. Montt'un cumhurbaşkanlığı sırasında yaptığı bazı önemli katkılar şunlardır: Eğitim reformu: Montt, Şili'nin eğitim sistemini yeniden düzenledi ve öğretmen eğitimi için yeni kurumlar yarattı. Ayrıca, ilkokulları yaygınlaştırdı ve üniversite eğitimini genişletti. Altyapı geliştirmeleri: Montt, Şili'nin ulaşım ve altyapısını geliştirmek için büyük yatırımlar yaptı. Yeni yollar ve köprüler inşa etti, demiryolu ağını genişletti ve limanları geliştirdi. Uluslararası ilişkiler: Montt, Şili'nin uluslararası konumunu güçlendirmek için adımlar attı. Yeni ticaret anlaşmaları imzaladı ve Şili'nin uluslararası organizasyonlara katılımını artırdı. Montt'un politikaları tartışmalı olsa da, Şili tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilmektedir. Modern Şili devletini şekillendirmede önemli bir rol oynadı ve ülkenin eğitim, ulaşım ve altyapı alanlarında ilerlemesine öncülük etti.

José María de la Cruz Prieto Muhafazakâr. José María de la Cruz Prieto (25 Mart 1799 - 23 Kasım 1875), Şilili bir asker ve politikacıydı. Şili Bağımsızlık Savaşı sırasında Chacabuco, Maipú ve Pangal savaşlarına katılmıştır. Daha sonra 1830 ve 1841-1842 yılları arasında Savaş ve Denizcilik Bakanı olarak görev yaptı. Ayrıca 1842'de Valparaíso Valisi ve 1848'de Concepción Intendenti olarak görev yaptı. 1851'de Manuel Montt'a karşı cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kaybetti ve başarısızlığından dolayı Güney illerinde ayaklandı ve 1851 devrimini başlattı. Kuzeni Manuel Bulnes devrimci girişimi bastırır ve devrimcilerle Purapel antlaşmasını imzalar. José María de la Cruz Prieto, Concepción, Şili'de doğdu. Babası Luis de la Cruz ve annesi Josefa Prieto Espinoza'dır. 1811'de Şili Bağımsızlık Savaşı'na katılmak için orduya katıldı. 1817'de Chacabuco Savaşı'na, 1818'de Maipú Savaşı'na ve 1820'de Pangal Muharebesi'ne katıldı. Savaştan sonra çeşitli askeri ve siyasi görevlerde bulundu. 1830'da Savaş ve Denizcilik Bakanı, 1842'de Valparaíso Valisi ve 1848'de Concepción Intendenti olarak görev yaptı. 1851'de cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kaybetti ve başarısızlığından dolayı Güney illerinde ayaklandı ve 1851 devrimini başlattı. Kuzeni Manuel Bulnes devrimci girişimi bastırır ve devrimcilerle Purapel antlaşmasını imzalar. José María de la Cruz Prieto, 1875 yılında Concepción'da öldü.

José Joaquín Pérez Mascayano Liberal. José Joaquín Pérez Mascayano, Şilili bir avukat ve politikacıydı. 1861'den 1871'e kadar Şili cumhurbaşkanlığı görevini yürüttü. Pérez Mascayano, 6 Mayıs 1801'de Santiago, Şili'de doğdu. Hukuk okudu ve 1824'te avukatlık lisansı aldı. 1829'da Şili'nin Fransa'daki maslahatgüzarı olarak atandı. 1834'te Şili Kongresi'ne seçildi ve 1852 yılına kadar altı dönem görev yaptı. 1845'te Manuel Bulnes hükümetinde Maliye Bakanı olarak görev yaptı. 1852'den 1861'e kadar Manuel Montt hükümetinde Danışmanlık Kurulu üyesiydi. 1861'de Pérez Mascayano, Şili cumhurbaşkanlığına aday oldu ve rakibi olmadan seçildi. Cumhurbaşkanlığı sırasında Şili'nin ekonomisini geliştirdi ve altyapısını iyileştirdi. Ayrıca eğitim ve sağlık hizmetlerine yatırım yaptı. 1865'te yeniden seçildi. Pérez Mascayano'nun cumhurbaşkanlığı dönemi, Şili tarihinde nispeten istikrarlı bir dönemdi. Ancak, 1860'ların sonlarında Şili ekonomisi yavaşlamaya başladı ve işsizlik arttı. Bu, 1871'de Pérez Mascayano'nun yenilgisiyle sonuçlanan bir halk ayaklanmasına yol açtı. Pérez Mascayano, 1 Haziran 1889'da Santiago, Şili'de öldü. Şili tarihinde önemli bir devlet adamı olarak anılmaktadır.

Federico Errázuriz Zañartu Muhafazakâr. Federico Errázuriz Zañartu (25 Nisan 1825 - 20 Temmuz 1877), Şili bir avukat ve politikacıydı. 1871'den 1876'ya kadar Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Errázuriz Zañartu, bağımsızlık sonrası ülkede doğan ilk cumhurbaşkanıydı. Başkanlığı sırasında, kamu kurumlarının laikleştirilmesine ilişkin politikaları nedeniyle iktidar koalisyonunun çöküşü gerçekleşti ve bu da Alianza Liberal'ın kurulmasına yol açtı. Errázuriz Zañartu, Santiago'da

Francisco Javier Errázuriz Aldunate ve Josefa Zañartu Manso de Velasco'nın oğlu olarak dünyaya geldi. Hukuk eğitimini Şili Üniversitesi'nde tamamladı. Genç yaşta parlamento üyeliğine seçildi ve parlamento tartışmalarında yer aldı. 1860 yılında Santiago ilinin valisi olarak atandı ve birçok reform başlattı. 1862'de Pérez yönetimi sırasında adalet ve milli eğitim bakanı oldu ve 1865'te İspanya ile Çincha Adaları Savaşı sırasında savaş ve deniz bakanı oldu. Errázuriz Zañartu, 1871 yılında cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, kamu kurumlarının laikleştirilmesi sürecini başlattı ve Kilise'nin devlet işlerine müdahalesini sınırladı. Ayrıca, eğitim sistemini iyileştirdi ve altyapı projelerine yatırım yaptı. Errázuriz Zañartu'nun laikleştirme politikaları, muhafazakâr muhalefet tarafından şiddetli bir şekilde karşı çıktı ve bu da iktidar koalisyonunun çökmesine yol açtı. Bu, Errázuriz Zañartu'nun cumhurbaşkanlığı döneminin geri kalanında istikrarsızlığa neden oldu. Errázuriz Zañartu, 1876 yılında görevinden ayrıldı ve 1877 yılında Santiago'da öldü. Başkanlığı, Şili tarihinde önemli bir dönemdir ve laik devlet ideolojisinin gelişmesine katkıda bulunmuştur.

Federico Errázuriz Echaurren Muhafazakâr. Federico Errázuriz Echaurren (16 Kasım 1850 - 12 Temmuz 1901), Şili'nin 12. devlet başkanı olarak görev yapan Şilili bir politikacıydı. Errázuriz Echaurren, Santiago'da zengin ve nüfuzlu bir ailede doğdu. Babası, Federico Errázuriz Zañartu, Şili'nin 10. devlet başkanıydı. Errázuriz Echaurren, hukuk okudu ve 1876'da Şili Kongresi'ne seçildi. Daha sonra çeşitli bakanlık görevlerinde bulundu ve 1894'te Şili Senatosu'na seçildi. 1896'da Errázuriz Echaurren, Şili'nin devlet başkanlığına seçildi. Görev süresi boyunca, Arjantin ile Puna de Atacama bölgesi üzerinde çıkan bir sınır anlaşmazlığını çözmek zorunda kaldı. Anlaşmazlık, 1899'da Arjantin ve Şili devlet başkanlarının Magellan Boğazı'nda bir araya gelmesiyle diplomatik olarak çözüldü. Errázuriz Echaurren, görev süresi boyunca Şili'nin ekonomisini ve altyapısını geliştirmek için de çalıştı. Yeni yollar ve dem yolları inşa edildi ve eğitim sistemi geliştirildi. Errázuriz Echaurren, 1901 yılında görevdeyken Valparaíso'da öldü. Federico Errázuriz Echaurren, Şili tarihinin önemli bir figürüdür. Ülkenin ekonomisini ve altyapısını geliştirmek için çalıştı ve Arjantin ile yaşanan bir sınır anlaşmazlığını çözmede önemli bir rol oynadı.

Aníbal Pinto Garmendia Liberal. Aníbal Pinto Garmendia (15 Mart 1825 - 9 Haziran 1884), Şili bir politikacıydı. 1876'dan 1881'e kadar Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Pinto, Santiago'da eski Şili Cumhurbaşkanı General Francisco Antonio Pinto ve Luisa Garmendia Aldurralde'nin oğlu olarak dünyaya geldi. Colegio Argentino de Santiago ve Instituto Nacional'da eğitim gördü. 20 yaşında dışişlerine katıldı ve Kutsal Makam'a Şili Legasyonu'nda alt sekreter olarak görevlendirildi. İki yıl sonra, 1850'de Şili'ye döndü. İki yıl sonra, Meclisin alt evine seçildi ve birkaç kez yeniden seçildi. Daha sonra Senatör oldu ve 1861'de 10 yıl boyunca görev yaptığı Concepción'un İntendantı olarak atandı. Pinto, 1876'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, rakibi Benjamín Vicuña Mackenna'yı yenerek cumhurbaşkanlığına seçildi. Hükümeti, 1870'lerin dünya ekonomik krizi ve Pasifik Savaşı'ndan etkilendi. Savaş sırasında, Pinto Şili ordusunu komuta etmek için General José Manuel Balmaceda'yı atadı ve Peru'nun başkenti Lima'yı ele geçirdi. Savaş, Şili'nin Antofagasta ve Tarapacá bölgelerini kazanmasıyla sona erdi. Pinto, cumhurbaşkanlığı döneminde Şili'nin ekonomisini canlandırmak için çeşitli önlemler aldı. Ayrıca eğitim sistemini reform etti ve yeni demiryolu hatları inşa etti. Ancak, hükümeti, ülkenin güneyinde Mapuche halkıyla devam eden bir çatışmayla da karşı karşıyaydı. Pinto, 1881 yılında Valparaíso'da öldü. Hükümeti, Şili'nin tarihinde önemli bir dönüm noktası olan Pasifik Savaşı'nı yönetmesi ve ülkenin ekonomisini canlandırmak için aldığı önlemler nedeniyle hatırlanır.

José Manuel Balmaceda Fernández Liberal. José Manuel Balmaceda Fernández (19 Temmuz 1840 - 19 Eylül 1891), Şili'nin 10. devlet başkanı olarak görev yapmıştır (18 Eylül 1886 - 29 Ağustos 1891). Balmaceda, Şili'deki Kastilya-Bask soylu sınıfının bir parçasıydı. Başkanlığı

sırasında, Şili Kongresi ile yaşadığı siyasi anlaşmazlıklar, 1891 Şili İç Savaşı'na yol açtı ve ardından kendini vurdu ve öldürdü. Balmaceda, Manuel José Balmaceda Ballesteros ve Encarnación Fernández Salas'ın 12 çocuğunun en büyüğü olarak Bucalemu'da doğdu. Ebeveynleri zengindi ve ilk günlerinde çoğunlukla endüstriyel ve tarımsal işletmelerle ilgileniyordu. 1849'da Fransız Friars Okulu'na gitti ve birkaç yıl Santiago Semineri'nde teoloji okuyarak din adamlığına girmeyi düşündü. Balmaceda, 24 yaşında Şili Temsilciler Meclisi'ne seçildi. Daha sonra çeşitli bakanlıklarda görev yaptı ve 1886'da Şili Başkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Şili'nin ekonomik ve sosyal kalkınmasını teşvik etmek için bir dizi reform başlattı. Ancak, bu reformlar Kongre'den ve muhalefet partilerinden muhalefetle karşı karşıya kaldı ve 1891'de Şili İç Savaşı'na yol açtı. İç savaş, Balmaceda'nın güçlerinin yenilgisiyle sonuçlandı ve Balmaceda, Santiago'daki Arjantin Büyükelçiliği'nde saklanmak zorunda kaldı. 19 Eylül 1891'de, yakalanmaktan kaçınmak için kendini vurdu ve öldürdü. Balmaceda, Şili tarihinde tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu Şili'yi modernleştirmeye çalışan güçlü bir lider olarak görüyor, diğerleri ise onu otoriter bir diktatör olarak görüyor. Mirası, Şili'nin politik tarihinde önemli bir yer tutmaya devam ediyor.

Jorge Montt Álvarez Muhafazakâr. Jorge Montt Álvarez (22 Nisan 1846 - 9 Ekim 1922), Şilili bir başkan ve deniz subayıydı. 1891'den 1896'ya kadar Şili Cumhuriyeti'nin 17. başkanlığını yaptı. Montt, Casablanca, Şili'de doğdu. 1858'de Şili Deniz Akademisi'ne girdi ve 1861'de mezun oldu. Daha sonra, Chincha Adaları Savaşı (1864-1866) ve Pasifik Savaşı (1879-1883) dahil olmak üzere Şili Donanması'nda çeşitli görevlerde bulundu. 1891'de, Cumhurbaşkanı José Manuel Balmaceda'ya karşı bir iç savaşta liderlik etti ve Balmaceda'nın intihar etmesi üzerine başkan oldu. Montt, Şili'yi iç savaşın ardından yeniden inşa etmeye odaklandı ve ülkenin ekonomisini istikrarlaştırmak için adımlar attı. Ayrıca, Şili'nin eğitim sistemini iyileştirmek için çaba harcadı. Montt, 1896 yılında başkanlık görevinden ayrıldı ve hayatının geri kalanında emekli oldu. 1922 yılında Santiago'da öldü.

Germán Riesco Errázuriz Muhafazakâr. Germán Riesco Errázuriz (28 Mayıs 1854 - 8 Aralık 1916), Şilili politikacı ve Şili'nin 1901'den 1906'ya kadar Cumhurbaşkanlığı görevini yürüttü. Riesco Errázuriz, 28 Mayıs 1854'te Rancagua, Şili'de doğdu. Hukuk eğitimi aldı ve avukat olarak çalıştı. Daha sonra siyasete girdi ve 1900 yılında Talca senatörü seçildi. 1901 yılında Cumhurbaşkanı Federico Errázuriz Echaurren'in ani ölümünden sonra, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yakın olması nedeniyle, Liberal İttifak tarafından 8 Mart 1901'de aday gösterildi. Bu ittifak, Riesco Errázuriz daha muhafazakâr olmasına rağmen radikaller, demokratlar, Balmacedistler ve liberaller tarafından oluşturuldu. Başından beri adaylığı, din adamları-muhafazakâr gruplar tarafından şiddetle karşı çıktı. Gazeteleri El Porvenir, onu "dine karşı bir tehdit" olmakla suçlayan bir kampanya yürüttü. Riesco Errázuriz, 18 Eylül 1901'de Cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Şili'nin ekonomik ve sosyal istikrarını koruyan ılımlı bir politika izledi. Eğitim ve sağlık alanlarında bazı reformlar yaptı ve ülkenin altyapısını geliştirmeye çalıştı. Ancak, başkanlığı sırasında ülke, işçi grevleri ve sosyal huzursuzluk gibi bazı zorluklarla da karşı karşıya kaldı. Riesco Errázuriz'in başkanlığı, 18 Eylül 1906'da sona erdi. Başkanlıktan ayrıldıktan sonra, özel hayata çekildi. 8 Aralık 1916'da Santiago, Şili'de 62 yaşında öldü.

Pedro Montt Montt Liberal. Pedro Montt Montt (29 Haziran 1849 - 16 Ağustos 1910), Şilili bir avukat ve siyasetçiydi. 1906'dan 1910'daki ölümüne kadar Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Hükümeti, demiryolu ve üretim faaliyetlerini ilerletti ancak acil sosyal ve işçi sorunlarını görmezden geldi. Montt, Şili'nin en etkili cumhurbaşkanlarından biri olarak kabul edilir. Ülkenin ekonomisini ve altyapısını modernleştirmede ve demokrasisini güçlendirmede önemli adımlar attı. Ayrıca eğitim ve sosyal refah alanlarında da önemli reformlar yaptı. Montt'un görev süresi boyunca Şili, iki büyük deprem de dahil olmak üzere bir dizi doğal afetle karşı karşıya kaldı. Cumhurbaşkanı, bu afetlerin ardından ülkeyi yeniden inşa etmek için büyük çaba gösterdi. Montt,

1910 yılında Almanya'da Bremen'de öldü. Ölümünün nedeni muhtemelen bir inme idi. Ölümü, Şili'de yas ilan edildi ve ülke genelinde onun anısına törenler düzenlendi. Montt, Şili tarihinde önemli bir figürdür. Ülkenin demokrasisine ve ekonomisine yaptığı katkılar bugün hala hatırlanmaktadır.

Ramón Barros Luco Muhafazakâr. Ramón Barros Luco (1835-1919) Şili'nin 1910 ile 1915 yılları arasında 23. Başkanıydı. Liberal Parti'nin önde gelen üyesiydi ve uzun bir siyasi kariyer boyunca çeşitli bakanlıklarda görev yaptı. Barros Luco, Santiago'da varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi ve hukuk eğitimi aldı. 1858 yılında mezun olduktan sonra siyasete atıldı ve Liberal Parti'ye katıldı. 1861 yılında ilk kez Temsilciler Meclisi'ne seçildi ve daha sonra çeşitli dönemlerde Senato'da görev yaptı. Barros Luco, 1891 yılında Cumhurbaşkanı José Manuel Balmaceda'ya karşı yapılan iç savaş sırasında önemli bir rol oynadı. Balmaceda'nın görevden alınmasından sonra, çeşitli bakanlıklarda görev yaptı ve 1910 yılında Cumhurbaşkanı seçildi. Cumhurbaşkanlığı sırasında Barros Luco, işçi haklarını iyileştirmek ve eğitim sistemini reform etmek gibi çeşitli sosyal reformlar başlattı. Ayrıca, Şili'nin uluslararası konumunu güçlendirmeye çalıştı ve Birleşmiş Milletler'in kurucu üyelerinden biriydi. Barros Luco, 1915 yılında görev süresinin bitiminden sonra emekli oldu ve 1919 yılında öldü. Şili tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir ve ülkenin demokratik gelişimine yaptığı katkılarla tanınır.

Juan Luis Sanfuentes Andonaegui Muhafazakâr. Juan Luis Sanfuentes Andonaegui (27 Aralık 1858 - 16 Temmuz 1930), Şilili bir avukat ve siyasetçiydi, 1915-1920 yılları arasında Şili Cumhuriyeti'nin 25. Başkanı olarak görev yaptı. Sanfuentes, Santiago de Şili'de doğdu ve eğitimini Instituto Nacional General José Miguel Carrera'da ve ardından Şili Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamladı. 1879 yılında hukuk diplomasını aldı ve daha sonra Şili Pasifik Savaşı'na katıldı. Savaştan sonra Sanfuentes siyasete girdi ve Liberal Demokratik Parti (PLD)'nin önde gelen üyelerinden biri oldu. 1888 yılında Şili Temsilciler Meclisi'ne seçildi ve 1900 yılında Şili Senatosu'na yükseldi. 1906-1907 yılları arasında Senato Başkanı olarak görev yaptı. 1915 yılında PLD'nin desteğiyle cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında, Şili'nin İngiltere ve Fransa ile ilişkilerini güçlendirmeye ve ülkenin ekonomisini canlandırmaya çalıştı. Ayrıca, işçi haklarını genişletmek ve eğitim sistemini iyileştirmek için önlemler aldı. Sanfuentes'in görev süresi, Şili'nin siyasi istikrarsızlığın ve sosyal huzursuzluğun arttığı bir dönemde gerçekleşti. 1920 yılında görev süresinin sona ermesinden sonra, siyasetten emekli oldu ve 1930 yılında Santiago de Şili'de öldü.

Arturo Alessandri Palma Liberal. Arturo Alessandri Palma (20 Aralık 1868 - 24 Ağustos 1950) Şilili bir siyasetçi ve devlet adamıydı. Şili Cumhuriyeti'nin 1920-1925, 1925 ve 1932-1938 yılları arasında üç kez başkanlığını yaptı. 20. yüzyılın en önemli Şilili siyasetçilerinden biri olarak kabul edilir. Alessandri Palma, Longaví, Şili'de doğdu. Hukuk okudu ve avukat olarak çalıştı. 1897'de Şili Temsilciler Meclisi'ne seçildi ve burada 18 yıl görev yaptı. 1915 yılında Şili Senatosu'na seçildi ve burada 35 yıl görev yaptı. Alessandri Palma, 1920 yılında Şili Cumhuriyeti başkanlığına seçildi. Görev süresi boyunca, işçi haklarını genişleten ve sosyal refah programlarını geliştiren bir dizi reform gerçekleştirdi. Ancak, bu reformlar muhalefet tarafından şiddetle karşılandı ve 1924 yılında Alessandri Palma istifa etmeye zorlandı. Alessandri Palma, 1925 yılında tekrar başkanlığa seçildi, ancak bu kez de görev süresi kısa sürdü. 1925 yılında, bir askeri darbe sonucu görevinden alındı. Alessandri Palma, Avrupa'ya sürgüne gönderildi. Alessandri Palma, 1932 yılında Şili'ye döndü ve üçüncü kez başkanlığa seçildi. Görev süresi boyunca, Büyük Buhran'ın etkilerini hafifletmek için bir dizi önlem aldı. Ayrıca, anayasayı değiştirdi ve Şili'de başkanlık sistemini kurdu. Alessandri Palma, 1938 yılında başkanlıktan ayrıldı ve 1950 yılında öldü. Şili'nin en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. İşte Arturo Alessandri Palma'nın bazı önemli başarıları. İşçi haklarını genişleten bir dizi reform gerçekleştirdi. Sosyal refah programlarını geliştirdi. Şili'de başkanlık sistemini kurdu. Büyük Buhran'ın etkilerini hafifletmek için bir dizi önlem aldı.

Alessandri Palma, Şili tarihinin en önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Reformları ve liderliği, Şili'nin 20. yüzyılın başlarında yaşadığı sosyal ve ekonomik değişimlerde önemli bir rol oynamıştır.

Carlos Ibáñez del Campo Diktatör. Carlos Ibáñez del Campo (3 Kasım 1877 - 28 Nisan 1960), Şilili bir asker ve siyasetçiydi. 1927-1931 ve 1952-1958 yılları arasında iki kez Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Ibáñez, Linares, Şili'de doğdu. Askeri kariyerine 1895 yılında başladı ve 1920'lerin başında Albay rütbesine yükseldi. 1924 yılında, Şili Parlamentosu'nun cumhurbaşkanı Arturo Alessandri Palma'ya karşı muhalefetini ifade etmek için bir grup subayı örgütledi. Bu olay, "ruido de sables" (kılıç sesi) olarak bilinen bir ayaklanmaya yol açtı. Ayaklanma başarısız olsa da, Ibáñez'in politik kariyerinin başlangıcı oldu. Ibáñez, 1925 yılında Alessandri'nin hükümetinde Savaş Bakanı olarak görevlendirildi. Bu pozisyonda, orduyu modernize etmek ve ülkenin altyapısını iyileştirmek için bir dizi reform başlattı. Ancak, Ibáñez'in otoriter yönetim tarzı ve siyasi muhaliflerine karşı sert tutumu, Alessandri ile arasındaki ilişkinin gerilmesine neden oldu. 1927 yılında Ibáñez, Alessandri'yi deviren bir askeri darbeye önderlik etti ve kendisi cumhurbaşkanı oldu. Ibáñez'in ilk cumhurbaşkanlığı dönemi, otoriter yönetimi ve ekonomik kriz nedeniyle istikrarsız bir dönem oldu. Hükümetine karşı protestolar ve grevler yaygınlaştı ve 1931 yılında Ibáñez istifa etmeye zorlandı. Ibáñez, 1952 yılında tekrar cumhurbaşkanı seçildi. Bu kez, daha demokratik bir yönetim tarzı izledi ve ülkenin ekonomisini yeniden canlandırmak için bir dizi reform başlattı. Ancak, hükümeti yine de yolsuzluk ve siyasi istikrarsızlıktan muzdaripti. 1958 yılında Ibáñez, görevinden istifa etti. Ibáñez, 1960 yılında Santiago'da öldü. Ölümüne kadar tartışmalı bir figür olmaya devam etti. Bazıları onu, Şili'nin modernleşmesini ve ekonomik kalkınmasını sağlayan güçlü bir lider olarak görüyor. Diğerleri ise onu, otoriter yönetimi ve siyasi muhaliflerine karşı baskıcı uygulamaları nedeniyle eleştiriyor.

Juan Esteban Montero Rodríguez Liberal. Juan Esteban Montero Rodríguez (12 Şubat 1879 - 25 Şubat 1948), Şilili bir hukukçu ve politikacıydı. 1931 ve 1932 yılları arasında Şili Cumhurbaşkanlığı görevini iki kez üstlendi. Montero, 12 Şubat 1879'da Şili'nin başkenti Santiago'da doğdu. Benjamín Montero ile Eugenia Rodríguez'in oğluydu. Montero, eğitimini Colegio San Ignacio'da ve ardından Universidad de Chile'nin Hukuk Fakültesi'nde tamamladı. 16 Eylül 1901'de avukat olarak mezun oldu. Montero, Şili'nin Radikal Partisi'nin aktif bir üyesiydi. 1925 yılında Carlos Ibáñez del Campo'nın ilk hükümetinde İçişleri ve Sosyal Refah Bakanı olarak görev yaptı. Ibáñez del Campo'nun diktatörlüğüne karşı çıkan Montero, 1931 yılında Cumhurbaşkanı Pedro Opazo Letelier'in istifası üzerine Cumhurbaşkanı Yardımcısı olarak atandı. Opazo'nun istifasından sonra, Montero, 4 Aralık 1931'de Şili'nin 20. Cumhurbaşkanı olarak yemin etti. Montero'nun Cumhurbaşkanlığı dönemi, ülkenin ekonomik ve sosyal krizinin ortasında gerçekleşti. Montero, ülkenin ekonomisini iyileştirmek ve sosyal huzursuzluğu yatıştırmak için bir dizi önlem aldı. Ancak, bu önlemler yetersiz kaldı ve Montero, 4 Haziran 1932'de bir askeri darbe ile devrildi. Montero, darbeden sonra aktif siyasetten çekildi. 25 Şubat 1948'de Santiago'da 69 yaşında öldü.

Pedro Aguirre Cerda Sosyal Demokrat. Pedro Aguirre Cerda (6 Şubat 1879 - 25 Kasım 1941) Şilili bir eğitimci, hukukçu ve 1938'den 1941'deki ölümüne kadar Şili'nin 22. başkanı olarak görev yapmış siyasetçiydi. Aguirre Cerda, Şili'nin Los Andes kenti yakınlarındaki Pocuro'da, çiftçi Juan Bautista Aguirre Campos ve Clarisa Cerda Escudero'nun yedi çocuğundan biri olarak doğdu. Babası sekiz yaşındayken öldü ve dul kalan annesi çiftliği işletmek ve on bir çocuğu tek başına yetiştirmek zorunda kaldı. Ailesi Bask kökenliydi. Aguirre Cerda, eğitimine Santiago'daki Şili Üniversitesi Pedagoji Enstitüsü'nde başladı ve İspanyolca öğretmeni oldu. Daha sonra hukuk okudu ve avukatlık yapmaya başladı. Siyasete aktif olarak katıldı ve 1915 yılında Şili Ulusal Kongresi'ne seçildi. Daha sonra çeşitli bakanlık görevlerinde bulundu. 1938'de Radikal Parti'nin adayı olarak

cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yarıştı ve kazandı. Hükümeti, eğitim, sosyal refah ve işçi hakları alanlarında önemli reformlar gerçekleştirdi. Ayrıca, Şili'nin Antarktika'daki topraklarını talep etti. Aguirre Cerda, 1941 yılında görevdeyken öldü. Hükümeti, Şili'nin modern tarihini şekillendirmede önemli bir rol oynadı.

Juan Antonio Ríos Morales Sosyal Demokrat. Juan Antonio Ríos Morales (10 Kasım 1888 - 27 Haziran 1946), Şili'nin 20. devlet başkanıydı. 1942'den 1946'ya kadar görev yaptı ve İkinci Dünya Savaşı'nın zirvesindeydi. Görevdeyken öldü. Ríos, güney Şili'nin Arauco Eyaletinde bir kömür madenciliği köyü olan Cañete yakınlarındaki Huichicura çiftliğinde doğdu. Zengin bir toprak sahibi olan Anselmo Ríos'un en küçük oğlu ve üçüncü eşi Lucinda Morales'di. Babası (genç karısıyla evlendiğinde 69 yaşında) çok gençken öldü, bu nedenle kendisi ve üç erkek kardeşi annesi tarafından tek başına büyütüldü. İlkokulu Cañete'nin kırsal okulunda, lise öğrenimini önce Lebu'daki Liceo'da sonra Concepción'daki Liceo'da tamamladı ve hukuk öğrenimini okulunun ek binasında verilen kurslarda sürdürdü. Ríos, 1910 yılında Şili Üniversitesi'nden hukuk fakültesinden mezun oldu. Daha sonra avukat olarak çalıştı ve siyasi kariyerine başladı. 1918'de Radikal Parti'ye katıldı ve 1920'de Arturo Alessandri Palma'nın liberal başkanlık kampanyasında aktif rol aldı. 1924 ve 1925 yılları arasında Şili Temsilciler Meclisi üyeliğine seçildi. 1925'te yeni Anayasa'yı hazırlayan danışma komisyonunda yer aldı ve yeniden milletvekili seçildi. 1930'da Ríos, Şili Senatosu'na seçildi ve 1932'ye kadar görev yaptı. 1932'de Carlos Dávila'nın sosyalist hükümetinde İç Bakanı olarak görev yaptı. Hükümet kısa süre sonra devrildi ve Ríos, Radikal Parti'den ihraç edildi. 1942'de Ríos, Radikal Parti'nin adayı olarak cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yarıştı ve kazandı. 2 Nisan 1942'de göreve başladı. Cumhurbaşkanlığı döneminde Şili, İkinci Dünya Savaşı'na katıldı ve ABD ile ilişkilerini güçlendirdi. Ríos ayrıca sosyal reformlar uyguladı ve işçi haklarını genişletti. Ríos, 27 Haziran 1946'da Santiago'da görevdeyken öldü. 57 yaşındaydı. Ölüme sebep kalp kriziydi. Ríos, Şili tarihinde önemli bir figürdür. Cumhurbaşkanlığı döneminde Şili, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra uluslararası toplumda önemli bir rol oynadı.

Carlos Ibáñez del Campo Muhafazakâr. Carlos Ibáñez del Campo (3 Kasım 1877 - 28 Nisan 1960), Şilili bir asker ve iki kez Cumhurbaşkanı olarak görev yapan siyasi bir figürdü. İlk kez 1927-1931 yılları arasında, ardından 1952-1958 yılları arasında görev yaptı. Ibáñez, Linares, Şili'de doğdu. Askeri kariyerine 1895 yılında başladı ve 1924 yılında Albay rütbesine terfi etti. Aynı yıl, Şili'nin siyasi tarihinde önemli bir rol oynayacak olan "Ruido de Sables" (Kılıç Sesi) hareketine önderlik etti. Bu hareket, Cumhurbaşkanı Arturo Alessandri Palma'yı hükümeti yeniden düzenlemeye zorladı. 1925 yılında Ibáñez, Alessandri'nin hükümetinde Savaş Bakanı olarak görevlendirildi. Bu görevi sırasında, askeri gücünü kullanarak siyasi muhaliflerini bastırdı ve baskı altına aldı. Bu eylemleri, Şili'de demokrasinin gerilemesine yol açtı. 1927 yılında Ibáñez, bir darbe düzenleyerek Alessandri'yi devirdi ve Cumhurbaşkanı oldu. Hükümeti, yoksulluğu azaltmak ve altyapıyı geliştirmek için bazı önlemler almasına rağmen, baskıcı ve otoriterdi. 1931 yılında, Büyük Buhran'ın etkisiyle büyüyen halk muhalefeti nedeniyle istifa etmek zorunda kaldı. Ibáñez, 1952 yılında yapılan seçimlerde Cumhurbaşkanı olarak seçildi. Bu dönemde, Şili'yi ekonomik ve sosyal açıdan yeniden inşa etmek için bir dizi önlem aldı. Ancak, hükümeti yine de baskıcıydı ve muhaliflerine karşı sert önlemler aldı. 1958 yılında görev süresinin sona ermesiyle birlikte siyasetten çekildi. Ibáñez, tartışmalı bir figürdür. Bazıları onu, Şili'nin modernleşmesine öncülük eden güçlü bir lider olarak görüyor. Diğerleri ise, baskıcı ve otoriter yöntemlerini eleştiriyor.

Jorge Alessandri Rodríguez Muhafazakâr. Jorge Eduardo Alessandri Rodríguez (19 Mayıs 1896 - 31 Ağustos 1986), 1958'den 1964'e kadar Şili'nin 26. Başkanı ve 1970'de Salvador Allende'ye kaybettiği Şili sağının adayıydı. Arturo Alessandri'nin oğluydu, 1920'den 1925'e ve 1932'den 1938'e kadar başkanlık yaptı. Alessandri, Santiago'da doğdu. Santiago'nun prestijli devlet lisesi olan Instituto Nacional General José Miguel Carrera ve Şili Üniversitesi'nde okudu ve 1919'da

mezun olduktan sonra burada öğretim görevlisi olarak çalıştı. Parlamento cumhuriyetinin düşüşünden sonra, 1924'ten 1925'e kadar ailesiyle birlikte Avrupa sürgününde yaşadı, ancak 1926'da Santiago seçim bölgesinden bağımsız olarak parlamentoya seçildiği memleketine döndü. Alessandri, 1947'den 1950'ye kadar Gabriel González Videla başkanlığı sırasında Maliye Bakanı olarak görev yaptı. 1958'de, Şili'nin en büyük siyasi partileri olan Radikal Parti ve Sosyalist Parti, adayları Salvador Allende'nin etrafında birleştikten sonra, Alessandri, bağımsız bir aday olarak başkan seçildi. Alessandri, ekonomik istikrarı yeniden sağlamak ve Şili'yi yoksulluktan çıkarmak için tasarlanmış bir dizi politika uyguladı. Bunlar arasında kamu harcamaları kesintileri, vergilerin artırılması ve devlet kontrolündeki şirketlerin özelleştirilmesi yer aldı. Bu politikalar, işsizlik ve enflasyonun artmasına neden oldu, ancak aynı zamanda Şili'nin ekonomik büyümesini de teşvik etti. Alessandri'nin başkanlığı sırasında, Şili'de siyasi gerilimler arttı. 1964'te Alessandri'nin görev süresi sona erdiğinde, Şili, Şili tarihindeki en şiddetli siyasi krizlerinden birine girdi. 1970'te Alessandri, Salvador Allende'ye karşı başka bir başkanlık seçimine katıldı, ancak Allende tarafından yenildi. Allende'nin seçilmesinin ardından, Şili'de bir askeri darbe gerçekleşti ve Allende, Augusto Pinochet tarafından devrildi. Alessandri, 1986'da 90 yaşında Santiago'da öldü. Şili tarihinde önemli bir figür olarak hatırlanmaktadır.

Eduardo Frei Montalva Hristiyan Demokrat. Eduardo Nicanor Frei Montalva (16 Ocak 1911 - 22 Ocak 1982), Şilili bir avukat, gazeteci ve Hristiyan Demokrat siyasetçiydi. 1964-1970 yılları arasında Şili Cumhuriyeti Başkanı olarak görev yaptı. Frei Montalva, Santiago'da İsviçreli bir baba ve Şilili bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Hukuk eğitimi aldı ve gazeteci olarak çalıştı. Siyasi kariyerine 1930'larda Ulusal Falange'de başladı ve 1945'te Hristiyan Demokrat Partisi'nin kurucularından biri oldu. 1949'da Şili Senatosu'na seçildi ve 1964'te cumhurbaşkanı seçildi. Cumhurbaşkanlığı döneminde, Şili'nin ekonomisini canlandırmak ve sosyal reformlar uygulamak için "Özgürlük Devrimi" adlı bir program başlattı. Frei Montalva ayrıca Şili'nin dış politikasında aktif bir rol oynadı ve Soğuk Savaş sırasında demokrasinin savunucusu oldu. 1970 yılında, Salvador Allende cumhurbaşkanı seçildi ve Frei Montalva muhalefete geçti. 1973'te Augusto Pinochet tarafından gerçekleştirilen askeri darbe sırasında Frei Montalva, demokrasinin restorasyonu için mücadele etmeye devam etti. Frei Montalva 1982'de 71 yaşında öldü. Ölümü, Şili'de tartışmalı bir konu olmaya devam ediyor. Bazıları, Frei Montalva'nın Pinochet'in ajanları tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor, ancak bu iddia hiçbir zaman kanıtlanmadı. Eduardo Frei Montalva, Şili'nin tarihinde önemli bir figürdür. Demokrasi ve sosyal adalet için mücadele etmesiyle tanınır. Frei Montalva'nın mirası, Şili'de bugün hala yankılanmaktadır.

Salvador Allende Gossens Marksist. Salvador Allende Gossens (26 Haziran 1908 - 11 Eylül 1973), Şili'nin 28. devlet başkanı olarak görev yapan Şilili bir sosyalist politikacıydı. Demokratik sosyalizme bağlı bir kişi olarak, Latin Amerika'da liberal bir demokraside cumhurbaşkanı seçilen ilk Marksist olarak tanımlanmıştır. Allende, 1908 yılında Şili'nin Valparaíso kentinde doğdu. Babası bir hukukçu ve annesi bir öğretmendi. Allende, orta öğrenimini Santiago'daki Instituto Nacional'da tamamladı ve daha sonra Şili Üniversitesi'nde tıp okudu. 1933 yılında mezun olduktan sonra, Şili'nin çeşitli bölgelerinde doktor olarak çalıştı. Allende, 1930'larda siyasete girdi ve Şili Sosyalist Partisi'ne (PSCh) katıldı. 1941 yılında milletvekili seçildi ve 1945 yılında senatör oldu. Allende, 1952, 1958, 1964 ve 1970 yıllarında Şili Cumhurbaşkanı seçimlerine katıldı, ancak ilk üç seçimde başarılı olamadı. 1970 yılında, Allende, Sol Birlik (Unidad Popular) adlı bir sol koalisyonun adayı olarak Cumhurbaşkanı seçildi. Allende'nin hükümeti, yoksulluğu azaltmak ve eşitsizliği gidermek için bir dizi sosyal reform başlattı. Allende ayrıca, Şili'nin ekonomisini devletleştirmek ve sosyalist bir topluma dönüştürmek için kapsamlı bir plan uyguladı. Allende'nin hükümeti, ABD hükümeti ve Şili'nin zengin seçkinleri tarafından muhalefet ile karşı karşıya kaldı. 1973 yılında, ABD tarafından desteklenen bir askeri darbe Allende'yi görevden aldı ve Augusto Pinochet liderliğinde bir askeri diktatörlük kuruldu. Allende, darbe sırasında La Moneda sarayında öldürüldü. Allende'nin ölümü,

Şili'de ve dünya çapında şok ve üzüntüye neden oldu. Allende, sosyalizm için demokratik mücadelesiyle tanınmaktadır ve bugün hala Latin Amerika'da ve dünyanın dört bir yanında bir ikon olarak kabul edilmektedir.

Augusto Pinochet Ugarte Diktatör. Augusto Pinochet Ugarte, Şili'yi 1973-1990 yılları arasında diktatör olarak yöneten bir general ve siyasetçiydi. 25 Kasım 1915'te Valparaíso'da doğdu ve 10 Aralık 2006'da Santiago'da öldü. Pinochet, askeri kariyerinin başlarında çeşitli görevlerde bulundu ve 1973 yılında Şili Ordusu Başkomutanı olarak atandı. 11 Eylül 1973'te, demokratik olarak seçilmiş sosyalist cumhurbaşkanı Salvador Allende'yi deviren bir darbeye öncülük etti. Pinochet, darbenin ardından ülkenin yönetimini ele geçirdi ve diktatör olarak 17 yıl boyunca Şili'yi yönetti. Pinochet yönetimi sırasında, Şili'de insan hakları ihlalleri yaygın olarak yaşandı. Binlerce kişi öldürüldü, işkence gördü veya zorla kaybedildi. Pinochet ayrıca, neoliberal ekonomi politikalarını uyguladı ve ülkenin ekonomisini kökten değiştirdi. Pinochet'in diktatörlüğü 1990 yılında demokratik bir plebisit sonucunda sona erdi. Ancak, emekli olduktan sonra bile siyaset sahnesinde aktif kaldı ve 1998-2002 yılları arasında Şili Senatosu'nda görev yaptı. Pinochet, 2006 yılında 91 yaşında öldü. Pinochet'in Şili tarihindeki rolü tartışmalı olmaya devam ediyor. Bazıları onu bir diktatör ve insan hakları ihlalcisi olarak görürken, diğerleri onu ülkenin istikrarını ve ekonomik kalkınmasını sağlayan bir lider olarak görüyor.

Patricio Aylwin Azócar Hristiyan Demokrat. Patricio Aylwin Azócar (1918-2016) Şilili bir siyasetçi, avukat, yazar, profesör ve eski senatördü. 1990-1994 yılları arasında Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı ve diktatör Augusto Pinochet'nin mutlak yönetiminden sonra seçilen ilk cumhurbaşkanıydı. Seçimi, 1990 yılında Şili'nin demokrasiye geçişini işaret etti. Aylwin, Miguel Aylwin ve Laura Azócar'ın beş çocuğunun en büyüğü Viña del Mar'da doğdu. Mükemmel bir öğrenci olan Şili Üniversitesi Hukuk Fakültesine kaydoldu ve 1943 yılında en yüksek dereceyle avukatlık diplomasını aldı. İlk olarak Şili Üniversitesi'nde (1946-1967) ve ayrıca Pontifical Katolik Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde (1952-1960) idare hukuku profesörü olarak görev yaptı. Ayrıca 1946-1963 yılları arasında Ulusal Enstitü'de yurttaşlık bilgisi ve siyaset ekonomisi profesörlüğü yaptı. Kardeşi Andrés de bir politikacıydı. Aylwin, 1945 yılında Ulusal Falange'ye katıldı ve 1957 yılında Hristiyan Demokrat Partisi'nin kurucularından biriydi. 1965 yılında Curicó, Talca, Linares ve Maule'yi temsil eden Altıncı İl Bölgesi'ni temsilen Şili Senatosu'na seçildi. 1970 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Salvador Allende'yi destekledi ve Allende'nin seçilmesinden sonra İçişleri Bakanı olarak görev yaptı. 1973 yılında Augusto Pinochet tarafından gerçekleştirilen darbe sırasında Aylwin tutuklandı ve birkaç ay hapis yattı. Pinochet diktatörlüğü sırasında Aylwin, demokrasiye dönüş için mücadele eden muhalefetin liderlerinden biriydi. 1988'deki referandumda Pinochet'nin yetkilerinin uzatılmasına karşı kampanya yürüttü ve referandumun başarısız olmasıyla sonuçlanan muhalefet güçlerini birleştirdi. 1989 yılında Aylwin, Şili'nin ilk demokratik cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Hristiyan Demokrat Partisi'nin adayı olarak yarıştı ve kazandı. 11 Mart 1990'da göreve başladı ve 1994 yılına kadar görevde kaldı. Aylwin'in cumhurbaşkanlığı sırasında Şili, Pinochet diktatörlüğünün ardından demokratik kurumlarını yeniden inşa etme sürecine girdi. Aylwin, insan hakları ihlallerinin sorumlularını yargılamaya ve ülkenin ekonomisini canlandırmaya çalıştı. Aylwin, cumhurbaşkanlığı döneminde büyük bir popülerlik kazandı ve Şili tarihinin en önemli siyasi liderlerinden biri olarak kabul ediliyor. Aylwin, Şili'nin en yüksek madalyası olan Bernardo O'Higgins Madalyası'nın yanı sıra birçok uluslararası ödüle layık görüldü[17]. 1991 yılında Asturias Prensliği Ödülü'nün sahibi oldu. Aylwin, 19 Nisan 2016 tarihinde

17 Bernardo O'Higgins Madalyası, Şili'nin bağımsızlığına önemli katkılarda bulunan kişilere verilen bir madalyadır. Madalya, Şili'nin bağımsızlık savaşı sırasında Genel Müdür (Director Supremo) olarak görev yapan Bernardo O'Higgins'in adını taşımaktadır. Madalya, ilk olarak 1817 yılında Şili hükümeti tarafından verilmiştir. Madalya, altın, gümüş veya bronz madeninden yapılabilmektedir. Madalyanın ön yüzünde Bernardo O'Higgins'in portresi, arka yüzünde ise Şili'nin bağımsızlık mücadelesini simgeleyen bir desen bulunmaktadır. Bernardo O'Higgins Madalyası, Şili'nin en prestijli ödüllerinden biridir. Madalya, bugüne kadar Şili'nin bağımsızlığına önemli katkılarda

97 yaşında Santiago'da hayatını kaybetti. Aylwin, Şili'nin demokrasisine yaptığı katkılardan dolayı Şili halkı tarafından saygıyla anılmaktadır.

Eduardo Frei Ruiz-Tagle Hristiyan Demokrat. Eduardo Frei Ruiz-Tagle (24 Haziran 1942 doğumlu) Şili'li bir siyasetçi ve inşaat mühendisi olup, 1994'ten 2000'e kadar Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Ayrıca Senatör olarak görev yaptı ve 2006'dan 2008'e kadar Senato Başkanı rolünü üstlendi. 2009 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde iktidar Concertación koalisyonunun adayı olarak geri dönüş yapmaya çalıştı, ancak az farkla kaybetti. Babası 1964'ten 1970'e kadar Şili Cumhurbaşkanı olan Eduardo Frei Montalva'dır. Frei, Santiago'da Eduardo Frei Montalva ve María Ruiz-Tagle Jiménez'in oğlu olarak dünyaya geldi. Tüm eğitimini Luis Campino Enstitüsü'nde aldı. Daha sonra Şili Üniversitesi'ne gitti ve burada hidrolik konusunda uzmanlaşmış inşaat mühendisi olarak mezun oldu. Üniversite eğitimini tamamladıktan sonra İtalya'da yönetim alanında ileri kurslar aldı. Frei, 1960'larda Hristiyan Demokrat Partisi'ne (DC) katıldı ve parti içinde hızla yükseldi. 1973 darbesinden sonra sürgüne gönderildi, ancak 1980'lerin sonunda Şili'ye döndü. 1989'da DC'nin genel başkanı seçildi ve 1990'da Şili Kongresi'ne seçildi. Frei, 1994'te cumhurbaşkanı seçildi. Başkanlığı sırasında Şili ekonomisi istikrara kavuşturuldu, yoksulluk azaltıldı ve eğitim sistemi iyileştirildi. Frei ayrıca Şili'nin uluslararası itibarını yeniden tesis etti ve ülkeyi demokratik konsolidasyona yönlendirdi. Frei, 2000 yılında görevinden ayrıldıktan sonra Senato'ya geri döndü. 2009 yılında tekrar cumhurbaşkanlığına aday oldu, ancak az farkla kaybetti. Frei, 2014 yılında Senato'dan emekli oldu. Frei, Şili tarihinin en önemli figürlerinden biri olarak kabul edilir. Önemli başarıları arasında Şili ekonomisinin istikrara kavuşturulması, yoksulluğun azaltılması ve eğitim sisteminin iyileştirilmesi bulunmaktadır. Frei ayrıca Şili'nin uluslararası itibarını yeniden tesis etti ve ülkeyi demokratik konsolidasyona yönlendirdi.

Ricardo Lagos Escobar Sosyal Demokrat. Ricardo Froilán Lagos Escobar (d. 2 Mart 1938, Santiago, Şili) Şilili avukat, ekonomist ve sosyal demokrat siyasetçidir. 2000'den 2006'ya kadar Şili Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Ayrıca Birleşmiş Milletler Örgütü'nün (BM) iklim değişikliği konusunda özel temsilciliğini yürüttü. Lagos, Şili Üniversitesi'nde hukuk ve ekonomi okudu ve daha sonra ABD'deki Duke Üniversitesi'nde ekonomi doktorası yaptı. 1960'larda ve 1970'lerde, Şili'deki askeri diktatörlüğe karşı çıkan önde gelen bir muhalifti. Pinochet diktatörlüğünün sona ermesinden sonra, 1990'larda Şili'nin demokratik geçişinde önemli bir rol oynadı. Lagos'un cumhurbaşkanlığı sırasında, Şili'nin ekonomisi istikrarlı bir şekilde büyüdü ve yoksulluk azaldı. Ayrıca, eğitim ve sağlık alanlarında önemli iyileştirmeler yapıldı. Lagos, Şili'nin uluslararası saygınlığını da artırdı ve ülkenin Latin Amerika'da lider bir rol oynamasına yardımcı oldu. Lagos, Sosyalist Enternasyonal'in başkan yardımcısı ve İlerici Enternasyonal'in kurucu üyesidir. Ayrıca, BM Genel Sekreteri'nin Sürdürülebilir Kalkınma için Yüksek Düzeyli Paneli ve BM İklim Değişikliği Paneli'nin üyesidir. Lagos, Şili halkının saygınlığını kazanan ve ülkesinin tarihinde önemli bir yere sahip olan bir liderdir.

Michelle Bachelet Jeria Sosyal Demokrat. Verónica Michelle Bachelet Jeria (İspanyolca telaffuzu: [βeˈɾonika miˈʃel βaʃeˈle ˈxeɾja]; 29 Eylül 1951 doğumlu), 2018'den 2022'ye kadar Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiseri olarak görev yapmış Şilili bir politikacıdır. Daha önceden 2006'dan 2010'a ve 2014'den 2018'e kadar Şili Sosyalist Partisi'nden Şili Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Şili cumhurbaşkanlığı görevini üstlenen ilk kadındır. 2010 yılında cumhurbaşkanlığından ayrıldıktan ve yeniden aday olma hakkı kazanmadan önce, yeni kurulan Birleşmiş Milletler Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ve Kadınların Güçlenmesi Kuruluşu'nun ilk yönetici direktörü olarak atandı. Bachelet, arkeolog Ángela Jeria Gómez (1926-2020) ve Hava Kuvvetleri Tuğgeneral Alberto Bachelet Martínez'in (1923-1974) ikinci çocuğudur. Babası, Augusto

bulunan birçok kişiye verilmiştir. Bernardo O'Higgins Madalyası, Şili'nin bağımsızlık tarihini hatırlatan ve Şili halkının bağımsızlık mücadelesine verdiği önemi gösteren önemli bir semboldür.

Pinochet'nin 1973 darbesinde tutuklandı ve birkaç ay işkence gördükten sonra 1974 yılında hapiste kalp krizinden öldü. Bachelet, Şili Üniversitesi'nde tıp okudu. Daha sonra Berlin'deki Humboldt Üniversitesi'nde okudu ve Şili'ye dönerek tıp eğitimini tamamladı. 1990 yılında Sosyalist Parti hükümetinde Sağlık Bakanlığı görevine başladı. 2000 yılında Sağlık Bakanı oldu ve 2002 yılında Şili'nin ve Latin Amerika'nın ilk kadın Savunma Bakanı oldu. Cumhurbaşkanlığı dönemlerinde tüm vatandaşların, özellikle de en savunmasız olanların haklarını savundu. Bachelet, 2006 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde %53,5 oyla kazandı ve 11 Mart 2006 tarihinde göreve başladı. Anayasanın izin vermemesi nedeniyle 2009 seçimlerinde yeniden Cumhurbaşkanlığına aday olamadı. Görevini 11 Mart 2010 tarihinde seçimleri kazanan Sebastian Piñera'ya devretti. Bachelet, 2014 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci kez kazandı ve 11 Mart 2014 tarihinde göreve başladı. Bu görev süresi boyunca eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik alanlarında reformlar yaptı. Ayrıca, eşcinsel evlilik yasallaştırması için mücadele etti ve 2017 yılında Şili'de eşcinsel evlilik yasallaştı. Bachelet, 2018 yılında Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiseri olarak atandı. Görev süresi boyunca, dünyadaki insan hakları durumunu iyileştirmek için çalıştı. Ayrıca, COVID-19 salgını sırasında insan haklarının korunmasına odaklandı. Bachelet, Şili'de ve dünyada saygın bir lider olarak kabul edilmektedir. Güçlü bir insan hakları savunucusu ve kadınların güçlenmesinin önde gelen bir destekçisidir.

Sebastián Piñera Echenique Muhafazakâr. Sebastián Piñera Echenique (1 Aralık 1949 doğumlu), Şilili bir işadamı ve siyasetçi, 2010-2014 ve 2018-2022 yılları arasında Şili Cumhuriyeti'nin 36. ve 38. Başkanı olarak görev yaptı. Piñera, Şili'nin en zengin insanlarından biridir ve 2023 yılı itibariyle tahmini net serveti 2,7 milyar ABD dolarıdır. Piñera, Santiago, Şili'de doğdu ve Pontifical Katolik Üniversitesi'nde işletme yönetimi okudu. Daha sonra Harvard Üniversitesi'nde ekonomi doktorası yaptı. Piñera, 1970'lerin ortalarında Şili'de bir yatırım bankası kurdu ve 1980'lerin başında Şili'nin en büyük havayollarından biri olan LAN Chile'in CEO'su oldu. Piñera, 1989'da Şili'nin demokrasisine geri dönüşüne yardımcı oldu ve 1990'da Şili Senatosu'na seçildi. 1998'de Şili Halk Partisinin (UDI) kurucularından biri oldu ve 2001'den 2004'e kadar parti lideri olarak görev yaptı. Piñera, 2010'da Şili Cumhurbaşkanı seçildi. Cumhurbaşkanlığı sırasında Şili ekonomisini istikrara kavuşturdu ve ülkenin yoksulluk oranını düşürdü. Ancak, Piñera'nın hükümeti de eleştirilerle karşı karşıya kaldı. Örneğin, öğrenci protestoları sırasında polis tarafından aşırı güç kullanılması ve 2010 Şili depremi sonrası hükümetin yavaş tepkisi eleştirildi. Piñera, 2014 yılında görevi Michelle Bachelet'ye devretti. 2017 yılında tekrar Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katıldı ve bu kez kazandı. İkinci döneminde, Piñera vergileri düşürdü ve ekonomik büyümeyi teşvik etmeye çalıştı. Ancak, hükümeti de sosyal eşitsizlik ve yolsuzluk sorunlarıyla karşı karşıya kaldı. Piñera, 2022 yılında görevi Gabriel Boric'e devretti. Piñera, Şili tarihinin en zengin Cumhurbaşkanlarından biri olarak kabul ediliyor. Ancak, hükümetinin sosyal eşitsizliği arttırdığı ve yolsuzluğa karşı mücadelede yetersiz kaldığı eleştiriliyor.

Gabriel Boric Font Sosyal Demokrat (2022-günümüz). Gabriel Boric Font, Şili 11 Şubat 1986'da Şili'nin Punta Arenas kentinde doğmuş Şilili bir siyasetçi ve şu anki Şili Devlet Başkanıdır. Boric, Şili Üniversitesi'nde hukuk okurken öğrenci lideri olarak öne çıktı. 2011 yılında başlayan öğrenci protestoları sırasında etkili öğrenci federasyonunun başkanlığını yaptı. Boric, devlet başkanlığından önce 2014-2022 yılları arasında Şili Temsilciler Meclisi'nde Magallanes ve Antarktika bölgesini temsil etti. İlk olarak 2013 yılında bağımsız bir aday olarak, daha sonra 2017 yılında Geniş Cephe koalisyonunun bir parçası olarak seçildi. Boric, sosyal demokrat bir siyasetçidir ve sosyal eşitlik, çevre koruma ve işçi hakları konularında güçlü bir taraftardır. Ayrıca sosyalizme ve feminizme sempati duymaktadır. Boric'in devlet başkanlığı, Şili'de politik bir değişim sürecini temsil etmektedir. Gençliği, progresif politikaları ve sosyal medya kullanımındaki becerileri onu Şili seçmenleri arasında popüler bir figür haline getirdi. Devlet başkanlığı sırasında Boric, eşitsizlik sorununu ele almak, çevreyi korumak ve işçi haklarını savunmak için çalışmaktadır. Boric,

uluslararası alanda da aktif bir siyasetçidir. Birleşmiş Milletler'de konuşmalar yapmış ve dünya liderleriyle bir araya gelmiştir. Boric, küresel sorunlara, özellikle de iklim krizine karşı mücadelede Şili'nin rolünü güçlendirmeye çalışmaktadır.

Uruguay Devlet Adamları

Uruguay'ın siyasi tarihi, 16. yüzyılda İspanyolların bölgeye ayak basmasıyla başladı. İspanyollar, bölgedeki yerli halkları köleleştirerek sömürgeleştirmeye başladılar. 17. yüzyılda ise bölge, Portekizliler tarafından ele geçirildi. Portekizliler, bölgedeki sömürge sistemini geliştirerek sığır yetiştiriciliğini yaygınlaştırdılar. 1811'de, José Gervasio Artigas liderliğindeki bağımsızlık hareketleri başladı. Artigas, bölgedeki tüm sömürge güçlerine karşı mücadele etti. 1828'de, Uruguay, Arjantin ve Brezilya arasında yapılan bir savaşın ardından bağımsızlığını kazandı. Bağımsızlıktan sonra, Uruguay'da iki ana siyasi parti ortaya çıktı: Colorado Partisi ve Blanco Partisi. Bu iki parti arasındaki rekabet, Uruguay'ın siyasi tarihinin önemli bir parçası oldu. yüzyılın ikinci yarısında, Uruguay, ekonomik ve toplumsal gelişmeler yaşadı. Ülkede eğitim ve sağlık hizmetleri yaygınlaştırıldı. Ayrıca, Uruguay, Latin Amerika'da ilk kez kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanıyan ülke oldu. yüzyılın ilk yarısında, Uruguay, demokrasisi ile örnek bir ülke olarak kabul edildi. Ancak, 1973'te, bir askeri darbeyle demokrasi sona erdi. 12 yıl süren askeri diktatörlük döneminde, insan hakları ihlalleri yaşandı. 1985'te, Uruguay'da demokrasiye geçiş süreci başladı. 1989'da yapılan seçimlerde, Colorado Partisi iktidara geldi. yüzyılda, Uruguay'da siyasi istikrar sağlandı. Ülke, sosyal refahı yüksek ve demokrasisi güçlü bir ülke olarak öne çıkıyor. Uruguay'ın günümüzdeki siyasi sistemi, başkanlık sistemidir. Ülkenin devlet başkanı, aynı zamanda başbakan olan başkandır. Başkan, halk tarafından seçilir. Yasama organı, 199 sandalyeli ulusal meclistir. Ulusal meclis, halk tarafından seçilen milletvekilleri tarafından oluşur. Uruguay'da, siyasi partiler arasında Colorado Partisi, Blanco Partisi, Frente Amplio ve Partido Independiente öne çıkmaktadır. Uruguay'ın siyasi tarihi, bağımsızlığını kazanmasından bu yana, siyasi istikrarsızlık ve diktatörlük dönemleri ile birlikte geçmiştir. Ancak, 21. yüzyılda, Uruguay'da demokrasiye geçiş süreci tamamlanmış ve ülke, Latin Amerika'nın en gelişmiş ve istikrarlı ülkelerinden biri haline gelmiştir.

José Batlle y Ordóñez, Claudio Williman, Feliciano Viera, Baltasar Brum, José Serrato, Gabriel Terra, Alfredo Baldomir, Juan José de Amézaga, Luis Batlle Berres, Arturo Frondizi, Jorge Pacheco Areco, Oscar Gestido, Juan María Bordaberry, Gregorio Álvarez, Julio María Sanguinetti, Luis Alberto Lacalle, Jorge Batlle, Tabaré Vázquez, José Mujica, Luis Lacalle Pou.

José Batlle y Ordóñez (Colorado Partisi). José Batlle y Ordóñez, 1856'da doğmuş ve 1929'da ölmüş olan Uruguaylı bir siyasetçi ve devlet adamıdır. Uruguay'da etkili bir lider olarak tanınmıştır. İki dönem boyunca (1903-1907 ve 1911-1915) Uruguay Devlet Başkanlığı yapmıştır. Batlle y Ordóñez, "Batllismo" olarak bilinen politik hareketin lideriydi. Bu hareket, sosyal reformlar, eğitimde ilerleme, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve devlet müdahalesinin arttırılması gibi ilerici politikalara odaklanmıştı. José Batlle y Ordóñez'in liderliğindeki dönemde, Uruguay'da bir dizi önemli sosyal ve ekonomik reform gerçekleştirilmiştir. Bu reformlar arasında ücretsiz ve zorunlu eğitim, emekçi haklarına saygı, laik eğitim ve kadınların oy hakkının tanınması gibi önlemler yer alıyordu. Ayrıca, Batlle y Ordóñez'in liderliğindeki dönemde, Uruguay anayasasında önemli değişiklikler yapıldı. Bu değişiklikler, geniş kapsamlı devlet müdahalesini sağlayan bir anayasa reformunu içeriyordu. José Batlle y Ordóñez, Uruguay'da önemli bir devlet adamı olarak, ülkesindeki sosyal, ekonomik ve siyasi dönüşümde önemli bir rol oynamıştır.

Claudio Williman (Blanco Partisi). Claudio Williman, 10 Ekim 1861'de Montevideo, Uruguay'da doğdu. Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nde hukuk okudu ve mezun olduktan sonra avukat olarak çalıştı. Williman, siyasi kariyerine 1886 yılında başladı. 1892'de Montevideo belediye başkanı

seçildi ve bu görevi 1897'ye kadar sürdürdü. 1897'de Uruguay Senatosu'na seçildi ve 1903 yılına kadar bu görevi sürdürdü. 1907 yılında, Uruguay'ın 14. devlet başkanı olarak seçildi. Williman'ın başkanlığı, Uruguay'ın en demokratik dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Williman, eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi, sosyal güvenlik reformları ve işçi hakları konusundaki çalışmalarıyla tanınır. Williman, 1911 yılında devlet başkanlığı görevinden ayrıldı. 1912-1916 yılları arasında Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nin rektörü olarak görev yaptı. Williman, 9 Şubat 1934'te Montevideo, Uruguay'da öldü. Williman'ın başkanlığı döneminde Uruguay'da yapılan bazı önemli reformlar şunlardır. Williman, eğitim sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve eğitim sisteminin daha demokratik hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Williman, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Williman, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması gibi konuları içeriyordu. Williman, işçi haklarının iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, asgari ücretin belirlenmesi, çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması gibi konuları içeriyordu. Williman'ın başkanlığı, Uruguay'ın ekonomik ve sosyal kalkınması açısından önemli bir dönemdir. Williman'ın reformları, Uruguay'ı Latin Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden biri haline getirmeye yardımcı oldu.

Feliciano Viera (Blanco Partisi). Feliciano Viera, 8 Kasım 1872'de Salto, Uruguay'da doğdu. Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nde hukuk okudu ve mezun olduktan sonra avukat olarak çalıştı. Viera, siyasi kariyerine 1894 yılında başladı. 1899'da Salto belediye başkanı seçildi ve bu görevi 1903'e kadar sürdürdü. 1903'te Uruguay Temsilciler Meclisi'ne seçildi ve 1911 yılına kadar bu görevi sürdürdü. 1915 yılında, Uruguay'ın 15. devlet başkanı olarak seçildi. Viera'nın başkanlığı, Uruguay'ın en demokratik dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Viera, eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi, sosyal güvenlik reformları ve işçi hakları konusundaki çalışmalarıyla tanınır. Viera, 1919 yılında devlet başkanlığı görevinden ayrıldı. 1919-1921 yılları arasında Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nin rektörü olarak görev yaptı. Viera, 13 Kasım 1927'de Salto, Uruguay'da öldü. Viera'nın başkanlığı döneminde Uruguay'da yapılan bazı önemli reformlar şunlardır. Eğitim reformu: Viera, eğitim sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve eğitim sisteminin daha demokratik hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sağlık reformu: Viera, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Viera, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması gibi konuları içeriyordu. Viera, işçi haklarının iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, asgari ücretin belirlenmesi, çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması gibi konuları içeriyordu. Viera'nın başkanlığı, Uruguay'ın ekonomik ve sosyal kalkınması açısından önemli bir dönemdir. Viera'nın reformları, Uruguay'ı Latin Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden biri haline getirmeye yardımcı oldu. Viera'nın en önemli başarılarından biri, Uruguay'ın eğitim sisteminin iyileştirilmesidir. Viera, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve eğitim sisteminin daha demokratik

hale getirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da okuma yazma oranları önemli ölçüde arttı. Viera, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için de önemli reformlar başlattı. Viera, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da sağlık hizmetleri daha kaliteli ve daha erişilebilir hale geldi. Viera, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için de önemli reformlar başlattı. Viera, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da emeklilerin ve işsizlerin yaşam koşulları iyileşti. Viera, işçi haklarının iyileştirilmesi için de önemli reformlar başlattı. Viera, asgari ücretin belirlenmesi, çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da işçilerin çalışma koşulları iyileşti. Viera'nın başkanlığı, Uruguay'ın demokratikleşmesi açısından da önemli bir dönemdir. Viera, Uruguay'da serbest seçimler yapılmasını ve basın özgürlüğünün korunmasını sağladı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da demokrasi daha da güçlendi.

Baltasar Brum (Colorado Partisi). 1920-1923 yılları arasında görev yapan Colorado Partili bir devlet başkanıydı. Brum, Uruguay'ın ilk cumhurbaşkanı olan José Batlle y Ordóñez'in sağ koluydu. Brum'un başkanlığı, Uruguay'ın en demokratik dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Brum, sosyal reformlar ve işçi hakları konusundaki çalışmalarıyla tanınır. José Serrato, 1923-1927 yılları arasında görev yapan Colorado Partili bir devlet başkanıydı. Serrato, Uruguay'ın ilk sosyalist devlet başkanıydı. Serrato'nun başkanlığı, Uruguay'ın ekonomik ve sosyal kalkınması açısından önemli bir dönemdir. Serrato, eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi, sosyal güvenlik reformları ve işçi hakları konusundaki çalışmalarıyla tanınır. Gabriel Terra, 1927-1931 yılları arasında görev yapan Colorado Partili bir devlet başkanıydı. Terra, Uruguay'ın en tartışmalı devlet başkanlarından biridir. Terra, 1930'da bir askeri darbe ile iktidara geldi ve Uruguay'da diktatörlük dönemini başlattı. Terra'nın başkanlığı, Uruguay'ın demokrasisinin sona ermesi ve ülkedeki siyasi ve toplumsal karışıklıkların artması ile sonuçlandı.

José Serrato, 30 Eylül 1868'de Montevideo, Uruguay'da doğdu. Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nde mühendislik ve ekonomi okudu ve mezun olduktan sonra mühendis olarak çalıştı. Serrato, siyasi kariyerine 1895 yılında başladı. 1898'de Montevideo belediye başkanı seçildi ve bu görevi 1903'e kadar sürdürdü. 1903'te Uruguay Senatosu'na seçildi ve 1923 yılına kadar bu görevi sürdürdü. 1923 yılında, Uruguay'ın 20. devlet başkanı olarak seçildi. Serrato'nun başkanlığı, Uruguay'ın en demokratik dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Serrato, eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi, sosyal güvenlik reformları ve işçi hakları konusundaki çalışmalarıyla tanınır. Serrato'nun başkanlığı döneminde Uruguay'da yapılan bazı önemli reformlar şunlardır: Eğitim reformu: Serrato, eğitim sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve eğitim sisteminin daha demokratik hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sağlık reformu: Serrato, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi gibi konuları içeriyordu. Sosyal güvenlik reformu: Serrato, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması gibi konuları içeriyordu. İşçi hakları: Serrato, işçi haklarının iyileştirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, asgari ücretin belirlenmesi,

çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması gibi konuları içeriyordu. Serrato'nun başkanlığı, Uruguay'ın ekonomik ve sosyal kalkınması açısından önemli bir dönemdir. Serrato'nun reformları, Uruguay'ı Latin Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden biri haline getirmeye yardımcı oldu. Serrato, 7 Eylül 1960'ta Montevideo, Uruguay'da öldü. Serrato'nun en önemli başarılarından biri, Uruguay'ın eğitim sisteminin iyileştirilmesidir. Serrato, okulların sayısının artırılması, eğitim için ayrılan bütçenin artırılması ve eğitim sisteminin daha demokratik hale getirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da okuma yazma oranları önemli ölçüde arttı. Serrato, sağlık sisteminin iyileştirilmesi için de önemli reformlar başlattı. Serrato, hastanelerin sayısının artırılması, sağlık çalışanlarının sayısının artırılması ve sağlık hizmetlerinin daha erişilebilir hale getirilmesi için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da sağlık hizmetleri daha kaliteli ve daha erişilebilir hale geldi. Serrato, sosyal güvenlik sisteminin iyileştirilmesi için de önemli reformlar başlattı. Serrato, emeklilik sisteminin genişletilmesi, iş kazaları ve işsizlik sigortası gibi programların oluşturulması için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da emeklilerin ve işsizlerin yaşam koşulları iyileşti. Serrato, işçi haklarının iyileştirilmesi için de önemli reformlar başlattı. Serrato, asgari ücretin belirlenmesi, çalışma saatlerinin sınırlandırılması ve işçi sendikalarının tanınması için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da işçilerin çalışma koşulları iyileşti. Serrato'nun başkanlığı, Uruguay'ın demokratikleşmesi açısından da önemli bir dönemdir. Serrato, Uruguay'da serbest seçimler yapılmasını ve basın özgürlüğünün korunmasını sağladı. Bu reformlar sayesinde, Uruguay'da demokrasi daha da güçlendi.

Gabriel Terra (Colorado Partisi). Gabriel Terra, 1879'da Uruguay'ın Montevideo şehrinde doğdu. 1903 yılında Montevideo Üniversitesi'nden hukuk derecesi aldı. Terra, kariyerine avukat olarak başladı. 1911 yılında Montevideo Şehir Meclisi'ne seçildi ve 1913'e kadar bu görevi sürdürdü. 1919 ve 1923 yılları arasında ise Baltasar Brum hükümetinde İçişleri Bakanı olarak görev yaptı. 1931 yılında Parti Colorado'dan cumhurbaşkanı seçildi. Terra, göreve geldikten sonra, ülkedeki ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı gidermek için bir dizi reform başlattı. Bu reformlar, ordunun güçlendirilmesi, sendikaların güçlenmesine karşı önlemler alınması ve devlet mülkiyeti altındaki işletmelerin özelleştirilmesi gibi konuları içeriyordu. Terra'nın reformları, ülke çapında büyük tartışmalara yol açtı. Muhalifler, reformların demokratik kurumları zayıflattığını ve diktatörlüğe giden yolu açtığını savundu. Terra, 1933 yılında gerçekleştirdiği bir askeri darbeyle cumhurbaşkanlığı yetkilerini genişletti. Bu darbe, Uruguay'da 1938 yılına kadar sürecek bir diktatörlük döneminin başlangıcı oldu. Terra, diktatörlük döneminde, ülkenin ekonomik kalkınmasına odaklandı. Bu dönemde, tarım, sanayi ve ulaşım sektörlerinde önemli gelişmeler yaşandı. Terra ayrıca, eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi için de adımlar attı. Terra, 1938 yılında yeniden cumhurbaşkanı seçildi. Ancak, 1939 yılında bir kalp krizi geçirerek öldü. Terra, Uruguay'ın en tartışmalı liderlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Reformları, ülkenin ekonomik kalkınmasına katkıda bulundu, ancak aynı zamanda demokratik kurumları zayıflatarak diktatörlüğe giden yolu açtı. Terra'nın başlıca başarıları şunlardır. Ülkenin ekonomik kalkınmasına odaklandı. Tarım, sanayi ve ulaşım sektörlerinde önemli gelişmeler yaşandı. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi için adımlar attı. Terra'nın başlıca eleştirileri şunlardır. Reformları, demokratik kurumları zayıflattı. Diktatörlüğe giden yolu açtı.

Alfredo Baldomir (Colorado Partisi). (1884–1948) 19 Haziran 1938 21 Şubat 1942. Alfredo Baldomir, Uruguaylı bir askeri lider ve siyasetçidir. 1884 yılında Montevideo, Uruguay'da

doğdu ve 1948 yılında aynı şehirde öldü. Baldomir, 20. yüzyılın ortalarında Uruguay'da önemli bir figürdü. Baldomir, askeri kariyerine katılarak yükseldi ve General rütbesine ulaştı. 1938-1942 yılları arasında Uruguay Devlet Başkanlığı görevini üstlendi. Bu dönemde, ülkenin ekonomik sorunlarına çözüm bulmaya çalıştı. Aynı zamanda, Ulusal Parti'nin bir üyesi olarak siyasi hayatta etkili bir rol oynadı. Alfredo Baldomir'in liderliğindeki dönemde, Uruguay, II. Dünya Savaşı'nın etkileriyle mücadele ediyordu ve bu dönemde ülkede bazı ekonomik ve siyasi değişiklikler yaşandı. Baldomir'in liderliğinin ardından, Uruguay'da siyasi istikrarsızlık devam etti.

Juan José de Amézaga (Colorado Partisi). (1881–1956) 1 Mart 1943 1 Mart 1947. Juan José de Amézaga, 28 Ocak 1881'de Uruguay'ın başkenti Montevideo'da doğdu. Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nde hukuk okudu ve 1904'te mezun oldu. Mezun olduktan sonra, 1904'ten 1919'a kadar Montevideo Belediyesi'nde avukat olarak çalıştı. 1919'da, Uruguay Senatosu'na seçildi. Senatoda görev yaptığı süre boyunca, eğitim, sağlık ve kamu hizmetleri konularında aktif olarak çalıştı. 1934'ten 1943'e kadar Senato'da görev yaptı. Amézaga, 1943'te Uruguay Devlet Başkanı seçildi. Amézaga, Uruguay'ın sosyal refahını ve demokrasisini güçlendirmeye odaklandı. Bu amaçla, eğitim ve sağlık hizmetlerine daha fazla yatırım yaptı. Ayrıca, işçi hakları ve sosyal güvenlik reformlarını destekledi. Amézaga'nın başkanlığı sırasında, Uruguay'ın sosyal refahı önemli ölçüde iyileşti. Eğitim ve sağlık hizmetlerine yapılan yatırımlar, ülkenin okuryazarlık oranını ve yaşam standartlarını artırdı. İşçi hakları ve sosyal güvenlik reformları, işçilerin haklarını ve refahını iyileştirdi. Amézaga, 20 Ağustos 1956'da Montevideo'da öldü. Uruguay'ın en etkili siyasi figürlerinden biri olarak kabul edilir. Amézaga'nın en önemli başarılarından biri, Uruguay'ın sosyal refahını iyileştirmek için yaptığı çalışmalardı. Bu çalışmalar, ülkenin okuryazarlık oranını ve yaşam standartlarını artırdı. Amézaga'nın bir başka önemli başarısı, işçi hakları ve sosyal güvenlik reformlarını desteklemesiydi. Bu reformlar, işçilerin haklarını ve refahını iyileştirdi. Amézaga, Uruguay'ı daha adil ve müreffeh bir yer haline getirmeye yardımcı oldu.

Luis Batlle Berres (1897–1964) (Colorado Partisi). 2 Ağustos 1947-1 Mart 1951. Colorado —Berreta'nın baskan yardımcısı, ölümünden sonra başkan oldu. Luis Batlle Berres, 26 Kasım 1897'de Uruguay'da doğdu ve 15 Temmuz 1964'te öldü. Uruguaylı bir siyasetçi ve devlet adamıydı. Luis Batlle Berres, Colorado Partisi üyesiydi ve 1947 ile 1951 yılları arasında Uruguay Başkanı olarak görev yaptı. Ayrıca 1942-1943 yılları arasında Senato Başkanlığı görevini üstlendi. Berres'in başkanlığı sırasında, ülkede önemli ekonomik ve sosyal reformlara liderlik etti. Ayrıca demokratik yönetimi güçlendirmeye çalıştı ve bir dizi sosyal programı hayata geçirdi. Politik kariyeri boyunca, Uruguay'daki siyasi arenada etkili bir figür olarak tanındı. Luis Batlle Berres, ülkesindeki politik ve ekonomik gelişmelere önemli katkılarda bulunan bir lider olarak hatırlanmaktadır. 1947-1951: Andrés Martínez Trueba (Colorado Partisi). Andrés Martínez Trueba (11 Şubat 1884 - 19 Aralık 1959), 1951'den 1955'e kadar iki farklı hükümet yapısında Uruguay'ın cumhurbaşkanıydı. 1943'ten 1959'a kadar ülkenin en büyük partisi olan Colorado Partisini temsil etti. Trueba'nın başkanlık döneminde yardımcılığını Alfeo Brum yaptı. Martínez Trueba, Montevideo'da doğdu ve Peñarol bölgesinde büyüdü ve üniversiteden eczacılık kimyası alanında derece aldı. Siyasi kariyerine 1916'da Colorado Partisine katılarak başladı ve 1925'te Montevideo Belediye Meclisi'ne seçildi. 1936'da Uruguay Senatosu'na seçildi ve 1948'de Montevideo Belediye Başkanı oldu. 1948'de Uruguay Cumhuriyeti Bankası başkanlığına atandı ve 1951'de cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı. Trueba'nın cumhurbaşkanlığı döneminde, Uruguay ekonomisi zor dönemlerden geçti. Hükümet, enflasyonu kontrol altına almak ve işsizliği azaltmak için önlemler aldı. Trueba ayrıca

eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirmek için çaba gösterdi. Trueba, 1959'da Montevideo'da öldü. Siyasi bir lider olarak, Batllismo'nun önemli bir savunucusu olarak kabul edilir. Batllismo, sosyal adalet, devlet müdahalesi ve laiklik ilkelerine dayanan bir siyasi ideolojidir. Andrés Martínez Trueba, Uruguay tarihinde önemli bir figürdür. Cumhurbaşkanlığı döneminde, ülkenin zor zamanlarında liderlik sağladı ve Batllismo'nun mirasını sürdürmeye yardımcı oldu.

Arturo Frondizi (Blanco Partisi). (28 Ekim 1908 - 18 Nisan 1995), Arjantinli bir avukat, gazeteci, öğretmen, devlet adamı ve siyasetçidir. 1 Mayıs 1958'den 29 Mart 1962'ye kadar Arjantin Devlet Başkanı olarak görev yaptı. Frondizi, Paso de los Libres'te, İtalyan göçmenlerinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Buenos Aires Üniversitesi'nde hukuk okudu ve daha sonra siyasete girdi. 1946'da Arjantin Ulusal Kongresi'ne seçildi ve burada Radikal Civic Birliği'nin (UCR) önde gelen üyelerinden biri oldu. 1955'te Juan Perón'un devrilmesinden sonra Frondizi, UCR içinde yeni bir hizip olan İntegrasyon ve Kalkınma Hareketi'ni (MID) kurdu. 1958'deki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde MID'in adayı olarak Frondizi, Perón'un desteğini alarak kazandı. Frondizi, başkanlığı sırasında Arjantin ekonomisini canlandırmak için bir dizi önlem aldı. Bunlar arasında yabancı yatırımları teşvik etmek, devlet harcamalarını azaltmak ve ulusal sanayiyi geliştirmek için önlemler vardı. Bu önlemler, Arjantin ekonomisinin büyümesini sağladı, ancak aynı zamanda enflasyonun artmasına ve işsizliğin artmasına da neden oldu. Frondizi'nin dış politikası da tartışmalıydı. Küba Devrimi'nden sonra Fidel Castro ile yakınlaştı ve Amerika Birleşik Devletleri ile ilişkileri gerginleşti. Bu nedenle, Frondizi 1962'de bir askeri darbe ile devrildi. Frondizi, Arjantin tarihinin tartışmalı figürlerinden biridir. Bazıları onu ülkenin ekonomisini canlandıran ve modernleştiren bir lider olarak görürken, diğerleri onu demokratik kurumları zayıflatan ve otoriter eğilimler sergileyen bir lider olarak görür.

Jorge Pacheco Areco (Colorado Partisi). 1920-1998 yılları arasında Uruguay'da görev yapan 33. devlet başkanıdır. 1967-1972 yılları arasında cumhurbaşkanlığı görevini yürüten Pacheco, 1972-1976 yılları arasında ise askeri diktatörlük rejiminin lideri olarak görev yapmıştır. Pacheco, 1920 yılında Montevideo'da doğmuştur. Babası Manuel Pacheco González, Uruguay'da tanınmış bir doktor ve politikacıydı. Pacheco, 1942 yılında Uruguay Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuştur. Mezun olduktan sonra gazetecilik ve siyasete atılmıştır. 1958 yılında Colorado Partisi'nden milletvekili seçilen Pacheco, 1967 yılında cumhurbaşkanı seçilmiştir. Pacheco, göreve geldiğinde Uruguay, siyasi ve ekonomik bir krizin ortasındaydı. Ülkede sol ve sağ gruplar arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyordu. Pacheco, bu krizi kontrol altına almak için orduyla işbirliği yaptı. 1969 yılında, ordunun desteğiyle "halkı koruma" yasasını çıkardı. Bu yasa, muhaliflerin haklarını kısıtlıyor ve orduya geniş yetkiler veriyordu. Pacheco'nun otoriter politikaları, muhalefet tarafından eleştiriliyordu. 1973 yılında, muhalefet partileri, Pacheco'yu görevden almak için bir referandum düzenledi. Ancak, referandumda Pacheco'nun lehine sonuç çıktı. Pacheco, referandumdan sonra, ordunun desteğiyle, 27 Haziran 1973 tarihinde Anayasa'yı askıya aldı ve Genel Kurulu feshetti. Böylece, Uruguay'da askeri diktatörlük rejimi kuruldu. Pacheco'nun diktatörlük rejimi, muhalefeti bastırması ve insan hakları ihlalleri nedeniyle uluslararası alanda eleştirildi. Pacheco, 1976 yılında istifa etti ve sürgüne gitti.

Oscar Gestido (Colorado Partisi). 1901-1967 yılları arasında Uruguay'da görev yapan 32. devlet başkanıdır. 1967 yılından 6 Aralık 1967'deki ölümüne kadar cumhurbaşkanlığı görevini yürütmüştür. Gestido, 1901 yılında Montevideo'da doğmuştur. Babası Pedro Gestido, Uruguay'da

tanınmış bir politikacıydı. Gestido, 1923 yılında Uruguay Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuştur. Mezun olduktan sonra gazetecilik ve siyasete atılmıştır. 1942 yılında Colorado Partisi'nden milletvekili seçilen Gestido, 1951 yılında Senato'ya seçilmiştir. 1960 yılında, Colorado Partisi'nin başkan yardımcısı seçilmiştir. Gestido, 1966 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Colorado Partisi'nden aday olarak seçilmiştir. Gestido, göreve geldiğinde Uruguay, siyasi ve ekonomik bir krizin ortasındaydı. Ülkede sol ve sağ gruplar arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyordu. Gestido, bu krizi kontrol altına almak için orduyla işbirliği yaptı. Ancak, Gestido, ordunun baskıcı politikalarına karşıydı. Gestido, ordunun muhalefeti bastırmasını engellemeye çalıştı. Gestido, 6 Aralık 1967 tarihinde kalp krizi geçirerek öldü. Gestido'nun ölümünden sonra, cumhurbaşkanlığı görevini Jorge Pacheco Areco üstlendi. Gestido, Uruguay tarihi açısından önemli bir figür olduğu söylenebilir. Gestido, Uruguay'ın demokratik bir geleneğine bağlı bir lider olarak kabul edilir. Gestido'nun başlıca başarıları şunlardır: Uruguay'ın ekonomik kalkınmasına katkıda bulundu. Eğitim ve sağlık hizmetlerini iyileştirdi. Uruguay'ın uluslararası alandaki itibarını güçlendirdi. Gestido'nun ölümünden sonra, Uruguay'da siyasi ve ekonomik kriz derinleşti. Bu kriz, 1973 yılında askeri diktatörlük rejiminin kurulmasına yol açtı.

Juan María Bordaberry (Colorado Partisi). uan María Bordaberry, 17 Haziran 1928'de Montevideo, Uruguay'da doğdu. Uruguay Cumhuriyeti Üniversitesi'nde hukuk okudu ve mezun olduktan sonra avukat olarak çalıştı. Bordaberry, siyasi kariyerine 1959 yılında başladı. 1963 yılında, Uruguay Temsilciler Meclisi'ne seçildi ve bu görevi 1966 yılına kadar sürdürdü. 1971 yılında, Uruguay'ın 28. devlet başkanı olarak seçildi. Bordaberry'nin başkanlığı, Uruguay'ın en tartışmalı dönemlerinden biri olarak kabul edilir. Bordaberry, 1973 yılında bir askeri darbe ile iktidara geldi ve Uruguay'da diktatörlük dönemini başlattı. Bordaberry'nin başkanlığı, Uruguay'ın demokrasisinin sona ermesi ve ülkedeki siyasi ve toplumsal karışıklıkların artması ile sonuçlandı. Bordaberry, 1976 yılında, Uruguay Parlamentosu tarafından görevden alındı. 1985 yılında, Uruguay'da demokrasi yeniden sağlandıktan sonra, Bordaberry hakkında bir dizi suç davası açıldı. Bordaberry, 2006 yılında, cinayet ve siyasi muhaliflerin kaçırılması ve kaybolmasından suçlu bulundu ve 30 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bordaberry, 2011 yılında, cezaevinde öldü. Bordaberry'nin başkanlığı döneminde Uruguay'da yapılan bazı önemli olaylar şunlardır: 1973 askeri darbesi: Bordaberry, 1973 yılında, Uruguay Ordusu ile birlikte bir askeri darbe ile iktidara geldi. Bu darbe ile Uruguay'da demokrasi sona erdi ve ülke diktatörlük dönemine girdi. Askeri baskı: Bordaberry'nin diktatörlüğü döneminde, Uruguay Ordusu, muhalifleri bastırmak için şiddet kullandı. Bu dönemde, binlerce Uruguaylı gözaltına alındı, işkence gördü ve öldürüldü. 1985 yılında, Uruguay'da demokrasi yeniden sağlandı. Bordaberry hakkında bir dizi suç davası açıldı ve Bordaberry, cinayet ve siyasi muhaliflerin kaçırılması ve kaybolmasından suçlu bulundu. Bordaberry, Uruguay tarihinin en tartışmalı devlet başkanlarından biridir. Bordaberry'nin başkanlığı, Uruguay'ın demokrasisinin sona ermesi ve ülkedeki siyasi ve toplumsal karışıklıkların artması ile sonuçlandı.

Gregorio Álvarez (Savunma Konseyi). (1925–2016) 1 Eylül 1981 12 Şubat 1985. Askeri—Silahlı Kuvvetler tarafından atandı. İstifa etti. Gregorio Conrado Álvarez Armelino, yaygın olarak "El Goyo" olarak bilinen, 1981'den 1985'e kadar Uruguay'ın diktatörü olarak görev yapan Uruguaylı bir ordu generalidir. Lavalleja/Uruguay'da 26 Kasım 1925'te doğan Álvarez, 1940 yılında Nacional Askeri Akademisi'ne girdi. 1946'da ordu subayı olarak mezun oldu ve kariyerine 7. Süvari Alayı'nda başladı. 1960'tan 1969'a kadar Montevideo'daki Guardia Republicana'nın komutanı olarak

görev yaptı. 1978'de Uruguay Silahlı Kuvvetleri'nin komutanı olarak atandı. 1980 yılında, Uruguay'da bir anayasa referandumu yapıldı ve halk, demokratik bir hükümete geri dönüş lehine oy kullandı. Ancak, Álvarez bunu kabul etmedi ve 1 Eylül 1981'de kendisini ülkenin diktatörü ilan etti. Alvarez'ın diktatörlüğü sırasında, yüzlerce kişi gözaltına alındı, işkence gördü ve öldürüldü. 2007 yılında, Álvarez, diktatörlüğü sırasında işlenen insan hakları ihlalleri nedeniyle suçlandı. 2009 yılında, 37 cinayet ve insan hakları ihlali suçlamasından mahkum edildi ve 25 yıl hapse mahkum edildi. Alvarez, 28 Aralık 2016'da 91 yaşında hapishanede öldü. Gregorio Conrado Álvarez, Uruguay'ın karanlık bir döneminin simgesi olmaya devam ediyor. Diktatörlüğü sırasında işlenen insan hakları ihlalleri bugün bile Uruguay halkı üzerinde derin bir etki yaratmaktadır.

Julio María Sanguinetti (Colorado Partisi). (1936–) 1 Mart 1995 1 Mart 2000 Colorado 1994 Hugo Batalla Hugo Fernández Faingold. Julio María Sanguinetti Coirolo, Uruguaylı bir hukukçu, gazeteci ve siyasetçidir. 1985'ten 1990'a ve 1995'ten 2000'e kadar iki kez Uruguay devlet başkanlığı yapmıştır. On iki yıl süren askeri diktatörlüğün ardından demokratik olarak seçilen ilk devlet başkanıydı. Sanguinetti, Montevideo'da doğdu ve Cumhuriyet Üniversitesi'nden 1961 yılında hukuk diploması aldı. Daha sonra avukatlık mesleğini gazetecilik ile birlikte yürüttü. Sanguinetti, siyasi kariyerine 1963 yılında 27 yaşında Montevideo Bölgesi'ni temsilen Temsilciler Meclisi üyesi olarak başladı. 1964 yılında Cenevre'de Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı'nın (UNCTAD) kuruluşuna katılan Uruguay delegasyonunun üyesiydi. 1966 yılında Anayasa Reformu taslak grubunun bir üyesi ve habercisi olarak görev yaptı ve 1967'den itibaren Amerikan Devletleri Örgütü ile ilgili konularda Colorado Başkanı Jorge Pacheco'nun danışmanlık grubunda yer aldı. Sanguinetti, 1969'dan 1971'e kadar Sanayi ve Ticaret Bakanı olarak görev yaptı. 1972 yılında Kültür ve Spor Bakanı olarak atandı. Silahlı Kuvvetler tarafından Anayasa düzeninin bozulması üzerine 1973 yılında hükümet görevlerinden alındı. Bu dönemde Sanguinetti, hükümeti eleştiren bir tutum takınarak gazeteciliğe yöneldi. Ayrıca, UNESCO'nun Latin Amerika Kitap Teşviki Bölgesel Merkezi'nin Başkanı (1975-1984) ve Peñarol futbol kulübünün Onursal Başkanı olarak kültürel ve sportif faaliyetleri destekledi. Sanguinetti, 1984 yılında Colorado Partisi'nin (PC) genel başkanı seçildi ve askeri hükümet ile müzakerelere liderlik etti. Bu müzakereler 1984 yılında Deniz Kulübü Paktı'nın imzalanmasına ve demokratik bir geçişe yol açtı. 1985 yılında Uruguay devlet başkanlığına seçildi ve 1990 yılına kadar görevde kaldı. Bu dönemde Uruguay, Brezilya ve Arjantin ile Montevideo Paktı'nı imzaladı ve bu anlaşma MERCOSUR'un kurulmasına yol açtı. Sanguinetti, 1995 yılında başlayan ikinci bir dönem için tekrar devlet başkanlığına seçildi. Sanguinetti'nin devlet başkanlığı dönemleri, Uruguay'ın demokrasisini yeniden tesis etmesi ve ekonomisini canlandırması için önemli bir dönemdi. Ayrıca, MERCOSUR'un kurulması ve Latin Amerika entegrasyonunun ilerletilmesinde etkili bir rol oynadı.

Luis Alberto Lacalle (Blanco Partisi). (1941–) 1 Mart 1990 1 Mart 1995 Ulusal. 1989 Gonzalo Aguirre. Luis Alberto Lacalle Herrera, Uruguay'ın 1990-1995 yılları arasında devlet başkanlığı yapmış bir politikacı ve avukattır. Ulusal Parti'nin (Partido Nacional) üyesidir. Lacalle Herrera, Montevideo'da doğdu ve hukuk eğitimi aldı. Gazeteci olarak çalıştıktan sonra siyasete atıldı. 1971'de Temsilciler Meclisi'ne seçildi, ancak 1973'te askeri darbeyle birlikte görevinden ayrılmak zorunda kaldı. Demokrasi yeniden kurulduktan sonra, 1984'te Senatör seçildi ve 1987'de Senato Başkan Yardımcısı oldu. 1989'da Ulusal Parti'nin başkan adayı oldu ve seçimi kazandı. Lacalle Herrera'nın devlet başkanlığı döneminde Uruguay, ekonomik ve sosyal reformlar geçirdi. Mercosur'un kuruluşuna öncülük etti ve Latin Amerika'nın entegrasyonunu destekledi. Ayrıca,

eğitim ve sağlık alanında yatırımlar yaptı. Lacalle Herrera, 1995'ten sonra Ulusal Parti'nin lideri olmaya devam etti. 2014 yılında oğlu Luis Alberto Lacalle Pou'yu destekledi ve oğlu 2019'da Uruguay'ın yeni devlet başkanı seçildi. Lacalle Herrera, Uruguay siyasetinin önemli bir figürüdür. Özgürlükçü ve pragmatik bir politikacı olarak tanınır. Mercosur'un kurulmasına yaptığı katkı ve Latin Amerika'nın entegrasyonuna verdiği destek nedeniyle saygı görmektedir.

Jorge Batlle (Colorado Partisi). (1927–2016) 1 Mart 2000-1 Mart 2005 Colorado. Luis Hierro López. Jorge Luis Batlle Ibáñez (25 Ekim 1927, Montevideo - 24 Ekim 2016, Montevideo), Uruguaylı devlet ve siyaset adamı, avukat ve gazetecidir. 2000-2005 yılları arasında Uruguay Devlet başkanı olarak görev yapmıştır. Eski devlet başkanı Jorge Battle George W. Bush döneminde ABD ile ülkesi arasında birçok konuda ortak müzakereler yapmışlardır.

Tabaré Vázquez (Frente Amplio). (1940–2020) 1 Mart 2015 1 Mart 2020 Geniş Cephe 2014. Raúl Fernando Sendic Rodríguez Lucía Topolansky. Tabaré Ramón Vázquez Rosas (d. 17 Ocak 1940- ö. 6 Aralık 2020), Uruguaylı bir siyasetçi. 2015-2020 yılları arasında Uruguay'ın devlet başkanıdır. Daha önce 2005-2010 yılları arası Başkan olarak görev yaptı. Eğitimli bir doktor (Onkolog) olarak, solcu Frente Amplio (Geniş Cephe) koalisyonun bir üyesidir. Vázquez, 31 Ekim 2004 tarihinde Cumhurbaşkanı seçildi, 1 Mart 2005 tarihinde göreve geldi ve 1 Mart 2010 tarihinde görevi bıraktı. Başkan olarak, eğitim ve çalışma koşullarında önemli iyileştirmeler üzerinde, refah sisteminin önemli bir şekilde genişlemesine başkanlık etti ve 2004-2009 yılları arası ülke nüfusunda, yoksulluk oranı % 32'den % 20'ye düşerek bir azalma meydana gelmiştir. Vázquez 2014 başkanlık seçimlerini kazanarak tekrar göreve dönmüştür. İkinci dönem görevini 1 Mart 2020 tarihine kadar sürdüren Vázquez, söz konusu tarihte görevi ardılı olarak makama seçilen Luis Alberto Lacalle Pou'ya devrederek başkanlıktan ayrılmış ve 6 Aralık 2020'de 80 yaşında ölmüştür. Montevideo'da, La Teja mahallesinde doğan Tabaré Vázquez, Universidad de la República Tıp Fakültesi'nde tıp okudu. 1972 yılında onkoloji uzmanı olarak mezun oldu. 1976 yılında, Paris'te Gustave Roussy Enstitüsü'nde ek eğitim almak için Fransız hükûmetinden burs aldı. 1990-1995 itibaren Montevideo'nun Frente Amplio koalisyonun ilk Belediye Başkanı oldu[18]. 1994 yılında Frente Amplio'nun adayı olarak cumhurbaşkanı seçimlerinde başarısız oldu. 1996 yılında, sol koalisyon tarihi lideri olan Liber Seregni'nin yerine, Frente Amplio'nun lideri seçildi.

José Mujica (Frente Amplio). (1935–) Astori. José Alberto Mujica Cordano (d. 20 Mayıs 1935, Montevideo, Uruguay), 2010-2015 yılları arasında Uruguay'ın 40. Başkanı olarak görev yapan Uruguaylı siyasetçi ve çiftçidir. Tupamaros'ta eski bir gerilla olan Mujica, 1970'lerde ve 1980'lerde askeri diktatörlük sırasında 12 yıl hapis yattı. Sol partilerin Geniş Cephe koalisyonunun bir üyesi olan Mujica, 2005'ten 2008'e kadar Hayvancılık, Tarım ve Balıkçılık Bakanı ve daha sonra Senatör olarak görev yaptı. Geniş Cephe'nin adayı olarak 2009 cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı ve 1 Mart 2010'da Başkan olarak göreve başladı. Aylık 12 bin dolar maaşının %90'ını hayır kurumlarına bağışlayan Mujica, dünyanın en fakir devlet başkanı olarak anılmaktadır. Mujica, 20 Mayıs 1935'te İspanyol Bask kökenli Demetrio Mujica ve İtalyan göçmenlerin kızı Lucy Cordano'nun çocuğu olarak dünyaya geldi. Mujica'nın babası küçük bir çiftçiydi ve 1940 yılında, oğlu beş yaşındayken ölümünden kısa bir süre önce iflas etti. Annesinin ailesi, Ligurya'dan gelen çok fakir göçmenlerdi. 1960'ların ortalarında, Küba Devrimi'nden ilham alan silahlı bir siyasi grup

18 Geniş Cephe (İspanyolca: Frente Amplio, FA), Uruguay'da sol görüşlü politik partiler koalisyonuna verilen addır. Lideri Mónica Xavier'dır. Frente Amplio, PIT-CNT sendika ve kooperatif konut hareketi ile yakın bağları vardır.

olan yeni kurulan MLN-Tupamaros hareketine katıldı[19]. Montevideo'ya yakın bir kasaba olan Pando'nun 1969'da kısa süreli olarak ele geçirilmesine katıldı ve şehirdeki stratejik noktalara saldıran altı mangadan birine liderlik etti. Mujica'nın ekibi telefon santralini devralmakla suçlandı ve operasyonu herhangi bir aksilik olmadan tamamlayan tek kişi oldu. Mart 1970'te Mujica, bir Montevideo barında tutuklanmaya direnirken vuruldu; iki polisi yaraladı ve ardından altı kez vuruldu. Hastanede nöbet tutan cerrah hayatını kurtardı. Cerrahın gizli Tupamaro üyesi olduğunu ve bu nedenle hayatının kurtarıldığını iddia etti. 2005 yılında Mujica, uzun yıllar birlikte yaşadıktan sonra, eski bir Tupamaros üyesi, senatör ve eski devlet başkanı yardımcısı olan uzun zamandır ortağı olan Lucía Topolansky ile evlendi. Çocukları yoktur ve Montevideo'nun eteklerinde Lucia'ya ait bir çiftlikte yaşıyorlar, burada satılık krizantem yetiştiriyorlar, başkanlık sarayında yaşamayı veya personelini kullanmayı reddetmişlerdir. Çiftliğinde ayrıca üç ayaklı köpeği Manuela da yaşamaktadır. Yaşam tarzıyla dünya çapında dikkat çektiler. Mujica 1987 model Volkswagen Beetle'ı ulaşım aracı olarak kullanmaktadır. 2010 yılında, arabanın değeri 1.800 dolardı ve Mujica tarafından o yıl için sunulan zorunlu yıllık kişisel servet beyanının tamamını temsil ediyordu. Kasım 2014'te Uruguay gazetesi Busqueda, kendisine araba için 1 milyon dolar teklif edildiğini bildirdi; araba için 1 milyon dolar alırsa, desteklediği bir programla evsizleri barındırmak için bağışlanacağını söyledi. Mujica bir ateisttir.

Luis Lacalle Pou (Blanco Partisi). (1973–) 1 Mart 2020 devam ediyor. Luis Alberto Aparicio Alejandro Lacalle Pou 1 Mart 2020'den beri Uruguay Devlet Başkanı olarak görev yapan bir Uruguaylı politikacı ve avukattır. Lacalle Pou, Uruguay'ın eski devlet başkanı Luis Alberto Lacalle'nin oğludur. Montevideo'daki The British Schools of Montevideo'ya gitti ve 1998 yılında Uruguay Katolik Üniversitesi'nden hukuk fakültesinden mezun oldu. 2000 yılında siyasete girdi ve Uruguay Ulusal Meclisi'nde (Parlamento) 2000'den 2010'a kadar görev yaptı. 2011'den 2012'ye kadar Temsilciler Meclisi Başkanı olarak görev yaptı. 2014 yılında Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci oldu. 2019 yılında Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde birleştirici bir aday olarak aday oldu ve ikinci turda oyların %51'ini alarak kazandı. Lacalle Pou, sağcı bir politikacıdır ve Ulusal Parti'nin bir üyesidir. Ekonomi politikaları, hükümetin rolünü küçültmeyi ve özel sektörü teşvik etmeyi hedeflemektedir. Sosyal politikaları, geleneksel aile değerlerine ve bireysel özgürlüklere vurgu yapmaktadır. Lacalle Pou'nun başkanlığı sırasında, Uruguay COVID-19 salgınını ele aldı ve ekonomiyi yeniden başlattı. Ayrıca, Uruguay'ın Arjantin, Brezilya ve Paraguay ile bölgesel entegrasyonunu güçlendirdi. Lacalle Pou, evli ve üç çocuk babasıdır.

19 Ulusal Kurtuluş Hareketi - Tupamaros (İspanyolca: Movimiento de Liberación Nacional - Tupamaros, MLN-T) 1960'lar ve 1970'lerde Uruguay'da Marksist-Leninist bir şehir gerilla grubuydu. 1989 yılında Geniş Cephe'ye kabul edilen Halk Katılımı Hareketi'ne (MPP) katıldı. MLN-T, en önemli lideri Raúl Sendic ve onun sosyal politika anlayışıyla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Daha sonra Uruguay Devlet Başkanı olan José Mujica da üyesiydi. Grup yetkililerine göre 300 Tupamaros ya çatışmalarda ya da hapishanelerde (çoğu 1972'de) öldü. Yaklaşık 3,000 Tupamaro da hapsedildi.

Venezuela Devlet Adamları

Venezuela'nın siyasi tarihi, 1522'de İspanya tarafından sömürgeleştirilmesiyle başladı. 1811'de, Simón Bolívar liderliğindeki bağımsızlık hareketleri başladı. Bolívar, bölgedeki tüm sömürge güçlerine karşı mücadele etti. 1821'de, Venezuela, Büyük Kolombiya Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak bağımsızlığını kazandı. Bağımsızlıktan sonra, Venezuela, istikrarsız bir siyasi döneme girdi. Ülkede sık sık askeri darbeler yaşandı. 1935'te, Juan Vicente Gómez'in ölümünden sonra, Venezuela'da bir demokratikleşme süreci başladı. 1958'de, Demokratik Hareket (AD) partisi iktidara geldi. AD partisi, Venezuela'da demokrasiyi güçlendirmek için önemli adımlar attı. Ancak, 1970'lerde, AD partisinin popüleritesi azaldı. 1980'lerde, Venezuela'da ekonomik kriz yaşandı. Bu kriz, siyasi istikrarsızlığa yol açtı. 1992'de, Hugo Chávez liderliğindeki bir askeri darbe girişimi başarısız oldu. 1998'de, Hugo Chávez, cumhurbaşkanı seçildi. Chávez, Venezuela'da sosyalist bir devrim yapmaya çalıştı. Chávez'in yönetimi, Venezuela'da siyasi kutuplaşmayı derinleştirdi. 2013'te, Hugo Chávez'in ölümünden sonra, Nicolás Maduro cumhurbaşkanı oldu. Maduro'nun yönetimi, Venezuela'da ekonomik krizi daha da derinleştirdi. Ülkede hiperenflasyon, gıda kıtlığı ve siyasi baskılar yaşandı. 2019'da, Venezuela'da ABD destekli Juan Guaidó, kendini geçici devlet başkanı ilan etti. Ancak, Maduro, Venezuela'nın yasal devlet başkanı olarak kaldı. 2023 yılı itibarıyla, Venezuela, siyasi ve ekonomik açıdan büyük bir kriz yaşıyor. Ülkede, siyasi kutuplaşma ve şiddet artıyor. Ekonomik kriz, halkın yaşam standartlarını önemli ölçüde düşürdü. Venezuela'nın siyasi tarihi, bağımsızlığını kazanmasından bu yana, istikrarsızlık ve kriz dönemleri ile birlikte geçmiştir. Ülke, günümüzde, siyasi ve ekonomik açıdan büyük bir zorluklarla karşı karşıyadır. Venezuela'nın siyasi tarihi, aşağıdaki dönemlere ayrılabilir.
Sömürge dönemi (1522-1811)
Bağımsızlık dönemi (1811-1830)
İstikrarsız dönem (1830-1935)
Demokratikleşme dönemi (1935-1980)
Ekonomik kriz ve siyasi kutuplaşma dönemi (1980-günümüz)

José Antonio Páez, José María Vargas, Carlos Soublette, José Tadeo Monagas, José Gregorio Monagas, Julián Castro, Pedro Gual, Manuel Felipe Tovar, Pedro Gual Escandón, Juan Crisóstomo Falcón, Manuel Ezequiel Bruzual, Guillermo Tell Villegas, José Ruperto Monagas, Antonio Guzmán Blanco, Francisco Linares Alcántara, Hermógenes López, Raimundo Andueza Palacio, Joaquín Crespo, Ignacio Andrade, Juan Bautista Perez, Juan Vicente Gómez, Eleazar López Contreras, Isaías Medina Angarita, Rómulo Gallegos, Carlos Delgado Chalbaud, Germán Suárez Flamerich, Marcos Evangelista Pérez Jiménez, Wolfgang Larrazábal, Rómulo Betancourt, Raúl Leoni, Rafael Caldera, Carlos Andrés Pérez, Luis Herrera Campins, Jaime Lusinchi, Ramón José Velásquez, Hugo Chávez, Nicolás Maduro.

José Antonio Páez (1790–1873) Portuguesa 13 Ocak 1830–20 Ocak 1835. José Antonio Páez, Venezuela'nın bağımsızlık savaşları sırasında önemli bir figürdü ve ülkenin ilk devlet başkanlarından biriydi. (13 Haziran 1790, Aragua de Barcelona/Venezuela- 6 Mayıs 1873, New York, ABD). José Antonio Páez, Simón Bolívar'ın güçlü bir destekçisiydi ve 1821'de Venezuela'nın bağımsızlığını kazanmasına yardımcı oldu. Ancak, daha sonra Bolívar ile aralarında politik anlaşmazlıklar ortaya çıktı ve Páez, Bolívar'ın hükümetine karşı bir isyan başlattı. Páez, ülkesinde birkaç kez devlet başkanlığı yapmıştır, ancak siyasi kariyeri boyunca çeşitli zorluklarla karşılaşmıştır. Siyasi hayatı boyunca dönemsel olarak iktidarda olmuş ve devlet yönetiminde etkili

olmuştur. José Antonio Páez, Venezuela'nın tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir ve ülkenin bağımsızlık mücadelesinde oynadığı rol nedeniyle saygı görmüştür.

José María Vargas (1835–1839) José María Vargas, 10 Mart 1786'da La Guaira, Venezuela'da doğan ve 13 Mart 1854'te New York, ABD'de ölen bir Venezuelalı devlet adamı ve hekimdir. Vargas, Venezuela'nın bağımsızlık mücadelesi sırasında önemli bir rol oynadı. José María Vargas, 1835-1836 yılları arasında Venezuela'nın başkanı olarak görev yaptı. Aynı zamanda bir hekimdi ve tıp alanındaki çalışmalarıyla tanındı. Caracas'ta José María Vargas Üniversitesi, onun anısına adlandırılmıştır. Vargas, Venezuela'daki siyasi ve toplumsal değişimlere katkıda bulunan önemli bir figür olarak kabul edilmektedir.

Carlos Soublette (1843–1847) Carlos Soublette, Venezuela'nın eski bir devlet adamıdır. Genellikle 19. yüzyılın başlarına dayanan tarihi bir figürdür. Carlos Soublette, 15 Aralık 1789'da Venezuela'nın La Guaira şehrinde doğdu ve 11 Mayıs 1870'te öldü. Soublette, Simón Bolívar'ın yakın bir arkadaşı ve müttefiki olarak bilinir. Bolívar ile birlikte Güney Amerika'nın bağımsızlığı için savaştı. Ayrıca Venezuela'nın başkanlığını da yapmıştır. İlk olarak 1837-1839 yılları arasında ve ikinci kez 1839-1843 yılları arasında Venezuela'nın devlet başkanı olarak görev yapmıştır. Carlos Soublette'nin politik kariyeri, Venezuela'nın bağımsızlık sürecinde ve sonrasında önemli bir rol oynadığı için önemlidir. Ayrıca, ülkenin siyasi ve tarihi gelişiminde etkili bir figür olarak hatırlanmaktadır.

José Tadeo Monagas (1847–1851) José Tadeo Monagas, 1784 yılında doğan ve 1868'de ölen bir Venezuela devlet adamıdır. Monagas, 1847-1851 yılları arasında ve 1855-1858 yılları arasında iki dönem boyunca Venezuela'nın başkanı olarak görev yapmıştır. Aynı zamanda, kardeşi José Gregorio Monagas da dahil olmak üzere, Monagas kardeşler olarak bilinen bir siyasi güç oluşturdular. José Tadeo Monagas, özellikle Venezuela tarihindeki Monagas dönemi olarak bilinen bir döneme liderlik etti. Bu dönem, politik çalkantılar, iç savaşlar ve siyasi istikrarsızlıkla tanınır. Monagas kardeşler, özellikle ülkedeki devlet yönetimini ve siyasi süreçleri etkileyen çeşitli politik ve toplumsal değişikliklere neden oldular. José Tadeo Monagas'ın başkanlık döneminde, ülkede siyasi ve toplumsal reformlar yapıldı, ancak bu dönem aynı zamanda iç çatışma ve karışıklıklarla da doluydu. Bu nedenle, Monagas dönemi, Venezuela'nın tarihinde önemli bir dönem olarak kabul edilir.

José Gregorio Monagas (1851–1855) José Gregorio Monagas, 28 Mayıs 1795 tarihinde Venezuela'nın Aragua eyaletinde doğan bir Venezuelalı devlet adamıdır. José Gregorio Monagas, Venezuela tarihinde önemli bir figür olarak kabul edilir ve ülkenin 19. yüzyıldaki siyasi olaylarında etkili bir rol oynamıştır. Monagas, Venezuela'nın 9. ve 13. devlet başkanı olarak görev yapmıştır. İlk kez 1851-1855 yılları arasında devlet başkanlığı yapmış, daha sonra 1855-1858 yılları arasında ikinci bir dönem daha görev almıştır. Kardeşi José Tadeo Monagas da Venezuela'nın devlet başkanlığını yapmıştır ve bu durum, Monagas kardeşlerin ülkedeki siyasi etkilerini gösterir. José Gregorio Monagas döneminde, liberal politikaların etkisi altında bir dönem yaşanmıştır. Ancak bu dönem, politik ve ekonomik belirsizliklerle de karakterize olmuştur. Monagas'ın liderliğindeki hükümet, ülkedeki toprak sahipleri sınıfıyla çatışmalara ve iç mücadelelere tanık olmuştur. Monagas'ın politik kariyeri, Venezuela'nın tarihindeki önemli dönemlerden birine denk gelir ve ülkenin 19. yüzyıldaki siyasi değişimlerinde etkili bir rol oynamıştır.

Julián Castro (1858–1859) Julián Castro (d. ? - ö. 12 Haziran 1875), Venezuelalı askerdir. Aynı zamanda bir zamanlar Venezuela devlet başkanlığını yapmıştır. 1858'den 1859'a kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Pedro Gual (1859) Pedro Gual, bir Kolombiyalı politikacı ve devlet adamıdır. Ancak, özellikle 19. yüzyılın başlarındaki Venezuella'nın bağımsızlık hareketi bağlamında önemlidir. Pedro Gual,

1783'te Caracas, Venezuela'da doğdu ve 1862'de öldü. 1830'larda, Venezuella'nın bağımsızlığına yönelik mücadelede etkili bir rol oynadı. Gual, Venezuella'nın ilk devlet başkanlarından biri olarak hizmet verdi ve aynı zamanda Venezuella'nın ilk anayasasını hazırlayan bir komitede yer aldı. Ancak, bu dönemdeki politik olaylar ve çatışmalar nedeniyle siyasi arenadan çekildi.

Manuel Felipe Tovar (1859–1861) Manuel Felipe Tovar (1 Ocak 1803, Caracas - 21 Şubat 1866, Paris), 1859-1861 yılları arasında Venezuela devlet başkanıydı. Varlıklı bir ailede doğdu ve hukuk eğitimi aldı. Siyasi kariyerine 1830'larda başladı ve Venezuela Kongresi'nde çeşitli pozisyonlarda bulundu. 1859'da, Federal Savaş'ın ortasında, Venezuela devlet başkanı seçildi. Tovar'ın başkanlığı zor bir dönemde geldi. Ülke, iki siyasi fraksiyon arasında bölünmüştü ve Federal Savaş'ın yıkıcı etkileriyle karşı karşıyaydı. Tovar, ülkeyi savaştan kurtarmaya çalıştı, ancak çabaları başarılı olmadı. 1861'de isyancı güçler Caracas'ı ele geçirdi ve Tovar sürgüne gönderildi. Tovar, sürgün sırasında Paris'te yaşadı ve 1866'da öldü. Tarihçiler Tovar'ı Venezuela'nın en zor zamanlarında ülkesine hizmet veren dürüst ve yetenekli bir lider olarak değerlendirir.

Pedro Gual Escandón (d. 17 Ocak 1783 - ö. 6 Mayıs 1862), Venezuelalı avukat, politikacı, ve diplomattır. Aynı zamanda bir süre Venezuela devlet başkanlığını yapmıştır. 15 Mart 1858'den 18 Mart 1858'e kadar, 1859'da ve 1861'de Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Juan Crisóstomo Falcón (1863–1864) Juan Crisóstomo Falcón, 1820'de Venezuela'da doğan ve 1870'te ölen bir politikacı ve askeri liderdir. Falcón, özellikle Venezuela'nın tarihsel olarak önemli bir döneminde siyasi roller üstlendiği için bilinir. 19. yüzyılın ikinci yarısında, özellikle 1858'den 1863'e kadar olan dönemde, Venezuela'nın devlet başkanı olarak görev yaptı. Falcón, özgürlük ve federalist idealleri savunan bir figürdü. İlk olarak 1858'de devlet başkanı olarak seçildi ve bu görevi bir süre boyunca sürdürdü. Federalist hareketi destekleyerek, merkezi hükümete karşı eyaletler arasında daha fazla özerklik savundu. Aynı zamanda, Falcón'ın liderliğindeki federalist güçler, Venezuela'nın tarihinde önemli olan "Federasyon Savaşları" olarak bilinen bir dizi çatışmaya katıldı. Bu savaşlar, federalistlerin merkezi hükümete karşı mücadele ettiği bir dönemdi. Falcón'ın politik kariyeri ve etkisi, Venezuela'nın tarihindeki karmaşık siyasi dönemlerden birini temsil eder.

Manuel Ezequiel Bruzual (1868) Manuel Ezequiel Bruzual, Venezuella'nın eski bir devlet başkanıdır. 1856-1878 yılları arasında iki kez devlet başkanlığı yapmıştır. İlk olarak 1858'de başkanlık görevine gelmiş, ancak kısa bir süre sonra görevinden ayrılmıştır. Daha sonra 1877'de yeniden devlet başkanı seçilmiş ve 1878'e kadar bu görevi sürdürmüştür. Bruzual'ın başkanlık dönemleri arasında ülkedeki siyasi ve sosyal değişimlere tanıklık edilmiştir. Ayrıca, Manuel Ezequiel Bruzual, Venezuella tarihinde önemli bir figür olarak bilinir ve ülkedeki siyasi olaylara katılımıyla tanınır. Kendisi aynı zamanda askeri bir liderdi ve Venezuella'nın bağımsızlık mücadelelerine katılmıştır.

Guillermo Tell Villegas (1868). Guillermo Tell Villegas, 28 Temmuz 1854'te Venezuela'nın Miranda eyaletinin Caracas şehrinde doğdu. Hukuk eğitimi gördü ve gazeteci olarak çalıştı. 1888'de Liberal Parti'den milletvekili seçildi. Villegas, 1892'de Venezuela devlet başkanlığına seçildi. Başkanlığı sırasında, ülkeyi daha demokratik ve istikrarlı bir hale getirmeye çalıştı. Ancak, kısa süren başkanlığı sırasında çok fazla şey başaramadı. 7 Ekim 1892'de istifa etti. Villegas, 25 Temmuz 1949'da Caracas'ta öldü. Basın özgürlüğünü genişletti. Eğitim sistemini reforme etti. Ülkenin altyapısını geliştirmeye odaklandı. Ekonomik istikrarı sağlayamadı. Ülkenin iç huzurunu sağlayamadı. Villegas, Venezuela tarihinin önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Onun başkanlığı, ülkenin demokratikleşmesine ve modernleşmesine katkıda bulundu.
1892: Villegas, Venezuela devlet başkanlığına seçildi.
1892: Venezuela, Kolombiya ile bir sınır anlaşmasına imza attı.

1892: Venezuela, ABD ile bir ticaret anlaşması imzaladı.
1892: Venezuela'da ekonomik kriz başladı.
1892: Venezuela'da iç karışıklıklar başladı.
1892: Villegas, istifa etti.

José Ruperto Monagas (1868–1870). José Ruperto Monagas (1831-1880), Venezuela'nın 1869'dan 1870'e kadar devlet başkanıydı. José Tadeo Monagas'ın kardeşi ve Venezuela'nın ilk demokratik seçimlerinde seçilen ilk cumhurbaşkanıydı. José Ruperto Monagas, Venezuelalı devlet adamıYeni pencerede açılır. Monagas, 1831'de Venezuela'nın Oriente eyaletinin Maturín şehrinde doğdu. Hukuk eğitimi gördü ve gazeteci olarak çalıştı. 1858'de Liberal Parti'ye katıldı ve 1863'te Venezuela Temsilciler Meclisi'ne seçildi. 1868'de, ağabeyi José Tadeo Monagas'ın cumhurbaşkanlığı sırasında, José Ruperto Monagas, devlet başkan yardımcısı olarak atandı. 1869'da José Tadeo Monagas, sağlık nedenleriyle istifa etti ve José Ruperto Monagas, cumhurbaşkanı oldu. Monagas'ın başkanlığı, liberal reformların bir dönemi oldu. Basın özgürlüğünü genişletti, eğitim sistemini reforme etti ve ülkeyi daha demokratik bir hale getirmeye çalıştı. Ayrıca, Venezuela'nın dış politikasını ABD ve Avrupa ile daha yakın ilişkiler kurmak için yeniden şekillendirdi. Ancak, Monagas'ın başkanlığı, sonunda iç karışıklıklara yol açtı. 1870'te, muhafazakar güçler, Monagas'ı görevden indirdi. Monagas, sürgüne gitti ve 1880'de öldü. Monagas, Venezuela tarihinin önemli devlet adamlarından biri olarak kabul edilir. Onun başkanlığı, ülkenin demokratikleşmesine ve modernleşmesine katkıda bulundu.

Antonio Guzmán Blanco (28 Şubat 1829 - 28 Temmuz 1899), Venezuela'nın 1870'den 1877'ye, 1879'dan 1884'e ve 1886'dan 1887'ye kadar üç ayrı dönem başkanlığını yapan Venezuelalı bir askeri lider, devlet adamı, diplomat ve politikacıydı. Guzmán Blanco, Venezuela'nın başkenti Karakas'ta doğdu. Zengin bir aileden geliyordu ve iyi bir eğitim aldı. 1848'de, Venezuela İç Savaşı sırasında muhafazakar güçlere karşı savaştı. Savaşın sonunda, liberal güçler zafer kazandı ve Guzmán Blanco, Venezuela Senatosu'na seçildi. 1863'te, Guzmán Blanco, Venezuela devlet başkan yardımcısı oldu. 1869'da, devlet başkanı José Ruperto Monagas'ın istifasının ardından, Guzmán Blanco, cumhurbaşkanı oldu. Guzmán Blanco'nun başkanlığı, Venezuela'nın modernleşmesine ve kalkınmasına katkıda bulundu. Ülkenin altyapısını geliştirdi, eğitim sistemini reforme etti ve ekonomik büyümeyi teşvik etti. Ayrıca, Venezuela'nın dış politikasını ABD ve Avrupa ile daha yakın ilişkiler kurmak için yeniden şekillendirdi. Guzmán Blanco'nun başkanlığı, aynı zamanda, muhafazakar güçler ve liberal güçler arasındaki iç çatışmalarla da karakterize edildi. Bu çatışmalar, Guzmán Blanco'nun başkanlık dönemlerinin tamamında devam etti. Guzmán Blanco, 1887'de Venezuela'dan sürgüne gönderildi. 1899'da Paris'te öldü. Guzmán Blanco, Venezuela tarihinin en tartışmalı figürlerinden biridir. Bazıları onu Venezuela'nın modernleşmesinin mimarı olarak görüyor, diğerleri ise onu diktatör olarak görüyor.

Francisco Linares Alcántara (1877–1878). Francisco Linares Alcántara (d. 13 Nisan 1825 - ö. 30 Kasım 1878), Venezuelalı devlet adamıdır. 27 Şubat 1877'den 30 Kasım 1878'e kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Hermógenes López (d. 19 Nisan 1830 - ö. 17 Aralık 1898), Venezuelalı devlet adamıdır. 1887'den 1888'e kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Raimundo Andueza Palacio (d. 6 Şubat 1846 - ö. 17 Ağustos 1900), Venezuelalı avukat, gazeteci ve politikacıdır. 1890'dan 1892'ye kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Joaquín Crespo (1884–1886). Joaquin Crespo (d. 22 Ağustos 1841 - ö. 16 Nisan 1898), Venezuelalı politikacı ve aynı zamanda da Venezuela devlet başkanıdır. 26 Nisan 1884'ten 15 Eylül 1886'ya kadar ve 7 Ekim 1892'den 28 Şubat 1898'e kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Ignacio Andrade (d. 31 Temmuz 1839 - ö. 17 Şubat 1925), Venezuelalı avukat ve politikacıdır. 28 Şubat 1898'ten 20 Ekim 1899'a kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Juan Bautista Perez (20 Aralık 1869 - 7 Mayıs 1952), Venezuelalı avukat ve devlet başkanıdır. 30 Mayıs 1829'dan 13 Haziran 1831'e kadar devlet başkanlığı yapmıştır.

Juan Vicente Gómez (24 Temmuz 1864 - 17 Aralık 1935), 1908-1935 arasında Venezuela diktatörü. Yerli olmasına ve iyi bir resmi öğrenim görmemesine karşın, Andlar bölgesinde geniş nüfuz kazandı. 1899'da Cipriano Castro'nun özel ordusuna katıldı. Başkent Karakas'ın ve yönetimin ele geçirilmesinden sonra başkan yardımcılığına getirildi. 1908'de Castro'nun Avrupa'da tedavi görmesinden yararlanarak iktidara el koydu; ölümüne değin bazen doğrudan, bazen de kukla başkanlar aracılığıyla ülkeyi yönetti. Yönetimi sırasında Venezuela bağımsızlık ve ekonomik gelişme yönünde önemli adımlar attı. 1918'de Maracaibo Gölü yakınlarında petrol bulununca, Amerikan, İngiliz ve Hollandalı petrol şirketleriyle Venezuela'nın çıkarları doğrultusunda sıkı pazarlıklara girişti. Yabancı ülkelerle iyi ilişkileri korudu ve bütün dış borçları ödemeyi başardı. Yerel caudillo'lar (askeri şefler) ile Katolik Kilisesi üzerinde denetim kurdu. Kapsamlı bir bayındırlık programı başlattı ve etkili bir yönetim sistemi oluşturdu. Bu arada efsanevi servetine çok sayıda çiftlik, işletme ve sanayi kuruluşu da ekledi. Artan zenginliğiyle birlikte baskı ve şiddete dayalı bir yönetim kurdu. Güney Amerika'nın en iyi donanımlı ordusunu ve her yere uzanan ajan şebekesini de o geliştirdi.

Eleazar López Contreras (d. 5 Mayıs 1883 - ö. 2 Ocak 1973), Venezuelalı devlet adamıdır. 18 Aralık 1935'ten 5 Mayıs 1941'e kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır.

Isaías Medina Angarita, (d. 6 Temmuz 1897 - ö. 15 Eylül 1953), Venezuelalı asker ve siyasetçi. 5 Mayıs 1941'den 18 Ekim 1945'e kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır. San Cristobal'da doğmuştur. 1914'te ise Venezuela Askeri Akademisinde okumaya başlamıştır. 1943'te Venezuela Demokratik Partisi'ni kurmuştur. 56 yaşındayken Caracas'da öldü.

Rómulo Gallegos (d. 2 Ağustos 1884 - ö. 7 Nisan 1969), Venezuelalı romancı ve politikacıdır. 17 Şubat 1948'den 24 Kasım 1948'e kadar Venezuela devlet başkanlığı yapmıştır. Caracas'ta doğmuştur. 1903'te öğretmenlik, yazarlık, gazetecilik, müzisyenlik yapmıştır. Yazdığı Doña Bárbara kitabı 1929'da yayımlanmıştır. 1937'de kongreye katılmış ve 1941'de Caracas valisi olarak seçilmiştir. 1947 Venezuela devlet başkanlığı seçimi sonucunda Şubat 1948'de Venezuela devlet başkanı olarak seçilmiştir. Kasım 1948'de ise Carlos Delgado Chalbaud başkan olarak seçilmiştir. 1958'de Venezuela'ya geri dönmüş ve senatörlük yapmıştır. 7 Nisan 1969'da ölmüştür.

Carlos Delgado Chalbaud (d. 20 Ocak 1909 - ö. 13 Kasım 1950), Venezuelalı asker ve siyasetçi. 1948'den 1950'ye kadar Venezuela devlet başkanıydı.

Germán Suárez Flamerich, (d. 10 Nisan 1907 - ö. 24 Haziran 1990), Venezuelalı avukat, akademisyen, diplomat ve siyasetçi. 1950'den 1952'ye kadar Venezuela devlet başkanı olarak görev yaptı. 24 Haziran 1990 tarihinde ölmüştür.

Marcos Evangelista Pérez Jiménez (25 Nisan 1914 - 20 Eylül 2001), Venezuelalı asker ve siyasetçidir. 1952-1958 yılları arasında Venezuela devlet başkanı olarak görev yaptı. İktidar

döneminde, petrol fiyatlarının yükselişi kamu işlerinin başarısını kolaylaştırarak, siyasi ve ekonomik istikrar, iddialı kamu çalışmalarının tamamlanması, hidroelektrik, madencilik ve çelik gibi endüstrilerin hızla gelişmesi kalkınmada belirgin iyileşme sağlandı. Venezuela'nın hızla büyüyen gecekondularının çoğunu ortadan kaldırmak için program başlattı.

Wolfgang Larrazábal (d. 5 Mart 1911 - ö. 27 Şubat 2003), Venezuelalı asker ve siyasetçi. 1958 yılında bir süre Venezuela devlet başkanı olarak görev yaptı. 1958 devlet başkanlığı seçiminde aday olmak için istifa etti, ancak eski devlet başkanı Rómulo Betancourt'a yenildi.

Rómulo Betancourt (1908–1981) Miranda 13 Şubat 1959 – 13 Mart 1964 26 (1958) Demokratik Eylem. Rómulo Betancourt, Venezuela'nın eski devlet başkanlarından biriydi. Rómulo Betancourt, 22 Şubat 1908'de Venezuela'nın Guatire şehrinde doğdu ve 28 Eylül 1981'de Fransa'nın Côte d'Azur bölgesinde öldü. 20. yüzyılın ortalarında Latin Amerika'da önemli bir siyasi figürdü. Betancourt, 1945'te Acción Democrática (Demokratik Eylem) adlı siyasi partiyi kurdu. 1945-1948 yılları arasında başkanlık görevini yürüttü, ancak askeri darbe nedeniyle görevinden uzaklaştırıldı. 1958'de yeniden başkanlığa seçildi ve bu sefer görevini tamamladı. Hükümeti, demokratik reformlar yapma çabalarıyla ve politik istikrarı sağlama çabalarıyla bilinir. Betancourt, Latin Amerika'daki demokratikleşme süreçlerine katkıda bulunan önemli bir lider olarak kabul edilmektedir. Ayrıca, kendi döneminde ve sonrasında, bölgesel siyasette etkili bir figür olarak tanınmıştır.

Raúl Leoni (1905–1972) Bolívar 13 Mart 1964 11 Mart 1969 27 (1963) Demokratik Eylem. Raúl Leoni, Venezuellalı bir politikacıdır. 26 Nisan 1905 tarihinde El Manteco'da doğmuş ve 5 Temmuz 1972'de Caracas'ta hayatını kaybetmiştir. Leoni, 1964 ile 1969 yılları arasında Venezuela'nın devlet başkanlığını yapmıştır. Acción Democrática (Demokratik Eylem) partisinin bir üyesi olarak, ülkesinde siyasi kariyerine devam etmiş ve özellikle demokratik reformlar ve ekonomik gelişim konularında önemli rol oynamıştır. Leoni'nin liderliğindeki dönemde, Venezuela'da siyasi istikrarın sürdürülmesine ve sosyal reformların hayata geçirilmesine odaklanılmıştır. Ancak, ekonomik zorluklar ve diğer siyasi sorunlar nedeniyle görev süresi boyunca zorlu bir dönemden geçmiştir. Leoni'nin politik kariyeri öncesinde, hukuk eğitimi almış ve hukuk pratiği yapmıştır. Ayrıca, öğretmenlik de yapmış olan Leoni, siyasi hayatına Acción Democrática partisinin bir üyesi olarak başlamış ve partinin önemli isimlerinden biri olmuştur.

Carlos Andrés Pérez (1922–2010) Táchira 12 Mart 1974 – 12 Mart 1979 (1973). Democratik Eylem. Carlos Andrés Pérez, Venezuela'nın eski devlet başkanlarından biridir. İki ayrı dönemde (1974-1979 ve 1989-1993) Venezuela'nın başkanlığını yapmıştır. Pérez, Acción Democrática partisinin bir üyesiydi ve bu parti içinde önemli bir figürdü. Carlos Andrés Pérez'in ilk başkanlık döneminde, petrol fiyatlarının yüksek olduğu bir döneme denk gelmişti. Bu dönemde, Venezuela ekonomisi büyüdü ancak aynı zamanda yolsuzluk iddiaları ve siyasi huzursuzluk da arttı. İlk başkanlık dönemi, ekonomik sorunlar ve toplumsal protestolar nedeniyle zorlu geçti. 1989 yılında, Pérez ikinci kez devlet başkanı seçildi. Ancak bu dönemde, özellikle ekonomik reformlar ve petrol fiyatlarının düşmesi gibi nedenlerle ülkede ciddi ekonomik sıkıntılar ve toplumsal protestolar ortaya çıktı. Bu dönemde Caracazo olarak bilinen büyük bir ayaklanma yaşandı. Carlos Andrés Pérez, 1993 yılında görevden alındı ve yolsuzluk suçlamalarıyla mahkemeye çıkarıldı. Sonraki yıllarda siyasetteki etkisi azaldı, ancak Venezuela'nın modern tarihinde önemli bir figür olarak hatırlanmaktadır. Pérez, 2010 yılında öldü.

Luis Herrera Campins (1925–2007) Portuguesa 12 Mart 1979 – 2 Şubat 1984 (1978) Copei. Luis Herrera Campins, 4 Mayıs 1925 - 9 Ekim 2007 tarihleri arasında yaşamış olan Venezuelalı bir siyasetçidir. Campins, 1979-1984 yılları arasında Venezuela'nın başkanlığını

yapmıştır. Aynı zamanda Hristiyan Demokrat Parti'nin bir üyesi olarak bilinir. Campins'in başkanlık dönemi, ülkede ekonomik zorluklar ve siyasi belirsizlikle geçti. Ayrıca, petrole dayalı ekonominin zorlu bir dönemini deneyimledi. Herrera Campins'in politik kariyeri, 1950'lerin sonlarına doğru başlamış ve başkanlık görevi dışında da çeşitli devlet pozisyonlarını içermiştir. Kendisi aynı zamanda yazar ve avukat olarak da bilinir.

Jaime Lusinchi (1924–2014) Anzoátegui 2 Şubat 1984 – 2 Şubat 1989 (1983). Demokratik Eylem. Jaime Lusinchi, Venezuela'nın eski bir devlet adamıdır. 27 Mayıs 1924 tarihinde Venezuela'nın Clarines şehrinde doğdu ve 21 Mayıs 2014 tarihinde öldü. Lusinchi, siyasi kariyerine öğrencilik yıllarında başladı ve 1950'lerde Acción Democrática (Demokratik Eylem) partisine katıldı. 1984-1989 yılları arasında Venezuela'nın devlet başkanı olarak görev yaptı. Lusinchi'nin başkanlığı sırasında, ülke ekonomisi zorlu bir dönemden geçti ve enflasyon oranları yüksek bir seviyeye ulaştı. Ayrıca, yönetimi sırasında çeşitli siyasi ve ekonomik zorluklarla karşılaştı. Lusinchi'nin yönetimi, eleştirilere ve tartışmalara neden oldu, ancak Venezuela'daki siyasi tarihin bir parçası olarak hatırlanmaktadır.

Ramón José Velásquez (1916–2014) Táchira 5 Haziran 1993–1994 Demokratik Eylem. Ramón José Velásquez Mujica (28 Kasım 1916-24 Haziran 2014), Venezuelalı bir siyasetçi, tarihçi, gazeteci ve avukattı. 1945'te Isaías Medina Angarita'nın bir grup asker tarafından devrilmesinden sonra Velásquez, Acción Democrática (AD) sosyal demokrat partisinin yayın organı olan El Nacional gazetesinde muhabir ve köşe yazarı olarak çalışmaya başladı. 1948'de, Velásquez, General Marcos Pérez Jiménez'in diktatörlüğüne karşı mücadele etmek için kurulan Ulusal Devrimci Konsey'e katıldı. Bu çabaları nedeniyle, diktatörlüğün 1958'de sona ermesine rağmen, iki yıl siyasi hapse mahkum edildi. Serbest bırakıldıktan sonra, Velásquez siyasi kariyerine devam etti ve 1958'de Acción Democrática'dan Venezuela Parlamentosu'na seçildi. 1963'ten 1964'e kadar Venezuela'nın dışişleri bakanı olarak görev yaptı. 1983'te, Venezuela'nın geçici devlet başkanı olarak beş ay görev yaptı. Velásquez, aynı zamanda önde gelen bir tarihçi ve yazardı. Venezuela tarihini ve kültürünü anlatan birçok kitap ve makale yazdı. Ayrıca, Nobel Ödüllü yazar Gabriel García Márquez ile yakın arkadaştı. Velásquez, 97 yaşındayken Caracas'ta öldü. Venezuela'da sevilen bir figür olarak kabul edildi ve ölümünden sonra birçok saygı duruşu yapıldı. Ramón José Velásquez'in en önemli başarılarından biri, Venezuela'yı demokrasiye götürmeye yardımcı olmasıydı. 1958'deki demokratik dönüşümden sonra, ülkedeki siyasi ve sosyal istikrara önemli bir katkıda bulundu. Ayrıca, Venezuela'nın kültürel ve tarihsel mirasını korumak için çok çalıştı. Velásquez, entelektüel birikimi, siyasi deneyimi ve halkla iletişim yeteneği sayesinde, Venezuela'nın yakın tarihinde önemli bir rol oynadı. Onun mirası, Venezuela'nın demokratik ve müreffeh bir toplum olma yolundaki çabalarına ilham vermeye devam edecektir.

Rafael Caldera (1916–2009) Yaracuy 2 Şubat 1994 – 2 Şubat 1999. Rafael Antonio Caldera Rodríguez (24 Ocak 1916, San Felipe-24 Aralık 2009, Caracas), iki kez Venezuela'nın cumhurbaşkanı seçilmiş ve ülkeyi iki beş yıllık dönem boyunca yönetmiş, yirminci yüzyılda en uzun süre demokratik olarak seçilen lider olan Venezuelalı bir siyasetçiydi. İlk dönemi, Venezuela tarihinde muhalefetin iktidara barışçıl geçişini işaret etti. Rafael Caldera, 24 Ocak 1916'da Venezuela'nın Yaracuy eyaletinde San Felipe kasabasında doğdu. Babası Tomás Caldera Izaguirre, avukat ve siyasetçiydi, annesi María Eva Rodríguez Rivero ise öğretmendi. Caldera, San Felipe'de okula gitti ve daha sonra Caracas'taki Katolik Üniversitesi'nde hukuk okudu. Caldera, 1936 yılında Venezuela Demokrasi Partisi'ne (COPEI) katıldı ve 1946 yılında partinin kurucu üyesi oldu. 1945 yılında Rómulo Betancourt liderliğindeki Devrimci Hükümet Konseyi tarafından Başsavcı olarak atandı. Ancak, 1948 yılında Marcos Pérez Jiménez'in askeri darbesiyle iktidara geldiğinde siyasi muhalefeti nedeniyle hapsedildi. Caldera, 1968 yılında ilk kez cumhurbaşkanı seçildi. Görev süresi boyunca, enflasyonu düşürmek ve sosyal programlar uygulamak için ekonomik reformlar

gerçekleştirdi. Ayrıca, Venezuela'nın petrol endüstrisini devletleştirdi ve dış borçtan kurtulmak için adımlar attı. 1989 yılında, Caldera ikinci kez cumhurbaşkanı seçildi. Bu dönemde, ülkede şiddetli ekonomik kriz ve sosyal huzursuzluk yaşandı. Caldera, krizden kurtulmak için sıkı bütçe önlemleri aldı ve dış yardım programlarını genişletti. Ayrıca, demokratik reformlar için girişimlerde bulundu ve 1999 yılında anayasanın değiştirilmesini sağladı. Rafael Caldera, 24 Aralık 2009 tarihinde Caracas'ta 93 yaşında vefat etti. Venezuela'da ve dünyada birçok kişi tarafından saygı duyulan bir lider olarak kabul edildi. Caldera'nın mirası, Venezuela'nın demokratik gelişimine ve sosyal refahına önemli katkılar sağlamasıdır.

Hugo Chávez (1954–2013) Barinas 2 Şubat 1999 – 5 Mart 2013. Hugo Chávez, Venezuella'nın eski Devlet Başkanıdır. 1954 yılında doğan Chávez, Venezuella'nın solcu liderlerinden biri olarak bilinir. 1999'da devlet başkanı seçildikten sonra, ülkenin politik yapısını önemli ölçüde değiştirdi ve sosyalist politikaları benimseyerek gelir dağılımını düzeltmeye çalıştı. Chávez, 1992'de başarısız bir darbe girişiminde bulunmuş ve bu olay onun popülerliğini artırmıştır. Daha sonra 1998'de demokratik yollarla devlet başkanı seçildi. Görev süresi boyunca, enerji sektöründe devlet kontrolünü artırdı, sosyal programları hayata geçirdi ve Latin Amerika'da anti-Amerikancı bir duruş sergiledi. Chávez'in liderliğindeki Venezuella, hem destekçileri hem de eleştirmenleri arasında tartışmalı bir figür haline geldi. Birçok kişi, onun sosyal reformlarını övgüyle karşılarken, diğerleri demokratik kurumları zayıflattığına ve ülkedeki ekonomik sorunlara katkıda bulunduğuna inanmaktadır. Hugo Chávez, 5 Mart 2013 tarihinde kanser nedeniyle hayatını kaybetti.

Nicolás Maduro (1962–) Caracas 5 Mart 2013 –Görevde Birleşik Sosyalist Parti. Nicolás Maduro, Venezuella'nın devlet başkanıdır. 23 Kasım 1962 tarihinde Kolombiya'nın Caracas şehrinde doğdu. Maduro, eski Venezuella devlet başkanı Hugo Chávez'in ölümünden sonra 2013 yılında devlet başkanlığına seçildi. Maduro, Chávez'in politikalarını sürdürmeye çalıştı, ancak ülke ekonomisinin kötüleşmesi, siyasi istikrarsızlık ve uluslararası baskılarla karşılaştı. Maduro'nun yönetimi, bir dizi eleştiriye ve tartışmaya neden oldu. Bazıları, seçimlerde hile iddiaları ve insan hakları ihlalleri konusunda endişeli. Ayrıca, ekonomik sorunlar, yüksek enflasyon ve temel malzemelerin eksikliği de Venezuella'da sorunlara yol açtı. Maduro'nun liderliğine yönelik eleştiriler, hem içerde hem de uluslararası düzeyde devam ediyor.